Stephen
Booth

Câinele negru

Când câinele negru își înfige colții, nu mai aveți scăpare...
[illegible] născut o stea a thrillerului cu accente noir.
SUNDAY TELEGRAPH

Stephen
Booth

Câinele negru

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BOOTH, STEPHEN
Câinele negru / Stephen Booth; trad. Patricia Scurtu.
Bucureşti: RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-722-6

I. Scurtu, Patricia (trad.)

821.111-31=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

STEPHEN BOOTH
Black Dog

Traducere din limba engleză
PATRICIA SCURTU

2008

ISBN 978-973-103-722-6

black dog **(câinele negru):** 1. melancolie, depresie; proastă dispoziție. În unele locuri, la țară, atunci când un copil este bosumflat, se spune că „i-a sărit câinele negru în spinare".

(sursa: *Oxford English Dictionary)*

1

Brusca strălucire de culori izbi dureros ochii tinerei femei atunci când ea țâșni pe ușa din spate a casei de țară și se aruncă în lumina orbitoare. O luă la fugă și tălpile ei goale lipăiau pe dalele de piatră, iar părul îi cădea în cascade de bucle roșii de pe umerii goi.

O voce aspră fu întreruptă brusc atunci când ușa se trânti în spatele femeii, izolând-o de restul casei. Trecând în goană de-a lungul grădinii, ea răscoli praful de pe cărarea cu lespezi a căror umezeală fusese absorbită și înghițită de soare. O tufă de trandafiri de un roșu aprins se întindea de-a curmezișul potecii, până la jumătate, iar, când trecu pe lângă ea, un spin îi sfâșie pielea brațului; dar abia dacă simți durerea.

– Așteaptă! strigă ea.

Însă vechea poartă de lemn cu arc a grădinii se închise cu zgomot, înainte ca femeia să ajungă la ea. Se aruncă pe muchia zidului de piatră, întinzând brațul pentru a-l apuca de mâneca hainei pe bătrânul de pe partea cealaltă. Acesta purta o jachetă de lână, în ciuda căldurii de afara, iar sub bucata de țesătură brațul lui părea ferm și viguros. Tânăra se trudi să-l apuce mai bine și simți mușchii bărbatului alunecând pe lângă oase, sub degetele ei, ca și cum și-ar fi înfipt degetele adânc în carnea lui.

Harry Dickinson se opri, ținut pe loc doar de mâna care îi atingea brațul. Își întoarse privirea, evitând rugămințile din ochii nepoatei sale. Singura schimbare evidentă pe chipul lui

fu o uşoară încreţitura vizibilă la colţurile gurii, în timp ce privirea îi alunecă dincolo de Helen, către rândul de căsuţe din piatră. Zidurile din piatră şi ferestrele cu tocuri albe din spate începeau în sfârşit să se răcorească în umbra amurgului; însă soarele continua să strălucească la asfinţit deasupra acoperişurilor de ardezie, prost dispus şi fără a da nici cel mai mic semn că ar vrea să cedeze. Pupilele ochilor lui Harry se îngustară, devenind nişte puncte negre, lipsite de expresie, până când el îşi lăsă capul într-o parte, pentru a-şi întoarce cozorocul şepcii catre soare.

Helen simţi mirosurile de pământ, sudoare şi animale, mirosuri care se impregnaseră în lână şi la care se adăugase mirosul familiar şi persistent de fum de ţigară.

– Ştii, n-are nici un rost să pleci. Până la urmă va trebui să dai piept cu realitatea. Nu poţi fugi la nesfârşit.

Un sunet puternic, trepidant îl făcu pe Harry să tresară în momentul în care străbatu valea din spatele lui. Era deja o oră de când acel zgomot străbătea în sus şi în jos ţinutul împădurit, cu copaci deşi ce acopereau panta, ajungând până jos, în adâncurile văii. Ecoul se izbi de coasta de deal din faţă, precum o bătaie de aripi a unei păsări mânioase, răscolind tufele de ginistru şi de iarbă neagră şi speriind oile împrăştiate pe pantele superioare.

– Noi o să înţelegem, îl asigură Helen. Doar suntem familia dumitale. Măcar de ne-ai spune despre ce e vorba...

Bătrânul îşi ţinea braţul drept într-o poziţie nefirească, ceea ce făcea ca mâneca jachetei sale să se strângă, formând o încreţitură urâtă de material. Tânăra ştia că Harry se simţea ca şi cum ar fi fost tras efectiv către pădurea ce se întindea de-a lungul văii; trupul i se încordase din cauza efortului pe care îl făcea pentru a rezista strânsorii fetei. Din punct de vedere emoţional însă, el se simţea tras în două direcţii. Lupta care se dădea în el părea doar să-l întărească şi să-l facă mai

puternic, umerii devenindu-i rigizi şi linia maxilarului înăsprindu-i-se. Pur şi simplu nu se putea întoarce de la ceea ce-şi propusese să facă.

– Bunicule?... Te rog…

Muchiile ascuţite ale zidului de piatră îi pătrundeau în coapse prin pantalonii scurţi, iar pielea din palma mâinii stângi o ustura în locul unde se zgâriase în pietrele zimţate din partea de sus a zidului. Fusese un salt brusc, disperat, o clipă de emoţie copleşitoare, iar acum nu mai ştia ce să spună. Simţea neputinţa convenţiilor care îngrădeau comunicarea dintre un adult şi un altul, fie ei şi membri ai aceleiaşi familii. Împărtăşea cu bunicul ei o incapacitate înnăscută de a-şi găsi cuvintele de care avea nevoie pentru a-şi putea exprima sentimentele faţă de cei apropiaţi.

– Bunica este foarte supărată, spuse Helen. Dar o să-i treacă numaidecât. Şi-a făcut griji pentru dumneata.

Helen nu avusese niciodată nevoie de prea multe cuvinte, nu în relaţia cu Harry. El ştiuse întotdeauna exact ce-şi dorea ea, răspunsese întotdeauna la mesajul din ochii ei, la zâmbetul timid, plin de adoraţie, la reflexia soarelui pe valul de păr roşu ca flacăra şi la gestul unei mâini mici, încrezătoare, care se strecura în mâna lui. Ea nu mai era copila de altădată – nu mai era de mulţi ani. Un profesor învaţă o metodă diferită de comunicare, o mişcare calculată, care nu e decât o aparenţă superficială, şi nu câştigă puncte la capitolul „sentiment". Dar Harry continua totuşi să înţeleagă. Ştia ce ar fi vrut ea de la el. Dar era prea greu pentru el, un lucru care contravenea complet obiceiurilor lui de o viaţă.

Zgomotul trepidant se stingea treptat, devenind aproape insesizabil, înăbuşit într-un foşnet monoton de copaci şi de denivelările terenului. Absenţa lui temporară descătuşă sunetele mai subtile ale serii – un curent de aer ce răvăşi copacii de pe plajă, o vacă ce gemea după taurul aflat în

cealaltă parte a văii, o ciocârlie care-şi revărsa cântecul peste câmpul cu flori de purpură. Harry ciuli o ureche, ca şi cum ar fi ascultat o voce pe care nimeni altcineva n-o putea auzi. Era o voce care îi adâncea tristeţea din ochi, însă în acelaşi timp îi încorda spatele şi îi accentua încleştarea pumnilor, făcându-l să strângă şi mai tare laţul de piele neagră uzată pe care îl ţinea într-una din mâini.

– Întoarce-te şi vorbeşte cu noi. Te rog, rosti ea.

Helen nu auzise niciodată vocea aceea. Încercase adesea, privind cu insistenţă la chipul bunicului ei, urmărindu-i schimbarea expresiei, neîndrăznind să-l întrebe ce anume auzise, ci încordându-şi ea însăşi auzul, căutând cu disperare să surprindă un ecou cât de slab. Ca majoritatea celor care munciseră în adâncurile pământului, Harry petrecea cât mai mult timp afară, în aer liber. Stând în preajma lui, Helen învăţase să audă sunetele pădurii şi ale cerului, mişcările aproape imperceptibile din iarbă, schimbarea direcţiei vântului, pleoscăitul unui peşte în apă. Însă nu auzise niciodată ceea ce auzea bunicul ei. Cu timpul, ajunsese să creadă că era vorba despre ceva ce avea strict de-a face cu condiţia de bărbat.

– Dacă nu vrei să discuţi cu bunica, nu-mi spui măcar mie despre ce e vorba?

Apoi, zgomotul începu iar să crească în intensitate, treptat, huruind către ei pe măsură ce urma linia invizibila a drumului care şerpuia de-a lungul fundului văii. Se apropia din ce în ce mai mult, traversând pantele stâncoase de pe Raven's Side, ocolind o stânca de bazalt negru ce-i stătea în cale şi virând încă o dată spre nord, către sat, până când devenea aproape asurzitor. Larma era suficientă ca să acopere o discuţie purtată pe un ton firesc. În acel moment însă, Harry se decise să vorbească, ridicând sfidător vocea împotriva

huruielilor şi a vâjâielilor care se pogorau asupra lui din ceruri.

– Nemernici gălăgioşi! spuse el.

Elicopterul se înclină într-o parte, laturile sale albastre pâlpâind printre umbrele fragmentate ale elicei. O siluetă îşi făcu apariţia, aplecându-se înainte în cabină pentru a privi către sol. Pe uşa elicopterului se putea citi cuvântul „POLIŢIA".

– O caută pe fata aia care a fost dată dispărută, îl informă Helen, cu o voce difuză, pierduta în vacarmul făcut de elicopter. Fata de la Piciorul Muntelui.

– Da, mă rog… Şi chiar trebuie să facă atâta hărmălaie?

Harry îşi drese glasul cu zgomot, adunându-şi flegma în vârful limbii. Apoi îşi ţuguie buzele subţiri şi scuipă într-un pâlc de rujină care creştea lângă poartă.

Ca şi cum s-ar fi simţit jignit de acest gest, elicopterul se îndepărtă rapid de marginea satului, alunecând către un şir de conifere înalte care creşteau în vecinătatea unei case mari, albe. Înălţimea sunetului se schimbă, acesta modificându-şi intensitatea pe măsură ce trecu de casă, trasând conturul acoperişurilor şi al coşurilor de fum precum un sonar care sondează fundul oceanului.

– Măcar o să-i trezească şi pe aia de acolo…

– Bunicule…

– Nu mai e nimic de spus. Cel puţin deocamdată.

Helen oftă, în mintea ei îngrămădindu-se gânduri pe care nu le putea exprima şi sentimente pe care nu era în stare să le comunice. Bătrânul nu făcu decât o grimasă atunci când braţul său ajunse într-o poziţie şi mai incomodă.

– Trebuie să plec, iubito, spuse el. Altfel, Jess o să-mi rupă braţul.

Helen scutură din cap, dar, cu toate astea, dădu drumul mâinii bătrânului şi îl lăsă să plece. Un firicel subţire de sânge

îi şiroia pe braţ în jos, de la zgârietură. Lucea dens pe pielea ei rozalie, închegându-se şi uscându-se rapid în căldura soarelui. Fata privi în urma bunicului ei, urmărindu-l cum cobora pe coasta dealului, către pădurea de la poalele stâncilor. Jess, labradorul lui negru, îi deschidea calea, mergând de-a lungul cărării bine cunoscute, smucind cu nerăbdare de capătul lesei, abia aşteptând să i se dea drumul să zburde, după ce vor fi ajuns la pârâu.

„Nu, nu poţi fugi la nesfârşit", chibzui Helen. Însă întotdeauna ai posibilitatea să te dai la fund şi să mergi să plimbi câinele o vreme.

Undeva pe pantele mai joase ale dealului, pe Ben Cooper îl treceau toate apele. Transpiraţia îi curgea în şiroaie printre firele de păr fine de pe piept, formând o peliculă lucioasă şi lipicioasă pe muşchii abdomenului. Lateralele şi spatele tricoului erau deja îmbibate de apă, iar în creştetul capului simţea nişte înţepături deranjante.

Nici o adiere nu-şi făcuse până acum drum printre copaci, pentru a mai domoli căldura stăruitoare a soarelui de după-amiază. Fiecare luminiş era o capcană solară, care atrăgea căldura, ridicând temperatura de la sol la aproape treizeci de grade. Chiar şi la câţiva metri dincolo de marginea pădurii, umiditatea era suficient de ridicată pentru a-i da mâncărimi pe tot trupul; nişte musculiţe negre roiau pe sub copaci în nori enervanţi, atrase de mirosul transpiraţei lui.

Fiecare bărbat din rând era echipat cu un ţăruş de lemn cu care să scormonească prin iarba înaltă şi să dea la o parte tufele dese de ferigi şi de mărăcini. Frunzişul strivit emana un miros de verdeaţă umedă, iar ghetele maro din piele ale lui Cooper erau înnegrite vreo doi centimetri şi jumătate deasupra tălpilor. Ţăruşul său ieşi de printre tufe plin de vegetaţie, iar nişte omizi şi nişte insecte mici se căţărau pe toată

lungimea lui. La fiecare câteva minute, trebuia să se oprească din mers pentru a le izgoni, izbind țărușul de pământ sau de trunchiul vreunui copac. De la un capăt la altul al șirului se auzeau zgomote care dovedeau că și ceilalți bărbați procedau la fel, pocnetele și loviturile punctând nemulțumirile lor abia șoptite și începuturile sporadice de conversație.

Cooper descoperi că, după o vreme, mersul cu ochii în pământ îi dădea dureri de gât. Astfel că, atunci când șirul se opri din mers câteva clipe pentru a-i oferi cuiva din mijloc răgazul necesar să cerceteze un petic de pământ plin de mărăcini, Cooper profită de ocazie și își ridică privirile, uitându-se în sus, deasupra liniei copacilor. Se surprinse privind cu insistență la coasta dealului Win Low, din partea cealaltă a văii. Acolo sus, pe excrescențele golașe, stâncoase, pe care oamenii le numeau Vrăjitoare, era mult mai multă răcoare. Era un vânt proaspăt care își făcea drum dinspre apus, un vânt care părea să vină tocmai din Munții Cambrieni, traversând câmpia Cheshire.

De două ore încoace își dorea să fi avut mai multă minte și să-și fi luat cu el o șapcă, să nu-l mai bată soarele în cap. De data asta, îi invidia pe colegii lui în uniformă – aflați și ei în rând, undeva mai în spate –, care aveau chipiurile închise la culoare trase peste ochi și insigne în formă de stea ce luceau în razele soarelui. Uneori, calitatea de membru al CID[1] avea și dezavantaje.

– La dracu'! Câtă risipă de efort!

Polițistul de lângă Ben Cooper era de la Secția Matlock – un polițist de la patrula rurală, între două vârste, care odinioară spera să intre în Grupul de Asistență Operațională din Chesterfield. Însă membrii acestuia erau desfășurați ceva mai încolo, de-a lungul coastei, chiar la Piciorul Muntelui, în timp

[1] Criminal Investigation Department, Direcția pentru Investigații Criminale (n.tr.)

ce polițistul Garnett se afla alături de un detectiv din Edendale, făcând parte dintr-un grup de căutare improvizat, care mai cuprindea vreo doi paznici ai rezervației naturale. Garnett își purta salopeta albastră într-un mod mai degrabă confortabil decât elegant, și, în timp ce mergea, își balansa țărușul atât de violent, încât colegii se îndepărtaseră treptat de el, pentru a-și proteja fluierele picioarelor.

– Așa crezi?

– Da' sigur, întări Garnett. Oamenii spun că fătuca a fugit în lume cu vreun iubit.

– Nu știu, ezită Cooper. Eu n-am auzit așa ceva. Nu reiese din informațiile pe care le-am primit la instructaj. Acolo ni s-a spus doar că a fost dată dispărută.

– Ha! Dispărută pe dracu'! Ascultă la mine: asta și-o trage pe undeva cu vreun puștan plin de coșuri. Cin'șpe ani! La ce să te mai aștepți în vremurile noastre?!

– Poate că ai dreptate. Cu toate astea, trebuie să îndeplinim toate formalitățile.

– Ține minte ce-ți spun: dacă vreunul din cei doi copii ai mei ar face așa ceva, l-aș omorî cu mâna mea.

Garnett izbi atât de tare în trunchiul unui soc tânăr, încât tulpina acestuia plesni în două, iar ramurile fragile căzură la pământ, și din ele începu să curgă un firicel subțire de sevă lipicioasă. Apoi, omul călcă tulpina ruptă și o strivi sub ghetele sale de polițist, îngropând-o în iarbă. Cooper speră că, în caz că undeva, în pădure, exista vreo probă delicată, avea s-o descopere înainte ca Garnett să ajungă la ea.

Apoi îl privi pe polițist și începu dintr-odată să zâmbească, dându-și seama că omul acela era absolut inofensiv. Poate că era un părinte între două vârste, ale cărui ambiții păleau pe măsură ce linia taliei lua proporții, însă nu era câtuși de puțin periculos. Cooper aproape că sesiza micile nimicuri care mișunau prin mintea lui Garnett – de la linia

părului care începea să se retragă, la durerea recurentă de la baza şirei spinării şi până la mărimea facturii telefonice.

– Fii recunoscator pentru orele suplimentare, spuse el. Tuturor ne pică bine din când în când.

– A, da, aici ai dreptate, tinere. Chiar aşa. În vremurile astea, doar aşa ceva îi mai poate face pe nenorociţii ăia să mai slăbească baierele pungii, nu?

– De vină sunt reducerile de buget.

– Buget!

Garnett rosti cuvântul cu patimă, ca pe o înjurătură, şi amândoi făcură o pauză de câteva clipe pentru a asculta acel sunet, clătinând din cap în semn că mai mult de atât nu ştiau.

– Contabili! Eu, unul, mă pot lipsi de ei, spuse Garnett. Noi nu mai avem nici o valoare în ochii lor, nu suntem decât o grămadă de cifre pe o coală de hârtie. Totul se reduce la nişte operaţiuni superficiale şi la rate de lichidare. Nu mai e loc pentru poliţiştii de modă veche în ziua de azi.

Zicând acestea, aruncă o privire plină de amărăciune de-a lungul coastei, către locul unde o echipă a Grupului Operativ îşi făcea drum cu ţăruşul prin lăstărişul din spatele unui şir de plopi negri, precum un set de piroane închise la culoare, pierdute în peisaj.

– Desigur, tu ştii toate astea, tinere. Tu eşti altfel. O aşchie din butucul vechi, cum consideră ei. Bravo ţie! Îţi doresc succes, totuşi.

– Mda, mulţumesc.

Cooper tocmai revenise dintr-un concediu de odihnă de două săptămâni. Chiar din prima zi de lucru se trezise implicat în operaţiunile de căutare a Laurei Vernon, o fetişcană de cincisprezece ani care dispăruse de acasă sâmbătă noaptea. Cautau o fată tunsă scurt, cu păr închis la culoare, acum vopsit roşcat, care purta un cercel de argint în nas, avea în jur de 1,65 metri înălţime, arătând matur pentru vârsta ei. Nereuşind

să o găsească, ei căutau acum hainele cu care era îmbrăcată: jeanși negri, un tricou de bumbac roșu cu mânecă scurtă, o bustieră albă sport, bikini albaștri, jambiere albastre, o pereche de pantofi sport Reebok, mărimea 36, înguști. Nimeni nu considerase necesar să menționeze faptul că, în cazul în care i-ar fi găsit hainele, ar fi trebuit să caute și cadavrul.

– Și, cum spuneam, fata asta... E la kilometri distanță, dacă mă întrebi pe mine, relua Garnett. A fugit în lume cu iubitul. Mai știi? Poate o fi vreun golan cu motocicletă, din Manchester... La asta le stă mintea adolescentelor din ziua de azi. La școală învața despre metodele contraceptive înainte să împlinească doisprezece ani. Prin urmare, ce să aștepți de la ele?! Sigur, părinții lor n-au niciodată nici cea mai vagă idee. Oricum, nu părinții de teapa ăstora. În jumătate din timp, ei nici măcar nu știu că au copii.

Pe Cooper încă îl mai dureau picioarele după urcușul pe pereții abrupți, înfiorători, ai dealurilor Cuillin de pe insula Skye. Prietenii lui, Oscar și Rakesh, făceau parte din Echipa de Salvamont Edendale și nu se mai săturau să urce pe munte. Acum însă, el s-ar fi mulțumit cu o zi liniștită, petrecută în spatele biroului, poate chiar dând câteva telefoane pentru a se pune la curent cu ceea ce se întâmplase în ultimele două săptămâni, pentru a afla noile bârfe. Ar fi făcut orice, numai să nu bată dealurile astea în sus și în jos.

Dar cunoștea bine zona – el însuși era dintr-un sat aflat la câțiva kilometri în josul văii. Cei mai mulți dintre bărbații recrutați în echipele de căutare erau de la diverse departamente ale secției sau chiar din afara diviziei. Câțiva dintre ei erau băieți de la oraș. Pe dealurile din jur, aceștia cădeau pe capete în vechile puțuri de mină, fără să le spună cineva încotro era urcarea și încotro coborârea.

Și, firește, Garnett putea foarte bine să aibă dreptate. Doar se întâmplase de atâtea ori – tinerii plictisiți de viața anostă

din satele din Peak District erau atraşi de strălucirea şi de senzaţiile oferite de marile oraşe. Foarte probabil că era implicat şi un iubit – fără îndoială unul pe care părinţii îl considerau nepotrivit. Conform rapoartelor iniţiale, familia Vernon pretindea că nu existaseră probleme acasă, nu fuseseră certuri, nu existase absolut nici un motiv pentru care Laura să fugă de acasă. Dar nu asta spun mereu părinţii? Atâtea lucruri pot rămâne neînţelese într-o familie sau chiar nebănuite vreodată... Mai ales dacă e vorba despre nişte oameni care nu au nici timpul, nici dispoziţia necesare pentru a comunica prea mult.

Dar în cazul de faţă mai erau implicaţi şi alţi factori. Laura nu luase cu ea haine, obiecte personale şi, în plus, plecase cu foarte puţini bani. Iar în urma cercetărilor preliminare se stabilise că fata fusese văzută sâmbătă noaptea discutând cu un tânăr la marginea întinderii de arbori şi arbuşti de pe coasta dealului, zonă căreia i se mai spunea Răzor.

Ajuns pe dealul de sub satul Moorhay, Cooper îşi aminti că odată chiar fusese la Laura Vernon acasă. Era casa aceea mare şi albă căreia oamenii îi spuneau Piciorul Muntelui – o casă situată undeva deasupra locului unde era împrăştiată echipa de căutare şi ascunsă în spatele copacilor de pe propriul petic de pământ. Era casa unui fost proprietar de mină, mare şi pretenţioasă, cu alei amenajate, pline de rododendroni şi azalee, şi a cărei terasă oferea o privelişte uluitoare asupra văii. Cooper fusese invitat la Piciorul Muntelui la majoratul unui coleg de clasă, un puşti despre care toată lumea de la vechiul liceu din Edendale ştia că avea părinţi înstăriţi chiar înainte de a face un tur al proprietăţii. Nu era vorba despre familia Vernon, ci despre cei care locuiseră acolo înaintea lor – oameni de prin partea locului, mai precis, familia unui bărbat care moştenise mai multe staţii petroliere împrăştiate peste tot prin Peak District. Pornind din Edendale

şi din satele din jur, afacerea se extinsese dincolo de graniţele ţinutului Derbyshire – de fapt, ajunsese până în South Yorkshire şi chiar până la marginea oraşelor.

În cele din urmă, fireşte, proprietarul vânduse afacerea uneia dintre companiile mai mari, încasase banii şi se mutase într-un loc mai bun. În străinătate, spuneau zvonurile. Sudul Franţei şi Italia erau presupunerile cele mai frecvente.

Apoi, casa a rămas pustie pentru o vreme, aşteptând sfârşitul recesiunii. Fotografii ale faţadei sale elegante apăreau regulat în anunţurile agenţiilor imobiliare de lux din revistele de top ale ţinutului. Oamenii din sat stăteau în sala de aşteptare la medic, arătându-şi unul altuia multitudinea de băi, întrebându-se ce era aceea o utilitate şi clătinând din cap cu uimire la vederea numărului de zerouri din preţul solicitat. Apoi, în acea casă se mutase familia Vernon. Nimeni nu ştia de unde veniseră oamenii aceia sau cu ce se ocupa domnul Vernon. Nu se ştia decât că avea „o afacere". Pornea zilnic cu Jaguarul său XJS în direcţia Sheffield, uneori fiind plecat de acasă mai multe zile la rând. Era oare şi el unul dintre aceia care făceau o scurtă escală în Peak District până când aveau să-şi rezerve biletele către Toscana?

– Şi ţie o să-ţi prindă bine banii câştigaţi în plus, nu-i aşa? Tocmai te-ai întors din vacanţă, nu? spuse Garnett.

– Scoţia, răspunse Cooper.

– Pe dracu'! Scoţia? E la fel ca în Peak District, doar că pe acolo e ceva mai multă apă, nu? Eu, unul, nu văd rostul unor astfel de vacanţe. Eu îmi doresc puţin soare şi ceva nisip atunci când plec în concediu. Ca să nu mai vorbim de băutura ieftină, este? Mie îmi place Ibiza... Acolo sunt multe cârciumi englezeşti, cazinouri şi alte chestii de genul ăsta. Câteva sticle de sangria, o paella şi o tură pe la jocurile mecanice. Nu există ceva mai grozav, zic eu. În afară de asta, nevastă-mea

ar baga divorț dacă aș sugera altă variantă. La anul vrea să plecăm în Maldive. Nici măcar nu știu pe unde vine asta.

– Undeva la est de Ibiza, cred, răspunse Cooper. Dar o să-ți placă.

Șirul începuse din nou să înainteze, iar Cooper goni cu o mișcare a mâinii un nor de musculițe ce roiau în fața lui. Soarele, nisipul și bautura ieftină erau ultimele lucruri la care se gândea acum. Chiar și în cele două săptamâni petrecute pe insula Skye, gândurile lui fugeau de la peretele de piatră[1], stăruind asupra interviurilor de promovare care se apropiau, fiind acum la doar câteva zile distanță. La Divizia E urma să se elibereze un post de sergent detectiv. Detectivul Osborne era deja în concediu medical de câteva săptămâni bune, și se zvonea că avea să procedeze cum se obișnuia în asemenea cazuri: pensionare timpurie pe motive de sănătate; o altă pensie ce avea să fie plătită din bugetul și așa destul de șubred al poliției. Ben Cooper considera că el era succesorul firesc al lui Osborne. După zece ani petrecuți în armată și cinci ani în CID, știa mai multe despre obiceiurile locale decât cei mai mulți colegi de-ai lui la un loc. Postul sergentului era lucrul pe care și-l dorea și de care avea nevoie. Mai mult chiar, era ceea ce-și dorea familia lui. Cooper se gândi la mama sa și la privirea disperată, plină de speranță din ochii ei pe care o vedea ori de câte ori se întorcea de la slujbă – o întrebare când mută, când rostită cu voce tare. Se gândea la mama lui de mai multe ori pe zi, ori de câte ori vedea o persoană în vârstă sau bolnavă. Se gândea la suferințele și la mâhnirile ei, aparent nesfârșite, și la singurul lucru despre care ea credea că ar fi putut să i le mai aline. Și nădăjduia din tot sufletul să îi ofere, măcar de data asta, lucrul după care ea tânjea cu atâta patimă.

Șirul de bărbați intrase din nou în pădure, iar coroanele copacilor de deasupra lor amortizau zgomotul făcut de

---

[1] Aluzie la stânca Kilt Rock, de pe insula Skye, Scoția (n.tr.)

elicopterul poliţiei, care încă se deplasa de-a lungul văii, cercetând pădurea de la un capăt la altul, cu o cameră de termoviziune. Trecerea bruscă de la lumina strălucitoare a soarelui la umbra deasă făcea dificilă identificarea detaliată a vegetaţiei de la baza copacilor. În unele locuri s-ar fi putut afla un întreg pluton de comando, ascuns printre ferigile şi ierburile înalte până la brâu, aşteptând ca vreun copoi în salopetă albastră să se împiedice de ei, înarmat doar cu un ţăruş acoperit cu melci.

Un fazan se sperie şi îşi luă zborul de undeva din apropiere. De ceva mai departe se auzi un alt zgomot. Copacii erau prea deşi pentru a putea stabili cu exactitate direcţia din care venise sau distanţa de la care se auzise. Însă fusese în mod cert un câine, şi nu lătrase decât o singură dată.

2

Charlotte Vernon stătea în aceeaşi poziţie de un sfert de oră. Nu se ştie dacă era efectul pastilelor sau al alcoolului, sau dacă de vină era pur şi simplu imaginaţia ei care o luase razna, însă de-a lungul zilei alternase între momentele de agitaţie şi cele de imobilitate. Era ca şi cum reuşea să-şi golească mintea complet de gânduri, pentru perioade scurte de timp, înainte sa fie copleşită din nou de atacuri de panică. Aşteptarea devenise un scop în sine.

Acum, Charlotte stătea pe terasă, sprijinindu-se de balustrada de piatră, privind la elicopterul care îi trecea pe deasupra capului. Urmărea cu atenţie mişcarea paletelor elicei, ca şi cum spera să descopere un mesaj în ceaţa lor pâlpâitoare. Pe o masă de lângă mâna ei se afla un pahar cu Bacardi, gol pe jumătate, şi o scrumieră plină de scrum şi de mucuri strivite, ale căror filtre aveau pete de un roşu aprins.

Stătuse pe terasă toată după-amiaza, abia părând să remarce atunci când căldura soarelui se retrăsese treptat de pe umerii ei, afundându-se în spatele casei, până când în dreptul ei se făcuse umbră, iar dalele de piatra din jur începuseră să trosnească şi să se contracte. Tresărea doar atunci când telefonul suna în spatele ei, în casă, iar muşchii i se încordau şi degetele i se strângeau şi mai tare pe balustradă, preţ de câteva secunde, la fiecare sunet al telefonului, până când Graham răspundea. Se străduia să surprindă vorbele lui abia

murmurate, apoi îşi acoperea urechile, ca şi cum n-ar fi vrut să mai audă nimic.

Însă toate apelurile erau de la prieteni care aşteptau veşti. Unele erau chiar telefoane de afaceri, iar Graham vorbea cu o voce joasă, aruncând câte o privire în direcţia spatelui soţiei sale, în timp ce se întorcea vinovat într-o parte. Părea uşurat să aibă o scuză pentru a nu se uita la ea, aşa cum poza având ca fundal Vrăjitoarele, cu capul ridicat către cer, precum o eroină dintr-o poveste de dragoste de pe vremea regelui Arthur, aşteptând veşti despre o bătălie ce se purta pe meleaguri îndepărtate.

După cel din urmă apel, Graham puse telefonul în furcă şi se întoarse din nou către fereastră.

– Era Edward Randle, de la AET[1], o informă el pe soţia sa. Ne transmite salutări. Şi voia să ştie dacă mai e cazul ca el şi Martina să treacă pe aici mâine-seară.

Graham aşteptă un răspuns de la Charlotte. Însă nu auzi decât bâzâitul slab al ventilatorului şi lătratul îndepărtat al unui câine, undeva în sat.

– Fireşte, le-am spus să vină. Doar nu le putem întoarce spatele oamenilor, nu? Viaţa merge înainte.

Graham se întrebă dacă ea auzise cuvintele lui. Era într-o lume a ei, unde Allied Electronics şi alte asemenea fleacuri nici măcar nu existau. Graham veni mai aproape de ea, întrebându-se dacă ar fi bine să se ofere s-o atingă, dacă asta era ceea ce-şi dorea ea acum sau dacă, procedând astfel, n-ar face decât să înrăutăţească situaţia. Nu-şi putea da seama.

Când păşi pe terasă, simţi mirosul uleiului pentru bronzat de pe trupul ei. Părul oxigenat îi atârna de-a lungul gâtului, ajungând până pe marginea şalului. Din spate, picioarele ei subţiri, bronzate, se vedeau până la marginea costumului de baie, cu muşchii întinşi şi încordaţi. Graham se simţi cuprins

[1] Allied Electronics, distribuitor de componente electronice şi electromecanice

de un val de dorinţă fizică, însă încercă să şi-l suprime. Poate soţia lui avea să îşi recapete dispoziţia obişnuită şi să devină receptivă la dorinţele lui în acea seară. Sau poate a doua zi.

– Ai auzit ce-am spus, Charlie?

– Aş vrea să putem scoate telefonul din funcţiune.

– Dar în cazul ăsta n-am auzi... dacă ar exista veşti.

– Când o vor găsi, vrei să spui.

Vocea lui Charlotte era acum epuizată, tensiunea ultimelor două zile cerându-şi tributul, cu toate că ea refuza să admită acest lucru.

– O vor găsi, nu-i aşa, Graham?

– Fireşte că o vor găsi.

Graham repeta aceleaşi cuvinte de încurajare pe care i le spunea de două zile. Punea în glas toată sinceritatea de care era în stare, deşi se îndoia că soţia lui îl credea cu adevărat. Cu siguranţă, nici el nu credea ce spunea.

Elicopterul începu să întoarcă, elicea sa coborând şi dispărând din raza vizuală, pe fundalul dealului din spate. Charlotte păru descurajată atunci când elicopterul se făcu nevăzut, ca şi cum n-ar fi reuşit să descifreze mesajul, pentru că nu se străduise suficient.

De pe terasă nu se putea vedea nici una din casele din sat. Singurele aşezări locuite aflate la vedere erau două ferme situate undeva sus, pe panta opusă, ale căror ziduri din piatră roase de vreme se potriveau atât de bine în decorul dealului, încât ai fi crezut că pur şi simplu crescuseră acolo. Nici nu era de mirare că Charlotte nu dorise ca elicopterul să plece. Era singurul semn de viaţă pe care îl zărea de la Piciorul Muntelui.

– Se aud mereu poveşti despre fete care fug de acasă şi dispar pentru totdeauna, grăi ea. Se duc la Londra. Crezi că ea ar merge la Londra, Graham? Cum ar ajunge acolo?

– N-are decât cincisprezece ani, spuse el. Cu siguranţă autorităţile ar aduce-o înapoi.

– Cum ar ajunge acolo? repetă ea întrebarea. De unde ar lua banii? Ar putea face autostopul, presupun. Ar şti oare să facă aşa ceva? De ce nu şi-a luat nici o haină la ea?

În două zile pusese prea multe întrebari la care Graham nu avea răspuns. Lui i-ar fi plăcut să-i spuna că Laura n-ar fi putut ajunge dincolo de Bakewell şi că poliţia avea s-o înhaţe înainte de ivirea zorilor. Încercase să-i spună acest lucru, însă cuvintele i se uscaseră în gâtlej.

– Acum nu vrei să vii înăuntru? E vremea mesei.

– Încă nu.

– Începe să se întunece. Poate vrei macar să te schimbi.

– Vreau sa stau aici, stărui ea.

– Charlie…

– Atât cât mai continuă căutările, adăugă ea. Vreau să rămân aici.

O carte fusese aşezată pe masă, cu filele în jos. Foarte puţine pagini fuseseră citite, însă nu era nevoie nici măcar de atât. După copertă, Graham înţelese că era vorba despre cel mai recent roman dintr-o serie de mare succes despre un patolog american care diseca întruna cadavre şi prindea criminali în serie. Poza de pe copertă înfăţişa o parte greu de identificat a unui trup gol, aşezată pe un fundal de culoare închisa.

– Nu-mi vine în minte nici un alt loc unde s-ar fi putut duce, mărturisi Charlotte. Am tot încercat şi mi-am stors creierii. Dar am epuizat toate variantele, nu-i aşa, Graham? Îţi mai vine în minte alt loc?

– Le-am verificat pe toate, confirmă Graham.

– Ar mai fi fata aceea din Marple.

– Am fost deja acolo, răspunse Graham. Părinţii ei au spus că îşi petrece vacanţa de vară în Franţa.

– A, da, uitasem.

– Dacă s-a întovărăşit cu oameni nepotriviţi…

– Cum s-a putut una ca asta? îl întrerupse Charlotte repede. Doar am fost cu ochii pe ea tot timpul. Cum a fost posibil să întâlnească astfel de persoane?

– Trebuie să înfruntăm realitatea, asemenea lucruri se mai întâmplă. Unii dintre prietenii ei... chiar dacă provin din familii bune, o pot apuca pe căi greșite.

– Probabil că da.

– Am auzit că există acum chestiile astea... rave. Unele țin un weekend întreg, spun unii.

Charlotte se cutremură.

– Asta presupune droguri, nu?

– Va trebui să discutăm serios cu ea când se întoarce.

După ce elicopterul se îndepărtă, mergând să survoleze o zonă oarecare a văii, se făcu auzit un sunet slab de voci, purtat către casă pe aripile brizei de seară. Graham și Charlotte nu vedeau pe nimeni din cauza coroanei dese a copacilor, însă amândoi știau, fără să discute despre asta, că erau mulți oameni acolo, pe coasta dealului, strigându-se unul pe altul în timp ce o căutau pe fiica lor.

– Sigur, poate că au existat și prieteni despre care ea nu ne-a povestit niciodată, spuse Graham. Trebuie să luăm în calcul și varianta asta. Poate că a ajuns în locuri despre care nu dorea să aflăm noi.

Charlotte scutură din cap.

– Laura nu avea secrete față de mine, spuse ea. Față de tine, cu siguranță. Dar mie nu îmi ascundea nimic.

– Dacă spui tu, Charlie.

Pe chipul lui Charlotte apăru o ușoară încruntare la auzul aprobării lui calme.

– Tu știi ceva, Graham? Îmi ascunzi ceva?

– Sigur că nu.

El se gândea la ultima conversație cu Laura. Avusese loc târziu, în noaptea de joi, atunci când ea se strecurase în biroul

lui şi îl convinsese să o lase sa bea un pahar de whisky. O emoţie îi îmbujorase faţa înainte chiar ca băutura să-şi facă efectul. Se cocoţase pe marginea biroului lui şi îl mângâiase pe braţ, adresându-i zâmbetul acela matur şi seducător despre care aflase ca avea un efect răvaşitor asupra bărbaţilor care le vizitau casa. Îşi vopsise din nou parul, făcându-l de un roşu mai intens ca niciodata, aproape violet, iar unghiile îi erau colorate cu o ojă atât de închisă, încât păreau aproape negre. Apoi îi vorbise, cu o privire de cunoscătoare, făcându-i şiret cu ochiul, şi îi spusese ce dorea. În dimineaţa următoare, el îl concediase pe Lee Sherratt. Era al doilea grădinar pe care îl pierdeau în acel an.

– Fireşte că nu, Charlie.

Ea îl crezu pe cuvânt.

– Şi baiatul acela, Lee?

Graham tăcu. Închise cartea abandonată, strecurând între file un semn de carte din piele moale. Strânse de pe masă cartea şi paharul pe jumătate gol. Soarele aproape dispăruse din partea lor de vale. Însa siluetele zimţate ale Vrăjitoarelor erau scăldate într-o lumină roşie mată, brăzdată de nişte şănţuleţe negre acolo unde umbra cădea peste scobiturile din stâncă.

– Cu *el* cum rămâne, Graham? Cum a fost cu băiatul?

Ştia că Charlotte înca îşi mai închipuia că Laura era pură şi inocentă. Aşa o vedea ea pe fiica ei pentru totdeauna. Însă Graham începuse deja să o vadă cu alţi ochi. Băiatul? Băiatul fusese deja pedepsit. Pedepsit pentru că nu jucase după cum îi cântase Laura. Lee Sherratt fusese prea încăpăţânat ca să îi facă jocul – dar, desigur, până la momentul acela îşi umpluse timpul cu alte distracţii. Aşa că Graham îl concediase. Pentru că asta îşi dorise Laura.

– Poliţiştii au discutat cu el. Le-a spus că nu a văzut-o pe Laura de câteva zile bune.

– Şi tu îl crezi?

El ridică din umeri.

– Cine mai ştie ce să creadă în momentele astea?!

– Vreau să vorbesc şi eu cu el. Vreau să-l întreb chiar eu. Să-l fac să spună adevărul.

– Nu cred că e o idee bună, Charlie. Lasă asta în grija poliţiei!

– Poliţia ştie care-i treaba cu el, nu-i aşa?

– Sigur. Oricum, băiatul are cazier. Pentru maşina aia furata.

– Poftim?

– Nu se poate să nu-ţi aminteşti. Maşina care a fost luată din parcarea de sus, de pe faleza. Era a unor nemţi. Laura ne-a povestit toate astea.

– Da? spuse Charlotte pe o voce nesigură.

În cele din urmă, îi permise soţului ei s-o conducă înapoi în cameră, unde începu să atingă obiecte familiare: o pernă, dosul unei huse de scaun, taburetul de la pian, o serie de fotografii cu ramă aurie, pastrate într-o vitrină. Apoi îşi deschise geanta, îşi aplică un strat proaspăt de ruj şi îşi mai aprinse o ţigară.

– Cine ar mai trebui să vină mâine-seară? întreba ea.

– Familia Wingate. Paddy şi Frances. Şi vor veni împreună cu nişte prieteni de-ai lor din Totley. După câte se pare, ei pun bazele unei mari afaceri cu calculatoare şi au început prin a instala sisteme în Doncaster şi Rotherham. Paddy spune că au perspective foarte bune. După descrierea lor, afacerea e ideală, însă trebuie să mă mişc rapid şi să stabilesc contactele necesare.

– Atunci mai bine mă ocup de cele necesare pentru masă.

– Aşa te vreau!

De data asta, când se întoarse către Graham, în ochii ei nu se mai zări nici urmă de lacrimi. Graham se bucura – Charlotte

nu era o femeie predispusă la lacrimi, iar el, unul, n-ar fi știu cum să reacționeze. În schimb, ea își facea de lucru cu partea din față a șalului, permițându-i lui să-i zarească în treacăt coapsele bronzate și panta lină a abdomenului de deasupra marginii slipului.

– Îți place Frances, nu-i așa? întrebă ea.

Graham afișă un zâmbet forțat, știind deja ce avea să urmeze.

– Nu atât de mult cât îmi placi tu, Charlie.

Făcu un pas către ea, însă ea se întoarse brusc și luă una din ramele din vitrină, după care începu să-i mângâie marginile.

– Graham, nu vrei tu să te duci să vorbești cu băiatul ăla, Sherratt? Ca să ne ajute să o aducem pe Laura înapoi...

– Acum lasă asta, Charlie.

– De ce?

– Pentru că poliția o va găsi.

– Oare, Graham?

Rama foto pe care o ținea în mână era goală. Fotografia le fusese dată polițiștilor ca să îi ajute să o identifice pe Laura atunci când aveau să o găsească. Graham îi luă rama din mână și o puse la loc în vitrină.

– Sigur că o vor găsi, întări el.

Izbucnirea de furie a bătrânei se încheiase, însă mâinile ei subțiri continuau să tremure spasmodic pe brațele cu model floral ale fotoliului ei. Helen o privi până se calmă de tot, după care își trase jacheta de lână în jurul umerilor, de unde îi alunecase.

– O să pun ibricul pe foc, bunico.

– Dacă vrei tu…

– Vrei amestecul tău special?

– Lasă, că şi pliculeţele sunt bune. Dar nu uita să mai pui unul în plus în ceainic. Doar ştii cum îmi place mie.

Helen stătea la fereastra îngustă a bucătăriei din Dial Cottage, aşteptând ca apa din ibricul electric să înceapă să fiarbă. Aparatele electrocasnice pe care tatăl ei le cumpărase pentru socrii ei abia dacă mai lăsau un pic de spaţiu liber în bucătărie, ca să poţi trece dintr-o parte în alta. Cu siguranţă, nu era suficient spaţiu pentru două persoane între aragaz şi masa de pin, mult prea mare, aşezată pe lungime şi lipită de chiuvetă.

Pe masă erau împrăştiate ustensile de bucătărie, suporturi pentru farfurii cu peisaje dintr-o staţiune din nordul Ţării Galilor, rămurele de mentă şi cimbru legate cu bucăţi de sfoară, un borcan cu marmeladă, un alt borcan, plin cu linguri şi spatule din lemn, un dispozitiv de curăţat cartofi, cu mâner de lemn, un tocător şi o jumătate de ceapă, înmuiată într-un castron plin cu apă. Lângă uşa din spate, o pereche de cizme de cauciuc şi un baston se odihneau pe linoleumul albastru, iar o haină cerată verde-închis, cu un guler de catifea reiată stătea atârnată de agăţătoarea unde ar fi trebuit să se afle, în mod normal, şapca lui Harry. Haina era cadoul pe care Helen i-l oferise lui Harry la aniversarea a şaptezeci şi cinci de ani.

– Niciodată nu s-a purtat aşa până acum, spuse bunica din scaunul ei, fără a simţi nevoia să ridice vocea pentru a se face auzită în bucătărie, distanţa fiind foarte mică. N-a fost niciodată atât de rău. Mai nou, nu poate deschide gura fără să-mi arunce o grămadă de reproşuri.

– Nu l-ai întrebat ce se întâmplă?

– Să-l întreb? *Pe el?* Aş putea la fel de bine să vorbesc cu pereţii.

– Poate că e bolnav, bunico.

– A fost răcit mai acu' vreo săptămână, am impresia.

După câte vedea Helen, bunica ei considera că Harry se purta asemenea unui batrân ţâfnos, gândindu-se că făcuse ea ceva care să-l scoata din sărite. Însă gândurile lui Helen zburau către vreo boală gravă care-l macina, un secret teribil pe care îl păstra numai pentru sine, pentru a nu pricinui vreo suferinţă soţiei şi familiei sale.

Existau nenumărate riscuri posibile pentru un om trecut bine de şaptezeci de ani, fumător, care îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii într-o mină de plumb şi care luptase să supravieţuiască unui război nedrept. Dar bunica ei, Gwen, nu se gândea la toate lucrurile astea. Ea avea să creada că Harry suferea de o răceală zdravănă până în momentul când aveau să-l bage în groapă la St Edwin.

– Dar, dacă e bolnav, asta tot nu-l opreşte să coboare acolo jos cu Jess. Şi nici să plece cu prietenii ăia ai lui.

– Nu, bunico.

Helen puse apă fierbinte în ceainic, după care îl goli, aruncă înăuntru trei pliculeţe de ceai şi turnă peste ele apa clocotită din ibricul electric.

Până să fie ceaiul gata, ea îşi aruncă privirea pe fereastră, peste grădina din spate, către vale. Grădina însăşi era strălucitoare, cu straturile ei de petunii şi de violete, cu rândurile de cartofi cu flori galbene şi albe, cu araci de jur împrejurul cărora creşteau vrejuri de fasole căţărătoare. Însă, dincolo de poarta grădinii, pădurea care cobora valea părea întunecată şi îngândurată. Helen vedea elicopterul poliţiei survolând coroanele copacilor la mai bine de o jumătate de kilometru distanţă. Încă mai căutau. Încă mai sperau.

– Ei l-au schimbat. Acum îi pasă mai mult de bunii lui prieteni decât de mine. Ţine mai mult la ei decât la propria familie.

– Bunicul ţine enorm la familia lui.

– Ei l-au schimbat. Wilford Cutts și cu ălălalt, Sam Beeley.

– Ei? Sunt prietenii bunicului. Vechii lui colegi de muncă. Ei n-au nimic de-a face cu toate astea.

– Ei au făcut-o.

– Eu sunt sigură că ei n-au făcut nimic, bunico. Sunt doar vechii lui prieteni de la mina Glory Stone. Îi cunoaște de ani de zile.

– Nu așa ca acum. Era altfel înainte, când lucrau. Însă ei l-au înstrăinat de familie. I-au împuiat capul cu tot felul de idei.

– Nu știu ce vrei să spui, comentă Helen.

Însă și ea se întrebase uneori ce puneau la cale cei trei bătrâni când se întâlneau acolo sus, pe deal, sau la micuța fermă părăginită a lui Wilford, cu cârdul de găini și cu adunătura aceea ciudată de animale bătrâne. Câteodată, Harry aducea acasă câte o căciula de ouă maronii pestrițe de la găini pitice sau câte un sac de carofi de la padocul dezafectat pe care el și Wilford îl transformaseră într-o uriașă grădină de zarzavaturi. Alteori, cei trei se duceau pur și simplu la cârciumă, unde Sam Beeley își prelua îndatoririle ce îi reveneau și cumpăra băutura.

– De când nu mai are de lucru, este alt om, continuă Gwen. De fapt, nici unul nu mai e cum era. Nu e bine ca bărbații să n-aibă nici un căpătâi. Nu niște bărbați ca ăștia. Întortocheate sunt lucrarile diavolului.

– Acum vorbești prostii, bunico.

Helen găsi în frigider o cutie de lapte pasteurizat și puse o picătură într-o ceașcă. Apoi turnă ceaiul, asigurându-se că era tare și bun.

Bunica ei păstrase vechiul linoleum albastru pe podeaua din bucătărie. Protestase atât de vehement atunci când ei așternuseră mocheta cea nouă în camera de zi, încât Andrew,

ginerele ei, se văzuse obligat să cedeze în privința asta. Ea argumentase că era mai ușor de curățat. Până și lui Helen i se părea că linoleumul albastru – pe care îl privea acum –, lambriul din stejar negru, pereții denivelați și tocul de sus al ușii, din piatră spoită cu var, erau de nedespărțit.

– În orice caz, îi e gândul mai mult la ei decât la mine. Asta cred eu. Tocmai a dovedit-o.

– Hai să uităm o clipă de toate astea, bunico. Savurează-ți ceaiul!

– Tu ești o fată bună. Întotdeauna ai fost preferata lui, Helen. De ce nu discuți tu cu el?

– O să încerc, promise Helen.

Stătea în picioare, lângă fotoliul bătrânei, privind în jos la părul ei alb, atât de rar, încât îi vedea clar scalpul rozaliu. Își dorea să-și pună brațele în jurul umerilor bunicii ei și să o îmbrățișeze, să o asigure că totul avea să fie bine. Știa însă că Gwen s-ar fi simțit jenată de un asemenea gest, și, în plus, oricum nu era deloc sigură că totul *avea* să fie bine. Un val brusc de afecțiune și de frustrare o făcu să se întoarcă rapid cu spatele.

Atunci îl văzu pe bunicul ei, o siluetă măruntă, undeva departe, la capătul celălalt al potecii de pe coasta dealului, ieșind dintre copaci, la poalele stâncii Raven's Side. Poate că era ceva în felul în care el se mișca, poate poziția umerilor... nu-și putea da seama. Dar Helen știu într-o clipă că era ceva în neregulă.

Gwen întoarse capul și o privi cu atenție pe Helen, simțind tensiunea din tăcerea ei.

– Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Nimic, bunico.

Helen deschise zăvorul ușii din spate și păși pe pragul spoit cu var. Dintr-odată, simți că o inundă un potop inexplicabil de amintiri, care curgeau nestăvilit din căsuța veche

din spatele ei, ca nişte spirale de fum ce se degaja dintr-o casă în flăcări. Erau amintiri din vremea copilăriei, majoritatea legate de bunicul ei – cum o lua de mână atunci când se plimbau pe aceeaşi cărare, ca să privească peştii care făceau salturi în râu sau ca să culeagă margarete pentru o salbă; cum o aşeza mândru pe genunchiul lui, atunci când îi arăta cum îşi umplea pipa cu tutun şi cum o aprindea cu nişte conuri lungi de hârtie colorată. Mirosuri fugare îi treceau fulgerător prin minte, dispărând într-o clipită, însă fiecare dintre ele avea suficientă forţă emoţională pentru a-i îneca instantaneu ochii în lacrimi. Erau mirosuri pierdute undeva în amintirile ei: fum de pipă, briantină şi cremă de ghete.

Harry părea să aibă pantofii proaspăt lustruiţi de fiecare dată. Chiar şi acum. Era unul dintre acele repere după care îl recunoştea pe bunicul său, oricât de mult se schimbase el de-a lungul anilor. Fără acele repere, se gândi ea, vârsta înaintată ar fi putut să-l facă de nerecunoscut în ochii copilei care îl cunoscuse pe bărbatul puternic, indestructibil, la vreo cincizeci şi ceva de ani.

Tot aşa, în momentul de faţă, îl recunoştea pe bunicul ei după mers. Era un mers lent, hotărât, drept şi reverenţios, pasul său având cadenţa pasului unui soldat care participă la o înmormântare, purtând pe umăr sicriul unui camarad mort.

Auzi elicopterul întorcându-se din nou şi venind drept către ea. Două chipuri priviră în jos, la ea, lipsite de expresie în spatele ochelarilor cu lentile negre. Se simţi de parcă poliţiştii aceia ar fi putut vedea direct în inima ei. Prezenţa lor avea un caracter personal şi intim, dar, cu toate astea, era veşnic prea distantă.

3

– Bun, luaţi o pauză!

Vorbele acestea se făcură auzite de-a lungul întregului şir, fiind rostite de sergentul în uniformă aflat la capătul opus celui la care se găsea Ben Cooper. Bărbaţii în salopetă şi cizme de cauciuc făcură câţiva paşi înapoi de la linia de căutare şi se aşezară în semicerc pe smocurile de iarbă crescută la întâmplare. Cineva scoase un termos cu ceai, altcineva – o sticlă cu suc de portocale.

Garnett se aşeză confortabil, aruncându-şi ţăruşul deoparte şi dându-şi şapca jos, pentru a scoate la iveală un început de chelie, cu părul tuns scurt în laterale. Din cauza căştilor, se spunea, foarte multor poliţişti începea să le cadă părul de timpuriu. Cooper însuşi era conştient de faptul că, într-o bună zi, avea să constate că începea să i se rărească părul de pe o tâmplă sau de pe alta. Toată lumea îi spunea că părul lui şaten fin era exact ca al tatălui său, care, din câte îşi amintea, avusese întotdeauna capul pe jumătate chel. Totuşi, până una-alta, tatăl lui încă mai putea să-şi treacă o şuviţă de păr dintr-o parte în alta a frunţii, aşa cum făcuse întotdeauna. Nu ţinuse niciodată pasul cu noile tendinţe ale modei.

Garnett zâmbi, ştergându-şi fruntea cu mâneca şi căpătând dintr-odată chef de bârfă.

– Şi, ia zi, cum e cu recrutul ăla nou din departamentul tău, Cooper? Noul poliţist?

– Încă n-am avut ocazia să-l cunosc. Abia ce m-am întors din concediu.

– Este o „ea“, colega, o „ea“. Diane Fry i se spune.

– Aşa o fi.

– Este din Birmingham.

– N-am auzit nimic despre ea. Presupun că totul va fi în regulă în ceea ce o priveşte.

– Dacă e să ne luăm după Dave Rennie, pare a fi o vacă neruşinată. Ar putea fi o femeie frumoasă, spune el, însă nu se oboseşte să se pună în valoare. Blondă, dar are părul tuns scurt. Prea înaltă, prea slabă, nu foloseşte farduri, întotdeauna poartă pantaloni. O căţea sfidătoare.

– Nici măcar n-ai cunoscut-o, protestă Cooper.

– Mă rog, cunoşti genul. Probabil altă lesbiană.

Cooper pufni exasperat:

– E ridicol! Nu poţi răspândi zvonuri de genul ăsta! Nu ştii nimic despre ea!

Garnett avu suficient bun-simţ să perceapă iritarea din glasul lui Cooper, aşa că se abţinu de la alte comentarii. Smulse nepăsător un mănunchi de păpădii şi strivi frunzele între degete. Însă Cooper nu putea lăsa lucrurile aşa.

– Garnett, ştii la fel de bine ca mine cum e în meseria asta pentru o femeie – unele dintre ele se străduiesc prea mult. O să se acomodeze după o săptămână sau două, o să vezi. De cele mai multe ori, aşa stau lucrurile.

– În privinţa asta nu ştiu ce să zic... Dar am senzaţia că nu vei avea timp să devii tovarăşul ei cel mai bun, tinere. O să-şi facă bagajele şi o să zboare de aici în cel mai scurt timp.

– De ce? E pasionată de călătoriile cu balonul?

– Ha, ha! Garnett îi ignoră sarcasmul. De fapt, probabil că devenea imun la sarcasmul altora atunci când avea un subiect

bun de bârfă. Continuă: Adevărul e că are o oarecare „reputaţie“. Are aspiraţii înalte, spune lumea. E ambiţioasă.

– A, da? Mai întâi va trebui să demonstreze că e capabilă.

– Poate.

Norii de musculiţe minuscule deveneau din ce în ce mai denşi, pe măsură ce micile insecte se strângeau în jurul capetelor bărbaţilor, atrase de sudoarea acestora şi de mirosul dulce al sucului de portocale. Segentul avea o expresie plină de îngâmfare.

– Haide, ce vrei să spui cu asta? insistă Cooper. Doar nu obţii o promovare pur şi simplu, fără sa demonstrezi că o meriţi.

– Fii serios, colega! E femeie. Ştii tu: două ţâţe şi o gaură... şi nu uită niciodată să aşeze colacul de la WC.

– Da, am remarcat şi eu. Şi ce-i cu asta?

– Şi ce-i cu asta? *Ce-i cu asta?* Păi, armata duce lipsă de femei angajate pe posturi de supraveghere, mai ales în cadrul Direcţiei pentru Investigaţii Criminale. Nu citeşti rapoartele? Ţine minte ce-ţi spun eu, prietene: dacă îşi vede de treaba ei şi dacă le zâmbeşte frumos superiorilor, agentul de poliţie Fry o să avanseze atât de rapid pe scara ierarhică, încât o să zici că are o rachetă în fund!

Cooper tocmai avea de gând să protesteze, când la urechile sale ajunse strigătul persoanei de legătură:

– Poliţist Cooper! Poliţistul Cooper este aici? Şeful te cheamă la el. Urgent!

Instrucţiunile primite de la inspectorul Hitchens erau concise, iar adresa pe care i-o dăduse lui Cooper se afla în Moorhay, satul care se zărea pe sprânceana dealului, dincolo de pădure. În zona asta, populaţia era, de regulă, mai numeroasă începând de pe la trei sute de metri altitudine, fundul văii fiind prea îngust.

– Cooper, fă verificarile necesare, şi asta cât se poate de repede. Ori găsim fata în următoarele două ore, ori pierdem o noapte întreagă. Şi ştii şi tu ce poate însemna asta.

– Plec chiar acum, domnule.

– Mai ia pe cineva cu tine. Cu cine mergi?

Cooper privi înapoi, la grupul de bărbaţi întinşi pe iarbă. Privirea sa trecu rapid de la Garnett şi vreo alţi doi poliţişti între două vârste la sergentul supraponderal, apoi la două poliţiste din Matlock şi la cei trei paznici ai rezervaţiei.

– Nu vreau ofiţeri de la CID, domnule. Va trebui să împrumut un poliţist în uniformă.

La capătul celălalt al şirului cineva oftă cu subînţeles.

– Atunci, aşa facem. Dar hai să ne mişcăm puţin!

Cooper îi explică foarte concis sergentului ce dorea, după care i se dădu pentru însoţire un poliţist tânăr, înalt şi musculos, de vreo douăzeci de ani – Wragg pe numele lui –, care se învioră numaidecât aflând că era rost de ceva acţiune.

– Ţine-te cât mai aproape de mine!

– Nu vă faceţi griji, nu mă dezlipesc de dumneavoastră, îl asigură Wragg, flexându-şi muşchii umerilor.

Drumeagul ce urca înspre Moorhay şerpuia printre copaci până în punctul în care o poartă îngustă, în formă de V, permitea trecerea dincolo de zidurile de piatră, către o păşune unde mai multe vaci de lapte bălţate fuseseră de curând aduse înapoi, după muls. Păşunea fusese cosită cu câteva săptămâni în urma; acum, iarba era scurtă şi nu rămânea culcată la pământ sub talpa încălţarilor, în timp ce Ben Cooper alerga de-a lungul zidului; căldura şi sudoarea îi înţepau fruntea, iar picioarele i se încordau de durere din cauza marşului forţat. Wragg ţinea fără probleme pasul cu el, însă foarte curând îşi înfrână pornirea de a mai pune întrebări, înţelegând că poliţistul Cooper nu era dispus să-i ofere răspunsuri. Avea nevoie de suflu ca să poată alerga.

Vacile își întoarseră capetele privind mirate atunci când bărbații trecură pe lângă ele. Maxilarele lor se mișcau lent, iar ochii deveniră imenși între urechile ce zvâcneau în permanență. Ceva mai devreme în după-amiaza aceea, echipele de căutare fuseseră nevoite să aștepte ca fermierul să-și ducă vacile în staulul pentru muls, abia după aceea reușind să-și continue drumul peste câmp. Se făcuseră apoi tot felul de glume răutăcioase pe seama balegii de vacă.

Cooper trecu de o porțiune în care zidul se prăbușise, fiind înlocuit cu un gard electric, a cărui menire era să țină vitele la distanță până când avea să fie găsit un meșter priceput la zidărie, care să repare zidul. Fără a le oferi vacilor răgazul necesar pentru ca, din curiozitate, să o ia pe urmele sale, Cooper ajunse deja la următoarea poartă. Ocoli o altă pășune și urcă în pas alergător o uliță pavată cu pietre și pietriș sfărâmat.

Panta devenea din ce în ce mai abruptă, acum, pe ultimele câteva sute de metri, iar la un moment dat Cooper începu să aibă senzația că urca din nou pe dealurile Cuillin. Wragg rămânea tot mai în urmă, încetinind pasul de parcă ar fi fost la plimbare și apăsându-și genunchii cu brațele pentru a-și lua avânt pe porțiunile mai abrupte.

Partea superioară a corpului îi era prea grea, se gândi Cooper, și nu-și dezvoltase mușchii necesari urcușului în coapse și gambe. Unii dintre bătrânii care locuiseră toată viața prin satele astea de pe deal l-ar fi întrecut cu ușurință pe tânărul polițist.

În cele din urmă, Cooper ajunse la zidul înalt, negru, de la colțul cimitirului bisericii St Edwin. Biserica părea a fi fost construită pe o movilă, partea ei din față aflându-se cu mult deasupra uliței satului și fiind oarecum înălțată în raport cu fundul văii, precum meterezele zidului unui castel. Turnul pătrat, construit în stil normand, se profila țeapăn pe cer,

înalt și ciudat de disproporționat în raport cu naosul de dimensiuni reduse, ceea ce îi conferea bisericii aspectul unui „L“ înclinat.

Nivelul curții bisericii era atât de înalt, încât Cooper se gândi că trupurile îngropate acolo erau probabil chiar în dreptul ochilor lui – asta dacă ar fi putut străpunge cu privirea pietrele din care era construit zidul și pământul negru și compact sub care zăceau sicriele de stejar, așteptând să putrezească.

Biserica era înconjurată de copaci bătrâni – castani sălbatici și stejari, printre ei aflându-se și două tise matusalemice. În aer plutea mirosul umed de iarbă proaspăt cosită, iar atunci când Cooper trecu pe lângă curtea bisericii, urcând acum către spatele unui șir de căsuțe din piatră, un bărbat îmbrăcat cu cămașă în carouri roșii cu mânecile suflecate privi la el peste zid, dinspre poarta laterală. Se sprijinea de o mașină mare de tuns iarba, care funcționa pe bază de benzină, făcând o pauză între o fâșie de teren cu iarbă frumos tăiată și o porțiune cu iarbă crescută în dezordine, de care nu se apucase încă. Îl privea pe bărbatul care alerga cu o grimasă ce trăda un dezgust profund, ca și cum liniștea serii ar fi fost tulburată de ceva extrem de neplăcut.

La prima dintre căsuțe, o femeie se afla în grădină, având o stropitoare cu care uda straturile cu flori ce stăteau în umbra zidului casei. Femeia ținu stropitoarea în poziție verticală, cu o mână înmănușată, cât timp îl privi pe Cooper încercând să-și recapete suflul pentru a cere îndrumări. El își dădu seama că gâfâia din cauza mirosului îmbătător de caprifoi și trandafiri parfumați, proaspăt udați. În spatele lui, mașina de tuns iarba începu din nou să huruie în curtea bisericii, iar un stol mic de stăncuțe își luă zborul dintre crengile castanilor, protestând zgomotos.

– Dial Cottage?

Femeia îl privi fix, apoi clătină din cap aproape imperceptibil, nefiind dispusă să facă nici măcar acest mic efort. Se întoarse ostentativ cu spatele, îndreptându-şi atenţia către un trandafir pitic, cu o floare galbenă, nefiresc de pală. Pe zidul din faţa lui Cooper era o plăcuţă pe care scria: „Parcarea interzisă. Înoarcerea interzisă. Autostopul interzis".

La două case mai sus, găsi o batrână care stătea pe un scaun de grădină, ţinând pe genunchi o pisică persană. Repetă întrebarea, iar ea arata undeva în sus, pe panta dealului.

– Urcaţi până la şosea, o luaţi la stânga şi treceţi de cârciumă. Este una dintre casele de pe stânga. Dial Cottage este una dintre cele cu uşă verde.

– Vă mulţumesc.

Aruncând o privire la tânărul poliţist care făcea sforţări serioase să urce poteca, Cooper îşi reluă cursa, bucuros să simtă în sfârşit pavajul compact sub tălpi, pe măsura ce se apropia de şosea.

Moorhay era situat undeva în afara principalelor trasee turistice, iar în cea mai mare parte a timpului traficul din zonă era destul de redus. Mai trecea ocazional câte o maşină care traversa regiunea, îndreptându-se către Ladybower Reservoir[1] sau către grotele spectaculoase din Castleton. Peste drum era o cârciumă micuţă numită Drover, cu două, trei maşini trase pe pavajul pietruit din faţă. Conform panourilor publicitare, acolo aveau bere Robinson, unul dintre sortimentele preferate ale lui Ben Cooper. În momentul ăsta, ar fi dat orice pentru o halbă, însă nu se putea opri din mers.

Trecu de o straduţa laterală numită Howe Lane, pe lângă poarta unei ferme dotate cu o şură cu acoperiş de lemn şi cu un hangar pentru tractoare. Pe o plăcuţă de la capătul potecii scria că ferma oferea cazare şi masă. Coroanele copacilor

[1] Lac de acumulare din comitatul Derbyshire, Anglia (n.tr.)

atârnau deasupra şoselei care continua să rătăcească, îndepartându-se de sat. Undeva în zare, observă în treacăt o fâşie de teren necultivat, cu un copac singuratic în punctul cel mai înalt al locului.

La vreo două sute de metri distanţă de biserică, se întindea un şir lung de case cu două niveluri, construite dintr-o gresie fină specifică locului, cu acoperişuri din ardezie şi cu ferestre mici, cu cercevele. Nu existau grădini în faţa caselor, însă unele aveau lângă zidurile din faţă rigole din piatră, umplute cu crăiţe şi petunii. Una sau două dintre ele aveau uşi simple din scândură de stejar, fără geamuri. Uşile erau vopsite într-un verde-închis, cu grinzi de piatră spoite cu var, înclinate în unghiuri inegale.

Până când Cooper reuşi să descopere care dintre ele era Dial Cottage, transpiraţia începuse să-i curgă nestingherită pe frunte şi pe ceafă, impregnându-se în cămaşă. Faţa i se înroşise, şi respira cu greu când ciocăni la uşă. Abia mai reuşi să vorbească atunci când i se deschise.

– Sunt detectivul Cooper, de la Poliţia din Edendale.

Femeia care deschisese uşa înclină din cap, fără măcar să privească la legitimaţia din palma lui lipicioasă.

– Intraţi!

Vechea uşă de stejar se închise cu zgomot, iar strada rămase de partea cealaltă. Cooper clipi de mai multe ori pentru a se obişnui cu întunericul. Femeia era cam de aceeaşi vârstă cu el, avea probabil vreo 27–28 de ani. Purta o bluză cu spatele gol, prinsă în jurul gâtului, şi pantaloni scurţi, iar picioarele ei rozalii îl frapară deodată, ca fiind total nelalocul lor în interiorul întunecat, precum o coristă rătăcită într-un salon funerar. Părul îi strălucea, ca şi cum ar fi adus cu ea înăuntru o rază de soare.

Stăteau într-un hol îngust, care părea chiar mai îngust decât era în realitate din cauza unui bufet din mahon masiv,

încărcat cu vaze din sticlă şlefuită şi cu o fructiera, toate aşezate pe mileuri de dantelă. În centru era o fotografie color înfăţişând o familie numeroasă. Fusese făcută undeva la mare. Tapetul imitaţie de lemn de magnolie, aplicat de curând, nu putea ascunde denivelările zidurilor de dedesubt. Un agent imobiliar ar fi numit toate astea „aspectul anilor de glorie".

Cooper ramase nemişcat pentru o clipă, străduindu-se să-şi recapete rasuflarea, în timp ce pieptul îi tresălta. Îşi şterse fruntea cu dosul palmei, pentru a opri dârele de sudoare care îi şiroiau în ochi.

– Am primit o sesizare la secţie, gâfâi el. Un apel telefonic.

– *Ben* Cooper, nu-i aşa?

– Exact.

O privi din nou pe tânăra femeie, recunoscând-o cu mare greutate, aşa cum observase că se întâmpla de obicei atunci când vezi pe cineva în afara unui context familiar.

– Helen? Helen Milner?

– Întocmai. Presupun că m-am schimbat ceva de când eram în clasa a şasea la liceul din Edendale.

– Au trecut ceva ani.

– Nouă, pare-mi-se, spuse ea. Nu te-ai schimbat prea mult, Ben. Oricum, ţi-am văzut poza în ziar cu ceva timp în urmă. Câştigaseşi un trofeu, parca.

– Da, Trofeul pentru Tragere la Ţintă. Uite ce e, am putea...

– Te conduc.

– Aşadar, locuieşti aici?

– Nu, este casa bunicilor mei.

Pătrunseră într-o încăpere din spatele casei, doar puţin mai luminoasă decât holul, în ciuda ferestrei care dădea spre grădina din spate. În mijlocul unuia dintre pereţi era un

şemineu îmbrăcat în plăci de teracotă, în stilul anilor '50, pe etajera căruia erau răsfirate mai multe fotografii şi diverse suvenire din vacanţe, fără nici o legătură între ele – un măgar din paie, un bibelou reprezentând un dansator spaniol de flamenco, o vedere din Maroc, înfăţişând nişte cămile ce rânjeau şi o mare incredibil de albastră. Deasupra şemineului, o oglindă mare, cu o ramă aurie, reflecta imprimeul sinistru, cu motiv vânătoresc, de pe peretele opus, reprezentând nişte siluete înveşmântate în roşu, călare, galopând printr-un crâng umbros, în căutarea unei prăzi nevăzute. Cooper simţi miros de ceară de mobilă, dar şi mirosul de mucegai al unor haine vechi sau al unor sertare căptuşite cu ziare de demult.

În cameră erau două persoane în vârstă – o femeie care purta o rochie cu model floral şi o jachetă albastră de lână, stând aşezată într-un fotoliu, şi un bătrân îmbrăcat într-o pereche de pantaloni de catifea reiată şi un pulover de lână tip Harris, care şedea în celălalt fotoliu, cu faţa la ea. Amândoi stăteau drepţi, ţepeni, erau foarte vigilenţi şi-şi ţineau picioarele trase cât mai aproape de fotoliu, de parcă ar fi vrut să lase o distanţă cât mai mare între ei.

În faţa şemineului gol se afla un radiator electric cu două tuburi care lăsa senzaţia că fusese folosit recent – în ciuda căldurii de afară. Şi totuşi, Cooper considera bine-venită uşoara răcoare din cameră, care începuse să-i zvânte sudoarea de pe chip atunci când bătrânii se întoarseră către el.

– Este Ben Cooper, bunicule, spuse Helen.

– Da, văd şi eu asta. Feciorul sergentului Cooper.

Cooper se obişnuise cu această formulă de salut, venită mai ales din partea locuitorilor mai vârstnici ai regiunii Edendale. Pentru unii dintre aceştia, el nu era decât o umbră a tatălui său, a cărui faimă şi popularitate păreau să dureze o eternitate.

– Bună ziua, domnule. Se parc că am primit un telefon la secţie.

Harry nu răspunse, iar lui Cooper începuse să-i încolţească în minte ideea că bătrânul ar putea fi surd; deodată, nepoata lui interveni.

– De fapt, eu am sunat, mărturisi ea. Bunicul m-a rugat să o fac.

Harry ridică din umeri, ca şi cum ar fi vrut să spună că nu era treaba lui dacă nepoata sunase sau nu la poliţie.

– M-am gândit că e un lucru despre care probabil aţi dori să aflaţi.

– Cum vă numiţi dumneavoastră?

– Dickinson.

Cooper aşteptă răbdător să primească explicaţiile necesare. Însă ele veniră din partea nepoatei, nicidecum din partea bătrânului.

– E în bucătărie, spuse ea, conducându-l către o altă uşă.

O maşină de spălat aproape nou-nouţă şi o combină frigorifică îşi găsiseră loc printre dulapurile de lemn vopsite în alb, între ele fiind montată destul de stângaci o chiuvetă de aluminiu. Nici unul din bătrâni nu îi urmă, preferând în schimb să îi privească din fotoliile lor. Încăperile erau atât de micuţe, încât îi puteau auzi fără probleme.

– Iată ce a găsit bunicul meu!

Pantoful sport zăcea pe o masă de bucătărie făcută din lemn de pin. Era plin de cocoloaşe şi arăta de-a dreptul grotesc printre mănunchiurile de mentă uscată şi oalele de gătit cu smalţ maroniu. Cineva aşezase sub el o pagină din *Buxton Advertiser*, pentru ca pământul de pe talpa de cauciuc să nu ajungă pe suprafaţa mesei. Pantoful zăcea în mijlocul unei reclame pentru un nou restaurant cu specific cantonez, şireturile sale atârnând peste o fotografie ce înfăţişa o chinezoaică zâmbitoare care servea costiţă la grătar cu garnitură de

muguri de fasole. Pe pagina opusă erau rubrici cu notificări de naşteri şi decese, anunţuri privind diverse nunţi şi felicitări pentru majorate.

Cooper îşi şterse palmele asudate pe pantaloni şi scoase un pix. Ridică uşor limba pantofului pentru a arunca o privire în interior, atent să nu scuture pământul care începuse să se usuce şi să cadă de printre despicăturile din talpă.

– Unde aţi găsit obiectul acesta, domnule Dickinson?

– Sub Raven's Side.

Cooper cunoştea bine zona Raven's Side. Era o pustietate plină de bolovani, gropi şi vegetaţie crescută alandala. Toată după-amiaza, echipele de căutare înaintaseră destul de lent către acea stâncă, de parcă le-ar fi fost silă de perspectiva da a fi nevoite să scotocească pe acolo, anticipând glezne sucite şi degete rupte.

– Aţi putea fi ceva mai exact?

Bătrânul păru jignit, ca şi cum cineva l-ar fi acuzat că minţea. Cooper începu să se întrebe de ce i se păruse mai răcoare în interior. În ciuda ferestrelor deschise, nu era nici un pic de aer în bucătărie. Atmosfera era înăbuşitoare, apăsătoare. Singura rază de lumină păru să se stingă atunci când Helen ieşi din cameră, mergând să vadă cine bătuse la uşă.

– Acolo jos, deasupra apei, e un petic mare de pământ, plin cu ferigi şi mărăcini, spuse bătrânul. Pe acolo o plimb eu pe Jess, mă înţelegi...

Cooper fu surprins să audă un hârşâit slab de gheare pe pardoseală, chiar lângă piciorul lui. Un labrador negru se uita lung la el de sub masă, răspunzând plin de speranţă la auzul numelui său. Labele câinelui erau murdare, iar el stătea întins pe un număr din *Eden Valley Times*. Pagina sportivă, după toate aparenţele. FC Edendale pierduse meciul de deschidere a sezonului.

– Şi nu era decât pantoful ăsta sport? Nimic altceva?

– Eu, unul, n-am văzut altceva. Drept să spun, Jess l-a găsit. Aleargă după iepuri şi alte asemenea vietăţi când ajunge prin locurile alea.

– Bun, spuse Cooper. O să aruncăm o privire în câteva minute. Veţi putea să-mi arătaţi locul exact?

Helen reveni în încăpere, însoţită de Wragg, care era complet epuizat.

– E... de vreun folos? întrebă ea.

– Vom vedea. Cooper scoase o pungă de plastic din buzunarul din spate şi introduse pantoful înăuntru cu cea mai mare grijă, întrebând-o pe Helen: Vrei să aştepţi puţin aici? Un ofiţer superior va dori probabil să discute cu tine.

Helen aprobă printr-o mişcare a capului şi privi către bunicul ei, însă expresia lui nu se schimbă. Chipul îi era de piatră, ca al unui bărbat resemnat la gândul că avea să urmeze o perioadă de suferinţe inevitabile.

Cooper ieşi din nou în stradă şi îşi scoase aparatul de emisie-recepţie pentru a contacta sediul diviziei din Edendale, unde ştia că detectivul Hitchens aştepta un răspuns. Puse punga de plastic în lumină, privind atent la conţinutul acesteia în timp ce aştepta ca mesajul să fie transmis.

Pantoful sport era marca Reebok, mărimea 36, îngust. Iar petele maronii de pe bombeu puteau fi foarte bine de sânge.

4

Sediul Diviziei E a Poliţiei din Edendale fusese nou cândva, prin anii '50, şi chiar îi asigurase arhitectului său un premiu pentru servicii aduse comunităţii. Însă în biroul CID cei cincizeci de ani de hârţoage putrede, de ţigări fumate pe jumătate şi de mâncare proasta îşi lăsaseră urmele pe pereţi şi mirosul în covoare. De curând, bugetul corpului poliţienesc din Derbyshire crescuse suficient cât să acopere zugrăvirea pereţilor, înlocuirea tocurilor ferestrelor şi instalarea de aparate de aer condiţionat în unele dintre birouri. De asemenea, vechile birouri din lemn fuseseră înlocuite cu unele moderne, mai adecvate computerelor care se odihneau pe ele.

Detectivul Diane Fry citea buletinele informative. Începuse prin a se pune la curent cu cele proaspete, sosite chiar în ziua respectivă, apoi continuase întorcându-se la cele din săptămânile anterioare. Intenţia ei era aceea de a se familiariza cu toate anchetele care se aflau în curs de desfăşurare în cadrul diviziei. Deşi se afla deja în Edendale de aproape doua săptămâni, încă se simţea nouă precum stratul de vopsea de pe peretele exterior, de lângă fereastră, care, din nu se ştie ce motive, refuza să se usuce aşa cum trebuia. Toate ferestrele din această parte a cladirii dădeau înspre Poarta C şi spre partea din spate a sectorului estic al Clubului de Fotbal Edendale, o echipă ce se zbătea în partea inferioară a uneia dintre ligi.

Problema de maximă prioritate în momentul de faţa era infracţionalitatea auto din staţiunile turistice locale. Din tonul plictisit al unora dintre notiţele interne peste care Fry dăduse absolut întâmplător, se părea că aceasta fusese întotdeauna problema cea mai importantă a Diviziei E în această perioadă a anului. Mai multe mii de turişti soseau în Rezervaţia Naturală Peak District pe timpul verii, aducând cu ei ceea ce părea a fi propriul val de infracţiuni, asemenea dârei lăsate în urmă de un uriaş vapor de croazieră. Aceşti turişti îşi lăsau maşinile în locuri îndepărtate, în parcări improvizate pe terenuri accidentate, în carierele abandonate sau, pur şi simplu, la marginea drumului. Invariabil, maşinile lor erau pline cu aparate foto, binocluri şi poşete înţesate cu bani, cărţi de credit şi Dumnezeu mai ştie ce altceva. În acelaşi timp, infractorii ambulanţi veniţi din localităţile aflate în vecinătatea oraşelor Sheffield, în est, şi Manchester, în vest, străbateau zona Peak District tocmai în cautarea unor astfel de victime. Erau suficiente câteva minute petrecute pe lângă o maşină nesupravegheată, după care hoţii se întorceau în oraşele lor, lăsând în urmă o mulţime de turişti buimaci şi multe vacanţe compromise.

Aparent, problema era de nerezolvat. Nu se putea găsi o soluţie pentru ca mesajul să ajunga la urechile proprietarilor de maşini, de vreme ce aceştia erau într-un continuu du-te-vino – azi unii, mâine alţii, poimâine alţii, şi tot aşa. Date fiind resursele modeste ale poliţiei, acesteia îi era imposibil să ţină sub supraveghere zonele vulnerabile. Singura soluţie era să îi identifice pe posibilii făptaşi şi să le solicite forţelor de ordine din localităţile vecine să nu îi piardă din vedere. Ceea ce însemna a trăi cu speranţa.

Diane Fry privi în partea opusă a încăperii, la detectivul Rennie. Vorbea la telefon. Şi făcea asta de ceva vreme. Nu putea auzi ce spunea, dar era aproape sigura că în tot timpul

ăsta el nu-și luase nici măcar o singură notiță cu pixul acela pe care îl tot rodea în dinți. Avea umeri masivi și ceafa groasă; era fundaș veteran din echipa divizională de rugbi, după cum aflase din conversația lui cu unul dintre ceilalți polițiști. Mai știa că numele de botez al lui Rennie era David și că era căsătorit și avea doi copii adolescenți.

Devenise foarte rapid conștientă de faptul că el o cântărea viclean din ochi, din laterală, că privirile lui alunecau spre ea atunci când credea că ea nu-l vedea. Observase în trecut că aceasta era o tentativă obișnuită de a face o primă manevră către o colegă de rang inferior, manevră menită să culmineze cu o aventură la birou în toată regula. Mulți bărbați, desigur, nu treceau de aceste prime semne – ele erau mai degrabă un indiciu al speranței decât al intenției. Însă mai existau și alții care erau o adevărată pacoste, iar Fry nu își putea da seama deocamdată din ce categorie făcea parte Rennie. Cu toate astea, era bine că fusese avertizată, astfel încât să poată decide ea însăși când venea momentul să-i aplice lovitura de grație. Aventurile cu colegii de serviciu nu făceau parte din planurile ei. Nici vorbă de așa ceva!

Observase că Rennie nu făcea eforturi să pară ocupat, chiar dacă în momentul acela undeva, în clădire, se afla un inspector-șef care ar fi putut oricând să intre în birou.

– Domnule sergent? îl abordă Fry atunci când, în sfârșit, puse telefonul înapoi în furcă.

Rennie privi în jur, ca și când ar fi fost surprins de faptul că ea se mai afla încă acolo. Apoi zâmbi, schimonosindu-și fața până când aproape că îi făcu cu ochiul. Purta o cravată de un verde-închis, cu un model mic, auriu, iar costumul avea o croială potrivită pentru umerii săi masivi, însă nu fusese curățat în ultima vreme. Scoase o lamă din guma lui de mestecat obișnuită, gest din care Fry dedusese că, probabil, era fost fumător.

– Ce pot face pentru tine, Diane?

– Am aici un proiect referitor la cifrele infracționalității auto...

– Așa...?

– Mă întrebam dacă s-a făcut vreo verificare pe calculator. Dacă s-a stabilit vreo corespondență între momentele în care au avut loc infracțiunile și locurile unde s-au petrecut acestea. Dacă există o analiză a modurilor de operare. Am putea realiza un model computerizat.

– De regulă, Ben Cooper se ocupă de chestiile astea, o informă Rennie. Te-aș sfătui să nu te amesteci în ceea ce e pe calculator până nu vorbești cu el.

– Un model computerizat ne-ar putea dezvălui o serie de predicții, ar putea sugera amplasamente-cheie. Merită o încercare, domnule sergent...

– Ți-am spus, vorbește cu Ben. A fost trimis la Moorhay, dar ar trebui să se întoarcă la birou ceva mai târziu, slavă Domnului!

Fry auzise numele lui Ben Cooper pomenit de mai multe ori în prima ei săptămână de lucru în Edendale. Aparent, omul ăsta era o întruchipare a tuturor virtuților posibile, unul care le știa pe toate. Detectivul Cooper cunoștea zona ca pe palma mâinii sale, spuneau cei de pe aici. Le cunoștea pe toate lichelele de prin partea locului și chiar și pe familiile lor, se mai spunea. În afară de asta, știa cum funcționau toate sistemele din biroul CID. Știa exact cum trebuiau completate tonele de hârțoage care îi buimăceau complet pe alți detectivi. Mai nou, se părea că era singura persoană capabilă să folosească un calculator. Însă Diane Fry avea o calificare în tehnologia informației și absolvise un curs de analiză a informațiilor secrete la Facultatea Națională de Studiu al Criminologiei, din Bramshill. Cu prima ocazie, avea să le arate ea cine știa să folosească un calculator pe aici!

Deocamdată însă, se hotărî să încerce o altă abordare.

– Cineva de la NCIS[1] a scris un proiect pe tema asta, acum câteva luni. Ni s-a vorbit despre el când eram la Bramshill.

– Serios?

Rennie nu părea deloc impresionat.

– Serviciul Național de Informații în Domeniul Criminologiei.

– Știu și eu ce înseamnă NCIS, mulțumesc.

– Mă întrebam dacă a făcut cineva vreun studiu pe tema asta. Nu văd nici o mențiune în documentație. Poate că grupul de proiect a mers pe firul ăsta până la capăt?

– Mă îndoiesc.

– O să verific eu, dacă vreți, domnule sergent.

Rennie deveni posac, trase de nodul cravatei, scotoci pe birou în cautarea unei bucăți de hârtie și ridică receptorul pentru a forma un alt număr.

– Ce spuneți, domnule sergent?

– Mă rog, dacă ții neapărat...

Fry își făcu o notiță pentru sine în agendă și o însemnă cu un asterix. Apoi, puse deoparte rapoartele privind infracționalitatea auto și luă comunicatul de dimineață, legat de fata aceea dispărută, Laura Vernon. Îl parcursese deja o dată și reținuse toate detaliile, de altfel foarte sumare.

Avea o memorie excelentă pentru lucruri de genul ăsta. Știa cu exactitate cu ce era îmbrăcată fata atunci când fusese văzută ultima oară – știa inclusiv despre bikinii albaștri și despre pantofii sport marca Reebok, mărimea 36, înguști. Dacă ar fi fost primul detectiv care ar fi dat peste vreunul dintre aceste obiecte, știa cu siguranță că l-ar fi recunoscut fără întârziere. Dar, desigur, mai întâi de toate ar fi trebuit să facă parte din echipele de căutare.

---

[1] National Crime Intelligence Service

Toţi angajaţii disponibili fusesera deja convocaţi pentru sarcina găsirii Laurei Vernon. Mai precis, toţi angajaţii cu excepţia detectivului Diane Fry şi a sergentului-detectiv David Rennie. Fry era nou-venită în departament, şi era normal să fie aşa. Dar cu ce greşise David Rennie? În momentul de faţă, el se ocupa de delictele cotidiene în cadrul Diviziei E, iar Fry reprezenta echipa lui. Nu părea o combinaţie cu prea mari şanse pentru anihilarea valului infracţional. Până una-alta, nici măcar nu-şi dădeau silinţa.

Fry se ridică de la birou şi merse să verifice dosarul cazului Laurei Vernon. Cu toate că ancheta începuse cu mai puţin de 48 de ore în urmă, dosarul căpăta deja proporţii. Mecanismele unei anchete majore începeau să intre în acţiune, chiar dacă deocamdată nu se putea vorbi oficial despre ancheta unei crime – cel puţin până nu era găsit cadavrul. Fără îndoială, existau multe cazuri de adolescente care fugeau de acasă. De cele mai multe ori, ele se întorceau acasă după câteva zile, flămânde şi copleşite de ruşine. Laura avea bani – părinţii ei estimaseră că ar fi putut avea cel mult treizeci de lire în poşetă; în mod cert, nu era genul de fată care să ducă lipsă de bani. Însă nu luase cu ea haine şi alte obiecte personale. Acesta era un amănunt semnificativ.

În afară de asta, mai existau alte două motive pentru care reacţiile nu se lăsaseră aşteptate în acest caz. Unul era acela că, potrivit relatării unui martor, Laura discutase cu un tânăr neidentificat în spatele casei ei, cu puţin înainte de momentul dispariţiei. Fusese ultima oară când cineva o văzuse pe fată – şi de atunci trecuseră aproape două zile.

Celălalt motiv urgent – care nu fusese menţionat în dosar, dar care devenea evident după parcurgerea rapoartelor – era uciderea cu câteva săptămâni în urmă a tinerei Susan Edson, în vârstă de şaisprezece ani. Crima, încă nerezolvată, avusese loc pe raza de jurisdicţie a Diviziei B, undeva în vecinătate.

Toată lumea ştia că, într-o anchetă, primele două sau trei zile erau vitale, dacă până la urmă se dovedea a fi vorba despre o crimă sau despre o altă infracţiune gravă. În primele şaptezeci şi două de ore, amintirile martorilor sunt încă proaspete, iar făptaşul nu va fi avut prea mult timp la dispoziţie pentru a se descotorosi de probe şi pentru a-şi construi un alibi. În acelaşi timp, o acţiune mai rapida însemna mai multe şanse de a o găsi pe Laura Vernon în viaţă.

Fry constată cu interes că poliţiei i se oferise de la bun început numele unui „potenţial" făptaş. Un tânar pe nume Lee Sherratt fusese indicat de părinţii fetei şi fusese intervievat de poliţişti la o prima trecere în revistă. Negase că el ar fi fost tânărul văzut discutând cu Laura, însă alibiul lui nu putea fi dovedit. Cazierul lui Sherratt fusese scos din evidenţa naţională computerizată a poliţiei – câteva infracţiuni mărunte, unele înfăptuite pe când era minor. Nu era cine ştie ce, dar era suficient pentru ca numele lui să rămână în fruntea listei suspecţilor până când se descopereau dovezile necesare pentru a putea fi eliminat.

Conform rapoartelor, un inspector în uniformă de la Grupul de Asistenţă Operaţională răspundea acum de căutările desfăşurate la sol. Inspectorul Paul Hitchens era ofiţerul de investigaţii din partea CID, el urmând să îi dea raportul detectivului-inspector şef Stewart Tailby. Ofiţerii trecuseră deja pe la toate casele din satul Moorhay, de vreme ce tot nu erau foarte multe. Toţi prietenii şi rudele despre care se ştia în zonă fuseseră vizaţi de anchetă. Nici urmă da Laura Vernon, nici un fir care să ducă la un eventual loc în care aceasta s-ar fi putut afla.

Cercetarea meticuloasă, centimetru cu centimetru, a împrejurimilor provinciale era deja în plină desfăşurare. Ofiţerii care aveau zi liberă fuseseră chemaţi la serviciu, echipele cu câini utilitari erau scoase pe teren, iar elicopterul

survola zona. Paznicii Rezervației Naturale și trupele jandarmeriei participau la căutări, iar salvamontiștii erau undeva sus, pe terenurile sterpe de deasupra satului. Și, firește, Domnul Detectiv Perfect era el însuși la Moorhay. Prin urmare, cazul era rezolvat.

Fry îl cunoscuse pe inspectorul Hitchens încă din prima zi de lucru. Era șeful ei de la CID – după sergentul Rennie, în orice caz. Dar ea ajunsese deja la concluzia că Rennie nu conta prea mult. Hitchens era mai tânăr decât sergentul și mai bine educat. Așadar, fusese avansat de timpuriu; probabil că era un absolvent care evoluase rapid în carieră, așa ca ea. Cu siguranță fusese predestinat unor idealuri mai nobile, iar vocea lui era ascultată de mai mulți ofițeri de rang superior. Fry își dorea cu patimă să fie în mijlocul evenimentelor, într-o investigație de proporții, la dreapta inspectorului Hitchens, să aibă șansa de a impresiona. Nu avea intenția să mai piardă prea mult vremea prin birou, uitându-se pe statisticile privind infracționalitatea auto. Ancheta unei crime era exact ceea ce-și dorea. Însă ocazia se ivise prea curând, cât ea era încă nouă. Așa se și explica prezența ei în acest birou, alături de Rennie.

În orice caz, într-o oră sau două, căutările Laurei Vernon aveau să se încheie. Chiar dacă erau în luna lui august, înserarea avea să cadă până la urmă peste dealuri, iar bărbații și femeile din echipele de căutare aveau să se împrăștie și să plece abătuți pe la casele lor. A doua zi aveau să apară anunțuri în ziare și la televizor, și voluntarii civili aveau să se strângă și să îngroașe rândurile echipelor de căutare.

Fry știa că avea două alternative: fie să stea relaxată și să-și umple timpul până când Rennie considera că a venit momentul potrivit să-i aloce niște sarcini, fie să spună tot ce avea pe suflet, să preia inițiativa, să înceapă să arate din ce aluat era făcuta. Se abținu însa. Acum nu era momentul – trebuia să ajungă într-o poziție mai avantajoasă. Până

una-alta, sergentul Rennie nu merita efortul ei de a încerca să-l impresioneze.

Chiar atunci uşa se deschise, iar inspectorul Hitchens băgă capul înăuntru.

– Pe cine avem noi aici? A, da...

Păru dezamăgit, precum un căpitan rămas să aleagă dintre jucătorii pe care nu şi-i doreşte nimeni atunci când se alcătuiesc echipele. Hitchens era în cămaşă, având manşetele răsucite câţiva centimetri deasupra unor încheieturi puternice, acoperite cu păr negru, sârmos. Avea în jur de treizeci de ani şi părea în permanenţă gata să zâmbească. Fry îi surprinse privirea, apoi se uită la Rennie, care nu se mişcase decât atât cât să-şi dea jos piciorul de pe birou.

Hitchens înclină din cap.

– Eşti de acord să păzeşti fortul o vreme, Dave?

– Domnule...

Fry sări în picioare nerăbdătoare.

– Unde mergem, domnule? Este vorba despre fata dispărută, Laura Vernon?

– Păi, despre cine altcineva? Da, am fost anunţaţi telefonic că s-a găsit ceva. Avem un om de încredere la faţa locului, care tocmai face verificările necesare, dar, după toate aparenţele, e de bine. Poţi fi gata în două minute?

– Voi fi.

După plecarea inspectorului, Diane Fry se întoarse la biroul ei, să strângă rapoartele privind infracţionalitatea auto. Avu grijă să se întoarcă cu spatele la Dave Rennie, pentru ca acesta să n-o vadă zâmbind.

Localitatea Edendale era situată într-o vale largă, în spaţiul dintre cele două jumătăţi distincte ale regiunii Peak District. Pe una din părţi, dealurile line de piatră de calcar şi vâlcelele împădurite ale Vârfului Alb se întindeau până

dincolo de Bakewell şi Wyedale, pătrunzând în raza de jurisdicţie a Diviziei B şi dincolo de hotarele comitatului Staffordshire. De cealaltă parte, se întindeau terenurile sterpe cu piatră de gresie, sălbatice şi pustii, ale Vârfului Întunecat – o zonă foarte slab populată, unde pantele înalte ale dealurilor Mam Tor şi Kinder Scout aparau lacurile de acumulare tăcute şi îndepărtate de sub Trecătoarea Şerpilor.

Era unul din cele două oraşe situate pe teritoriul Rezervaţiei Naturale Peak District. Celălalt era Bakewell, aflat la câţiva kilometri mai înspre sud, unde îşi avea sediul una dintre secţiile Diviziei E. Alte localităţi – precum Buxton, unde se afla sediul central al Diviziei B – fuseseră scoase în mod intenţionat în afara Rezervaţiei Naturale, atunci când se stabiliseră graniţele acesteia.

În dreptul localitaţilor Buxton, Matlock şi Ashbourne, hotarul făcea ocoluri largi. Însă Edendale era situat prea departe printre dealuri ca să poată fi ocolit. Ceea ce însemna că regulamentul restrictiv al Rezervaţiei Naturale Peak District se aplica şi în cazul oraşului în aceeaşi măsură în care se aplica versantului Mam Tor sau grotelor Blue John din Castleton.

Diane Fry încă mai studia geografia oraşului şi a văii. Până în momentul de faţă se familiarizase numai cu zona din imediata vecinătate a casei victoriene de la periferia localităţii Edendale, unde închiriase un apartament la etajul întâi, şi cu străzile din preajma secţiei – inclusiv cu panorama tribunelor clubului de fotbal Edendale. Însă era conştientă de faptul că, orice cale ar fi ales spre ieşirea din Edendale, singura soluţie era să urce – peste dealuri, către cătunele de pe terenurile sterpe sau către satele din valea vecină.

Fry era o şoferiţă bună, fiind instruită la şcoala de şoferi a Poliţiei din West Midlands să manevreze vehicule de urmărire. Însă inspectorul Hitchens alese sa conducă el şi o

luară spre ieşirea din oraş, către uriaşa movilă de teren arid care despărţea localitatea Edendale de valea vecină.

– Este vorba despre un singur pantof... spuse Hitchens.

– Un pantof sport? întrebă Fry. Reebok, mărimea 36?

Inspectorul o privi surprins, ridicând o sprânceană.

– Văd că eşti la curent cu cazul Vernon.

– Da, domnule.

– De la bun început a existat posibilitatea să i se fi întâmplat ceva, dar părinţilor nu poţi să le spui asta. Avea bani la ea, însă nu luase nimic altceva. I-am contactat deja pe toţi prietenii şi toate cunoştinţele ei. Nimeni nu ştie nimic. Mi-e teamă că ne putem aştepta oricând să-i apară cadavrul pe undeva. E inevitabil.

– Ce fel de fată este?

– A, provine dintr-o familie înstărită, cu o situaţie liniştitoare. Nu i-a lipsit niciodată nimic, aş spune eu. Urmează cursurile unei şcoli particulare, High Carrs, iar la anul trebuie să-şi dea examenele GCSE[1]. Ia lecţii de pian. Are un cal pe care i l-au cumpărat părinţii şi care este ţinut la nişte grajduri situate chiar la ieşirea din Moorhay. Uneori participă la concursuri de echitaţie.

– Sărituri peste obstacole?

– Bănuiesc că da.

– Şi se pricepe la ceva din toate astea?

Hitchens se uită la ea şi dădu din cap aprobator.

– Dacă e să le dăm crezare părinţilor, e perfectă în tot ce face. Va intra cu siguranţă la Oxford sau la Cambridge şi îşi va lua licenţa, dar nu e exclus ca mai târziu să aleagă să urmeze o carieră de muzician. Asta bineînţeles dacă nu

---

[1] General Certificate of Secondary Education – o serie de examene de aptitudini la care sunt supuşi elevii de gimnaziu din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord, între 14–16 ani. (n.tr.)

cumva câştigă între timp aurul olimpic. Prietenii ei sunt de altă părere.

– Băieţi?

– Desigur. Cum altfel? Totuşi, mami şi tati neagă zvonurile astea. Ei spun că fata lor e prea ocupată cu studiile, cu echitaţia şi aşa mai departe. Dar treptat, treptat dăm de urma iubiţilor ei.

– Certuri acasă? Chestii de genul ăsta?

– Nimic. Cel puţin...

– ... Aşa declară părinţii. Am înţeles!

– Exact!

Hitchens zâmbi din nou. Lui Fry îi plăcea când îi zâmbeau ofiţerii de rang superior, dacă aceştia aveau motive întemeiate să o facă. Privi la mâinile lui, care se odihneau pe volan. Erau mâini puternice, cu unghii curate şi tăiate îngrijit. Văzut din profil, nasul lui era puţin cam mare. Avea ceea ce se numea „un nas roman". Dar pentru un bărbat acest aspect nu reprezenta câtuşi de puţin o problemă – denota tărie de caracter. Se uită din nou la mâna lui stânga. Nu purta verighetă. Dar abia acum observă o cicatrice albă care traversa articulaţiile din mijloc a trei dintre degete.

– Părinţii spun că Laura a fost la cumpărături cu mama ei în după-amiaza aceea, o informa Hitchens. Au fost la De Bradelei Centre, în Belper.

– Ce e acolo?

– A, haine... spuse el vag.

– Tati nu le-a însoţit?

– Nu cred că e genul lui preferat de activitate. În orice caz, femeile se duseseră să-i cumpere un cadou pentru ziua de naştere, aşa că nu şi l-ar fi dorit prin preajmă, nu? A rămas acasă pentru a ajunge la zi cu sarcinile de serviciu. Graham Vernon conduce o afacere de consultanţă financiară, despre

care spune că merge ca pe roate. Oamenii ăştia chiar par sa nu aibă grija zilei de mâine.

– Şi după ce s-au întors acasă?

– Era în jur de cinci şi jumătate când s-au întors. Înca era foarte cald, aşa că Laura s-a schimbat şi a ieşit în grădină pentru o vreme. Nu s-a întors la masa de seară, de la şapte şi jumătate. Atunci au început părinţii să intre în panică.

Fry îl admira pentru faptul că reţinuse toate detaliile şi le putea reda acum fără nici un efort. Evident, Hitchens avea genul acela de memorie care era foarte apreciat în poliţie în ziua de azi. Mulţi poliţişti n-ar fi putut repeta informaţiile făra să le citească de undeva, din notiţele lor.

– Părinţii îşi asigură alibiul unul altuia?

– Da.

– Dar ea a fost vazută discutând cu un tânar înainte să dispară, nu?

– Bravo, Diane! Da, am luat legătura cu o doamnă care ieşise să culeagă flori de câmp, la marginea tufişurilor din vârful Răzorului. Este membră a Institutului Femeilor şi ajută la crearea ornamentelor pentru împodobirea unei fântâni[1] din Great Hucklow. I-a fost ruşine să recunoască acest lucru, dacă poţi să-ţi imaginezi! Credea că am putea s-o arestăm pentru furt de flori de câmp. Copiii ei îi spuseseră că asta era o crimă împotriva mediului înconjurător. Se pare însă că împodobirea acelei fântâni era suficient de importantă pentru a o determina s-o apuce pe cai greşite. În orice caz, a venit în întâmpinarea noastră, şi, cu ajutorul unei fotografii, a identificat-o pe Laura

[1] Împodobirea fântânilor este un obicei practicat în regiunile rurale ale Angliei, cu precădere în zona Peak District, comitatul Derbyshire. El constă în împodobirea fântânilor, a izvoarelor sau a altor surse de apă cu diverse modele – de regula pe teme religioase – realizate din petale de flori. Se spune că acest obicei îşi are originile în tradiţia păgână. Alte voci susţin însă că el este asociat cu perioada Ciumei Negre, când oamenii îşi exprimau astfel recunoştinţa pentru apa pură pe care o găseau numai în anumite fântâni. (n.tr.)

Vernon ca fiind fata pe care o văzuse. Pe băiat însă nu l-a putut descrie. Era prea departe.

– Şi acum a apărut pantoful ăsta...

– Da, asta-i tot ce avem deocamdată. Dar se pare că am dat de un fir. Îl avem pe Ben Cooper la faţa locului – a făcut parte dintr-una dintre echipele de căutare. Ben are fler.

– Sunt convinsă.

– A, l-ai cunoscut deja pe Ben Cooper? Numai ce s-a întors din concediu astăzi.

– N-am avut ocazia să-l cunosc, însă i-am auzit pe ceilalţi discutând despre el.

– Am înţeles.

Hitchens nu mai zise nimic vreme de câteva minute, răstimp în care încercă să treacă de o răscruce pe unde camioane grele goneau zgomotos la intervale regulate, aşternând pe marginea drumului un strat de praf de calcar. Fry încercă să-i citească gândurile, întrebându-se dacă spusese ceva ce nu-şi avea rostul. Dar era sigură pe capacitatea ei de a nu-şi trăda emoţiile prin voce. Făcuse grele şi îndelungate exerciţii în acest sens, iar acum, din câte simţea ea, vocea ei suna întotdeauna pozitiv.

– Şi ia spune-mi, Diane, cum merge treaba? Te adaptezi bine în biroul de la CID?

– Foarte bine, domnule. Pe aici, unele lucruri se fac altfel decât m-am obişnuit eu, dar până acum nu există nici un aspect cu care să nu mă fi acomodat din mers.

– Perfect! Dave Rennie se poartă frumos cu tine?

– Nu mi-a făcut probleme, răspunse Fry.

Observă că, de când era singură în maşină cu inspectorul, acesta începuse să o tutuiască. Îi plăcea să ţină evidenţa acestor lucruri, în eventualitatea că ele aveau o semnificaţie mai profundă. Poate reuşea, la rândul ei, să renunţe la apelativul „domnule", să vadă dacă obţinea efectul dorit – o apropiere

ca între colegi, în locul relației distante dintre un superior și un subaltern. Însă nu avea să meargă mai departe.

– Nu găsești că Derbyshire este prea tăcut, după ce ai petrecut o vreme în West Midlands?

– E o schimbare plăcută, spuse Fry. Dar sunt convinsă că și Divizia E are provocările ei.

Hitchens râse.

– Celelalte divizii îi spun „E de la Easy Street"[1].

Fry aflase deja de la noii ei colegi că localitatea Edendale fusese aleasă ca sediu central al Diviziei E, în defavoarea unor localități precum Bakewell sau Matlock, din rațiuni pur... alfabetice. Era una dintre ciudățeniile sistemului polițienesc din Derbyshire ca diviziile teritoriale să își aibă sediul central în localități a căror denumire începea cu litera potrivită. Astfel, Divizia A era amplasată în Alfreton, Divizia B – în Buxton, Divizia C – în Chesterfield, iar Divizia D – în Derby.

Prin urmare, ar fi fost de neconceput ca Divizia E să fie situată în Bakewell sau în Matlock. Ar fi fost o ofensă gravă împotriva ordinii instituționale. De fapt, dacă n-ar fi existat deja o localitate numită Edendale, vreun specialist în PR dintr-un birou al sediului teritorial ar fi fost nevoit să inventeze una.

– Eu mă gândeam mai degrabă la viața socială, explică Hitchens. Edendale nu este tocmai capitala europeană a cluburilor de noapte. E un pic cam anost pentru cineva venit din Birmingham, presupun.

– Cred că depinde foarte mult de ceea ce cauți.

---

[1] Aluzie la comedia din 1917, realizată de Charlie Chaplin, a cărei acțiune se desfășoară pe o strada similară celei unde s-a născut Chaplin însuși – o lume lipsită de speranță, o lume a bandelor de răufăcători, a violenței domestice, a alcoolicilor, unde autoritățile – reprezentate de Biserică și Poliție – nu reușesc să facă față. (n.tr.)

El se întoarse să o privească, în timp ce mâinile sale se odihneau dezinvolt pe volanul maşinii.

– Şi, mai exact, ce anume caută Diane Fry?

Chiar aşa, ce anume?

Exista un singur lucru pe care Diane era dispusă să-l recunoască faţă de ea însăşi. Poate că nu era tocmai ceea ce ar fi aşteptat el să audă. Dar era un lucru pe care trebuia să-l afle, mai bine acum decât mai târziu.

– Îmi doresc să avansez în carieră, admise ea.

– A!

Ridică din sprâncene, surprins, iar un zâmbet îi lumină faţa. Arăta destul de bine, şi, în plus, nici nu purta verighetă!

– Sunt bună în meseria mea, continuă ea. O să fac tot ce-mi stă în puteri să fiu promovată. Asta e important pentru mine. Cel puţin în momentul de faţă.

– Mi se pare corect. Îmi place sinceritatea ta.

Şoseaua principală către Buxton urca şi urca până când ajungea la un platou unde carierele de piatră de calcar concurau cu pârloagele ca decor de fundal. Aici se găsea o cârciumă bine plasată, numită Farul, care oferea nişte privelişti spectaculoase asupra a două văi din vecinătate şi asupra dealurilor de dincolo de ele. Hitchens coti, ieşind de pe şosea înainte să ajungă în dreptul carierelor, şi începură să urce şi să coboare uşor peste dealuri şi văi mai mici, ca într-o călătorie lină cu un montagnes russes, coborând treptat către Wyedale. Din când în când, porţile unor ferme pâlpâiau pe lângă ei, lăsate în urmă de viteza maşinii, cu indicatoarele lor albe cu negru care făceau reclamă la cirezile de vaci de lapte şi la grămezile de baloţi de paie rotunzi, uriaşi, ori la silozurile învelite în plastic negru ce zăceau pe câmp, dincolo de zidurile de piatră.

– Ţi-am văzut dosarul, desigur, admise Hitchens. Nu-i rău deloc.

Fry aprobă printr-o mişcare a capului. Ştia că nu era rău. Ba era chiar al dracului de bun! Rezultatele ei la examene o situaseră întotdeauna printre cei mai buni. Evoluţia ei după transferul la CID fusese una spectaculoasă. Avusese un început de carieră promiţător în West Midlands, iar cei de acolo o pregătiseră pentru lucruri mărețe; oricine putea să vadă asta.

– Pacat că a trebuit să pleci din vechea instituţie, spuse Hitchens.

Ea nu zise nimic, aşteptând comentariul pe care era convinsă că urma să-l auda.

– Dar e de înţeles. Date fiind circumstanţele.

– Da, domnule.

Date fiind circumstanţele. Exact aşa încerca şi Fry să vadă lucrurile acum. „Circumstanţele." Era un cuvânt nemaipomenit de rezervat şi de obiectiv. Circumstanţele erau ceea ce aveau alţii, nu erau ceva care îţi întorcea viaţa pe dos, îţi nimicea respectul de sine şi ameninţa să distrugă tot ceea ce avuseseşi vreodată mai scump. Nu te puteai supăra pe circumstanţe. Puteai doar să-ţi continui viaţa şi să te concentrezi asupra lucrurilor mai importante... Date fiind circumstanţele.

Acum mergeau de-a lungul unei creste, având un perete abrupt pe una din părţi, cu pante pline de bolovăniş ce coborau până la un pârâiaş micuţ. Treptat, priveliştea se pierdu printre copaci. Ici-colo mai vedeai câte o casă retrasă de la şosea, însă nu toate erau ferme funcţionale.

– Şi totuşi, n-au existat consecinţe neplăcute? întrebă Hitchens.

Fry nu-l putea învinovăţi pentru faptul că încerca marea cu degetul. Se aşteptase ca, mai devreme sau mai târziu, să se ajungă şi la asta. Subiectul fusese atins, desigur, la interviul ei de angajare, iar ea răspunsese la toate întrebările acelea, atent formulate, cu replicile potrivite, cât se poate de rezonabile

şi de lipsite de orice urma de emoţie. Însă era imposibil ca aceastà poveste sà nu ramână întipărită tocmai în mintea acelora de care depindeau perspectivele ei de avansare – aşa, ca inspectorul Hitchens, de pildă. Era încă un obstacol pe care se vedea nevoită să-l depăşească.

– Absolut nici una, răspunse ea. Am lasat totul în urmă. Nu mă mai gândesc la asta. Nu-mi doresc decât să merg mai departe cu meseria mea.

– E unul dintre riscurile meseriei, nu? Vine cu restul la pachet?

– Presupun că se poate spune şi aşa, domnule.

El înclină din cap, satisfăcut. Pentru o fracţiune de secundă, Fry se întreba cum ar fi reacţionat el dacă ea ar fi procedat aşa cum o îndemnase un scurt puseu de furie, undeva adânc în sinea ei – dacă ar fi ţipat, dacă ar fi strigat, dacă ar fi tăbarât cu pumnii asupra lui, să-i şteargă zâmbetul acela superior de pe chip. Se simţi mândră ca nu mai avea astfel de izbucniri; învăţase să-şi stăpânească acel puseu de furie, să-l ţina ferecat cu grijă şi sa nu-i mai dea drumul.

Casele începură deodată să se înmulţeasca pe ambele părţi ale şoselei, cu toate că nu existase nici un indicator care să anunţe intrarea în vreun sat. Undeva departe, în dreapta, era o şcoala mică; se mai vedeau şi nişte ferme transformate în ateliere meşteşugăreşti şi un oficiu poştal micuţ, sătesc, care făcea corp comun cu un magazin, la capătul unui şir de case. Deasupra acoperişurilor caselor se zarea turnul patrat al unei biserici, înconjurat de castani şi de paltini înalţi şi bătrâni.

Ajunseră în dreptul unei grămezi de maşini şi dube parcate pe o alee pietruită. De îndată ce Hitchens parcă, agentul Wragg îşi făcu apariţia, asudat, la geamul maşinii. Strângea în mână o pungă de plastic în care era un pantof sport marca Reebok.

– Wragg? Unde e detectivul Cooper?

– Individul ăla în vârstă îi arată unde a găsit pantoful, domnule.

– Ce e în mintea omului ăstuia? Ar fi trebuit să ne aştepte... spuse Hitchens.

– Tipul ăla n-a vrut să mai aştepte. A spus că e seara lui de domino şi că ori ne arată acum, ori nu ne mai arată nimic.

– Seara de *domino?*

Wragg păru jenat.

– Chiar lăsa impresia că vorbea serios, explică el.

Porţiunea de potecă arăta aproape identic cu oricare alta. Avea un strat uscat de pământ plin de colb, în care erau încastrate rădăcini răsucite de copaci, ce ieşeau la suprafaţă, formând trepte în zonele mai abrupte. Pe ambele părţi erau stejari şi mesteceni căţărându-se de-a lungul pantei, cu tufe dese de ferigă crescute în jurul trunchiurilor lor. O grămadă dezordonata de bolovani uriaşi zacea pe jumătate ascunsă printre tufele de ferigă, asemenea ruinelor năpădite de buruieni ale unui templu din Epoca de piatră. Păsările treceau în viteză printre tufişuri, cântându-şi sirenele de alarma, iar pe fundal se auzea susurul constant al unui pârâu ce curgea rapid la vale.

– Mda, cam pe-aici, spuse Harry.

– Sunteţi sigur?

– Aşa socotesc eu.

Ben Cooper nu prea ştia ce să creadă despre Harry Dickinson. De regulă, putea citi o emoţie oarecare la oamenii cu care intra în contact în asemenea situaţii. Ei erau adesea supăraţi, îngroziţi, furioşi sau chiar complet răpuşi de şoc şi de durere. Aceştia erau cei pentru care crimele violente erau ceva nou şi înfricoşător, cu care nu mai avuseseră de-a face niciodată în viaţa lor de până atunci. Câteodată mai întâlnea

şi oameni care trădau o stare de nervozitate sau care deveneau agresivi în mod inexplicabil. Şi acestea erau nişte reacţii interesante, ele fiind, de cele mai multe ori, primele semne ale vinovăţiei. Învăţase să detecteze aceste semnale la oamenii cu care avea de-a face. Considera că această capacitate era strict legată de instinctele unui bun detectiv.

Şi totuşi, Harry Dickinson nu trădase nici un fel de emoţie, nici acasă, de faţă cu soţia şi cu nepoata lui, dar nici aici, stând alături de Cooper în locul în care el şi câinele lui găsiseră pantoful sport pătat de sânge.

Atât cât durase coborârea pe potecă până la poalele stâncii Raven's Side, Harry mersese în faţă, tăcut şi băţos, cu spatele drept şi balansându-şi braţele într-un ritm constant. Nu scosese o vorbă de când plecaseră, comunicând doar printr-o uşoară înclinare a capului atunci când poteca ajungea la o cotitură. Era ca şi cum bătrânul fusese închis bine într-un trup care se transformase în stană de piatră. Cooper şi-ar fi dorit să treacă în faţa lui, pentru a încerca să descifreze ceva în privirea bătrânului.

– Domnule Dickinson, înţelegeţi că Laura Vernon ar putea să zacă undeva în apropiere, grav rănită?

– Da.

– Sau poate chiar moartă?

Harry întâlni privirea lui Cooper. Ce fusese oare expresia aceea fugară care i se citise în ochi pentru o fracţiune de secundă? Amuzament? Nu, batjocura. O stare de nervozitate provocata de o asemenea risipă de cuvinte.

– Nu sunt tâmpit. Ştiu cum stă treaba.

– Este extrem de important să aflăm locul exact unde aţi găsit pantoful, domnule Dickinson.

Harry scuipă în iarbă şi îşi îngustă privirea când se uită în direcţia soarelui aflat la asfinţit, precum un indian care caută o urmă. Arătă apoi cu vârful pălariei în partea dreaptă.

– Acolo jos? Lângă pârâu?

– Jess aleargă până acolo jos, lângă apă, îl lămuri Harry.

– Ce e dincolo de bolovanii aceia?

– O bucată de pământ lăsată în paragină, năpădită de buruieni. Pe acolo sunt iepuri şi alte animale de genul ăsta.

– De acolo a aparut pantoful?

Harry ridică din umeri.

– Aruncă şi tu o privire, tinere!

Cooper se duse până la grămada de bolovani. Numai vârfurile acestora se mai vedeau din iarbă, iar formele lor neregulate pareau alunecoase şi înşelătoare. Nu era un loc pe unde ar fi ales să se plimbe, dat fiind că avea la dispoziţie nişte trasee mai accesibile plimbarilor, în alte direcţii. După cât de scurtă era iarba aspră, înţelese că probabil oile veneau să pască acolo. Printre bolovani erau poteci înguste care fuseseră bătătorite şi se vedeau excremente vechi şi negre uscându-se pe sol.

Încercând să meargă printre bolovani, pentru a evita amestecarea eventualeor urme de amprente, Cooper intră în tufele dese. Pârâul curgea în şuvoaie peste bolovani, la un metru sau doi în dreapta lui, devenind mai puţin adânc aici, sub o porţiune de mal neted, acoperit cu iarbă. Părea a fi locul ideal pentru ca doi oameni să-şi petreacă dupa-amiaza, izolaţi şi netulburaţi de nimeni.

Privi înapoi, peste umăr. Harry Dickinson nu-l urmase. Rămăsese pe o porţiune plată de stâncă, într-o poziţie care dădea impresia că ar fi păzit poteca, aparent absent, indiferent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Pumnul lui se încleşta din vreme în vreme, ca şi cum simţea că ar fi trebuit să strângă lesa câinelui. Părea complet calm.

Cooper înaintă şi mai mult printre tufe, hainele lui măturând în trecere ferigile şi adunând nişte cârcei răzleţi din rugii de mure. Două sau trei viespi, deranjate de trecerea lui,

îi dădură târcoale, repezindu-se enervant spre fața lui și reușind să scape de palmele lui care loveau inutil aerul. Copacii începură din nou să se îndesească deasupra lui, formând o grotă întunecată, plină cu muște.

În fața lui, la aproximativ zece metri mai jos, pe malul celălalt al pârâului, putea zări o potecă lată, marcată cu pietre mici și cu tăpșane de lemn, fixate în pământ pe post de trepte. Era o ditamai poteca, curățată de buruieni, intens folosită și bătătorita de multe talpi. Cooper își dădu seama că aproape ajunsese la poteca Eden Valley – drumul ce făcea legătura cu traseul Pennine Way[1] puțin mai la nord. Era poteca preferată a hoinarilor, care treceau pe aici cu miile pe timpul verii.

Însă locul unde se situa el acum era atât de îndepărtat și de izolat de lume, de parcă s-ar fi aflat chiar în vârful dealului Mam Tor. Un drumeț care ar fi trecut prin zonă n-ar fi putut să-l zărească pe Cooper acolo sus, printre tufele de ferigă, nici dacă s-ar fi obosit să privească în direcția aceea.

Se întoarse, trecându-și palma peste față pentru a se apăra de muște. Privea în urmă, printre copaci și ferigile dese, ca și când ar fi privit spre capătul unui tunel întunecat, spre locul unde se zărea silueta lui Harry Dickinson, încadrată într-o rețea de crengi care parcă încercau să-l apuce. Cooper se uită strâmb când îl izbi contrastul unui petic de lumină orbitoare, ce inunda dealul în culori vii. Bătrânul stătea în lumina strălucitoare a amurgului, iar din pietrele înfierbântate de soare se ridicau aburi în jurul lui ca dintr-un cuptor. Pâcla ce se ridica de la sol făcea ca silueta lui întunecată să se estompeze

[1] Traseu național în Anglia. Are 429 de kilometri, pornind din Edale (nordul ținutului Peak District), mergând către nord, prin Yorkshire Dales și Parcul Național Northumberland și ajungând până la Kirk Yetholm, chiar la intrarea pe teritoriul Scoției. (n.tr.)

şi să se chircească, de parcă ar fi dansat un şimi[1] lent. Umbra lui uriaşă, profilată peste bolovanii din jur, părea să se răsucească şi să se smucească atunci când forma ei neregulată se fragmenta printre tufele de ferigă şi printre rugii de mure.

Expresia din ochii lui Harry era imposibil de descifrat, chipul lui fiind parţial acoperit de umbra pălăriei. Cooper nu-şi putea da seama nici măcar încotro privea bătrânul, dacă se întorsese cu spatele sau daca se uita direct la el, printre copaci.

Şi-ar fi dorit să-l apuce pe bătrân de umeri şi să-l scuture bine. Ar fi vrut să-i spună că într-adevăr cineva tulburase liniştea locului, şi asta de curând. Dovada era chiar acolo, putea fi văzută şi mirosită de oricine. Pe acolo trecuseră doi oameni, şi cel puţin unul din ei nu venise doar pentru iepuri. Mirosul care persista sub coroanele copacilor era un miros greu de sânge stătut, de carne răscoaptă şi de urină. Iar muştele găsiseră ceva mult mai îmbietor decât sudoarea lui Cooper pentru a se hrăni.

---

[1] Dans modern, ritmat, de origine nord-americană, asemănător cu foxtrotul (n.tr.)

5

– Bun! Toate locurile sunt asigurate?

– Avem poliţişti plasaţi în toate punctele, răspunse Hitchens prompt.

– Poliţia Judiciară?

– Trebuie să sosească.

Diane Fry stătea în spatele inspectorului Hitchens şi al inspectorului-şef Tailby, cam la şase metri distanţă faţă de locul unde zăcea cadavrul fetei. Scena fusese deja bine organizată. Hitchens dăduse o adevărată reprezentaţie, amplasând agenţi ai poliţiei de-a lungul potecii şi solicitând informaţii pe care să le transmită mai departe inspectorului-şef. Însă Fry avusese impresia că tot ce trebuia făcut fusese deja făcut înainte chiar ca Hitchens să fi ajuns acolo.

– Cei de la Criminalistică?

– La fel.

– Camera de anchetă?

– Inspectorul Baxter se ocupă de acest aspect.

Tailby era mult mai înalt decât inspectorul, slab şi uşor aplecat de umeri, aşa cum sunt adesea oamenii foarte înalţi. Părul din faţă îi încărunţea, însă cel din spate era încă închis la culoare, fiind lăsat să crească mai lung decât cel al colegilor lui mai tineri, care preferau tunsorile scurte. Purta nişte cizme verzi de cauciuc, care nu erau chiar încălţămintea ideală pentru a traversa aproape un kilometru de teren accidentat, plin de vizuini de iepure şi de bolovani ascunşi.

Avusese noroc să ajungă până la scena crimei fără vreo entorsă. Fry se felicită pentru obiceiul de a purta încălţaminte rezistentă, fără tocuri, şi pantaloni.

– Fotograful?

– E aici, pregătit.

– Lasă-l să-şi facă treaba!

Fry aştepta ca inspectorul-şef să întrebe de doctor, însă, ridicându-şi privirea, înţelese că el îl văzuse deja pe doctorul Inglefield îndreptându-se spre ei, pe potecă.

– Cel care a găsit pantoful?

– La el acasă, domnule. Cu detectivul Cooper.

– Atunci hai să vedem ce spune doctorul!

Medicul tocmai îi comunica numele său poliţistului aflat la jumătatea potecii. Tailby aşteptă nerăbdător până când cei doi îşi comparară ceasurile pentru a se pune de acord în privinţa orei exacte, iar poliţistul îşi notă ora în agendă. Cei mai mulţi dintre poliţiştii care începuseră, în mod inevitabil, să se adune la scena crimei fuseseră trimişi să-şi continue cercetările, ceea ce îi făcuse să bombăne şi mai tare pe seama inutilităţii acestei îndeletniciri.

O porţiune de câţiva metri în jurul cadavrului fusese împrejmuită cu bandă albă-albastră, înfaşurată în jurul trunchiurilor copacilor şi al unui ciot proeminent de stâncă. În locul unde stăteau detectivii, singura parte vizibilă a trupului Laurei Vernon era una din gambe. Materialul negru al blugilor ei contrasta cu lumina emanata de laba piciorului, albă, goală, având unghiile vopsite într-un roşu ca sângele. Restul trupului era acoperit de un pâlc de ferigă deasă, iar în jurul lui tufele fuseseră călcate în picioare. Fry ştia că tulpinile rupte şi iarba strivită erau în avantajul criminaliştilor, care aveau astfel mai multe şanse de a descoperi probele necesare pentru o arestare rapidă. Îşi dorea să se apropie mai mult, să examineze cadavrul de aproape, să vadă

chipul fetei. Cum murise oare? Fusese strangulată, lovită, sau cum? Nimeni nu spunea nimic. În stadiul ăsta, nimeni nu dorea să se implice. Toată lumea stătea acolo şi îl privea pe doctor care acţiona conform procedurii oficiale, în timp ce îi saluta pe poliţişti printr-un semn al capului, fără nici o vorbă, făcându-şi drum, prudent, de-a lungul unei fâşii de pământ bine delimitate, către zona cu ferigă culcată la pământ.

Fireşte, se presupunea că trupul neînsufleţit era cel al Laurei Vernon. După toate aparenţele, nu existau prea multe dubii în privinţa asta, însă bănuiala nu putea fi considerată certitudine până când unul din părinţi nu avea sa fie supus formalităţilor de identificare.

– Nici o şansă să aducem rulota până aici... spuse Tailby.

– Nu în zona asta, domnule, încuviinţă Hitchens.

– Există pe undeva, prin apropiere, vreun drum care să ducă la o fermă. Ce e dincolo de copacii ăştia?

– N-am idee, domnule.

Hitchens şi Tailby se întoarseră către Fry. Hitchens se încruntă când văzu cine era în spatele lui, ca şi când s-ar fi aşteptat să dea cu ochii de altcineva.

– Vezi dacă poţi să afli, Fry, care este drumul cel mai apropiat pe care putem aduce rulota.

– Am înţeles.

Fry se întrebă cum ar fi putut face asta, în condiţiile în care cât vedeai cu ochii nu se zărea nici urmă de aşezare locuită. Satul însuşi era invizibil în spatele uriaşei grămezi de rocă. În spatele ei era o stâncă, iar în faţa ei, până la şosea, se întindea o pădure deasă.

Era conştientă de faptul că inspectorul cel înalt o studia. Avea o figură slabă, osoasă, şi ochi cenuşii, pătrunzători, cu un aer vigilent. Nu-l întâlnise personal niciodată până acum – îl văzuse o singură dată, în trecere, de departe, când i-l arătase cineva şi subliniase că era una dintre persoanele importante.

Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit era să pară inutilă acum, cu prima ocazie când îl întâlnea. Prima impresie durează foarte mult în timp.

– Poate găseşti pe cineva care cunoaşte cât de cât zona... îi sugeră Tailby.

Hitchens interveni:

– Poate ar fi mai bine să întrebăm...

În momentul acela, Diane Fry înţelese de la ce venea zgomotul pe care îl auzise pe fundal tot timpul cât se aflaseră pe deal. Era un sunet huruitor şi trepidant, care staţiona acum undeva, deasupra copacilor, spre răsărit. Elicopterul rămăsese pe poziţii, până când echipajul său avea să primească instrucţiunile necesare pentru întoarcerea la bază.

Fry scoase aparatul de emisie-recepţie şi zâmbi.

– Cred că am o idee mai bună, domnule.

Inspectorul-şef înţelese imediat.

– Excelent! Spune-le să le comunice şi celor de la Poliţia Judiciară şi de la Criminalistică unde îşi pot parca furgonetele.

Doctorului Inglefield nu-i trebuiră mai mult de câteva minute înainte de a face cale-ntoarsă pe potecă, revenind la Tailby.

– Fără îndoială, e moartă de-a binelea, se pronunţă el. I-a fost zdrobit craniul, ca să le spunem lucrurilor pe nume. Fireşte, autopsia va furniza toate detaliile tehnice, dar, în mare, aşa stau lucrurile. Trupul a pierdut rigiditatea postmortală, iar cadavrul a intrat în descompunere. De asemenea, există câteva larve care au început să se înmulţească în locurile obişnuite. Ştiţi... Ochi, gură, nări... Medicul legist va putea stabili cu o oarecare exactitate momentul morţii. În mod normal, aş spune că au trecut cel puţin douăzeci şi patru de ore, dar, date fiind condiţiile meteo...

Ridică din umeri cu subînţeles.

– A fost agresată sexual?

– Hmm... Cu siguranţă, hainele ei erau într-o oarecare dezordine... Mai mult decât atât... n-aş putea să spun.

– O să arunc o privire rapidă până vine medicul legist, îi spuse Tailby lui Hitchens.

Îşi puse nişte mănuşi de plastic şi se apropie de cadavru, păstrând totuşi o distanţă de un metru, un metru şi jumătate. Nu dorea să atingă cadavrul sau ceva din jurul acestuia şi nici să compromită vreuna dintre potenţialele probe care aşteptau sa fie recoltate de Poliţia Judiciară. Inglefield o privi curios pe Fry în timp ce aceasta îşi băga staţia radio înapoi în buzunar. Ascultase cu atenţie discuţia lor, chiar şi în timp ce vorbise prin staţie.

– Sunteţi nouă, nu-i aşa? o întrebă Inglefield. Îmi cer scuze ca am pomenit de larve.

– Sunt nou-venită prin părţile locului, îl lămuri Fry. Altminteri... nu e prima oară când văd larve pe cadavre. Oamenii nu îşi dau seama cât de repede pătrund muştele prin orificiile corpului şi încep să-şi depuna ouăle, nu-i aşa, doctore?

– Pe o astfel de vreme, mizerabilele astea mici ajung acolo la câteva minute dupa deces. După încă opt ore, sau cam aşa, larvele ies din ou. De cât timp a dispărut fata?

– De aproape două zile, spuse Fry.

– Aşadar, iată. Au avut suficient timp la dispoziţie. Însă nu vă bazaţi pe ce spun...

– E de competenţa medicului legist, ştiu asta.

– Fără îndoiala, doamna Van Doon le va oferi colegilor dumneavoastra toate informaţiile necesare. Un specialist în entomologie vă va putea spune care este stadiul de larvă actual şi alte amănunte de genul ăsta. Vor putea stabili destul de exact ora decesului.

De dincolo de copaci se auzi zgomot de motoare, iar elicopterul apăru din nou, zburând la altitudine joasă, ghidând un mic convoi de-a lungul potecii care fusese descoperită în pădure.

– Cred că ar fi mai bine să mă duc să-i ghidez.

– Cineva a avut mai mult noroc decât mine, spuse doctorul. Maşina mea a rămas sus pe deal, undeva. În fine, puţin exerciţiu fizic o să-mi facă bine, cu siguranţă. Cel puţin, eu asta le spun pacienţilor mei.

Fry îl conduse pe medicul legist al Departamentului de Afaceri Interne şi echipa de la Poliţia Judiciară spre poalele dealului. Aceştia din urmă, un bărbat şi o femeie, asudaseră în costumele lor albe, cu galoşi de protecţie, în timp ce îşi cărau valizele după ei, către zona împrejmuită cu bandă alb-albastră, şi îşi trăseseră gluga pe cap, până când ajunseseră să arate ca nişte extratereştri. Tailby bătea în retragere, făcându-i loc fotografului să-şi potrivească lumina, în aşa fel încât sa combată umbrele alungite ce se lăsau acum peste scena crimei. Poziţia exactă a cadavrului trebuia sa fie înregistrată cu camera foto şi cu cea video, înainte ca medicul legist să se apropie suficient de mult pentru a examina larvele. Fry se întoarse cu spatele şi plecă. Ştia că urmatoarea fază presupunea ca medicul legist să-i ia fetei temperatura rectală.

Ajunse exact la timp pentru a-l surprinde pe inspectorul Hitchens preluând un apel pe mobilul său.

– Hitchens sunt. Spuneţi.

Ascultă în receptor vreme de un minut, răstimp în care expresia de pe chipul lui trecu de la o uşoară încruntare la mânie şi frustrare.

– Pune-i pe toţi cei pe care îi gaseşti disponibili să se ocupe de treaba asta. Da, da, ştiu. Însă acum asta e principala prioritate. O să părem de-a dreptul idioţi. Cheamă oameni de oriunde va fi nevoie.

Hitchens privi în jurul sau, să vadă unde era Tailby. Îl zări urcând panta şi îndreptându-se spre ei.

– Nenorocitul! rosti Hitchens cu naduf, în timp ce îşi băga telefonul înapoi în buzunar.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Fry.

– O echipă s-a dus sa-l ridice pe Lee Sherratt, iar el ştersese putina.

Fry se crispa. Aducea ghinion să-ţi scape printre degete principalul suspect, tocmai atunci când sperai ca toate lucrurile vor fi puse cap la cap cu uşurinţă, că declaraţiile iniţiale ale martorilor aveau să stabileasca o legatura indisolubilă între suspect şi scena crimei, iar rezultatele testelor de laborator aveau sa aducă dovezi temeinice, pentru consolidarea cazului. Era un ghinion în care nu-şi dorea să fie atrasă, se gândi ea, în timp ce îl privea pe inspectorul-şef apropiindu-se şi scoţându-şi manuşile de plastic.

– Trebuie să ni se comunice cât mai exact ora decesului, spuse Tailby. Apoi, va trebui să trimitem echipele de investigaţie să caute iar din casă în casă, Paul.

– Da, domnule.

– Trebuie să localizăm arma crimei. Organizează echipele de căutare în aşa fel încât sa înceapă căutările de îndată ce Poliţia Judiciară se va declara mulţumită.

– Am înţeles.

– Ce veşti ai primit la telefon? L-au găsit pe tânărul ăla? Pe Sherratt?

Hitchens ezită pentru prima oară.

– Nu, domnule.

– Şi de ce nu?

– Nu e de găsit. N-a mai trecut pe acasă de ieri după-amiază.

– Eu sper totuşi că glumeşti.

Hitchens clătină din cap.

– Nu, domnule.

Tailby se încruntă, sprâncenele lui stufoase umbrindu-i ochii cenuşii şi reci.

– Nu pot să cred! Doar am vorbit cu băiatul ăsta duminică, atunci când făceam o anchetă în cazul unei persoane dispărute, iar acum, imediat ce a apărut un cadavru, am pierdut suspectul!

– Nu aveam nici un motiv...

– Ei bine, iată, acum avem motive suficiente! Acolo jos e un motiv destul de întemeiat, nu ţi se pare? se răsti Tailby furios, gesticulând către locul unde zăcea Laura Vernon.

– Avem patrule care caută în toate ascunzătorile posibile. Însa foarte mulţi oameni au fost ocupaţi cu căutările pe aici.

– Ar face al dracului de bine sa dea repede de urma puştiului ăluia. Vreau să închei rapid toată povestea asta, Paul. Altminteri, oamenii vor începe să facă tot felul de asocieri cu cazul Edson, iar noi vom avea parte de toată isteria legată de un criminal în serie aflat în libertate. Nu ne dorim aşa ceva, nu, Paul?

Hitchens se întoarse, privind rugător spre Fry. Expresia ei rămase impasibilă. Dacă oamenii alegeau cu bună ştiinţă să fie ghinionişti, ea n-avea de gând să se ofere sa împartă ghinionul cu ei.

– Aşa! comentă Tailby. Acum ce urmează? Să vedem... Cum îl cheamă? Pe cel care a găsit pantoful?

– Dickinson, răspunse Hitchens. Harry Dickinson.

Harry era în bucătărie. Îşi dăduse în cele din urmă jos haina, iar mânecile cămăşii erau ridicate, scoţând la iveală nişte braţe albe, vânjoase. La încheieturile sale se vedea o linie clara, ca un reper, care despărţea pielea palidă, neatinsă de soare, de mâinile maronii, muncite, stropite cu pete de bătrâneţe şi cu nişte pete mai închise la culoare, impregnate adânc în piele. Harry se afla în dreptul chiuvetei, folosind un

spalător mic, albastru, cu mâner de plastic, pentru a curăța ceștile de ceai și a lustrui lingurile. Expresia de pe chipul lui era atât de gravă, de parcă în momentele acelea ar fi executat o operație pe creier.

– El spală întotdeauna vasele, explică Gwen atunci când detectivii ajunseră la ușă. Zice că eu nu le spăl cum trebuie.

– Am dori să ne mai dați câteva lămuriri, doamnă Dickinson, spuse Tailby. În continuarea anchetei noastre...

Treptat, Harry păru să devină conștient de prezența lor acolo. Puse spălătorul deoparte și își șterse mâinile cu grijă cu un șervet, își coborî mânecile și se întinse în spatele ușii, pentru a-și lua din nou haina și a o îmbrăca. Apoi trecu cu pași rari pe lângă ei, fără un cuvânt, și intră în camera din față a casei – o cameră întunecată, de unde se zărea o frântură de stradă printr-o gaură în perdelele albe de tul.

Hitchens și Tailby îl urmară și îl găsiră așezat pe un scaun cu spătar rigid. Îi privea ca un judecător care-i examinează pe suspecții intrați în boxa acuzaților. Detectivii mai gasiră încă două scaune așezate în apropierea unei mese din mahon, pe care le luară și le puseră în fața batrânului. Diane Fry se strecură tăcută în cameră și se sprijini de peretele de lângă ușă, ținând în mână agenda, în timp ce Hitchens și Tailby se prezentară, scoțând legitimațiile.

– Harry Dickinson? întrebă Hitchens.

Bătrânul dădu aprobator din cap.

– Harry, continuă Hitchens, acesta este inspectorul-șef Tailby. Iar eu sunt inspectorul Hitchens. De la poliția din Edendale.

– Unde e tânărul? întrebă Harry.

– Cine?

– Cel care a fost aici mai devreme. Băiatul sergentului Cooper.

Tailby îl privi pe Hitchens, ridicând din sprânceană.

– Ben Cooper este un simplu detectiv, Harry. Aceasta este deja ancheta unei crime. Înţelegi? Iar inspectorul-şef Tailby, aici de faţă, este ofiţerul de rang superior însarcinat cu această anchetă.

– O, da! replică Harry. Omul direct răspunzător.

– Domnule Dickinson, aţi înţeles faptul că am descoperit un cadavru? întrebă Tailby.

Inspectorul-şef vorbea tare şi clar, ca şi cum ajunsese la concluzia că avea de-a face cu un idiot.

Privirea lui Harry trecu încet de la Hitchens la Tailby. Iniţial, păruse indiferent, dar acum părea de-a dreptul îndărătnic.

– Fata de la Piciorul Muntelui, nu?

– Familia Vernon locuieşte la Piciorul Muntelui, într-adevar, explică Hitchens pe înţelesul lui Tailby. Acesta este numele casei.

– Cadavrul n-a fost încă identificat oficial, domnule Dickinson, îl lămuri Tailby. Până ce nu va fi identificat, nu ne putem pronunţa în această privinţă. Totuşi, aşa cum se ştie deja, de câteva ore întreprindem, pe o arie largă, căutări ale unei fete de cincisprezece ani, cunoscute sub acest nume. În condiţiile date, s-ar părea că este destul de mare probabilitatea ca acel cadavru descoperit în vecinătate să fie al Laurei Vernon.

Un orologiu vechi cu carcasă din lemn de stejar ticăia liniştit, ca pentru sine, pe poliţa căminului, fiind singurul sunet ce răsuna în încăpere, în timp ce socotea scurgerea secundelor. Fry se gândi că timpul parea să treacă extrem de greu în acea cameră, de parcă ar fi fost izolat de restul lumii, într-o zonă temporală proprie, unde regulile fireşti nu se aplicau.

– Vorbeşti ca un adevărat idiot, nu-i aşa? întrebă Harry.

Muşchii maxilarului lui Tailby se încordară, însă reuşi să se abţină.

– Am dori să aflam de la dumneavoastră cum aţi ajuns să descoperiţi pantoful, domnule Dickinson.

– V-am spus deja.

– Da, ştiu că ne-aţi mai spus. Dar v-aş ruga să ne mai povestiţi încă o dată.

– Să ştiţi că am şi alte lucruri mai bune de făcut.

– Da, ştiu, răspunse Tailby cu calm. Este seara jocului de domino.

Harry scoase pipa din buzunarul hainei şi scormoni în conţinutul vasului de ceramică. Mişcările lui erau încete şi relaxate, iar expresia lui era calmă într-un mod studiat. Hitchens începu să dea semne de nerăbdare, însă Tailby îl potoli cu o mişcare a mâinii.

– Fără îndoială, veţi înţelege într-o bună zi, spuse Harry. La vârsta mea, omul nu poate să urce şi să coboare dealul în goană, de două ori într-o singură după-amiază, iar apoi să se mai simta în stare să iasă din casă, puţin mai târziu, fără să tragă un pui de somn înainte. Nu mai am energia necesară pentru aşa ceva. Asta e situaţia, şi nu am ce face! Zicând acestea, bătrânul îşi trecu o mână prin părul pieptănat cu grijă, netezind firele argintii, date cu briantină, după care mai adăugă: Indiferent câte cadavre aţi descoperi dumneavoastră!

– Cu cât terminăm mai repede cu toată povestea asta, cu atât mai curând vom putea să vă lăsam în pace.

– Mai mult decât atât chiar n-am ce să fac, nici măcar pentru poliţistu' ăl mai înalt în rang, cu toate vorbele lui frumoase. Toată vânzoleala asta şi forfota de oameni de pe lângă casă – pur şi simplu mă storc de vlagă.

Tailby oftă.

– Domnule Dickinson, chiar am dori să auzim povestea spusă cu propriile dumneavoastră cuvinte. Spuneţi-ne doar cum s-au petrecut lucrurile.

Harry îl fixă cu priviri sfidătoare.

– Povestea... Da, mă rog... Şi povestea asta... o vreţi cu gesturi sau fără?

Lui Diane Fry scena la care asista i se părea oarecum nelalocul ei, ca şi cum ar fi avut loc o schimbare subtilă de roluri. Ar fi zis că detectivii aşteptau să fie intervievaţi de bătrân, nu invers. Hitchens şi Tailby nu-şi găseau locul, se foiau în tot felul de poziţii incomode în scaunele lor tari, neştiind foarte sigur ce ar fi trebuit să spună pentru a depăşi momentul acela penibil. Harry, în schimb, se simţea complet în largul său, stătea calm şi nemişcat, cu picioarele întinse în faţa lui, pe un petic de covor uzat. Se aşezase cu spatele la fereastră, astfel că silueta lui se profila pe fundalul străzii, iar o aură slabă i se formase în jurul capului şi al umerilor. Hitchens şi Tailby priveau înspre lumină, aşteptând ca bătrânul să vorbească din nou.

– Să înţeleg că fără, aşa-i?

– Fără, dacă sunteţi amabil, domnule Dickinson.

– Eram afară cu Jess.

– Jess?

– Câinele meu...

– Aşa e! Vă plimbaţi câinele...

Harry aprinse o lumânare şi trase din pipă. Părea să aştepte ceva, să vadă dacă nu cumva Tailby avea să relateze el însuşi întâmplările.

– Îmi plimbam câinele, aşa cum spuneţi. Întotdeauna coborâm în direcţia aceea. I-am spus tânărului. Băiatul...

– ... Băiatul sergentului Cooper, am înţeles.

– Da' ştiu că mă întrerupeţi tot timpul! spuse Harry. Asta e cumva o... cum o numiţi voi... tehnică de interviu?

Lui Fry i se păru că zăreşte umbra unui zâmbet pe chipul lui Tailby. Hitchens, în schimb, omul atât de stăpân pe situaţie pe când era la birou, nu părea să mai zâmbească.

– Continuaţi, domnule Dickinson, îl îndemnă Tailby.

– Întotdeauna coborâm la poalele stâncii Raven's Side. Lui Jess îi place să alerge pe lângă pârâu. După iepuri. Nu că ar prinde vreodată vreunul... E un joc, înţelegeţi?

Harry suflă fumul în cameră. Acesta pluti într-un norişor micuţ către tavan, adunându-se în jurul bolului de sticlă atârnat de nişte lanţuri minuscule sub un bec de şaizeci de waţi. Pe bucata mare de tapet de pe tavan, cam prin centrul camerei, se vedeau pete galbene de fum.

Privind norul care plutea, Fry înţelese că bătrânul stătea probabil în fiecare zi în acelaşi scaun, în această cameră, pentru a-şi fuma pipa. Oare ce făcea soţia lui în răstimpul ăsta? Urmărea seriale precum *Coronation Street* sau *Casualty* la televizorul color din camera alăturata? Şi ce făcea Harry în timp ce fuma? Pe un raft din nişa pe care o forma peretele şemineului erau câteva cărţi. Fry putu să identifice unele dintre titluri: *Minerii în criză şi conflict, Sindicatele din Marea Britanie, Alege libertatea* şi *Spintecătorul şi feţele regale.* Printre toate cărţile acelea părea să existe un singur roman – *Fatherland,* al lui Robert Harris. Era aliniat alături de celelalte cărţi, toate fiind aşezate pe un rând perfect ordonat, între două suporturi din stejar sculptat. Trei sau patru numere din *The Guardian* erau aruncate într-un rastel pentru reviste de lângă şemineu. Însă în încăperea aceea nu existau televizor, radio şi nici vreun sistem stereo. Odată ce termina de citit ziarul, bătrânului nu-i mai rămânea nimic de făcut. Tot ce putea face era să asculte ticăitul ceasului şi să se gândească.

Fry îşi dădu seama că Harry o studia. Se simţi dintr-odată de parcă bătrânul i-ar fi putut citi gândurile. Însă ea nu le putea citi pe ale lui. Expresia lui era impasibilă. Avea aerul unui aristocrat, obligat să îndure o nedreptate, dar suportând totul cu sânge-rece.

– Un joc, Harry... îi aminti Hitchens. Avea mai puţină răbdare decât inspectorul-şef. Şi, de fiecare dată când îi

spunea bătrânului pe nume, umerii lui păreau să se încordeze şi mai mult. Tailby era ceva mai politicos, mai tolerant. Lui Fry îi plăcea să ţina evidenţa acestor detalii la superiorii ei. Dacă observa suficient de multe aspecte, mai târziu avea să le poată analiza probabil, să le treacă prin computer şi să stabilească setul ideal de trăsături de caracter către care să tindă un inspector-şef aspirant.

– Uneori mai aduce lucruri, spuse Harry. Eu stau pe o piatră şi îmi fumez pipa, privind pârâul sau păsările. Uneori mai apar şi vidre, care vin după peşte. Dacă stai liniştit, ele nu te observă...

Tailby aproba din cap. Poate că era un naturalist pasionat. Fry nu avea cine ştie ce cunoştinţe despre viaţa sălbatică. În Birmingham, în afară de porumbei şi de câini vagabonzi, nu prea avusese parte de aşa ceva.

– ... Iar, în timp ce stau acolo, Jess îmi aduce tot felul de lucruri. Beţe, de pildă. Sau vine cu câte o piatră în gură. Câteodată mai găseşte şi câte o mortăciune...

Harry făcu o pauză. Fry îl vedea pentru prima dată ezitând fără intenţie. Reflecta la cuvintele pe care tocmai le rostise, de parcă ar fi fost surprins de propriile vorbe. Apoi, bătrânul ridică din umeri.

– Voiam să spun câte o nevăstuică sau o mierlă. Odată mi-a adus o veveriţă. Dacă sunt moarte de curând şi nu sunt prea degradate, e un individ în Hathersage care le ia să le bage la congelator.

– Poftim?

– Le împăiază, îl lămuri Harry. Perfect legal. Are autorizaţie şi tot ce-i trebuie.

– E taxidermist, spuse Hitchens.

Fry îl văzu pe Tailby încruntându-se. Harry pufăi mai tare din pipa lui, ca şi cum tocmai înregistrase o mică victorie.

– Şi astăzi, domnule Dickinson? întrebă Tailby.

– A, astăzi. Astăzi, Jess mi-a adus altceva. A plecat de lângă mine, a adulmecat prin tufele de ferigă și prin jur. Nu eram prea atent, pur şi simplu stăteam acolo. Apoi a venit la mine cu ceva în gură. La început, nu mi-am dat seama ce era. Însă era pantoful ăla.

– N-aţi văzut de unde a venit câinele cu el?

– Nu, v-am spus. Nu era undeva la vedere. I-am luat pantoful din gură. Mi-am adus aminte de fata aia pe care o căutaţi, fata de la Piciorul Muntelui. Părea genul de obiect pe care l-ar purta ea. Aşa că l-am adus acasă. Iar nepoata mea v-a telefonat.

– O cunoşteaţi pe Laura Vernon?

– Eu socotesc că îi cunosc pe toţi de prin sat, spuse Harry. Edendale nu e Buxton, dacă înţelegeţi ce vreau să spun... Bineînţeles că am mai văzut-o.

– Când aţi văzut-o ultima oară, domnule Dickinson? se interesă Tailby.

– A... Asta n-aş putea spune.

– Ar putea fi un amănunt foarte important.

– Hmm…

– Dacă avea obiceiul sa meargă sus, pe Răzor, pe unde vă plimbaţi dumneavoastră câinele de obicei, domnule Dickinson, se prea poate să o fi văzut mai devreme.

– S-ar putea chiar să-l fi văzut şi pe asasinul ei, spuse Hitchens.

– Mă îndoiesc, răspunse Harry. N-am văzut pe nimeni.

– Sigur...

– N-am văzut pe nimeni.

Harry îl săgetă cu privirea pe Hitchens, devenind dintr-odată agresiv. Inspectorul observă şi bătu imediat în retragere.

– E vorba despre ancheta unei crime, Harry. Să nu uiţi asta. Ne aşteptăm la cooperare deplină din partea ta.

Bătrânul își țuguie buzele. Pielea din jurul gurii i se încreți și se umplu de cute, însă privirea îi rămase pătrunzătoare și rece.

– Eu consider că mi-am făcut treaba. Acum încep deja să mă satur de voi.

– Ghinion! Noi nu ne batem joc aici, Harry. Nu ne jucăm, așa cum faci tu când îi arunci bețe câinelui tău să le aducă. Aceasta este o chestiune serioasă, și avem nevoie de toate răspunsurile pe care ni le poți oferi.

– Ați mai văzut pe cineva pe Razor, domnule Dickinson? întrebă Tailby cu blândețe.

– Dacă aș fi vazut, mi-aș fi amintit, nu? replică Harry

Hitchens pufni și se agită furios în scaunul lui.

– La dracu'!

– Potolește-te, Paul, spuse Tailby automat.

– Exact! N-o să admit așa ceva în casa mea! protestă Harry. Ar cam fi timpul să plecați pe la treburile voastre și să faceți ceva util. Și continuă, arătând cu tija pipei spre Fry și agenda ei: Și nu uitați să vă luați și secretara cu voi. Îmi lasă urme de noroi pe perete.

– Detectivul Fry va trebui să rămâna să vă ia o declarație.

– Mai întâi va trebui să aștepte să mă trezesc.

Tailby și Hitchens se ridicară în picioare, îndreptându-se de spate după șederea pe scaunele tari. Inspectorul-șef părea mult prea înalt pentru încăperea aceea. Casa fusese construită într-o vreme când oamenii depășeau foarte rar 1,80 metri înălțime. Trebuie să se fi aplecat pentru a intra pe ușă, cu toate că Fry nu observase acest lucru.

– S-ar putea să vrem să vorbim din nou cu dumneavoastră, domnule Dickinson, spuse Tailby.

– Ați face bine să-l trimiteți pe băiatul ăla data viitoare.

– Mi-e teamă că va trebui să ne suportați pe mine și pe inspectorul Hitchens. Cu scuzele de rigoare, vă spun că

așteptăm de la dumneavoastră cooperarea necondiționată în această anchetă, indiferent cât va dura ea. Sunteți sigur că nu mai aveți nimic să ne spuneți acum, domnule Dickinson?

– A, ba da! spuse Harry

– Ce anume?

– *Cărați-vă dracului odată!*

6

Nici nu plecaseră bine poliţiştii, şi casa se umpluse din nou de oameni. Din bucătărie, Helen privea cum părinţii ei se agitau în camera din spate, învârtindu-se în jurul bunicilor ei, de parcă aceştia erau nişte copii neastâmpăraţi, care aveau nevoie să fie dojeniţi şi totodată liniştiţi.

– Dumnezeule, ce s-a întâmplat aici, oameni buni? Cu toţi poliţiştii ăştia... *Ce* ai mai făcut, Harry?

Andrew Milner era într-o cămaşă de bumbac cu mâneca scurtă, cu un model simplist, albastru cu verde, dar încă mai avea pe el pantalonii de la costumul gri-închis pe care îl purtase la birou. Mirosea vag a săpun şi a whisky. Helen ştia şi fără să i se spună că tatăl ei făcuse un duş imediat ce ajunsese acasă de la birou şi că îşi băuse deja primul pahar de Glenmorangie din seara aceea, înainte ca ea să telefoneze. Bărbatul purta un al doilea rând de lentile peste ochelari, pentru protecţie împotriva soarelui, lentile pe care trebuia să le ridice imediat ce trecea pragul casei. Acum erau aşezate în poziţie orizontală faţă de frunte, ca nişte sprâncene extravagante.

Harry privi în sus, la Andrew, din scaunul său, fără ca vreun gest de bun venit să-i şteargă expresia rigidă de pe chip.

– Aş îndrăzni să afirm ca tânara Helen ţi-a spus tot ce era necesar să afli.

Margaret Milner îşi făcea vânt cu o pălărie de paie. Era o femeie corpolentă, iar caldura nu-i făcea deloc bine. Rochia ei cu model floral se răsucea şi foşnea în jurul genunchilor femeii, răspândind un miros puternic de spray pretutindeni în cameră.

– Un cadavru... Îngrozitor... Săracii de voi...

– Tatăl tău a găsit un pantof, spuse Gwen, pe care agitaţia n-o doborâse încă de tot. Unul dintre pantofii aceia sport. Ei au spus că tot acolo era şi fata aia moartă, însa tatal tău nu a văzut-o. Nu, Harry?

– Jess a fost, preciză Harry. Jess a găsit pantoful.

– Dar era... Nu era sânge?

– Ei zic că era.

– Poliţistul cel tânăr l-a luat cu el, spuse Gwen. Primul, cel tânăr...

– Băiatul lui Cooper, explică Harry.

– Cine?

– Fiul sergentului Cooper. Poliţistul cel bătrân... Nu se poate să nu-ţi aminteşti toată tevatura care a fost...

– A, ştiu... Margaret se întoarse către fiica ei. Helen, nu-l cunoşteai tu foarte bine pe vremea când eraţi în şcoală? Despre el e vorba? Acum îmi amintesc... Parcă îl plăceai, nu?

Helen se fâstâci, gata să fugă înapoi în bucătărie, să mai facă nişte ceai. Îşi iubea părinţii şi bunicii, însă nu se simţea deloc confortabil când erau toţi laolaltă. Putea comunica destul de bine cu fiecare în parte, însă atunci când se strângeau cu toţii, într-un grup familial, între ei cobora parcă un fel de cortină a lipsei de înţelegere.

– Da, mamă. Ben Cooper.

– Voi păreaţi să vă înţelegeţi bine întotdeauna. Dar el nu te-a invitat niciodată în oraş, nu? Mereu am regretat lucrul ăsta...

– Mamă...

– Ştiu, ştiu... nu e problema mea...

– Las-o baltă, mamă! Acum nu e momentul...

– Avem un cadavru, interveni Gwen pe un ton plângăreț, implorându-i pe cei din cameră, ca și cum undeva exista cineva care să-i ofere consolare sau poate chiar să-i spună că toate acele lucruri nu se întâmplaseră în realitate.

– Și chiar era fata familiei Vernon? întrebă Andrew nerăbdător.

Helen sesiză slabul accent scoțian al tatălui său strecurându-se printre „r“-uri, așa cum se întâmpla de regulă atunci când bărbatul era foarte stresat.

– Au spus că este cu siguranță Laura Vernon?

– Urma să fie *identificată*, spuneau ei. Gwen aruncă priviri ostentative către Harry, dând astfel de știre că ascultase la ușă în timp ce Harry fusese intervievat de poliție. Însă Harry nu băgă de seamă. Își pipăia buzunarul, ca și când tot ce și-ar fi dorit în acel moment era să-și scoată pipa și să se retragă în camera din față, să evadeze în sanctuarul lui.

– Ei cred că era ea, într-adevăr, spuse Harry.

– Sărăcuța de ea! o compătimi Margaret. Era doar un copil. Cine ar face așa ceva, Helen?

– Avea cincisprezece ani. Vrei niște ceai?

– Cincisprezece! O copilă... I-au oferit totul... Mama și tatăl ei... O școală particulară, propriul cal... Și toți banii ăia, gândește-te numai! Și uite la ce s-a ajuns!

– Mă întreb ce-o să creadă Graham Vernon despre toată povestea asta, spuse Andrew.

– Ce vrei să spui, tată?

– Păi... e ciudat. Știi... Imaginează-ți în ce stare e el acum, după moartea fetei. Și, în afară de asta, tocmai socrul meu este cel care o găsește.

– Și ce mai contează asta pentru el, pentru Dumnezeu! Fiica lor e moartă! Nu mai are nici o importanță cine a găsit-o.

– În fine, e pur și simplu ciudat. Asta-i tot.

– Andrew crede că rolul lui este să fie lacheul supus al lui Graham Vernon, spuse Margaret. Faptul că el e implicat în uciderea fiicei lui îi cam strică imaginea, nu-i aşa?

– *Implicat?* Mă rog, nu e chiar aşa... protestă Andrew.

– Păi, nu direct, desigur, spuse Margaret cu un zâmbet de satisfacţie. Presupun că asta trebuie să te facă să te simţi vinovat, prin asociere...

– Încetează, Margaret!

– Poate că ar fi fost mai bine dacă tata ar fi mers mai departe şi ar fi ignorat totul, daca n-ar fi spus nimic. Ar fi fost mai bine pentru tine, în orice caz. Mă surprinde faptul că în momentul acela nu s-a gândit la reputaţia ta. Asta a fost o mare neglijenţă din partea dumitale, tată.

Harry îşi scoase pipa goală şi trase din ea, privind de la unul la altul. Helen se gândi că era singurul dintre ei căruia îi făcea plăcere această conversaţie.

– În orice caz, *ăştia* nu au cine ştie ce reputaţie pe aici, deci n-avem de ce să ne facem griji, nu-i aşa? întrebă Margaret.

– Nu-i corect! Familia Vernon este foarte respectată.

Margaret pufni dispreţuitor:

– Respectată! Nu în casa asta! Ce parere ai, tata?

– Nişte ticaloşi cu bani. Gunoaie ignorante.

Helen zâmbi.

– Şi asta trebuia spus. I-au pricinuit destule neplăceri familiei ăsteia. Dar ce rost are să lăsăm astfel de lucruri să ne afecteze? Îmi pare rău pentru necazul prin care trec, dar este problema lor, nu a noastră. Bunicul n-are nimic de-a face cu toate astea. La naiba cu familia Vernon! Noi trebuie sa ne asigurăm că bunicul şi bunica sunt bine.

– Sigur că da. Andrew?

– Mda... Bine.

– Avem noroc că suntem o familie respectabilă şi că putem rămâne uniţi, spuse Margaret. Nu ca ei. Asta e problema lor, desigur. Asta a fost şi cauza tuturor problemelor din trecut. Ei nu ştiu cum ar trebui să fie o familie. Şi tot asta este şi cauza necazului de acum, o să vedeţi.

– Ar trebui să discutăm despre toate astea, interveni Helen. Ar fi trebuit să discutăm şi înainte.

– *El* nu va vorbi, spuse Gwen. Nu va discuta cu nimeni despre asta.

– Nu-i nevoie, spuse Harry. Să lăsăm lucrurile aşa cum sunt.

Helen se duse lângă scaunul lui şi îi puse mâna pe braţ.

– Bunicule?

El o bătu uşor pe mână şi îi zâmbi.

– Crede-mă, fata mea, nu-i nevoie.

Ea oftă.

– Aşa e, noi n-am vorbit niciodată despre lucruri cu adevărat importante, nu? Nu s-a întâmplat nici măcar o dată în familia asta. Decât atunci când am fost trişti sau furioşi. Iar acela nu e momentul potrivit pentru discuţii. De fapt, nu e momentul potrivit pentru nimic...

– Eu, una, sigur nu înţeleg ce vrei să spui, zise Margaret. Sunt la fel de capabilă ca oricine să discut diverse probleme fără să mă supăr.

Vocea lui Margaret devenise piţigăiată. Clătină din cap şi începu să-şi facă de lucru cu un cercel, fixându-l cu privirea pe soţul ei, ca şi când l-ar fi provocat să nu fie de acord cu ea. Însă Andrew se întoarse cu spatele şi se îndepărtă cu umerii lăsaţi. Se trezi apoi că priveşte în ochii tânguitori ai lui Jess, care se retrăsese într-un colţ al încăperii să asculte. Urechile câinelui zvâcneau dintr-o parte în alta, în timp ce analiza sunetul vocii stăpânilor, încercând să afle starea lor de spirit şi părând descurajată de ceea ce auzea.

– Nu era nevoie să veniţi până aici, spuse Harry. Chiar deloc. Ne descurcam de minune, noi cu Helen.

– N-am fi putut sta deoparte într-un moment ca ăsta, zise Margaret. La urma urmei, suntem familia dumitale.

Harry se ridică în picioare şi se îndrepta încet către scări.

– Eu o să ies puţin, anunţă el.

Şi se făcu nevăzut, înainte să apuce să-l întrebe cineva unde pleca. Prin tavanul vechi auziră apa curgând şi zgomotul unei uşi de şifonier scârţâind deasupra lor.

– Unde se duce? întrebă Andrew.

– Eu sper că nu la cârciumă... spuse Margaret. Nu într-un moment ca ăsta.

– O, ba da, răspunse Gwen. Se duce să se întâlnească cu *ei*.

O jumătate de oră mai târziu, Harry evadase din casă şi se instalase într-o atmosferă complet diferită, unde nu trebuia să fie îmboldit pentru a-şi spune povestea. Istorisirea odată încheiată, fu nevoie de un moment de contemplare tăcută, de câteva înghiţituri de bere şi de o tăcere amiabilă, pentru a sublinia gravitatea situaţiei.

– Aşadar, Harry... Poliţie şi tot tacâmul...

– O, da, chiar aşa, Sam. O grămadă de poliţişti.

– Şi presupun că au fost o adevărată pacoste...

– Unii dintre ei au încercat. Dar nu mă pierd eu aşa uşor cu firea!

Colţul dintre sobă şi fereastră emana un miros puternic de oameni bătrâni şi câini murdari de noroi. Bancile de lemn pe care stăteau bărbaţii erau uşor uzate sub şezuturile lor, iar ghetele lor păreau să se relaxeze în adânciturile familiare ale mochetei închise la culoare.

Sam Beeley îşi sprijinise bastonul de masă. Mânerul său de fildeş, modelat în forma capului unui câine alsacian, fixa

dispreţuitor suprafaţa de alamă. Din când în când, Sam atingea fildeşul cu o mână osoasă, dezmierdând urechile tocite ale alsacianului între degetele lui galbene sau lovind uşor, cu o unghie răsucită, un colţ al suprafeţei de alamă. Genunchii bătrânului trosneau atunci când se mişca şi îşi tot mişca degetele de la picioare în pantofii moi, din piele de căprioară, ca şi cum nu reuşea să găsească o poziţie care să nu-i dea dureri. Era cel mai uscaţiv dintre cei trei, însă constituţia lui firavă aproape că era mascată de multele rânduri de haine pe care le purta, în ciuda căldurii serii. Slăbiciunea fizică se vedea cu precădere în mâinile şi pe chipul lui, a cărui carne se adâncise sub pometi; orbitele ochilor lui erau ca nişte bazine întunecate în care licăreau nişte ochi de un albastru spălăcit.

– Ai dracului poliţişti! spuse el, cu o voce înăspită din cauza fumului de ţigară. Tu ce părere ai, Wilford?

– Fără ei nu se poate, Sam.

– Asta cam aşa e.

– Mda.

Wilford Cutts îşi scosese şapca pentru a da la iveală o grămadă încâlcită de păr alb în jurul unui scalp palid, care contrasta puternic cu nuanţa rumenă a chipului său. Avea o mustaţă albă neîngrijită şi o tentativă de favoriţi care altădată fuseseră probabil mai stufoşi. Gâtul lui gros şi vânjos cobora către umerii masivi, despre care nu se mai putea spune că erau musculoşi, părând cam lăsaţi pe sub puloverul bătrânului, moi şi cărnoşi. Palmele îi erau pătate de funingine, iar unghiile erau negre pe marginea halbei cu bere. Nişte fibre închise la culoare coborau pe pantalonii lui de catifea reiată, care erau uzaţi în dreptul genunchilor şi ţepeni în dreptul gambelor, unde fuseseră îngrămădiţi în nişte şosete gri de lână. Îşi trăsese picioarele sub banca, unde nu puteau fi

vazute, pentru ca proprietarul să nu observe crusta de noroi care se usca pe tălpile ghetelor lui.

– Aşadar, este vorba despre ceea ce ei numesc ancheta unei crime... Nu, Harry? Şi-au dat seama ce a păţit fata?

– N-au spus asta, Wilford.

– Nu?

– Nu.

– Daţi dracului poliţiştii ăştia!

Harry îşi ţinea şapca la locul ei. Era acum în centrul atenţiei; era omul momentului, însă nu era cazul să se entuziasmeze prea tare. Îşi pusese o cămaşă curată înainte de a pleca spre cârciumă şi o cravată cu un model discret cu motive scoţiene, aranjată frumos în jurul gâtului. Îşi împinsese picioarele în faţă, iar luminile aplicelor de pe perete se reflectau în bombeurile lui bine lustruite.

Din când în când, câte unul dintre clienţii localului îl striga din partea cealaltă a încăperii, iar el răspundea la saluturile tuturor cu o uşoară înclinare a capului, nu nepoliticos, ci într-o manieră voit rezervată. În acest timp privea fix, fără nici un cuvânt, la un grup de tineri pe care nu-i recunoştea şi care râdeau zgomotos în capătul celălalt al barului, încercând să se acopere unul pe altul în discuţie şi, ocazional, începând să fredoneze diverse frânturi de melodii.

Printr-un acord tacit, Sam stătea cel mai aproape de şemineu, cu toate că era vară, iar vatra era goală. Wilford stătea cel mai departe, cu spatele la uşă, ascuns în umbra firidei. Pe masa erau două pahare mari cu bitter Marston şi o jumătate de bere neagră, lângă o grămadă de piese uzate de domino care fuseseră scoase din cutie, rămânând însa neatinse. Odata cu rândul de băuturi sosise şi un pachet de cartofi pai cu jambon afumat, pe care Wilford şi-l strecură în buzunar.

– Şi cum suportă familia ta toată povestea asta? întrebă Sam. Fără îndoială, a fost un şoc pentru femei...

Harry ridică din umeri.

– Ginerele ăla al meu e cel mai rău dintre toţi, spuse el. Nu poate suporta ideea. Îşi face griji pentru postul lui preţios în firma lui Vernon.

– Ăsta o să cedeze psihic. Îmi pare rău că ţi-o spun, Harry. Dar, dacă a avut ceva de ascuns, dacă a fost vreodată suspectat... O să ciripească mai mult ca sigur.

Expresia aceasta argotica aduse un zâmbet fugar pe chipul lui Harry. La fel ca Sam, o auzise cu o noapte înainte în cel mai recent serial poliţist de televiziune, a cărui acţiune se desfăşura într-o zonă oarecare din centrul Londrei – un rai al drogurilor, unde detectivii erau mai infractori decât infractorii înşişi.

– Chiar are? întrebă Wilford deodată.

– Cine să aibă ce?

– Are Andrew Milner ceva de ascuns?

– Pesemne că glumeşti, spuse Harry. Margaret a noastră îi cunoaşte fiecare gaură din ciorapi. Bietul nenorocit nu şi-ar putea ascunde nici măcar o bubă de pe fund.

– Poliţia e oricum inutilă, decretă Sam. Ei nu ştiu niciodată cu cine să vorbească sau ce întrebări să pună. Dacă se întâmplă să rezolve vreun caz, prin părţile noastre asta înseamnă că au avut noroc.

Wilford râse.

– Nu e ca la televizor, Sam.

– Ei, la televizor lucrurile se lămuresc întotdeauna. E normal. Sunt doar poveşti. Altminteri n-ar prea avea rost să apară la televizor, nu?

– Presupun că e şi asta o metodă de a-i avertiza pe oameni, spuse Wilford. Li se spune să nu comită crime şi

infracțiuni pentru ca vor fi prinși, așa cum se întâmplă întotdeauna la televizor.

– Însă în realitate nu sunt prinși, spuse Sam. Cu siguranță, nu în viața reală. Despre jumătate din ei nici măcar nu se află. Iar cei care chiar sunt prinși sunt eliberați apoi de către judecător. Sunt eliberați condiționat sau cine știe din ce alt motiv.

– Servicii în slujba comunității, spuse Harry. Pronunță cuvintele cu grijă, ca și când nu le-ar fi auzit niciodată rostite cu voce tare, ci doar le-ar fi văzut ca pe o combinație nefamiliară de silabe tipărite în comunicatele remise de tribunale publicației *Buxton Advertiser.*

Sam își țuguie buzele.

– Așa... Servicii în slujba comunității. Când a fost asta o pedeapsă adevărată pentru încălcarea legii? Să-i pui să presteze ceva muncă cinstită... E ca și cum le-ai da drumul de-a dreptul... Adevărul e că în vremurile noastre poți scăpa basma curată din orice. Chiar și dacă ai comis o crimă.

– Însă cei care se uită la televizor nu știu asta, spuse Wilford. De cele mai multe ori, nu au nici cea mai vagă idee. Își închipuie că în cutia aceea e viață reală. Copiii de astăzi... Și femeile, desigur... Nu percep diferența. Își imaginează că, atunci când are loc o crimă, inspectorul Morse își face apariția și dezleagă enigma pe loc, la cârciumă, cu un creion și o bucată de hârtie, iar criminalul e băgat după gratii.

– După gratii, exact. Pe viață.

Bărbații rămaseră din nou tăcuți, fixând fiecare paharul celuilalt și încercând să-și imagineze cum ar fi să-și petreacă restul vieții în închisoare. O condamnare pe viață putea însemna zece, douăzeci sau treizeci de ani – nu era nici o diferență pentru un om trecut bine de șaptezeci sau optzeci de

ani. El n-ar avea mari şanse să mai vadă vreodată lumea de afară.

– Ţi-ar lipsi cerul liber, asta e îngrozitor într-o închisoare! spuse Sam.

Ceilalţi doi încuviinţară tacit, iar capetele li se întoarseră automat spre fereastră, unde, chiar şi în umbra amurgului, profilul Vrăjitoarelor putea fi văzut conturându-se pe cer, către sud, zimţat şi întunecat deasupra la Win Low. O undă de nelinişte înconjură masa. Sam se înfioră şi apucă bastonul, frecând fildeşul ca şi cum ar fi căutat alinare în forma lui netedă. Wilford îşi trecu degetele nervos prin părul murdar şi se întinse după paharul său. Până şi Harry păru să devină mai taciturn, puţin mai precaut.

– Nu. N-ai cum să rezişti în asemenea condiţii, spuse el. Nici vorbă!

Cei trei bătrâni se priviră unul pe altul, transmiţându-şi mesaje nerostite prin mişcările nehotărâte ale mâinilor şi prin înclinări ale capetelor. Era un nivel de comunicare pe care îl deprinseseră pe vremea când lucrau, când erau izolaţi de restul lumii în propriul spaţiu închis, unde conversaţia era inutilă şi, uneori, chiar imposibilă. În asemenea momente, ei încă mai puteau să se separe cu totul de lumea din jurul lor, înlăturând zgomotul şi forfota cârciumii la fel de eficient ca şi cum s-ar fi aflat într-unul dintre acele tunele întunecate, la mai bine de un kilometru adâncime, departe de lumina de la suprafaţă.

Sam bâjbâi după un pachet de zece ţigări Embassy şi după o cutie de chibrituri, aflate undeva prin haine, şi aprinse o ţigară, privind chiorâş cu ochii lui spălăciţi prin norul de fum care rămăsese suspendat în aerul stătut, acoperindu-i chipul. Wilford îşi trecu prin păr degetele cu pete de mizerie, scoţând pentru o clipă la iveală o bucată de

scalp gol, nefiresc de albă, undeva în partea laterală a capului, unde pielea era întinsă într-un stat subţire şi neted ca hârtia. Harry se juca distrat cu pipa sa neaprinsă, împingând cu ea câteva piese de domino pe suprafaţa mesei, separând piesele care erau cu faţa în jos. Se uită la ele fix, ca şi când ar fi sperat să le ghicească numerele privind la modelul de pe spatele lor.

– Şi totuşi, unii oameni au mustrări de conştiinţă, sugeră Wilford. Se spune ca mustrarile de conştiinţă pot fi la fel de pacatoase ca orice rau pe care ţi l-ar face oricine altcineva.

– Ele pot face omul să-şi iasă din minţi, încuviinţa Sam.

– Presupun că e ca şi cum te-ai afla în propriul infern. Asta da, pedeapsa!

– Mai ceva decât serviciul în slujba comunităţii, în orice caz.

– O fi mai rau decât închisoarea? întrebă Harry.

Părură puţin nesiguri în această privinţă. Îşi imaginau o celulă mică, strâmtă, cu gratii, ştiind că sute de alţi oameni se îngrămădeau acolo precum furnicile, fiindu-le permis să iasă într-o curte câte o oră în fiecare zi. Aceşti oameni erau izolaţi de lumină şi de aer pentru totdeauna.

– Mai întâi de toate, fireşte, ar trebui să ai o conştiinţă, spuse Wilford.

– Puţini au aşa ceva în vremurile noastre, încuviinţa Sam.

Îl priviră amândoi pe Harry, aşteptând şi de la el un răspuns. Însă Harry nu părea dispus să se gândească la aşa ceva. Se ridică ţeapăn, le strânse paharele şi traversă încăperea, îndreptându-se către bar. Nu se uită nici în dreapta, nici în stânga atunci când trecu prin mulţimea de tineri, mergând cu spatele drept, ca un om complet detaşat de toţi cei din jurul lui. Clienţii localului se dădură automat la o parte,

pentru a-i face loc, iar patronul îl servi fără să mai aştepte comanda.

Sacoul şi cravata lui Harry păreau nepotrivit de sobre şi de protocolare printre tricourile şi pantalonii scurţi ai celorlalţi consumatori. Bătrânul ar fi putut trece cu uşurinţă drept un vârstnic antreprenor de pompe funebre, rătăcit la recepţia unei nunţi. Când întoarse capul, cozorocul şepcii lui trecu asemenea unui cuţit pe fundalul de mâini şi picioare roz şi chipuri arse de soare.

– Aşadar, individul care a ucis-o pe fătuca asta... reluă Harry când ajunse la masa din colţ. Credeţi că o să scape?

– Depinde, replică Wilford. Rămâne de văzut dacă poliţiştii au o fărâmă de noroc. Poate că a văzut cineva ceva şi decide să le spună. Sau, mai ştii, poate că vreun poliţist o să pună întrebarea potrivită, absolut întâmplător. Pentru că doar aşa se poate.

– Fără îndoială, au ei suspiciunile lor.

– Bănuielile lor chiar nu contează. Nu pot face nimic în lipsă de probe, declară Wilford încrezător.

– Probe! Mda, asta şi vor.

– Sunt disperaţi să obţină aşa ceva. Disperaţi după o probă cât de mică.

– Ei cred că băiatul ăla, Sherratt, a dispărut, spuse Sam.

– Bietul prostănac!

– Presupun că asta o să le dea de lucru poliţiştilor – găsirea lui. O să fie suspectul numărul unu.

– Asta dacă nu cumva le trece prin minte să dea vina pe cineva din familie, spuse Wilford. Ăsta e primul loc unde caută, întotdeauna!

– Da! spuse Sam, chipul său luminându-se dintr-odată. Sau pe iubit.

– A! Care iubit? întrebă Harry.

– Iată întrebarea! Cu o fată ca aia, e prima întrebare pe care trebuie să ţi-o pui.

– Şi n-avea decât cincisprezece ani... le aminti Sam.

Bătrânii clătinară din capete cu deznădejde.

– Ei bine, asta-i partea cea mai bună. Nu, Harry?

– O, cu siguranţă. E partea cea mai bună. Când încep să pună toate întrebările alea, scot la iveală tot felul de lucruri. Nu se poate să nu afle despre nemernicii ăia de la Piciorul Muntelui. Familia Vernon...

– Şi poate, când o să afle...

– ... N-o să-şi mai bată capul să descopere cine a lăsat lupul paznic la oile lor.

– Poate o să-i dea chiar o medalie, completă Harry.

Tinerii din celălalt capăt al încăperii se întoarseră uluiţi, holbându-se la cei trei bătrâni din colţ. De data asta, râsetul bătrânilor fusese chiar mai zgomotos şi mai nefiresc decât al lor.

Helen rămase cu bunica ei în pragul casei, privind luminile Renaultului dispărând dincolo de cotitura din dreptul bisericii. Noaptea era senină şi destul de caldă încă, iar stelele licareau pe cortina de un albastru întunecat a cerului. Numai felinarele de pe stradă, plasate ici-colo, şi luminile de siguranţă ale adăpostului pentru poştalioane şi ale vechii reşedinţe a vicarului creau anumite zone ce păreau cu adevărat întunecate.

– A fost plăcut să-l revedem pe băiatul sergentului Cooper, nu-i aşa? E un tânăr foarte chipeş.

– Da, bunico.

– Ben, parcă?

– Exact.

– El e cel pe care îl aduceai uneori pe aici după ore, nu, Helen?

– Numai o dată sau de două ori, bunico. Şi asta se întâmpla cu mulţi ani în urmă.

– Dar îmi aduc aminte. Îmi aduc aminte cum îl priveai. Iar într-o zi mi-ai spus că o să te căsătoreşti cu el atunci când vei fi mare. Asta n-am uitat.

– Toate fetiţele se îndragostesc aşa la un moment dat. Acum nici măcar nu-l mai cunosc.

– Aşa o fi. Dar are ochi frumoşi. Căprui-închis.

Intrară înapoi în casă. Helen observă că lui Gwen îi venea greu până şi să arunce o privire în bucătărie, nici vorbă să se mai şi apropie de uşă, cu toate că poliţiştii plecaseră de mult cu pantoful pătat de sânge şi cu paginile din *Buxton Advertiser*.

– Acum or fi ajuns deja sus, la Piciorul Muntelui, spuse Helen. Nu-i invidiez pentru misiunea pe care o au. Trebuie să le comunice domnului şi doamnei Vernon ce au descoperit.

Bunica ei se uită la ceas şi îşi făcu de lucru cu jacheta sa de lâna, împăturind şi despaturind o bucăţică de şerveţel roz pe care o găsise pe mâneca.

– Ştii, unul dintre ei va trebui să meargă să identifice cadavrul. Cred că el va face asta. Dar pentru Charlotte Vernon va fi un adevărat şoc. Nu crezi, bunico?

Gwen scutură din cap. Helen văzu o lacrimă micuţă formându-i-se în colţul unui ochi şi luminându-i pentru o clipă pielea uscată a obrazului.

– Ştiu că aşa se cade, spuse Gwen. Ştiu că ar trebui să-mi pară rău pentru ei, dar nu-mi pare. N-am ce face, Helen.

Helen se aşeză pe o latură a scaunului bunicii sale şi îşi puse braţul în jurul umerilor ei slabi.

– Nu-i nimic, bunico. E de înțeles. N-are rost să-ți faci sânge rău. Ce-ar fi să pregătesc o ciocolată caldă, iar apoi poate găsim ceva la televizor la care să te uiți până se întoarce bunicul?

Gwen încuviință printr-o mișcare a capului și își trase nasul, după care găsi o altă bucată de șervețel, încă intactă, pe care o folosi să se șteargă la nas. Helen o bătu ușor pe umăr și făcu apoi câțiva pași spre bucătărie, până când vocea bunicii ei o opri. Părea aspră și plina de teamă, și tremura, la limita deznădejdii.

– Ce o să se întâmple acum cu Harry? O, Doamne, Dumnezeule, ce o să-i facă lui Harry?

7

Asistentul de la morgă îndepărtă cu grijă folia de plastic de pe chipul victimei. Rudelor n-ar trebui să li se permită niciodată să vadă ranile de pe un cadavru, decât dacă e absolut necesar. În cazul acesta, chipul arata destul de rău, cu toate că fusese curățat atât cât se putea de bine în timpul pus la dispoziție. Larvele fuseseră îndepărtate și puse în flacoane, ochii fuseseră curațați și închiși, iar sângele uscat fusese răzuit cu lamele speciale pentru teste. Cu părul dat pe spate, ranile de pe lateralele capului nu erau foarte vizibile.

– Da, rosti Graham Vernon fără ezitare.

– Identificați acest cadavru ca fiind cel al fiicei dumneavoastră, Laura Vernon, domnule? întreba inspectorul-șef Tailby.

– Da. Asta am spus, nu?

– Vă mulțumim foarte mult, domnule.

– Asta-i tot?

– Este o formalitate necesară care permite demararea celorlalte proceduri.

Asistentul trăgea deja folia de plastic înapoi peste chipul Laurei, readucând-o în anonimatul celor proaspăt decedați, până ce examinarea post-mortem avea să se încheie.

– Domnule inspector-șef, se întâmplă ca vreuna dintre procedurile dumneavoastră să implice și prinderea criminalului fiicei mele? întrebă Vernon, fără să-și mute privirea de la cadavru.

Nu era necesar ca Tailby sa fie de fața atunci când Graham Vernon identifica trupul neînsuflețit al fiicei sale, însă inspectorul-șef considerase ca aceasta era o ocazie foarte bună de a observa reacțiile rudelor. Îl privea acum pe Vernon în timp ce se îndepărta de grămada acoperita cu plastic care fusese fiica sa. Îi vazu privirea stăruind cu fascinația aceea familiară, înfricoșătoare, asupra muchiilor vagi și asupra adânciturilor de plastic verde care ascundeau chipul fetei moarte. Vernon își mișca mâinile constant, atingându-și fața și gura, netezindu-și sacoul, frecându-și degetele moi într-o serie de gesturi involuntare care puteau trăda nervozitatea sau pur și simplu suferința disimulată. Chipul lui își spunea propria poveste.

Mulți părinți și soți îndoliați îi mărturisisera lui Tailby că în astfel de momente mintea lor refuza sa accepte realitatea morții. Ei își imaginau persoana iubită ridicându-se deodată în capul oaselor și râzând de farsa pe care le-o făcuse, în timp ce cearceaful aluneca de pe trupul care își recăpăta viața și sănatatea. Oare la asta se gândea Graham Vernon acum? Oare încă o mai auzea și o vedea pe Laura în viață? Și, dacă era așa, ce-i spunea ea de-l făcea să pară atât de înspăimântat?

Aceste cazuri trebuiau tratate cu foarte multă delicatețe. Familia victimei trebuia tratată cu grijă și cu considerație. Cu toate acestea, nouăzeci la sută din crime erau așa-zis „domestice“, făptașul fiind un membru al familiei sau un prieten foarte apropiat. Tailby nu se mai lasa impresionat de diferitele manifestări ale durerii pe care le afișau rudele. Această împietrire a emoțiilor era o abilitate absolut necesară în meseria lui. Totuși, uneori era obligat să admită că această abilitate îl slăbise ca om: trecuse foarte multă vreme de când nu mai reușise să stabilească o relație apropiată.

– Înţelegeţi că va trebui să discutăm din nou cu dumneavoastră şi cu soţia, domnule, spuse el când Vernon se întoarse în sfârşit cu spatele la victimă.

– Nu mai am nimic de spus în afară de ce v-am spus deja.

– Trebuie să aflăm cât mai multe amănunte despre trecutul Laurei. Trebuie să luăm din nou legătura cu toţi prietenii şi cu toate cunoştinţele ei. Să identificăm toate conexiunile pe care nu le-am descoperit până acum. Trebuie să aflăm tot ce a făcut în ziua în care a fost ucisă. Mai sunt multe de făcut.

– Găsiţi-l pe Lee Sherratt! izbucni Vernon. Asta-i tot ce aveţi de făcut, domnule inspector-şef.

– Se face o anchetă în privinţa asta, domnule.

– Şi ce vrea să însemne *asta*, pentru numele lui Dumnezeu?!

Cei doi bărbaţi ieşiră pe uşa dublă în coridor, încercând să lase în urma lor mirosul puternic de antiseptic. Paşii lor răsunară pe pardoseală, în timp ce Tailby se grăbi pentru a se putea ţine după Vernon, care părea că vrea să fugă de acolo cât mai repede posibil.

– Bineînţeles că îl vom găsi pe băiat, domnule. Ne trebuie timp. Eu rămân optimist.

Vernon se opri brusc, astfel că Tailby nu putu să evite să se ciocnească de el. Ajunseră aproape ochi în ochi, cu toate că detectivul era cu câţiva centimetri mai înalt. Vernon privi în sus cu o încruntare sălbatică, chipul lui frumos fiind schimonosit acum într-o grimasă. Ochii îi erau obosiţi şi injectaţi cu vinişoare roşii, minuscule, iar pe unul din obraji se bărbierise neuniform.

– Mi se pare că aţi spus ceva asemănător şi înainte, domnule inspector-şef. Acum aproape două zile. Dar la momentul acela îmi dădeaţi asigurări că o veţi găsi pe fiica mea.

Tailby aşteptă fără să clipeasca în fața privirii insistente a lui Graham Vernon.

– Da, domnule.

– Se pare însă că a găsit-o altcineva înaintea dumneavoastră. Nu-i aşa?

Tailby îşi aminti de scena dureroasă care avusese loc ceva mai devreme în cursul serii, atunci când făcuse o vizită la Piciorul Muntelui pentru a duce neplacuta veste familiei Vernon. Îşi amintea ca nici unul din părinţi nu fusese surprins la vederea sa, că pe chipurile lor se citea numai deznădejdea şi resemnarea.

Îşi amintea şi trecerea treptata a lui Charlotte Vernon catre un plâns isteric cu suspine, de faptul ca se retrasese undeva, într-un dormitor, şi de telefonul pe care îl dăduse Graham Vernon medicului de familie. Fuseseră, fireşte, nu doar şocaţi, ci şi foarte afectaţi. Însă reacţionasera separat – nu existase nici cel mai mic gest de susţinere reciprocă în primele momente dupa aflarea veştii.

Cei doi barbaţi ieşiseră pe uşa şi se aflau deja în capul scărilor de la intrarea în morga atunci când Tailby vorbi din nou. În dreapta lor, printr-o perdea de conifere întunecate, puteau zări ferestrele luminate ale camerelor de gardă de la Spitalul General Edendale – câteva clădiri moderne de cărămidă, cu doua etaje, adăugate la întâmplare la originalul construit în stil victorian. Luminile pareau vesele şi strălucitoare, contrastând cu faţada simplă a morgii şi cu parcarea discreta a acesteia.

– Dincolo de faptul ca pare sa fi dispărut temporar, în acest stadiu nu exista probe concludente care să-l lege pe Lee Sherratt de moartea fiicei dumneavoastră, spuse inspectorul-şef, făcând apel la raţiune.

– Asta-i fără îndoială treaba dumneavoastră, domnule inspector-şef. Depinde de dumneavoastră să găsiţi dovezile. Mie nu-mi mai rămâne decât să sper că vă apucaţi de treaba.

Ridicase vocea odată ce părăsiseră atmosfera de la morgă. Reintrase în rolul omului de afaceri categoric şi nerăbdător. Fusese interesant de observat schimbarea care se petrecuse în el în prezenţa cadavrului fiicei sale. Însa acea schimbare fusese de scurtă durată.

– Domnule, tot ce ştim noi despre Lee Sherratt este că în ultimele patru luni a fost angajat la dumneavoastra ca grădinar. I-aţi oferit acest post după ce a raspuns la un anunţ pe care l-a gasit în vitrina oficiului poştal din Moorhay. Până în acel moment, se pare că nu v-a cunoscut familia. Aptitudinile lui par a ţine mai mult de efortul fizic: săpat, plivit, mânuirea unei maşini de tuns iarba şi împingerea unei roabe; în atribuţiile lui nu intra nimic care să solicite experienţă în horticultură, de vreme ce băiatul nu avea absolut nici o pregătire şi nici un pic de experienţă în domeniu. Am dreptate?

– Asta ne-am şi dorit – un salahor. Soţia mea are toată experienţa de care avem nevoie.

– Într-adevăr. Şi, cu toate că are douăzeci de ani, asta a fost prima slujba pe care a obţinut-o Sherratt, în afară de o scurta perioadă de timp în care a lucrat la supermarketul Tesco de aici, din Edendale. Îi place sa bea, recunoaşte că a avut mai multe prietene ocazionale şi se ştie ca este un susţinător înflăcărat al clubului de fotbal Sheffield Wednesday. Astea nu prea sunt date din care să tragi o concluzie, domnule.

– Ia fiţi atent la mine, spuse Vernon. Tatăl lui face puşcărie pentru că a primit bunuri furate. Băiatul însuşi a fost implicat în furtul maşinii unui turist. De asta ce mai ziceţi?

– Un mediu infracţional, aşadar... Atunci cum se face că l-aţi angajat, domnule Vernon?

Vernon se întoarse cu spatele, privind insistent maşina poliţiei care aştepta în parcare.

– Am vrut sa-i dau o şansă. Nu cred că tinerii asemenea lui ar trebui sa-şi piarda vremea inutil, neavând altceva de facut decât să intre în tot felul de belele. Am făcut o aşa mare greşeală? În afară de asta, părea a fi un tânăr puternic, care putea face faţa unor munci mai grele. Bine, recunosc, am făcut o greşeală, dar cum aş fi putut şti ce se va alege de el?

– Mama lui spune că este un tânăr ca oricare altul, căruia îi plac fetele, berea şi fotbalul.

– Rahat! izbucni Vernon. Priviţi lucrurile puţin mai în profunzime, domnule inspector-şef! O să aflaţi că Sherratt este un golan violent care era obsedat de fiica mea. I-am dat un avertisment, l-am concediat. Iar, după câteva zile, fiica mea este gasita agresata şi ucisă. Pe cine altcineva o să suspectaţi?

Vernon se îndepărta păşind arogant şi se urcă în maşina care aştepta sa-l ducă înapoi acasa, în Moorhay. Însă Stewart Tailby rămase pe gânduri preţ de câteva clipe, pe treptele de la intrarea în morgă, analizând ultima întrebare. Acum că se gândise mai bine, chiar era bucuros că Vernon nu aşteptase să i se dea un răspuns.

Diane Fry se întorsese cu o maşină în Edendale, cu doi agenţi rutieri. Primise liber în noaptea aceea, în timp ce inspectorul-şef Tailby însuşi făcuse drumul până sus, la Piciorul Muntelui, pentru a le cere membrilor familiei Vernon să identifice cadavrul.

Stând în spatele ofiţerilor rutieri, ale căror jachete galbene fluorescente foşneau la fiecare mişcare, începu să simtă senzaţia familiară a deznădejdii crescânde, pe măsură ce

încordarea o părăsi, iar nivelul adrenalinei începu sa scada. În foarte scurt timp, avea sa plece de la slujba şi sa se confrunte cu realitatea sumbră a vieţii ei personale, într-o alta seara deprimantă.

– Mulţumesc, băieţi! strigă ea, atunci când maşina o lasa în curtea secţiei de poliţie.

Şoferul facu cu mâna, dezinvolt, în direcţia ei, însa partenerul lui se întoarse să o priveasca pâna când Roverul plecă. O cântări din ochi, curios, dupa care îi spuse ceva şoferului, ceva ce Fry nu reuşi sa înţeleaga. Îşi alunga din minte acest moment, considerând ca nu merita sa-şi facă griji din cauza asta. Văzuse atâtea colege aruncându-se cu capul înainte şi distrugându-şi carierele în poliţie, şi asta doar pentru că exageraseră proporţiile unor incidente minore, pe care le denaturaseră peste măsura în mintea lor.

Mai întâi urca în biroul CID. Toate luminile erau aprinse, iar pe unul sau doua dintre monitoare pâlpâiau nişte screensavere care-ţi lăsau impresia că toate stelele din galaxie treceau în viteza pe lânga puntea de comandă a navetei Enterprise. Însă în camera aceea nu era nici picior de om, nici măcar un detectiv în schimbul de noapte. Fry se aşeză la biroul ei şi puse pe hârtie notiţele interviului cu Harry Dickinson. Ştia că era primul lucru pe care avea să i-l ceară Tailby, înainte de instructajul de dimineaţă, şi voia să le aibă pregatite, înainte ca el să apuce să o întrebe de ele. Asta avea să îi aducă o altă bilă albă şi, de asemenea, însemna că urma să devină imediat disponibilă pentru a fi repartizată într-o echipă de anchetă.

Redactarea raportului nu îi luă prea mult timp. Era o bună dactilografă, iar stilul ei de a lua notiţe era precis şi lizibil. Ezită doar o clipă atunci când ajunse la finalul interviului, însă, de dragul integrităţii, se hotărî să includă şi ultimul comentariu al lui Harry Dickinson. În timp ce scria că

Dickinson îi spusese inspectorului-şef „să se care dracului odata", se surprinse zâmbind. Îşi schimbă rapid expresia într-o grimasă, apoi se încruntă şi privi în jurul ei, în biroul gol, pentru a se asigura că n-o vedea nimeni. Nu-i stătea în fire să râdă de ofiţerii superiori – nu marşase niciodată la persiflările necuviincioase şi la glumele grosolane de la cantina, nici aici, şi nici la West Midlands. Nu înţelegea ce anume din comentariul lui Harry Dickinson ar fi putut-o face să zâmbească.

Scoase la imprimantă două exemplare ale notiţelor ei şi lăsă unul în suportul de pe biroul inspectorului Hitchens. Apoi urcă în camera de anchetă, unde un sergent şi un operator stăteau ghemuiţi deasupra unui telefon şi a unui monitor plin cu tot felul de date. Amândoi o ignorară în timp ce bâjbâi nerăbdatoare după dosarul de anchetă, pentru a insera cel de-al doilea exemplar al raportului. Ştia că, de dimineaţă, când avea să intre în tură schimbul de zi, încăperea avea să freamăte de activitate. După cum îl văzuse ea pe Tailby, era convinsă că, până în momentul în care lumea avea să ajungă la instructaj, el avea sa fie la curent cu toate informaţiile şi i se vor fi amintit toate detaliile ce urmau să fie luate în calcul în ziua aceea.

Când, în cele din urmă, nu-i mai rămăsese nimic de făcut, Fry închise uşa camerei de ancheta şi străbătu clădirea aproape goală, pâna în parcare.

După ce dezactivă alarma Peugeotului ei negru, rămase pentru un moment să privească la zidul din spate al secţiei de poliţie. Nu era nimic de văzut, în afară de câteva ferestre luminate, la care puteau fi zărite ocazional nişte siluete întunecate, atunci când poliţiştii se învârteau după treburile lor. Probabil că unii dintre ei erau revoltaţi că erau de serviciu când ar fi preferat mai degrabă să fie acasă, cu familiile lor, sau la cârciuma, sau să facă orice altceva ar fi preferat ei

să faca în timpul liber. Fry se gândi că foarte puţini dintre ei ar fi fost nemulţumiţi dacă ar fi trebuit sa paraseasca secţia şi să merga pe la casele lor. Porni motorul Peugeotului şi părăsi cât putu de repede curtea secţiei.

În Edendale, ca în oricare alt mic oraş, seara însemna adesea străzi aproape pustii, pentru lungi perioade de timp, întrerupte doar de grupuri răzleţe de tineri care se îndreptau spre cârciumă între opt şi nouă seara şi de aceleaşi grupuri răzleţe, de data asta mergând împleticit, care se întorceau acasa la unsprezece şi jumătate sau cautau autobuze şi taxiuri care să-i ducă la cluburi de noapte sau la petreceri.

Mulţi dintre tinereii care făceau mizerie pe strazi noaptea nu erau doar morţi de beţi, dar erau, în mod evident, minori. Diane Fry ştia destul de bine cum stăteau lucrurile pentru a-şi întoarce privirea în cealalta parte când trecea pe lângă ei. Orice poliţist ar fi procedat la fel, cu excepţia cazului în care era comisa o altă faptă gravă: un asalt, tulburarea liniştii publice, limbaj abuziv sau expunere indecentă. Consumul de alcool de către minori era o problemă ce nu putea fi abordată decât în incinta localurilor unde aveau loc astfel de fapte, dar întotdeauna existau lucruri mai urgente de rezolvat, întotdeauna altele erau priorităţile.

Era o zi de luni, şi până şi grupurile de tineri erau mult mai rare, în timp ce Fry conducea pe Greaves Road, îndreptându-se către centrul oraşului. Ocoli sensul giratoriu de la capătul ariei pietonale destinate zonei comerciale şi privi automat în dreapta ei, spre Clappergate. Se zăreau lumini la ferestrele magazinului Boots the Chemists[1] şi la McDonald's, unde trei tineri stăteau aplecaţi asupra meselor negre de fonta de pe terasă, mâncând Chicken McNuggets şi o porţie mare

---

[1] Boots the Chemists (BTC) – cel mai mare distribuitor de produse farmaceutice şi de înfrumuseţare din Marea Britanie, cu aproximativ 1 500 de filiale în Marea Britanie şi Irlanda. (n.tr.)

de cartofi prăjiţi, înainte de a arunca ambalajele în grămada care zăcea deja pe pavaj.

Cele mai multe magazine erau cufundate în întuneric, abandonând oraşul în grija cârciumilor şi a restaurantelor. Fry încă nu se obişnuise cu amestecul de prăvălii din Edendale. Ziua, în Clappergate era o mică brutarie, cu coşuri de nuiele, cu bicicleta veche a unui băiat de la livrări plină cu funii de ceapă şi cu un putinei vopsit, toate aflate afară, pe trotuar. Câteva magazine mai încolo se gasea un magazin New Age, plin de mirosurile emanate de tot feul de uleiuri esenţiale şi lumânări parfumate, dar şi de scânteierile cristalurilor. Între ele era o filială SpecSavers[1], curaţatoria chimică şi o sucursală a Societăţii de Construcţii Derbyshire.

Ceva mai departe, pe Hulley Road, un cuplu cam la treizeci de ani privea în vitrina întunecata a uneia dintre agenţiile imobiliare de lânga piaţă. Cei doi evaluau probabil preţurile proprietăţilor din Catch Wind şi Pysenny Banks, zonele cele mai pitoreşti şi mai râvnite ale vechiului Edendale, unde străzile străjuite de ziduri abia erau suficient de largi pentru a permite intrarea unei maşini şi unde râul trecea pe lângă grădinile din faţa caselor, pline de lobelii şi de pietre acoperite cu licheni. Diane Fry se întrebă de ce alesesera cei doi sa viziteze agenţia imobiliara noaptea. Unde se duceau şi de unde venisera ei oare? Ce planuri personale îşi făceau cei doi, împreună?

Trebui să se opreasca la semaforul din capatul celălalt al scuarului. În dreapta ei, nişte alei abrupte, pavate cu piatră, având nume precum Nimble John's Gate şi Nick i'th Tor, coborau dealul. Mai multe cârciumi şi ceainării înguste, precum şi nişte magazine de artizanat umpleau colţurile acestor alei, asemenea unor întârziaţi care se îngrămădiseră la marginea principalei zone comerciale. Cu siguranţă, chiar erau

[1] Celebru magazin de optică din Marea Britanie (n.tr.)

niște întârziați – atrași mai degrabă de fluxul de turiști al secolului douăzeci decât de comerțul tradițional al unui târg de provincie.

Fry își studiase noua zonă de reședință și știa că o bună parte din cei douăzeci și două de milioane de vizitatori ai regiunii Peak District își făceau drum către Edendale într-un fel sau altul. Ziua, piața era adesea imposibil de traversat din cauza traficului intens sau a mașinilor care căutau un loc de parcare pe pavajul de lângă toaletele publice sau printre containerele pentru materiale reciclabile.

Un uriaș camion Somerfield traversă ușor intersecția, îndreptându-se către partea din spate a supermarketului deschis recent în Fargate, care înlocuise o filatură abandonată. Dincolo de intersecție, Castleton Road începea să urce pe lângă rândurile de case semidecomandate, cu fațade cu pietricele decorative. Pe ambele părți, zone rezidențiale situate foarte aproape una de alta urcau în spirală pe versanții dealurilor, casele aliniindu-se de-a lungul străduțelor înguste, întortocheate, care coteau brusc, urmând proeminențele și adânciturile decorului. Străzile deveneau și mai înguste sus, din cauza mașinilor parcate una în fața alteia lângă bordură, excepție făcând zonele cu curbele cele mai periculoase. Casele mai mari își rezervaseră ceva spațiu pentru alei scurte și garaje, însă casele mai umile nu fusesera construite pentru oameni cu mașini.

Pe măsură ce urcai mai departe, casele erau tot mai noi, cu toate că erau construite din aceeași piatră albă. La marginea orașului era un cartier cu mici locuințe sociale, unde străzile erau denumite „fundături“ și aveau spații verzi la marginea trotuarelor. În cele din urma, întâlneai o zonă unde casele erau înlocuite treptat de o mulțime răzleață de mici terenuri cultivabile și mici ferme de lapte. În unele locuri era greu să-ți dai seama unde se termina orașul și unde începea zona rurală,

din cauza fermelor transformate în case de locuit şi a construcţiilor asemănătoare unui grajd, situate în imediata apropiere a ţarcurilor noroioase pentru vite, a păşunilor pline de vaci bălţate şi a mirosurilor rurale persistente.

În cele din urmă, cererea crescută pentru noi locuinţe avea să determine o creştere inevitabilă a preţului pamântului, iar oraşul avea să continue să se extindă. Pentru moment însă, Edendale era forţat să rămână în valea sa de bariera dealurilor din jur.

După ce luă curba dinspre Castleton Road spre Grosvenor Avenue, Fry opri în cele din urmă lângă bordura din dreptul numărului 12. Casa fusese odinioară solidă şi prosperă, o vilă victoriană decomandată pe o stradă străjuită de copaci. Uşa din faţă era prinsă în porticuri de lemn, iar la minusculele dormitoare de la ultimul etaj nu ajungea decât scara ascunsă a servitorilor.

Apartamentul ei de la etajul întâi era alcătuit dintr-un dormitor, o sufragerie, o baie cu o cabină de duş şi o zonă micuţă care servea drept bucătărie. Tapetul avea dungi într-o nuanţă palidă de maro, iar modelul covorului consta în nişte vârtejuri complicate în nuanţe spălăcite de albastru, roz şi galben, ca şi cum ar fi fost special conceput pentru a ascunde orice substanţă vărsată pe el. Judecând după mirosul de pe fundal, în apartamentul acela trebuia să se fi vărsat de-a lungul anilor multe substanţe pe care ea n-ar fi dorit să le numească. Cei mai mulţi dintre ceilalţi ocupanţi ai casei erau studenţi la colegiul High Peak, din partea de vest a oraşului.

Fry îşi pregăti nişte sendvişuri cu brânză şi pâine prăjită şi o ceaşcă de ceai, după care scoase un iaurt Müller dietetic dintr-un frigider care mirosea suspect a peşte stricat şi a ceapă. Oricât de mult încercase să-l cureţe, nu reuşise să îndepărteze mirosul, însă oricum intenţiona să ţină doar o cantitate minimă de alimente în frigider, preferând să facă un

raid prin magazine ori de câte ori era nevoie, bucuroasă să profite de orice pretext pentru a ieşi din apartament. La mai puţin de jumătate de kilometru distanţă era un magazinaş asiatic, unde tânărul cuplu din spatele tejghelei i se păruse destul de simpatic. Un salut prietenesc pe lângă pâinea feliată şi sticla de lapte putea fi bine-venit uneori.

După cină petrecu zece minute făcând nişte exerciţii uşoare, relaxându-se după o zi de muncă aşa cum ar fi făcut după o şedinţă la dojo[1], flexându-şi muşchii şi întinzându-şi încheieturile şi membrele. Apoi îşi făcu un duş şi se îmbrăcă cu vechiul ei chimono din mătase neagră cu un dragon chinezesc pe spate şi cu simbolurile Yin şi Yang pe partea din faţă.

A doua zi, hotarî ea, avea să facă rost de Paginile Galbene şi să caute nume şi adrese ale centrelor locale de arte marţiale. Bineînţeles, nu va găsi un instructor precum vechiul ei maestru shotokan din Warley şi va fi nevoită să se adapteze tehnicilor noi. Însă nu-şi putea lăsa abilităţile deja dobândite să se piardă. Capacitatea de autoapărare era foarte importantă pentru ea în momentul de faţă. Dincolo de asta, îi plăcea sentimentul reînnoit de încredere şi de putere pe care i-l oferea acest sport. Unde mai pui că la karate se solicita concentrare deplină. Prinsă între shotokan şi slujba ei, probabil că nu avea să mai fie nevoită să se gândească vreodată la altceva.

Fry nu petrecuse prea mult timp gândindu-se la uciderea Laurei Vernon. În prezent, mintea ei era un vid ce aştepta date pe care să-şi întemeieze deducţiile şi cu ajutorul cărora să realizeze diverse conexiuni. Aştepta cu nerăbdare dimineaţa următoare, când conta pe faptul că avea să fie în stare să absoarbă mulţimea de informaţii ce urmau să fie prezentate la

---

[1] Sală de antrenament destinată celor care practică artele marţiale. (în japoneză, în original) (n.tr.)

instructaj, să vadă portiţele anchetei deschizându-se asemenea uşilor a tot atâtea oportunităţi.

Un gând supărător îi pătrunse în minte pentru o clipă, o enervare trecătoare de care probabil trebuia să se ocupe la un moment dat. Era vorba despre detectivul Ben Cooper. Detectivul pe care îl iubeau toţi; bărbatul care ar fi putut să-i stea în cale mai mult decât oricine altcineva. Imaginea pe care o avea în minte era aceea a unui bărbat de 1,80 metri, cu umeri largi şi cu dinţi perfecţi, afişând un zâmbet de complezenţă. Îl cântări fugar pe bărbatul acela, apoi îl scoase din scenă cu o palmă imaginară peste faţa. Nu existau obstacole care să nu poată fi depăşite. Nu existau probleme, ci numai provocări.

În cele din urmă, dădu drumul la televizorul din colţul încăperii pentru a urmări un film programat la o oră târzie, înainte de culcare. Era un film de groază vechi, alb-negru. Din locul în care stătea, în vechiul fotoliu, reuşi să bâjbâie sub pat cu o singură mână, fără să-şi ia ochii de la televizor. Scoase de acolo o cutie de un kilogram de Thornton's Continental şi băgă în gură o trufă vieneză. Pe ecran, o femeie care mergea singură pe stradă în miez de noapte se întoarse la auzul zgomotului unor paşi care o urmăreau. După aceea, o umbră întunecată îi acoperi faţa, iar ea începu să ţipe fără să se mai oprească.

La vreo opt kilometri depărtare de Grosvenor Avenue, Ben Cooper îşi zdruncina Toyota pe drumul accidentat ce ducea la ferma Bridge End, trăgând de volan pe anumite porţiuni cunoscute ale drumului, pentru a evita gropile cele mai adânci. Din loc în loc, şoseaua fusese cârpită cu pamânt bătătorit şi cu jumătăţi de cărămidă. Prima ploaie torenţială a iernii avea să spele totul în cale, atunci când apele aveau să

năvălească de pe versantul dealului, transformând şoseaua îngustă într-un râu.

În trecere, observă o bucată de zid ale cărei pietre din vârf căzuseră, zidul începând să iasă în afară, către câmp. Îşi propuse să se ofere să-i facă acest mic serviciu lui Matt cu prima ocazie când avea o zi liberă.

Cooper se forţa să-şi readapteze mintea la astfel de lucruri banale. Însă gândurile sale stăruiau asupra cazului Laurei Vernon. Era o ancheta pe care nu avea să o uite prea uşor. Pe Ben îl contraria batrânul acela, Harry Dickinson. Văzuse multe reacţii la oamenii care erau implicaţi accidental în infracţiuni majore, însă nu-şi amintea să fi întâlnit un asemenea amestec uluitor de indiferenţă şi bucurie secretă.

Nereuşind să găsească o explicaţie plauzibilă pentru atitudinea bătrânului, îşi îndrepta gândul către principalul suspect, Lee Sherratt – baiatul care dispăruse. Nu-l cunoştea pe Lee şi nu avusese niciodată de-a face cu el. Îşi amintea însa de tatal lui, Jackie Sherratt, un escroc de duzină de prin partea locului. În prezent, el ispăşea o condamnare de doi ani în Derby pentru tăinuire de bunuri furate, însă era mai cunoscut în zona Edendale ca braconier experimentat.

Cel mai des însă, gândurile lui Cooper reveneau la momentul în care descoperise cadavrul fetei. Senzaţiile fizice se imprimaseră asupra simţurilor lui şi refuzau să se şstearga. Nici măcar aerul serii care sufla prin geamurile deschise ale Toyotei nu reuşea să îndepărteze mirosul de sânge stătut şi de urină care părea să persiste în maşină. Nici măcar banda cu Levellers[1] din casetofonul stereo nu reuşea să acopere bâzâitul muştelor care îşi depuseseră ouăle în gura Laurei Vernon sau să reducă la tăcere ţipătul batjocoritor al corbului cu aripi zdrenţuite care îşi luase zborul de pe chipul ei.

---

[1] Trupă rock, foarte populara în Anglia, ale cărei cântece au influenţe punk şi din muzica tradiţională englezească. (n.tr.)

Chiar în raza lui vizuală, ca şi cum ar fi fost imprimată pe faţa interioară a parbrizului, era imaginea orbitei distruse a ochiului şi contrastul izbitor dintre o porţiune de coapsă, nefiresc de albă, şi un petic des de păr pubian negru. Chiar în momentul în care descoperise cadavrul, Cooper remarcase faptul că Laura Vernon îşi vopsise podoaba capilară într-un roşu aprins.

Acesta nu era în nici un caz primul cadavru pe care îl văzuse. Însă experienţa nu făcea ca lucrurile să devină mai plăcute. Cu siguranţă, nu lucruri de o asemenea factură. Ştia că priveliştea aceea avea să îi stăruie în minte săptămâni sau luni de-a rândul, până când ceva mai neplăcut avea să îi ia locul. Sau poate că nu avea să dispară niciodată.

Cooper mai ştia şi că simţise ceva nu tocmai în regulă în casa din Moorhay, acolo unde locuiau Harry şi Gwen Dickinson. Ceva de care nici nepoata, Helen Milner, nu era străină. Nu putea spune cu exactitate despre ce era vorba; nu era un fapt concret, pe care l-ar fi putut include în raportul de anchetă; nu era o concluzie logică pe care ar fi putut s-o justifice într-un fel sau altul. În mintea lui nu exista nici măcar impresia fermă că atmosfera aceea avea de-a face cu descoperirea cadavrului Laurei Vernon. Dar ceva putred existase cu siguranţă la Dial Cottage. Era convins că nu se înşela.

Toyota traversă cu zgomot un grilaj menit să împiedice trecerea vitelor, intrând apoi în curtea fermei Bridge End. Cauciucurile trecură prin nişte dâre de bălegar proaspăt, de la cireada care venise de la păşune la adăpostul pentru muls şi se întorsese apoi, după mulsul de după-amiază. Câţiva viţei, care urmau să ajungă la piaţa din Bakewell, zbierară la el dintr-un ţarc al uneia din construcţiile situate pe o latură a curţii. Însă Ben îi ignoră, încetinind, în schimb, atunci când ajunse în dreptul garajului de tractoare, pentru a privi

înăuntru la marele şi verdele John Deere[1], la vechiul şi cenuşiul Fergie[2] şi la şirul de unelte aliniate pe lângă pereţi. Nici urmă de fratele lui, cu toate că, în mod normal, la această oră, Matt putea fi găsit acolo, meşterind la vreuna dintre maşinăriile lui.

Când ajunse în dreptul casei, Cooper simţi o strângere de inimă. Cele două nepoate ale lui, Amy şi Josie, stăteau aşezate pe zidul care despărţea şoseaua de micuţa grădină din faţa casei. Nu se jucau şi nu vorbeau una cu alta, ci pur şi simplu stăteau acolo, lovindu-şi calcâiele de zid şi răscolind praful cu vârfurile tenişilor. Ridicară privirea atunci când el îşi parcă Toyota, însă nu schiţară nici măcar un zâmbet de bun venit. Văzu că Josie, care avea doar şase ani, plânsese. Ochii îi erau roşii, iar nasul îi cursese, lăsând dâre murdare pe obrăjorii ei maronii. O revistă cu benzi desenate zacea aruncată pe zid, iar o îngheţata se topise pe jos, într-o balta de culoarea zmeurei.

– Bună, fetelor! le saluta el.

– Bună, unchiu' Ben!

Amy îl privi trist, cu ochi mari, care trădau durere, dar nu şi înţelegerea a ceea ce durea. Fata aruncă o privire temătoare peste umar, către casă. Uşa de la intrare era deschisă, însă înăuntru era linişte deplină. O pisică albă cu pete negre ieşi din grădină, merse până la pragul uşii şi se opri, adulmecând aerul din hol. Apoi păru să se răzgândească şi fugi cu paşi mărunţi către şură.

– Mama e în bucătărie, îl informă Amy, anticipând întrebarea lui.

– Şi tatăl vostru unde e?

[1] Mare fabricant de utilaje agricole, de construcţii şi forestiere, care produce echipamente moderne, ultraperformante. Aici, denumirea unui tractor produs de această firmă. Verdele este culoarea specifica acestei marci. (n.tr.)

[2] Model de tractor dintr-o generaţie veche (n.tr.)

– A trebuit sa plece până la Burnt Wood, imediat după muls. Să repare nişte porţi.

– Înţeleg...

Cooper le zâmbi fetelor, însa nu primi nici un răspuns. Nici n-ai fi zis că erau aceleaşi doua copile care, de regulă, veneau alergând în întâmpinarea lui. Însă n-avea rost să le mai pună şi alte întrebari pentru a ghici de ce erau atât de abătute.

În bucătăria cea mare o găsi pe cumnata lui, Kate. Femeia se mişca greoi între masă şi aragaz, ca o persoana suferind de artrită sau ca una ale cărei membre erau pline de contuzii. Părul ei scurt şi blond era în dezordine, iar sudoarea de pe fruntea ei nu putea fi pusă doar pe seama caldurii de afară şi a aburului degajat de o tigaie care bolborosea, goală, pe plită. Şi ea plânsese.

Când îl văzu, dădu drumul cuţitului de tranşat carne pe care îl ţinea în mână, părând chiar uşurată să scape de el. În bucătărie mirosea de regulă a ierburi, a pâine proaspăt scoasă din cuptor, iar uneori a usturoi şi a ulei de măsline. În seara asta însă, nici unul dintre mirosurile familiare nu-i gâdila nările. În încăpere staruia un miros de dezinfectant şi câteva mirosuri mai puţin plăcute, care-i facură muşchii stomacului să se strângă, cu o presimţire rea.

– Ce s-a întâmplat, Kate?

Cumnata lui scutură din cap, lăsându-se peste masa de pin, sleită de efortul de a păstra aparenţele normalităţii în faţa fetelor. Cooper ar fi putut să-i spună, chiar şi numai aruncând o privire afara, la ele, că nu reuşise.

– Uită-te şi tu, spuse ea. Eu nu mai suport, Ben.

El puse o mână pe umarul ei, şi văzu cum lacrimile încep să se adune din nou în colţurile ochilor femeii.

– Lasă-mă pe mine, spuse el. Tu ai grijă de fete.

Ieşi pe culoarul care traversa centrul casei şi privi în sus, spre trepte. În copilăria lui, culoarul acela şi scările erau nişte locuri sumbre. Pereţii şi o mare parte a tâmplăriei fuseseră acoperite cu un fel de lac maroniu-închis, iar duşumeaua fusese vopsită cu negru de o parte şi de alta a fâşiilor înguste de mochetă. Mocheta însăşi îşi pierduse de mult culoarea sub un strat de mizerie pe care, oricât l-ai fi curăţat, până la urmă tot îl aduceau în casă tatăl lui, unchiul lui, copiii lor, cei trei câini, mai multe pisici cu felurite năravuri şi, uneori, chiar alte animale care erau aduse de pe câmp pentru a li se acorda o atenţie specială. Acum totuşi, lucrurile se schimbaseră. Podelele erau acoperite cu covoare groase, croite pe măsură, iar pereţii fuseseră zugrăviţi în alb. Lemnul fusese curăţat, redându-i-se nuanţa lui iniţială, de pin auriu, iar pe pereţi erau oglinzi şi tablouri al căror rol era acela de a capta şi de a accentua puţina lumină venită de la micile geamuri în formă de semilună ale uşilor de la ambele capete ale coridorului.

Şi totuşi, află curând că scările acelea, aşa luminoase, aerisite şi confortabile cum erau, ascundeau mai multe lucruri îngrozitoare pentru el acum decât o făcuseră vreodată în copilărie. Motivul imediat al spaimei lui se afla pe o treaptă, undeva mai sus de jumătatea scării. Era un papuc roz, îmblănit, mânjit cu excremente.

Papucul zăcea pe o parte, înspăimântător şi obscen în simplitatea lui, culoarea lui ţipătoare contrastând cu mocheta. Priveliştea îi întoarse stomacul pe dos la fel de repede cum ar fi făcut-o vederea unui organ intern proaspăt extras şi lăsat să se scurgă pe scări.

Urcă treptele, încet, oprindu-se pentru a ridica prudent papucul, cu două degete, aşa cum ar fi procedat cu o probă foarte importantă. Se opri mai întâi în faţa uşii, apropiind capul pentru o clipă de uşă, pentru a asculta scâncetul disperat,

strident, care venea dinăuntru. Era un zgomot inuman, o tânguire fără vorbe, ca a unui animal în chinuri.

Apoi, Cooper deschise uşa, împingând-o cu forţă, pentru că se înţepenise într-o ridicatură din podea. Când pătrunse în cameră, intră de fapt într-un decor, mai îngrozitor decât orice scenă a unei crime pe care o văzuse vreodată.

8

– Găsită de un bărbat care plimba un câine...

Se aşternuse o linişte circumspectă. Diane Fry încerca să lase impresia că era utilă şi atentă, ţinându-şi agenda deschisă pe genunchi. În momentul acela, mâna ei se mişca încet, făcând o serie elaborată de mâzgălituri fără sens, care, vazute de la distranţa, ar fi putut trece drept stenografie. O muscă bâzâi inutil în dreptul unei ferestre din sala de şedinţă, cineva îşi schimbă poziţia, iar picioarele de metal ale unui scaun scârţâiră stânjenitor.

– Găsita de un bărbat care plimba un *câine*... repeta comisarul ameninţător.

Câţiva dintre poliţiştii din sală priviră în tavan; alţii îşi băgară nasul în paharele de plastic din care serveau cafeaua, sperând să-şi ascundă chipul de privirea comisarului. Fry se întrebă cum se făcea ca muştele alegeau întotdeauna să ignore ferestrele deschise, preferând, în schimb, alternativa evident inutilă de a se izbi fără încetare de geamurile închise.

– Este vorba despre un bătrân pe nume Dickinson, domnule, spuse sergentul Rennie. Se pare că are drum regulat peste Răzor, în fiecare noapte.

Rennie nu fusese implicat în operaţiunile de căutare. Dar, la fel ca toţi cei din încăpere, îşi dădea seama când era momentul să-şi acopere spatele, să reducă pagubele la minimum, să revendice şi cea mai mică fărâmă de încredere, de oriunde putea fi gasită. Cei care răspundeau pentru operaţiunile

de căutare pastrau tăcerea din bun-simţ. Prin urmare, dacă luai cuvântul, aveai toate şansele să treci drept nevinovat în ochii comisarului. Rennie aştepta o scurtă licărire a ochilor albaştri în direcţia lui, din care sa înţeleagă că fusese auzit şi luat în consideraţie.

– Aşa deci... Un bărbat care plimba un câine... De fapt, un bătrân pe nume Dickinson. Mulţumesc pentru informaţie, Rennie. Comisarul înclină din cap şi zâmbi asemenea unui muncitor de la canalizare înzestrat cu un simţ al mirosului extrem de ascuţit. Şi iata-ne şi pe noi – cei mai buni oameni ai Maiestăţii Sale! Aveam un elicopter în aer – Dumnezeu ştie cât ne costă minutul de zbor! – şi patruzeci de poliţişti la sol, care au scotocit pădurile alea timp de cinci ore, fără să descopere nici măcar un amărât de prezervativ folosit! Poliţia, aşa cum spuneau ziariştii, era complet derutată. Şi apoi... apoi ce se întâmplă?

De data asta, nu primi nici un răspuns – nici măcar de la Rennie. Fry îşi dadu seama că desenase un întreg roi de musculiţe care zburau de colo-colo pe toata pagina, aripile lor fragile fluturând rapid, fără să le poarte însă nicăieri.

– Cadavrul, continuă Jepson, e găsit de un *bărbat* care plimba un *câine*...

– Dacă mai aveam o zi sau două la dispoziţie... începu inspectorul Hitchens, într-o tentativă nu tocmai înţeleapta.

Ca inspector de serviciu, Hitchens era – tehnic vorbind – responsabil pentru operaţiunile de căutare, cu toate că nu fusese la faţa locului. Comisarul îşi îndreptă atenţia către el.

– Explică-mi şi mie de ce, spuse el. De ce e *întotdeauna* vorba despre un barbat care plimbă un câine? Cineva ar putea să intre la bănuieli şi să-şi închipuie că oamenii ăştia o fac dinadins, ca să atragă atenţia asupra incompetenţei poliţiei, nu? S-a pierdut cumva un cadavru prin pădure? Nu vă faceţi probleme, şefu', un bătrân care îşi plimbă câinele îl va găsi cu

siguranţă. Nu există o descriere a maşinii folosite la jaful armat de azi-noapte? Nici o problemă! Mai mult ca sigur, vreun insomniac care colindă pe străzi cu bătrânul lui Rover trebuie să-şi fi notat pe undeva numărul de înmatriculare. A, sau probabil că nu putem identifica suspectul, în aşa fel încât să-l plasăm la locul crimei? Fără îndoială, Albert şi Fido ne pot spune ora exactă la care el îşi depozita captura, pentru că l-au văzut în timp ce îşi făceau nevoile în dreptul unui stâlp de iluminat. Exact! Bărbaţi care ies cu câinii la plimbare! Dacă şi-ar oferi serviciile la rubrica de anunţuri din *Eden Valley Times*, am economisi o avere!

– Şefule, nu cred... încercă Hitchens să intervină.

– Şi după aceea, continuă Jepson, putem desfiinţa toată poliţia comitatului Derbyshire, angajând, în schimb, câteva zeci de indivizi care ies cu câinii la plimbare. Aşa, rata descoperirii infractorilor o să crească în cel mai scurt timp.

Diane Fry îl retrogradase pe Hitchens cu câteva poziţii în ierarhia ei mentală. Trebuia să facă cea mai bună impresie în faţa tuturor acestor figuri noi şi să fie numai ochi şi urechi, sa încerce să reţină numele şi rangul fiecăruia şi să-şi dea seama cine ar fi putut avea o oarecare influenţă. Hitchens începuse bine, fiind aproape de vârful piramidei în calitate de inspector şi superior al ei, însă, treptat, începuse să-şi piardă din importanţă.

Un detectiv pe care Fry nu-l recunoscuse ridică mâna, asemenea elevului isteţ din clasă care vrea să se facă remarcat. Detectivul acela atrăsese deja atenţia asupra sa – într-o manieră care nu era tocmai de dorit – sosind foarte târziu la instructaj, lucru care fusese considerat întotdeauna o abatere disciplinară gravă în secţiile de poliţie la care lucrase Fry. Intrase în încăpere aprins la faţă, agitat şi nepieptănat, ca şi cum tocmai se dăduse jos din pat, drept pentru care Jepson îl privise lung, evident încruntat. Acum toţi îşi întoarseră

privirea spre el, bucuroşi că exista o victimă dispusă sa se sacrifice şi uimiţi de faptul că omul ăsta se arunca în prăpastie cu bună ştiinţă. Părea să aibă spre treizeci de ani, însă avea aerul acela de inocenţă care le lipsea tuturor celor din jur. Era înalt şi slab, cu un păr şaten-deschis, dezordonat, ce îi cădea neîngrijit pe frunte.

– Scuzaţi-mă, domnule, dar nu înţeleg.

– Serios? Ce nu înţelegi, tinere?

– Păi, doar am avut şi noi pe teren echipa de câini poliţişti, de la Ripley, nu? Cum se face că animalele noastre nu au gasit ce a găsit câinele bătrânului?

Jepson îl privi pătrunzător, o remarcă usturătoare stăruindu-i pe buze. Dar văzu apoi expresia de pe chipul detectivului şi îi observă obrajii care căpătaseră deja o nuanţă rozalie. Comisarul oftă, iritarea dispărându-i dintr-odată.

– Cred că îţi vei da seama că nu câinele este cheia acestei dileme, Cooper, ci batrânul.

În cele din urmă, Jepson îi predă ştafeta inspectorului-şef Tailby, în calitatea acestuia de ofiţer superior însărcinat cu ancheta. Printre oftaturile înabuşite de uşurare şi un potop reconfortant de jargoane specifice sălii de şedinţă, discuţia intră pe un făgaş mai puţin periculos: stabilirea priorităţilor în desfăşurarea anchetei, împarţirea personalului în echipe de investigaţie, distribuirea unor formulare de anchetă. Câteva zile mai târziu însă, Diane Fry fu surprinsă să descopere că, printre schiţele anatomice amănunţite ale unor banale insecte înaripate, îşi notase cu exactitate cuvintele comisarului.

– Raportul preliminar al medicului legist sugerează că decesul a survenit în urma a două sau trei lovituri puternice aplicate în lateralele capului, cu un obiect dur şi neted. Grupul Operativ va începe în dimineaţa aceasta operaţiunile de căutare a armei crimei.

Toate privirile din încăpere erau aţintite asupra fotografiei reprezentând scena crimei, fotografie care fusese proiectată pe ecranul din spatele lui Tailby. Imaginea completă a cadavrului ce zăcea printre tufişuri fu înlocuită de o imagine cu prim-planul capului. Culoarea părului Laurei Vernon părea nefirească şi ţipătoare în fotografie, iar petele de sânge, întunecate şi mate, nu erau uşor de localizat. Tricoul ei roşu nu era un fundal constrastant pentru urmele de sânge.

– Primele indicii, bazate pe temperatura corpului şi pe stadiul de dezvoltare al larvelor gasite în ochi, gură şi vulvă, sugerează că Laura Vernon a fost ucisă într-un interval începând cu vreo două ore înainte şi încheindu-se cu vreo două ore după ce a fost înaintat primul raport al dispariţiei ei – mai precis, sâmbătă seara, ora opt. După cum ştiţi, avem deja un raport conform căruia Laura a fost vazută discutând cu un tânăr în jurul orei şase şi un sfert, pe o potecă de lângă pădurea aflată la doar câţiva metri depărtare de grădina din spatele casei ei. E o distanţă destul de mare faţă de locul unde a fost găsită, mai exact zona împădurită cunoscută sub denumirea de Răzor. Aşadar, va trebui să reconstituim pas cu pas ultimul ei drum. Echipele care vor merge din casă în casă se vor concentra asupra înregistrării deplasărilor tuturor celor care s-au aflat în preajma Răzorului în intervalul menţionat. Şi, fireşte, vor semnala orice eventuală ocazie în care a fost reperată Laura Vernon însăşi.

Imaginea de pe ecran se schimbă, înfăţişând acum jumătatea inferioară a corpului Laurei. Jeanşii negri erau coborâţi până în dreptul genunchilor, lăsând să se vadă marginea de sus a unei perechi de bikini albaştri şi mai mulţi centimetri de piele de un alb cadaveric de deasupra şi de sub desişul de păr închis la culoare.

– După cum se observă, hainele Laurei sunt în dezordine. Cu toate acestea, părerea iniţială a medicului legist – părere

care va fi verificată în cursul examinării complete postmortem ce va avea loc ceva mai târziu în cursul acestei dimineţi – este că nu există probe conform cărora fata să fi fost supusă vreunei agresiuni de natură sexuală, înainte sau după deces. Există însă o posibilă excepţie.

Tailby înclină uşor din cap, iar imaginea se schimbă din nou, camera mărind de această dată o zonă micuţă din partea de sus a coapsei drepte a fetei. Poliţiştii prezenţi se încruntară şi se apropiară mai mult să privească. În locul acela putea fi zărită o uşoară decolorare a pielii, un fel de contuzie, care avea însă o formă ciudat de regulată.

– Doamna Van Doon crede că această leziune a fost făcută probabil în apropierea momentului decesului, explică Tailby.

Încăperea fremăta de nerabdare. Unii dintre poliţişti asudaseră, iar în aer se simţea umezeala.

– Ştiu că sunteţi nerăbdători să începeţi, spuse Tailby, observând agitaţia din sală. Inspectorul Hitchens vă va înmâna formularele de anchetă în foarte scurt timp. Mai ascultaţi-mă câteva minute.

Imaginea dispăru de pe peretele din spatele inspectorului-şef, iar câţiva dintre cei prezenţi răsuflară uşuraţi.

– Mai întâi de toate, vom face urgent investigaţii privind eventualul ascunziş al numitului Lee Sherratt, în vârstă de douăzeci de ani, angajat recent ca grădinar la Piciorul Muntelui. Veţi găsi detalii în mapele dumneavoastră. Însă vrem să aflăm informaţii despre oricare alt băiat cu care Laura se poate să fi avut o relaţie. Mai ales despre aceia în legătură cu care părinţii ei s-ar putea să nu fi avut habar.

– Presupunem deci că familia e în afara oricărei bănuieli, domnule? întrebă sergentul Rennie.

– Noi nu presupunem niciodată nimic, Rennie, spuse inspectorul-şef cu un zâmbet fugar. Presupunerile ne transformă în fraieri, şi pe mine, şi pe tine[1].

Rennie făcu o pauză de o clipă, complet nedumerit. Apoi cineva chicoti pe înfundate, iar el îşi dădu seama că fusese luat peste picior.

– Mulţumesc, domnule, spuse el.

– Bineînţeles, atât Graham, cât şi Charlotte Vernon vor fi intervievaţi din nou. Cred că mai e şi un frate, plecat la studii, undeva la o universitate. Altminteri, din câte ni s-a spus, Laura nu socializa prea mult cu localnicii din Moorhay. Cel puţin asta declară părinţii. Dacă este sau nu adevărat, asta rămâne să aflaţi dumneavoastră. Până una-alta, se vor face verificările obişnuite asupra tuturor celor cunoscuţi de noi cu antecedente de agresiune sexuală. Îl avem printre noi pe inspectorul Armstrong de la Divizia B, care se va ocupa de acest aspect al anchetei.

Inspectorul-şef arătă spre o poliţistă aflată pe una din lateralele încăperii. Era o femeie supraponderală, iar costumul gri pe care îl purta nu o cuprindea prea bine în jurul umerilor. Părul ei închis la culoare era lung până la umeri, fiind tăiat foarte drept.

– Unii dintre dumneavoastră ştiu probabil că inspectorul Armstrong face parte din echipa care investighează decesul lui Susan Edson, survenit cu cinci săptămâni în urmă, lângă Buxton. O parte din acea zonă a fost deja acoperită de către Divizia B în ultimele câteva săptămâni; vom evita, aşadar, să depunem eforturi inutile şi nu vom repeta căutările în acel perimetru.

[1] Joc de cuvinte, pornind de la componentele formale ale cuvântului *assume* = a presupune – respectiv *ass* = măgar, fraier; *u* = tu; *me* = eu (n.tr.)

Unii dintre poliţişti îşi schimbară poziţia, agitaţi, privind unul la altul. Tailby păru să sesizeze acest lucru şi le atrase atenţia:

– În ceea ce priveşte publicul larg, nu trebuie să vehiculăm ideea existenţei vreunei legături între cele două cazuri. Nu vreau să aud cuvintele „criminal în serie“ pronunţate de vreunul dintre membrii acestei echipe, şi cu atât mai puţin să le văd apărând în presă!

Se uită într-o parte, aruncând o privire scurta la un civil îmbrăcat în costum, cu o cravată în culori vii şi o pereche de ochelari mari, cu rame albastre. Fry deduse ca era unul dintre agenţii care răspundeau de relaţiile cu presa, a carui responsabilitate era să deturneze atenţia ziariştilor şi să comunice cât mai puţine informaţii în legătură cu cazul.

– Desigur, toate aceste demersuri ale anchetei vor cere timp, spuse Tailby. Şi nu mai este nevoie să vă reamintesc că primele ore ale dimineţii sunt cruciale.

Diane Fry era ocupată să o studieze pe doamna inspector Armstrong, atunci când Ben Cooper ridica mâna din nou, într-o doară. Tailby îl privi cu o expresie ce aducea a mila.

– Da, Cooper?

– Harry Dickinson, domnule. Cel care a găsit pantoful...

– A, individul acela în vârstă... spuse cineva, risipind tensiunea.

– Cu câinele, completă altcineva.

– Va fi interogat din nou, domnule?

Fry se întrebă pentru o clipă dacă detectivul Cooper văzuse notiţele ei de la primul interogatoriu al lui Harry Dickinson şi încerca acum să-l ironizeze pe inspectorul-şef. Se pare însă că Tailby hotărî că asta nu-i stătea deloc în fire lui Cooper şi că sigur nu asta-i fusese intenţia.

– Harry Dickinson are 78 de ani, spuse el.

– Da, domnule, răspunse Cooper. Dar nu presupunem că vârsta îl plasează dincolo de orice bănuială, nu-i aşa?

– Sigur că nu, încuviinţă Tailby. Noi nu presupunem nimic.

Se auzi un zgomot general de tălpi târşâite şi de picioare de scaun târâte pe podea. Fry o privi pe o femeie detectiv care se întoarse să-l întrebe pe Ben Cooper dacă se simţea bine. Părea îngrijorată, însă el se mulţumi să aprobe din cap, fără a-l pierde din ochi pe inspectorul-şef. Fry observă că jacheta de piele a lui Cooper era puţin roasă într-un loc, iar nodul cravatei nu era bine strâns. Era un tip realmente neglijent, ceea ce-l făcea să pară dezorganizat. Nu era nici pe departe omul perfect pe care îl lăuda toată lumea.

– Aş mai dori să subliniez un aspect înainte de a vă lăsa să plecaţi, spuse Tailby, ridicând vocea pentru a acoperi zgomotul. Şi acest lucru figurează în mapele dumneavoastră, dar v-aş ruga să-i acordaţi prioritate absolută. Detectivul Cooper a menţionat pantoful sport găsit de domnul Dickinson şi de câinele dumnealui, descoperire care ne-a condus ulterior la cadavru, aflat la doar mică distanţă. Există însă un fapt care s-ar putea dovedi vital pentru ancheta noastră. Un lucru care ar putea duce la o concluzie rapidă, dacă ne respectăm rutina până la capăt – şi dacă avem puţin noroc. Aş dori să ţineţi minte, fiecare dintre dumneavoastră, că al doilea pantof al Laurei Vernon nu a fost găsit încă.

– În regulă. Detectiv Fry, vino la mine, te rog!

Fry se îndreptă vioaie către Hitchens, spre locul unde acesta se rezema dezinvolt de un perete, sprijinind un picior de marginea unui birou. Avea în mână un teanc de formulare, iar Fry îşi dădu seama imediat că avea să fie repartizată într-o echipă de anchetă.

– Tu eşti nouă pe aici, Diane. Prin urmare, vei face echipă cu Ben Cooper pentru o vreme. Cunoaşte zona ca în palmă.

– Aşa am auzit.

– Ei bine, nu ne dorim să te rătăceşti prin coclaurile astea, nu, Fry? Altfel, va trebui să scoatem iar câinii în misiune.

Fry încercă să zâmbească, şi speră că zâmbetul ei era suficient de convingător.

– Sunt sigură că o să lucrăm bine împreună.

Hitchens o studie atent.

– O să vă înţelegeţi foarte bine, spuse el.

– E-n regulă.

– Bun! Detectiv Cooper! Unde a plecat Ben Cooper?

– A trebuit să preia un apel urgent, domnule, îi comunică un alt detectiv. E în biroul CID.

– Am înţeles. Ei bine, voi doi răspundeţi de cercetările din casă în casă în Moorhay, spuse Hitchens. Veţi avea cu voi echipe de poliţişti în uniformă care vă vor asista. Acestea sunt zonele care vă sunt repartizate. Asiguraţi-vă că nu pierdeţi pe nimeni din vedere.

Îi înmână o hartă fotocopiată a străzilor, împărţită în trei secţiuni, cu marker albastru, roşu şi galben.

– O să merg să mă prezint detectivului Cooper, spuse Fry. Asta dacă reuşesc să găsesc biroul CID.

Ben Cooper era aplecat peste un birou, privind fix la o mare de hârtii care păreau să se fi strâns cât timp fusese el plecat în concediu. Nu citea hârtiile acelea; de fapt, nici nu părea să le observe. Chipul lui era complet inexpresiv în timp ce asculta vocea de la celălalt capăt al firului.

– Presupun că da, dacă asta cred ei, spuse el. Dar pentru cât timp? Da, ştiu, Kate are nevoie de o pauză, dar Matt...

O văzu pe fata cea nouă venind din capătul celălalt al biroului CID. Mergea fără grabă, imperturbabilă, fără să-l

privească în ochi, ci uitându-se dintr-o parte în alta în timp ce trecea pe lângă birouri şi pe lângă fişiere, ca şi cum căuta dovezile unor delicte săvârşite de colegii săi absenţi. Cooper mai-mai că se aştepta să o vadă dintr-un moment în altul aplecându-se pentru a verifica urmele de tălpi de pe mochetă sau întorcând un plic pentru a-i examina adresa. Avea o figură uscăţiva şi par blond tuns scurt şi era foarte slabă – mai slabă decât învăţase el că trebuie să fie o femeie. Mama lui ar fi spus că fata asta suferea de ceva. Avea însă o privire ca de oţel, care sugera că nu era vreo fiinţa plăpândă. Cu siguranţă, nu era o mimoză delicată.

Îşi daduse seama cine era, fireşte. Era cea despre care îi vorbise agentul Garnett; noul detectiv venit din West Midlands cu o anume reputaţie. Garnett fusese foarte aproape de realitate cu descrierea lui, singura surpriză fiind aceea că fata era, de fapt, destul de atrăgătoare – deşi, se gândi el, un zâmbet i-ar fi relaxat muşchii feţei şi ar fi adus o schimbare în umbrele întunecate din privirea ei.

– Da, Matt. Da, ai dreptate, ştiu. Două zile, atunci. Şi vom putea discuta pe îndelete despre toate astea joi, da? Doar că pare atât de mult până atunci…

Noul detectiv ajunsese în dreptul biroului lui Cooper. Rămase în picioare, privind la hârtiile împrăştiate pe birou şi lovind uşor şi leneş dosarul Moorhay de una din coapse. El se întoarse cu spatele, acoperind receptorul. Ştia că e limpede că telefonul acela n-avea nimic de-a face cu serviciul. Putea şi ea să recunoască o convorbire personală daca asista la una. Probabil se gândea că discuta cu o iubită.

O privi uluit în timp ce ea se aşeză calma pe un scaun şi porni calculatorul lui, continuând să-l ignore.

– Aşteaptă o clipă, Matt.

Văzu un zâmbet luminându-i chipul atunci când calculatorul prinse viaţă. Ea se autentifică pentru a intra în baza de

date. Calculatorul îi afişă primele două ferestre, însă atunci când încercă să extragă nişte date, în faţă îi apăru o fereastră de dialog.

– Îţi trebuie o parolă, o atenţionă Cooper.

– Ce spui? şopti Matt la urechea lui.

– Nimic.

– Şi ia zi, care-i parola? întrebă ea.

– Nu pot să ţi-o dau pur şi simplu. Ai nevoie de acreditare pentru aşa ceva.

– Da? Ei, atunci o să găsesc eu o cale să intru fără parolă.

Începu să apese pe taste pentru a intra în setările computerului, căutând de unde anume fusese activată funcţia de solicitare a parolei. Un cercel de argint luci în urechea ei, fiind lăsat la vedere de părul tuns recent.

– N-o să ajungi nicăieri dacă nu cunoşti parola.

– Ben, dacă ai treabă...

– Da. Uite, Matt, trebuie să închid acum, spuse Cooper. O să vorbim diseară.

Puse receptorul în furcă, însă timp de o clipă nu ridică privirea, ca şi cum încerca să se adapteze la o nouă situaţie, ca şi cum se pregătea să facă faţă unei noi provocări.

– La naiba!

Mesajul „eroare fatală" îngheţase pe monitor. În semn de protest faţă de bâjbâiala neautorizată, computerul clacase.

– Doar ţi-am spus că n-o să ajungi nicăieri fără parolă! izbucni el.

– Tu eşti noul meu partener, îl anunţă Fry. Când ai timp şi pentru mine, vreau să spun.

Cooper trase adânc aer în piept.

– În regulă, atunci. Bună, eu sunt Ben Cooper. Tu trebuie să fii detectivul Fry.

Aşteptă ca ea să mai spună ceva. Încă nu-i cunoştea numele de botez.

– Prietenii îmi spun Diane.

El dădu din cap prudent, remarcând ambiguitatea mesajului.

– Ce avem de făcut?

– Investigații din casă în casă cu niște capete pătrate.

– Să nu cumva să te audă că le spui așa!

Fry ridică din umeri.

– Putem pleca, dacă ești gata. Oi fi eu fata cea nouă, dar înțeleg că ancheta unei crime este considerată, de regulă, o chestiune destul de importantă.

– Bun, eu sunt gata.

Când ajunseră pe coridor, inspectorul Hitchens îi chemă înapoi.

– O să ies pentru un nou instructaj și pentru a vă prelua rapoartele personal, înainte de ora prânzului, le comunică el. Parcă e o cârciumă în Moorhay, nu-i așa, Cooper?

– The Drover, domnule.

– Unde are bitter Marston. Am observat ieri când am trecut prin sat.

– Exact.

– Atunci ne întâlnim acolo – să spunem la 12.30. Și Ben...

– Da, domnule?

– Să nu întârzii, da?

– Îmi pare rău, domnule. Probleme de familie.

– Nu-ți stă în fire. Să nu faci un obicei din asta!

– Nu, domnule.

– Încă un lucru pe care trebuie să-l afle toată lumea: domnul Tailby a subliniat cât de importante sunt aceste prime ore ale unei anchete. Știm cu toții asta. Dar nu te lăsa dus de val când ți se încheie tura. Nu mai avem ore suplimentare.

– Poftim?

– Nu mai sunt bani la buget. Șefii cred că putem obține rezultate și fără.

– Asta-i o tâmpenie! spuse Cooper.

Hitchens ridică din umeri.

– Asta-i situaţia! Bun, ştiţi ce aveţi de făcut. Acum, la treabă!

Cooper şi Fry ajunseră cât ai clipi în parcarea din spatele secţiei de poliţie. Fry crezu că îi poate citi gândurile lui Cooper.

– Maşina mea e acolo, spuse ea. Peugeotul negru. Şi sunt un şofer bun.

– Toyota mea are tracţiune integrală, spuse Ben. Ceea ce ar putea să ne pice foarte bine pe unele dintre uliţele alea de pe lângă Moorhay. Plus că ştiu drumul.

Fry ridică din umeri, permiţându-i o mică victorie.

– În regulă.

Nu avură să-şi spună prea multe în timp ce se îndreptau spre ieşirea din Edendale. Cooper o luă pe un drum pe care Fry nu-l cunoştea, coborând pe străzi înguste, laturalnice, care şerpuiau prin oraş, trecând pe lângă parohie şi pe lângă şcoala din Edendale. Când ajunseră pe Buxton Road, constată că Ben reuşise să evite traficul aglomerat de pe Clappergate şi celelalte drumuri către centrul oraşului. Începuse deja să-şi etaleze faimoasele lui cunoştinţe locale, trase ea concluzia.

Cooper se abţinea cu greu să nu admire peisajul în timp ce conducea. Era întotdeauna o plăcere pentru el să evadeze din Edendale şi să ajungă pe dealurile din împrejurimi, unde capriciile schimbătoare ale decorului îl surprindeau şi îl încântau de fiecare dată.

Nicăieri contrastul dintre Vârful Alb şi Vârful Întunecat nu era mai surprinzător decât pe pantele de la ieşirea din Edendale spre sud, dincolo de construcţiile rezidenţiale, de

terenul de sport și de așezământul religios condus de comunitatea Sisters of Our Lady. Chiar în vârful dealului era o cârciumă, Farul, care oferea privelişti uluitoare atât asupra regiunii cu piatră de calcar, cât şi asupra celei cu piatră de gresie.

Decorul pestriț, cu terenuri cultivabile şi cu pante împădurite, care cobora înspre sud, părea primitor și abordabil în lumina soarelui, însă era plin de hăuri ascunse şi de colțuri nevăzute. Era traversat în zigzag de pereți de piatră albă, din care erupeau ici-colo stânci abrupte de piatră de calcar sau valurile şi rănile carierelor abandonate. Era, mai presus de toate, un peisaj în care se făcea simțită influența omului, un peisaj creat și modelat de oameni, dar, în același timp, era un loc în care, dacă aveai curiozitatea să privești în jur, te puteai aştepta oricând ca mii de ani de istorie să iasă la suprafață.

În spatele maşinii, către nord, pârloagele Vârfului Întunecat păreau distante și inabordabile, un peisaj rigid, care numai uman nu era. Versanții goi, din gresie împietrita, păreau să absoarbă lumina, nu s-o reflecte, așa cum faceau pereții din piatră de calcar. Păreau distanți și uneltitori, neatinși de mâna omului, oferind o provocare pe care mulți o acceptau, încercând să le cucerească înălțimile. Unii reușeau, însă cei mai mulți eşuau, înfrânți de caracterul implacabil al pantelor întunecate și de vremea rea care stăruia amenințătoare în jurul lor.

Însă aparențele puteau fi înşelătoare. Până și Vârful Alb avea cicatricile lui – rănile adânci și brutale din locurile unde carierele de piatră de calcar şi exploatările miniere fuseseră dinamitate și sfărâmate de pe dealurile sale.

– Şi ia zi, ce părere ai despre Edendale? întrebă el în cele din urmă, atunci când se alăturară unui convoi de mașini care se târa în spatele unei rulote pe serpentinele ce urcau către

vârful dealului. Promitea să fie o nouă zi caniculară, iar ei aveau parasolarele coborâte, pentru a se apăra de soarele care deja pârjolea parbrizul şi încingea asfaltul, înceţoşându-l. În dreapta lor, periferia oraşului rămânea treptat în urma maşinii, plăcile de ardezie ale acoperişurilor cuibărindu-se printre copaci şi pierzându-se de-a lungul brâului de un argintiu palid al râului Eden. Chiar la ieşirea din oraş, pe o pajişte de pe malul râului era un camping, cu corturi albastre şi verzi aliniate asemenea unor plante exotice care înfloreau în lumina razelor dimineţii.

– Toată lumea mă întreabă acelaşi lucru, spuse Fry. Ce părere am despre Edendale. Chiar contează?

– Eu aşa ma gândeam, răspunse Cooper, surprins.

– E un loc de muncă. Şi aici sunt infracţiuni – ca în oricare alt loc, presupun. Bănuiesc că sunt şi pe aici câţiva raufăcători, o mulţime de cazuri nefericite şi o masă uriaşă de oameni anoşti şi respectabili între cele doua extreme. Aşa e peste tot.

– Dar cu siguranţa e mai bine aici decât în Birmingham, nu?

– Şi de ce ar fi?

– Păi... Luând o mâna de pe volan, Cooper făcu un gest indicând dealurile, valea, râul şi amestecul de câmpuri şi pereţi de piatră, acoperişurile povârnite şi spirala pe care o descria oraşul în spatele lor, precum şi întinderea verde a Pădurii Eden care urca spre vastele lacuri de acumulare de pe înălţimile zidurilor pustii din piatră de gresie. Nu prea ştia cum să exprime ceea ce voia să spună, dacă ea nu putea vedea cu ochii ei.

– În orice caz, nu am locuit în Birmingham, îl informă Fry. Am locuit în Warley.

– Pe unde e asta?

– În Black Country. Ai auzit de locul ăsta?

– Am mers odată cu trenul până în Birmingham. Am trecut prin Wolverhampton. E aproape?

– Mda, mă rog, în cazul ăsta știi despre ce e vorba.

Ajunseseră într-un loc în care șoseaua se lărgea, în vârful dealului, iar Cooper acceleră, ținându-se după șirul de mașini care depășea rulota.

– Și, dacă îți plăcea atât de mult în Black Country, ce te-a adus aici?

Fry făcu o grimasă și își întoarse privirea pentru a se uita la priveliștea oferita de platoul care mergea către Valea Wye, unde era situat satul Moorhay. Dar lui Cooper nu-i scăpă gestul.

– Presupun ca și asta e o întrebare pe care ți-o pune toată lumea.

– Presupun că da.

– În fine, spuse el. În orice caz, mă bucur că ești aici, Diane.

Fry avea în grijă dosarul înmânat de Hitchens. Scoase din el harta, pentru a-și face de lucru, evitând astfel să-l privească pe Cooper.

– Nu sunt decât strada principală, care traversează satul, și câteva străduțe lăturalnice, care au ieșire la strada principală. Unele fară nume, care par să ducă doar la ferme. Și mai sunt și câteva case numite, cred, Quith Holes. Le știi?

– Sunt căsuțele alea de la Quith Holes, pe drumul de întoarcere către Razor, spuse el. Nu departe de locul unde a fost găsită Laura Vernon. Tot acolo mai e și Moara Veche. Acum, acolo găsești ceaiuri și cazare cu mic dejun inclus.

– Și unde nu găsești așa ceva prin locurile astea? întrebă Fry, în timp ce treceau pe lângă o altă fermă care anunța că oferea cazare pe perioada vacanței.

Trebuia să recunoască faptul că Ben Cooper era un șofer bun. Ea putuse să se concentreze pentru a absorbi toate detaliile

din dosar înainte de a ajunge în Moorhay. În dosar era şi o fotografie a Laurei Vernon de pe vremea când aceasta era în viaţă, numai că parul ei avea o culoare diferită faţă de cea pe care o văzuse Fry – era tot o nuanţă de roşu, dar nu atât de stridentă. Fotografia fusese mărită după una furnizată de familia Vernon, în ziua în care dispăruse fiica lor. Fry văzuse fotografia originală ataşată la dosarul de anchetă, înainte ca acest caz să se transforme într-o anchetă de crimă şi să fie preluat din biroul CID. Poza completă o arăta pe tânăra Laura în grădină, cu un pâlc de rododendroni înfloriţi în spatele ei, cu o frântură dintr-o balustradă de piatră şi partea superioară a unei scări într-o parte şi cu un câine Border Collie alb cu negru, care dormea pe iarbă la picioarele ei. Însă cadrul lărgit înfăţişa doar capul Laurei şi jumătatea superioară a corpului ei. Fundalul fusese şters, ceea ce o privase pe Laura de mediul ei, la fel de eficient cum altcineva o privase de dreptul la viaţă.

Dosarul mai cuprindea o listă cu numele şi adresele tuturor cunoştinţelor Laurei Vernon din Moorhay şi din împrejurimi despre care se ştia. Era o listă jalnic de scurtă pentru o adolescentă de cincisprezece ani. În capul listei se afla Lee Sherratt, în vârstă de douăzeci de ani, domiciliat la numărul 12 pe Wye Close, Moorhay. El lucrase ca grădinar la Piciorul Muntelui până joia trecută, când fusese concediat de tatăl Laurei, Graham Vernon. Sherratt fusese interogat imediat după ce Laura fusese dată dispărută, însă de duminică dispăruse şi el fără urmă. Spre deosebire de familia Vernon, cei din familia Sherratt nu anunţaseră dispariţia fiului lor. Numele lui era marcat cu roşu, ceea ce însemna că găsirea băiatului constituia o prioritate.

Ceva mai jos pe listă figurau Andrew şi Margaret Milner, împreună cu fiica lor, Helen. Andrew era, de asemenea, cunoscut ca angajat al lui Graham Vernon. Cât despre Helen,

Fry şi-o amintea de când fusese la Dial Cottage, împreună cu Tailby şi cu Hitchens. Stătea în preajma bătrânului la sosirea poliţiei – parcă mai aproape decât soţia lui. Relaţiile apropiate din cadrul unor familii i se păruseră întotdeauna puţin suspecte lui Diane Fry; simţea că nu le înţelegea în totalitate.

Ridică privirea pentru a se uita la Cooper şi îi analiză profilul în timp ce conducea. Simţi deodată imboldul de a-i spune să se aranjeze puţin înainte să iasă în public. Ar fi vrut să-i îndrepte cravata, să-i dea părul la o parte de pe frunte. Aspectul acela de băieţandru n-o ajuta cu nimic.

Văzu însă că el era dus pe gânduri şi nu mai reacţiona la stimulii lumii exterioare. I se păru că gândurile lui nu erau tocmai fericite, însă îşi alungă din minte această idee, gândindu-se că nu era treaba ei, şi se întoarse la dosarul pe care îl avea în faţă.

Ben Cooper nu uitase mirosul acela. În încăpere se simţea o duhoare mai înfiorătoare decât toate mirosurile pe care le simţise el vreodată la o fermă. Nici fosa septică, nici containerul cu gunoi de grajd, nici măruntaiele de la un iepure sau un fazan tăiat de curând nu mirosiseră vreodată atât de greu ca putoarea aceea de provenienţă umană care umplea camera. Tapetul şi aşternuturile de pat făcute grămadă pe podea erau mânjite cu excremente. O baltă de urină se usca într-o masă lipicioasă pe covor, lângă alte pete similare care fuseseră frecate cu dezinfectant, lăsând urme decolorate, asemenea semnelor rămase după o dermatoză agresivă. Pe covoraş zăcea un scaun căruia îi lipsea un picior. Una din perdele fusese smulsă de pe şină, iar pretutindeni erau împrăştiate pagini de cărţi şi reviste, asemenea unor frunze moarte. Cel de-al doilea papuc roz aterizase grotesc într-o fructieră de lemn de pe comodă, iar un firicel subţire de sânge se scurgea pe primul sertar, despicându-se în două pe mânerul

de lemn. Şifonierul şi sertarele fuseseră golite, conţinutul lor fiind îngrămădit la întâmplare pe pat.

Zgomotul venea de sub grămada de haine, monoton şi inuman – o tânguire înceată, plină de disperare. Când păşi în direcţia patului, grămada aceea tresări, iar bocetul se transformă într-un scâncet teribil. Cooper ştia că, pentru moment, criza se încheiase. Însă aceasta fusese, fără îndoială, cea mai gravă de până atunci. Dovezile se vedeau pretutindeni în jurul lui.

Se aplecă mai mult asupra unui mantou cu guler din imitaţie de blană, atent însă să nu atingă patul, de teamă să nu declanşeze o reacţie violentă. Gulerul emana un parfum familiar, care făcu să i se pună un nod în gât.

– Sunt eu, Ben, spuse el încet.

O mână albă se zări timp de câteva clipe, apucând o mânecă şi marginea unei fuste în încercarea de a le trage mai aproape pentru a se acoperi. Degetele se retraseră din nou în întuneric, precum un crab care se bagă înapoi în carapacea lui. Scâncetul încetă.

– A fost Satana, grăi o voce abia şoptită, de undeva din grămada de haine. Satana m-a pus să fac asta.

Mirosurile amestecate de parfum vechi, sudoare, excremente şi urină îi făcură greaţă lui Cooper. Îşi stăpâni senzaţia de vomă şi se strădui să-şi menţină vocea constantă.

– Satana a plecat acum.

Mâna reapăru încet, iar Cooper o strânse între degete, fiind surprins de răceala ei de gheaţă.

– Poţi să ieşi acum, mamă, spuse el. Satana a plecat.

– Ben? spuse Fry.

– Da?

Redeveni atent. O privi pe Fry ca şi cum tocmai fusese trezit din somn sau din vis. Sau poate dintr-un coşmar bine cunoscut.

– De ce ai întrebat despre Harry Dickinson în timpul instructajului de dimineaţă?

Era curioasă să afle de ce atrăsese atenţia asupra lui într-un moment nepotrivit, când propriul interes indica în mod clar faptul că era cazul să-şi ţină gura şi să stea cu capul plecat o vreme. Însă nu-l putea întreba acest lucru direct.

– Persoana care găseşte cadavrul este întotdeauna un posibil suspect, o lămuri el.

– Serios? Dar credeam că Dickinson n-a găsit decât pantoful acela. De fapt, tu ai descoperit cadavrul.

– Da, dar înţelegi ce vreau să spun.

– În orice caz, Dickinson are 78 de ani. E un nătărău bătrân şi încăpăţânat, ascultă-mă pe mine. Dar e în mod sigur genul de bărbat care nu renunţă niciodată la pipă şi la papuci. Abia dacă părea în stare să-şi tragă singur fermoarul la şliţ, ce să mai vorbim de comiterea unui asalt violent asupra unei adolescente sănătoase, de cincisprezece ani.

– În privinţa asta nu sunt sigur că ai dreptate, Diane.

– A, nu? Şi pe ce îţi întemeiezi suspiciunea?

– Pe nimic concret. E doar o senzaţie pe care am avut-o când am fost acolo, în casă. O senzaţie legată de familia aceea.

– O senzaţie? O, da, Ben, asta-i chiar bună!

– Ştiu ce vrei să spui.

– Nu, zău? Şi asta-i tot o senzaţie de-ale tale? Ştii ce? Fă-mi şi mie o favoare: câtă vreme lucrăm împreună, ca echipă, nu mă implica în senzaţiile tale. Eu, una, prefer faptele.

Se cufundară din nou în tăcere şi nu-şi mai vorbiră până la sfârşitul călatoriei. Fry îşi alungă din minte discuţia lui Cooper despre senzaţii. Nu credea că el putea cunoaşte realitatea despre relaţiile din cadrul familiilor. Ben Cooper era ceea ce ea numea „un poliţist cu înclinaţii de asistent social" – genul care

credea că în lume nu există răufăcători, ci numai victime, sau că oamenii care faceau ceva rău erau obligatoriu bolnavi şi aveau nevoie de ajutor. Mai mult decât atât: în mod evident, era bine văzut, era o fire populară, necomplicata, era înconjurat de zeci de rude şi de prieteni care îl sufocaseră cu încurajarile şi cu susţinerea lor, până când imaginea lui asupra lumii reale ajunsese să fie deformată de atâta afecţiune.

Fry nu credea că Ben ar fi putut să ştie ce însemna să ai necazuri în familie.

9

Wye Close se afla chiar în centrul micului cartier de locuinţe sociale de la extremitatea nordică a satului Moorhay. Casele erau construite din aceeaşi piatră gri-albă ca restul satului, având acoperişuri din ardezie şi spaţii verzi neîngrădite, care erau mai degrabă margini de şosea decât grădini. La unul dintre capete era un şir de case bătrâneşti cu verandă, separate de locuinţele familiale printr-un gard scund, care nu-i împiedica pe copii să se joace pe iarba de sub ferestrele bătrânilor.

Cartierul nu avea mai mult de treizeci de case, şi, în multe alte locuri, chiar şi în Edendale, el nu ar fi fost considerat nici măcar o stradă, darămite un cartier. Fusese construit pe porţiunea cea mai înaltă a uneia dintre fermele de lapte din Moorhay. Când zona respectivă fusese alocată construcţiei de locuinţe în planurile consiliului local, valoarea crescută a terenului se dovedise a fi o tentaţie mult prea mare pentru fermierul respectiv, într-o vreme când agricultura întâmpina dificultăţi financiare din ce în ce mai mari. Rezultatul a fost că spatele tuturor caselor dădea înspre islazuri sau că locuinţele respective ofereau o privelişte asupra pantelor prăvălite ce coborau către fermă. Unii dintre rezidenţii cartierului lucrau în micile uzine de la periferia localităţii Edendale sau la ferma de lapte aflată la şaisprezece kilometri distanţă. Mulţi dintre ei însă nu lucrau deloc. Locuinţe rurale s-ar mai fi găsit, nu însă şi locuri de muncă.

În faţa casei de la numărul 12 de pe Wye Close se afla un Vauxhall al poliţiei, fără însemnele specifice. Maşina respectivă – sau una asemănătoare – era acolo de luni seara, aşteptându-l pe Lee Sherratt să se întoarcă acasă. Copiii de prin partea locului, liberi ca pasărea cerului în timpul zilei, dat fiind că şcolile erau încă în vacanţă, inventaseră un joc nou în dimineaţa aceea. Ei interpretau rolurile unor spărgători, jefuitori şi criminali care stăteau bănuitori la pândă în stradă, pretinzând apoi că vedeau deodată maşina poliţiei şi fugind imediat după colţ, ţipând. Detectivul aflat în misiune de supraveghere deveni rapid sătul până în gât de jocul copiilor. Căldura toridă din interiorul maşinii era suficientă pentru a-i crea o stare de oboseală şi de iritare. Copiii aceia obraznici erau picătura care umplea paharul.

Un Ford verde intră în cartier şi trase în faţa la numarul 12. Atunci când inspectorul-şef Tailby ieşi din maşină şi privi peste stradă cu o căutătură încruntată, copiii părură cu adevărat înspăimântaţi, fiind probabil intimidaţi de înălţimea lui impresionantă şi de costumul cenuşiu pe care îl purta. Se retraseră în spatele gardului caselor bătrâneşti şi aşteptară cu ochii aţintiţi să vadă ce făcea bărbatul. Mai întâi de toate, el traversă strada, pentru a merge să discute cu detectivul din Vauxhall, care se îndreptă de spate şi clătină din cap. Apoi merse până la uşa casei de la numărul 12 şi bătu în uşă cu inelul de metal prins pe aceasta.

– A, iarăşi voi, oameni buni! exclamă femeia corpolentă care veni să le deschidă. Purta sandale, nişte blugi uzaţi şi o bluză roz foarte largă, care nu putea proveni decât dintr-un magazin de haine pentru femei însărcinate. Îşi strânsese părul într-un coc, cu agrafe, însă i se desfăcuse şi începuse să cadă peste ceafa dolofană. Mirosea a fum de ţigară. Tailby estimă că are undeva spre patruzeci de ani, poate cel mult patruzeci.

– Aş avea câteva întrebări, doamnă Sherratt, începu el.

– Nu s-a întors.

– Ştiu. A luat cumva legătura cu dumneavoastră?

– Nu.

– Trebuie să vă pun câteva întrebări.

Molly Sherratt privi în josul străzii, la copiii care rămăseseră cu gura căscată şi îşi dadeau coate unul altuia.

– Atunci, pentru numele lui Dumnezeu, intraţi! spuse ea.

Tailby îşi feri capul înainte de a intra pe uşă şi păşi cu grijă printr-un hol plin de biciclete, pantofi şi grămezi de haine. Doamna Sherratt îl conduse într-o bucătărie micuţă, cu corpuri de mobilier cu finisaje de lemn de tec şi o maşină de spălat automată, nou-nouţă. Resturile unui mic dejun se aflau încă pe blatul de bucătărie: o pungă desfăcută de fulgi de porumb, o jumătate de cutie de lapte, un cuţit murdar de unt şi un prăjitor de pâine ce stătea în mijlocul unei mulţimi de firimituri de pâine arse.

– Tocmai spălam vase, mărturisi femeia, căutând să se apere atunci când îl observă pe detectiv studiind cu atenţie încăperea.

– Continuaţi. Nu vreau să vă întrerup.

– Nu văd cum aţi putea să n-o faceţi.

– O să încerc să fiu cât mai concis, spuse Tailby politicos.

Femeia dădu drumul la robinet şi începu să toarne detergent de vase într-un castron albastru de plastic, până când clăbucul ascunse tot ce s-ar fi putut afla acolo. Tailby văzu că uşa maşinii de spălat era uşor întredeschisă, iar interiorul era ticsit cu haine murdare. După toate aparenţele, doamna Sherratt fusese pe punctul de a băga la spălat şi seria săptămânală de rufe.

– Le-am spus deja oamenilor dumneavoastră tot ce aveam de spus, îl anunţă ea.

– Trebuie să aflăm cât mai multe amănunte despre Lee, astfel încât să-l găsim. Mi-e teamă că acesta este motivul pentru care vă punem toate aceste întrebări. Chiar este important să-i dăm de urmă.

– Ca să-l eliminaţi de pe lista suspecţilor. Asta mi-au spus ceilalţi...

– Exact, doamnă Sherratt.

Apucă sticla cu detergent de vase de mijloc, fără să pună capacul, astfel încât câteva picături de lichid verde lipicios ţâşniră pe bluza ei roz. Păru să nu observe acest lucru.

– Lee n-a făcut nimic, zise ea.

– A lucrat la Piciorul Muntelui, spuse Tailby. Aşadar, o cunoştea pe Laura Vernon. Şi, de vreme ce nu se ştie unde a dispărut...

– Ştiu, ştiu, aşa mi-au tot spus şi ceilalţi. Dar asta nu înseamnă nimic. Pleacă adesea de acasă pentru o zi sau două. Îi cam place să colinde... Aşa e Lee. Dar acest lucru nu înseamnă neapărat că a făcut ceva rău, nu?

– Dacă ne-aţi ajuta să-l găsim, doamnă Sherratt, vom putea afla curând acest lucru, nu credeţi?

– Oricum, nu mai lucra acolo. În casa aia. I-au dat papucii joia trecută. Vernonii ăştia!... N-a fost corect din partea lor!

– Faptul că a fost concediat i-a stârnit resentimente?

– Bineînţeles! A fost dat afară pe nedrept. Nu făcuse nimic rău.

De când lucra Tailby în meseria asta, nu întâlnise nici un părinte care să recunoască faptul că fiul sau fiica sa ar fi făcut vreodată ceva rau. Absolut toţi, fără excepţie, erau nişte îngeri, curaţi ca lacrima. Te şi mirai că existau atâtea fărădelegi pe lume!

– Domnul Vernon susţine că Lee îi dădea târcoale fiicei dumnealui.

– Prostii! Lee are o prietenă stabilă. S-ar putea chiar sa se căsătorească.

– Oare?

– De aceea era hotărât să găsească ceva de lucru, să câştige nişte bani. Ştiţi doar, pe aici nu se găseşte nimic de lucru pentru cei tineri. Dumnezeu mi-e martor că Vernonii ăia nu-l plăteau cine ştie ce. Dar macar băiatul se străduia.

– Sunt sigur că aveţi dreptate. Dar asta nu-l împiedica să facă o pasiune pentru Laura Vernon, nu-i aşa?

Doamna Sherratt pufni:

– Ei bine, dacă chiar vreţi să vă spun adevărul, nu era genul lui. Nu vreau sa vorbesc morţii de rau sau aşa ceva, însă el n-a putut suferi niciodată genul infatuat, cu fiţe şi pantaloni de călărie. Cred mai degraba că lucrurile au stat tocmai invers. Cred că *ea* a făcut o pasiune *pentru el*. E un băiat frumos, Lee al meu. Sunt convinsă că aşa a fost, iar Marele Domn Vernon n-ar accepta aşa ceva, ca fiica lui să facă o pasiune pentru un angajat.

– Şi, în caz că aşa au stat lucrurile, nu credeţi că Lee ar fi putut răspunde avansurilor ei?

– Nu. Cum spuneam, nu era genul lui.

– Amintea des de Laura Vernon?

– Mai deloc. De fapt, nu amintea prea des de nici unul dintre ei. Bine, *pe el* nu-l vedea de prea multe ori. Şi nici pe fată, cu excepţia vacanţelor de la şcoală. În special *pe ea* o vedea când se ducea acolo.

– Pe doamna Vernon, adică?

– Exact. Nu că ea ar fi făcut altceva decât să-i dea ordine, zic eu… Ştiţi, nici unul dintre Vernoni nu s-a amestecat vreodată cu cei din sat. Ei îşi închipuie că sunt mult mai buni decât noi, toţi ceilalţi, şi asta doar pentru că au ceva bani în plus, pe care să-i cheltuiască pe case mari şi pe maşini luxoase. Ei bine, nu e chiar aşa. Banii nu te fac să fii om, nu?

Nu te fac să ai un caracter mai bun decât restul oamenilor. Unii dintre noi ştim ce e bine şi ce nu. Iar, dacă mă întrebaţi pe mine, Vernonii ăştia, cu toţi banii lor, au cam uitat care e diferenţa.

Tailby începu să se uite prin jur. Privirea îi alunecă dincolo de fereastra bucătăriei, stăruind asupra grădinii mici, în care câteva legume se străduiau să-şi facă loc printre buruieni. Văzu un şopron şubred şi un stol mic de vrăbii care îşi fâlfâiau aripile, scăldându-se în praful din faţa uşii. Un gard scund de lemn separa grădina de câmpul din spatele proprietăţii. Gardul acela nu constituia o barieră pentru nimeni, putând fi foarte uşor escaladat de cineva care şi-ar fi propus să vină dinspre câmp, nu dinspre stradă.

– Aşadar, din câte ştiţi dumneavoastră, nu exista nici o relaţie între Lee şi Laura Vernon, în afară de faptul că ea era fiica fostului lui patron?

– V-am spus doar, n-o plăcea.

– A spus el asta?

– Da. Da, sunt sigură că a spus-o. A numit-o „duduie încrezută", sau ceva de genul ăsta.

– Şi de ce a numit-o aşa? A avut vreun motiv anume?

Doamna Sherratt îşi schimonosi faţa, Tailby înţelegând din asta că se gândea la răspuns.

– Nu trecuse mult timp de când începuse să lucreze acolo când a spus-o prima oară. Mi se pare că a avut un mic conflict cu ea la un moment dat.

– Acum *vă* referiţi la Laura Vernon, nu?

– Asta am şi spus, nu? Se întorsese într-o zi acasă, de la şcoală. Trebuie să fi fost în vacanţă, sau ceva... Nu ştiu. Însă el mi-a spus că a ieşit în grădină şi că a început să-l cântărească din priviri, să-l descoasă. Lee a zis că a făcut o glumă, iar ea s-a simţit jignită. I-a spus să-şi ţină părerile pentru

el, sau cam aşa ceva. Era puţin iritat când mi-a povestit, iar după aceea nu a mai putut să o sufere.

– Credeţi că acest incident a avut vreo legătură cu motivul pentru care a fost concediat?

– N-aş putea spune. Adică să i-o fi luat ea în nume de rău şi să-i fi spus tatălui ei? Nu ştiu... Dar băiatul n-a făcut nimic rău, asta vă pot spune cu siguranţă.

– Şi nu credeţi că Lee ar fi putut aranja o întâlnire cu Laura după ce a fost dat afara de domnul Vernon?

– Nu, nu cred. În privinţa asta, cel mult ar fi fost fericit ca a scăpat de ea. N-ar fi atins-o, în nici un fel.

– Doamnă Sherratt, pe unde merge Lee atunci când pleacă de acasă şi colindă câte o zi sau două?

– Nu ştiu, nu-mi spune mie.

– Prietenei lui îi spune?

– Mă îndoiesc... Dar o puteţi întreba personal, nu? Le-am dat colegilor dumneavoastră numele şi adresa ei, am vrut să le fiu de ajutor cumva.

– Da, ştiu, oftă Tailby.

Luaseră deja legătura cu iubita în cauză şi cu încă alte câteva, ale căror nume le fuseseră sugerate de prietenii de pahar ai lui Lee Sherratt. Dacă intenţiona într-adevăr să se căsătorească, asta nu îl oprise totuşi să se dea la jumătate dintre femeile din vale. Însă nici una dintre ele nu mărturisise că ar şti unde merge Lee atunci când pleacă în drumurile lui. Aici, în Wye Close, poliţiştii scotociseră casa, întorseseră pe dos camera lui Lee şi verificaseră şi şopronul acela din gradină.

– În afară de asta... adăugă doamna Sherratt, ca şi cum tocmai îşi amintise de ceva. Fata aceea de la Piciorul Muntelui... Avea doar cincisprezece ani, nu?

– Da, doamnă Sherratt, întocmai.

– Bun, atunci.

Părăsind casa, Tailby traversă strada, ducându-se din nou la Vauxhall.

– Mai aşteaptă câteva minute, apoi mai verifică o dată şopronul acela din spate, spuse el. Însă nu face prea multe valuri. Mai ştii, poate că sfântul Lee şi-o fi făcut apariţia, printr-un miracol.

Helen Milner îl găsi pe bunicul ei aşezat pe un bolovan, pe poteca ce ducea către Raven's Side. Un norişor de fum de pipă indica locul în care se afla bătrânul. Genunchii îi erau depărtaţi, iar spatele îi era drept, ca şi cum ar fi stat pe unul dintre scaunele acelea vechi, cu spătar rigid, de acasă. La picioarele lui se afla Jess, care ronţăia un baţ. Câinele transformase bucata aceea de lemn în aşchii, iar acum rupea cu dinţii miezul interior, ceva mai moale, al lemnului, lăsând micile fragmente să cadă pe jos, ca nişte bucăţele de confetti. Jess ridică ochii, atentă, atunci când o simţi pe Helen apropiindu-se, îi aruncă acesteia o privire însufleţită, după care se întoarse la băţul ei. Dinţii ei scăpărau albi şi ascuţiţi atunci când despicau aşchiile de lemn.

Acesta nu era traseul obişnuit al lui Harry pentru plimbarea de dimineaţă. Însă, dacă priveai sub cumpăna dealului, motivul schimbării obiceiului devenea evident. O rulotă albă stătea la marginea unui câmp, în locul până unde fusese tractată de un Land Rover. Era locul cel mai îndepărtat în care putea ajunge rulota, înainte să înceapă zona împădurită şi înainte ca terenul să devină abrupt şi bolovănos, pe măsură ce se afunda către baza văii. În spatele ei erau parcate încă trei vehicule cu tracţiune integrală. Ceva mai jos pe panta dealului se vedeau mai multe siluete îmbrăcate în salopete albe, cu glugă, care se mişcau încet, printre tufişurile care fuseseră tăiate şi curăţate de pe o porţiune circulară, destul de largă. Printre copacii de pe ambele părţi puteau fi zăriţi şi alţi

oameni, bărbaţi şi femei. Unii stateau în patru labe, ca şi cum s-ar fi rugat unui zeu ciudat, cerându-i să-i îndrume în sarcina lor bizară. Fâşii albastre de bandă de plastic fuseseră înfăşurate în jurul copacilor, iar acum dansau şi sclipeau în lumina soarelui, delimitând locul unde zăcuse cadavrul Laurei Vernon.

– Dacă pământul n-ar fi fost atât de uscat, ei n-ar fi ajuns niciodată cu rulota aceea până acolo, spuse Harry atunci când nepoata lui se ghemui lângă el.

– La ce o folosesc?

– Din câte îmi dau eu seama, să-şi prepare ceaiul şi să tragă un pui de somn.

Helen văzu un poliţist în cămaşă stând lângă poarta ce asigura accesul pe câmp, între rulotă şi pădure. Stătea cu faţa înspre deal, privind în sus, iar din când în când, atunci când îi intra soarele în ochi, ridica mâna în dreptul frunţii, să se apere. Îl privea pe Harry.

– Ei ştiu că eşti aici, îl avertiză Helen.

– Şi asta nu le place. Dar nu prea au de ales. E un drum public, iar eu sunt departe de preţioasa lor bandă de marcat zona.

– Au zis ceva?

– Ei, da, l-au trimis pe unul încoace să discute cu mine, acum o jumătate de oră. Voia să ştie cine sunt şi ce caut aici. Apoi mi-a notat numele într-un carneţel. Şi-a dat seama cine sunt, cu siguranţă. Credeam că o să-mi ceară un autograf. N-am fost niciodată atât de celebru. Ai zice că sunt o vedetă de la televizor.

– Şi poliţistul ăla ţi-a cerut să pleci?

– Da.

– Şi dumneata ce ai zis?

O sclipire de bună dispoziţie lumină privirea lui Harry. Helen oftă.

– Of, bunicule. N-ar trebui să faci asta. Nu e bine sa-i superi.

– Ei, pe naiba! Cineva trebuie să-i pună la punct!

Privindu-l pe bunicul ei, Helen se întrebă dacă făcuse bine că venise până aici. Fusese la şcoala, la un consiliu profesoral premergător începerii anului şcolar, dar şeful ei îi dăduse voie să plece devreme. Profitase de timpul câştigat pentru a traversa în goana satele, să vina sa vadă ce făceau bunicii ei. O găsise pe Gwen abătută, dar calmă; Harry, în schimb, nu era acasă. Acum îi dăduse de urma, însă nu părea a fi acel Harry pe care îl cunoştea ea. Dădea impresia că într-un fel se distra, chiar mai mult decât în ziua precedentă. Dar ea ştia ca bunicul ei nu era un om dur şi nemilos. Nu s-ar fi bucurat el de moartea unei fete tinere. Însă, într-un fel, vedea acest eveniment ca pe o provocare, căreia trebuia sa-i facă faţă. Poate că ar fi fost mai bine dacă ea n-ar fi venit deloc. Nu-şi dorea să ajungă să se certe cu el.

– Ai văzut ziarele? o întrebă Harry.

– Câteva.

– Âştia scriu o groază de tâmpenii, se plânse el. Două dintre ele mi-au scris numele greşit.

– Bănuiesc că o sa fie şi mai multe tâmpenii în ziarele locale.

– Astea nu apar până mai spre sfârşitul săptămânii. Până atunci s-ar putea să se încheie toata povestea asta.

– Chiar crezi asta, bunicule?

Harry avea pipa în gură, iar maxilarul său se strânse într-o grimasă obişnuită. Helen nu-i putea citi expresia întipărită pe chip. Se întrebă ce se întâmplase oare cu legătura care existase întotdeauna între ei, cu simţul acela care o ajuta să afle ce gândea bunicul ei, făra ca el să fie nevoit s-o spună cu voce tare. Se părea că nu mai avea puterea de a-l înţelege. Totul începuse cu o zi în urmă.

– Poate că se va încheia, spuse el. Trăgea din pipă ca și cum reflecta puțin la întrebarea ei. Dacă polițiștii ăștia nu își mai bagă nasul. Sau chiar dacă și-l bagă. Poate că se va termina oricum.

– În ziare scrie că încearcă să-l găsească pe băiatul ăla, Sherratt.

Harry pufni.

– Că mult o să-i mai ajute tânărul ăla!

– A dispărut de acasă. Presupun că dispariția lui e un lucru suspect.

– Nici n-ar fi putut vreodată să facă prea mulți purici la Piciorul Muntelui! spuse Harry. Nu-mi dau seama ce i-a determinat să-l angajeze.

– Tata spune că Graham Vernon ar fi declarat că a vrut să-i acorde o șansă.

– Păi, cum nu?! El? El ar da oricui o șansă, spuse Harry. Și diavolului i-ar da o șansă să cânte în corul capelei!

– După câte se pare, de data asta s-ar putea să se fi înșelat.

Harry își lua pipa de la gură și o lovi ușor de bolovanul pe care stătea.

– Hai să-ți spun eu ceva, fata mea. S-a înșelat cu siguranță. Toată viața lui s-a înșelat.

– Știu că nu-l placi...

– Să-l plac?! Dacă ar fi după mine...

– Știu, știu... Hai să nu mai repetăm povestea asta, te rog...

– Ei bine, ai dreptate. Nu mai e nevoie s-o mai spun încă o dată.

Se lăsă o tăcere de câteva minute bune. Helen nu se simțise niciodată stingherită de tăcerea dintre ei. Acum însă nu mai era la fel. Nu știa la ce se gândea Harry. Își mișcă ușor umerii, slăbindu-și bretelele de la sutien pentru că o ustura

pielea din cauza că petrecuse prea mult timp la soare cu o zi înainte.

– Cred că o să mă duc un pic mai încolo cu Jess. O să poată și băiatul ăla să-și odihnească ochii.

– Bunicule? Nu intra în belele, da?

El se îndreptă de spate, privind-o cu demnitate.

– Cine, eu? Doar mă cunoști, fata mea. Mă pot pune cu oricare dintre băieții ăștia.

Îl privi trăgând-o de lesă pe Jess, îndoindu-și picioarele țepene și îndreptându-și jacheta. Bombeurile ghetelor luceau atât de puternic încât îți luau ochii. Pentru o fracțiune de secundă, Helen își văzu propria imagine, deformată, întunecată și întoarsă cu susul în jos, în bombeurile ghetelor bunicului ei. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva cu atâta autocontrol și cu demnitate înnăscute. Dacă din când în când mai spunea lucruri care îi șocau pe oameni, asta se întâmpla numai pentru că el considera că era bine să spui ceea ce gândeai și pentru că nu-i păsa de părerea pe care o aveau oamenii despre el. Mândria lui de sine o făcu și pe ea să fie mândră de el, și își simți ochii înecați în lacrimi în timp ce îl privea îndepărtându-se încetișor.

– Atunci ne vedem mai târziu, spuse ea.

– Fără îndoială.

După ce aruncă o ultimă privire la forfota polițiștilor adunați pe coasta dealului, Helen se întoarse la Dial Cottage pentru a o vedea pe bunica ei. Fu surprinsă să îl găsească pe tatăl ei în hol, oscilând între ușile de la camera din față și cea din spate, ca și cum nu mai știa încotro voia să meargă. Era îmbrăcat ca pentru birou, într-un costum închis la culoare cu dungi gri, foarte subțiri, o cămașă albă și o cravată cu dungi roșii și gri, în diagonală.

– Tată?

– Bună, scumpo. Eram prin zonă, şi am trecut doar să văd cum se descurcă Gwen şi Harry după ziua de ieri. Trebuie să avem grijă de ei după ce au trecut printr-un asemenea şoc, nu?

– Chiar aşa! *A fost* un adevărat şoc, confirmă Gwen. Stătea pe scaunul ei din camera din spate, făcându-şi de lucru cu o împletitură de andrele. Aceasta începuse deja să prindă forma unei jachete cu mânecă lungă făcută dintr-o lână de un roz aprins, iar Helen avu sentimentul neplăcut că ştia cui îi era destinată. Pentru moment însă, degetele bunicii ei mişcau andrelele fără să lase nici o urmă pe lână, ca şi cum simţea nevoia de-a face ceva cu mâinile.

– Bunicul e pe afară cu Jess. Se uită la poliţişti.

– Îi e mai bine acolo, spuse Gwen. Cel puţin nu e sub papucul meu.

– Ce fac poliţiştii? Au fost iar pe aici? Au... săpat, sau ceva?

– Să sape? Helen îl privi surprinsă pe tatăl ei, întrebându-se de ce nu intrase în cameră. Pe fruntea lui zări picături de sudoare, şi zâmbi, gândindu-se la încăpăţânarea lui de modă veche de a nu renunţa la sacoul de la costum nici pe o arşiţă ca asta.

– De ce ar trebui să sape, tata?

– Nu ştiu. Cam asta fac ei de obicei, nu? Sapă prin grădinile oamenilor şi aşa mai departe.

– Şi ce să caute?

– N-am idee.

Gwen rămăsese cu gura căscată.

– Ar face bine să nu încerce să-mi întoarcă mie grădina pe dos. A fost nevoie de ani întregi ca să arate aşa cum o vedeţi acum.

– Nu-ţi face griji, bunico! N-o să se întâmple aşa ceva.

– Sigur ca nu, spuse Andrew. Nici eu nu ştiu de ce am spus asta. Mă întrebam doar ce fac acolo, atâta tot.

Helen văzu că el ezita în cadrul uşii, pentru a nu pierde din ochi fereastra din faţă, care dădea în stradă, de parcă acolo se petreceau lucruri pe care el nu dorea să le rateze. Era agitat şi nervos, iar Helen îşi aminti că efectele decesului Laurei Vernon ar fi trebuit să se resimtă şi la birou.

– Presupun că Graham Vernon nu a venit astăzi la birou, nu, tată?

– Nu, nu. A sunat să anunţe că va ramâne acasă pentru câteva zile, ca să aibă grijă de Charlotte. Şi, desigur, ca să-şi ofere sprijinul poliţiei. A spus că îl putem contacta acolo dacă avem nevoie de el. Însă până una-alta, eu trebuie să continui la fel ca până acum. Trebuie să preiau toate întâlnirile şi şedinţele lui.

Spunând acestea, Andrew se uită la ceas, ridicându-şi manşeta albă prinsă cu unul din cei doi butoni de aur pe care i-i cumpărase Helen.

– Nu pot zabovi mult, spuse el. Trebuie să ajung înapoi la Sheffield pe la ora 12, pentru un prânz.

– Şi eu va trebui să plec curând, bunico.

Gwen dădu drumul andrelelor şi o prinse pe Helen de braţ.

– Helen, n-am curaj să ies în lume. Vrei să îmi aduci nişte pâine şi nişte ceai de la magazin înainte să pleci?

– De ce n-ai curaj să ieşi, bunico?

– De ce? Nu-ţi dai seama ce spun oamenii despre noi? Se uită la mine şi atunci când mă apropii de fereastră. De aceea am tras draperiile.

– Nu-i lua în seamă, bunico. Oamenii o să uite curând povestea asta.

Helen observase forfota intensă din Moorhay. Treceau mai mulţi oameni decât de obicei, chiar şi în plină vară. Mulţi

dintre ei nu erau îmbrăcați ca pentru o plimbare, ci se opreau și priveau cu atenție pe la ferestrele caselor pe lângă care treceau. Parcarea de la The Drover era plină – și mai erau și mașini parcate de-a lungul drumului, ale căror capote sclipeau din cauza căldurii. Erau două mașini până și în zona de staționare unde autobuzul de Hulley oprea de două ori pe zi. Șoferul avea să fie foarte supărat din cauza asta.

Andrew începu să-și șteargă fruntea cu o batistă albă, în timp ce aruncă din nou o privire pe fereastra din față.

– Așadar, poliția nu a mai trecut pe aici. Nu, Gwen? Asta-i bine, nu?

Bătrâna nu păru prea convinsă, și continuă să scotocească într-o poșetă veche, după niște bani.

– Probabil. Și mai ia încă o jumătate de litru de lapte, Helen.

– Eu o să plec atunci, dacă totul e în regulă, Gwen. Aveți grijă de voi – și tu, și Harry, da? Pa, Helen.

Helen își luă rămas-bun și îl privi pe tatăl său ieșind pe ușa din față. Se întrebă, pentru o clipă, de unde venise el în trecere, din moment ce era pe drumul de întoarcere spre Sheffield.

După ce părăsi Dial Cottage, Helen se opri în stradă. Recunoscuse o siluetă, undeva, mai în depărtare, ieșind din una dintre casele de lângă primărie. Ben Cooper era însoțit de polițista care venise ieri cu detectivii mai mari în grad, să discute cu Harry. Femeia avea în mână un clipboard și părea serioasă și pusă pe treabă.

Helen ezită, neștiind dacă era cazul să vorbească cu ei sau dacă Ben era dispus să admită în fața colegei lui că o cunoștea.

– Mi se pare incredibil felul în care îți vorbesc unii oameni din satul ăsta, Ben, spunea Fry. Cine își închipuie ei că ești? Isus Hristos?

Cooper ridica din umeri. Se gândi la primul lui contact cu ospitalitatea celor din Moorhay, din ziua precedentă, atunci când bărbatul acela care cosea iarba din grădina bisericii îi aruncase o privire încruntată şi suspicioasă, iar femeia care îşi uda straturile de flori refuzase să discute cu el. Atunci nu ştiau cine era el, nu ştiau nici macar ca era poliţist. Era doar un strain oarecare, în haine asudate, alergând de nebun prin arşiţa după-amiezii, cu un comportament neobişnuit, cu intenţii dubioase. Însa nu aceea era imaginea pe care ar fi dorit sa o prezinte unui străin veritabil, unei persoane din afară, neavizate, precum Diane Fry. Satele precum Moorhay nu erau aşa în realitate.

– Pur şi simplu mă cunosc, unii dintre ei. Sau măcar au auzit de mine. Asta contează. Unora nu le place să discute prea mult cu străinii.

– Presupun ca tu te gândeşti acum că, dacă veneam pe aici de una singura, ei nu mi-ar fi spus nici macar cât e ceasul.

– A, probabil că ar fi făcut măcar atâta lucru, răspunse Cooper. Dar după ora din Papua Noua Guinee!

– Ha, ha!

– Glumeam!

– Da, ştiu. Parcă te-aş vedea citind scenariul. Dar ce mă surprinde pe mine este că toţi pomenesc întruna numele tatalui tau, de parca ar recita o mantră. Sergentul Cooper încoace, sergentul Cooper încolo… Daca tu eşti Isus Hristos, el cine ar trebui sa fie?

– Un simplu poliţist de modă veche.

– Ai zice că e un membru al familiei. Toţi se uită la tine ca la o rudă de mult pierdută.

Fry o zari prima pe Helen Milner. Privirile li se întâlniră, iar Helen se întoarse cu spatele, ca şi cum s-ar fi decis să nu stea de vorbă cu ei în cele din urmă.

– Şi uite încă una, spuse Fry încetişor.

Atunci, Cooper o zări şi el pe Helen. Fry îi aruncă o privire încruntată când îl văzu zâmbindu-i.

– Doreai să vorbeşti cu noi, Helen?

– Nu, nu, e-n regulă. Sau, mă rog... Voiam doar să vă salut. Cum merge treaba? Vă apropiaţi de prinderea celui pe care îl căutaţi?

– Ştii, noi suntem doar trupele de la sol. Noi nu vedem tabloul de ansamblu al unei anchete până când şefii cei mari nu se hotărăsc să ne spună cum stau lucrurile.

– A...

Helen păru oarecum dezamăgită.

– Fireşte, în ritmul ăsta, lucrurile vor sta cu totul invers, interveni Fry. Vom aştepta cu toţii, ca nişte veritabili doctori Watson, pentru ca Ben aici de faţă să binevoiască să ne ofere nişte răspunsuri.

Helen se încruntă, surprinsă de tonul pe care fusese făcut comentariul.

– Poate că ar fi mai bine să vă las să vă vedeţi de treabă. Văd că sunteţi ocupaţi.

– Nu, stai puţin, o opri Cooper. Ce face domnul Dickinson?

Helen se gândi că Ben arăta altfel astăzi. Mai puţin oficial, ceva mai relaxat, acum că reînnoiseră legătura. Cu o zi în urmă părea să o vadă ca pe un străin, să o trateze ca pe orice necunoscut. Dar poate că „relaxat“ nu era tocmai cuvântul potrivit. Părea mai puţin concentrat, ceva mai distrat. Părul îi era ciufulit, iar imaginea lui de acum îi amintea lui Helen de mai tânărul Ben, cel pe care ea îl cunoscuse atât de bine. Iar Gwen avea dreptate – avea nişte ochi de un căprui intens. Aproape că uitase.

– Bunicul e bine. Mă rog, puţin...

– Da? E supărat? În fine, e de înţeles.

– Puţin cam tăcut, asta e tot ce voiam să spun.

– Şi bunica ta?

– Toată povestea asta a fost cam mult pentru ea.

– Presupun că i-a fost mai greu decât bunicului tău să accepte ideea. Oamenii din generaţia aceea…

– Să nu te audă bunicul spunând aşa ceva!

– Domnişoară Milner, aţi cunoscut-o pe Laura Vernon? interveni brutal Fry.

– Mda, mă rog, am întâlnit-o o dată.

– Când a fost asta?

– Acum vreo două luni, la o petrecere pe care au dat-o Vernonii. Petrecerea din Plină Vară, i-au spus ei. Da, era în iunie.

– Ce ştiţi despre Laura?

– A, absolut nimic. Nici pe părinţii ei nu-i cunosc prea bine.

– Dar aţi fost invitată la petrecerea lor. Cum se explică acest lucru?

– Tatăl meu lucrează pentru Graham Vernon. Bănuiesc că m-au invitat din amabilitate.

– A, fireşte. Dar la petrecerea asta aţi cunoscut-o pe Laura…

– Da.

– Ce impresie v-a făcut?

– Laura? Era o fată foarte frumoasă. Înaltă, cu ochi negri. Foarte matură pentru vârsta ei.

Fry aşteptă.

– … Şi?

– Chiar nu ştiu ce altceva aş mai putea spune.

– Felul în care arăta nu ne spune prea multe despre caracterul ei, domnişoară Milner.

– Aşa cum v-am spus, n-o cunoşteam prea bine.

– Dar sunt convinsă că sunteţi un bun observator. Cu ce vă ocupaţi?

– Sunt profesoară.

– Exact. Aşadar, sunteţi obişnuită să-i evaluaţi pe copii. Ce impresie v-a lăsat Laura Vernon?

Helen îşi plecă ochii pentru a evita privirea poliţistei.

– M-am gândit, cred, că era prea precoce. Era puţin încrezută, puţin înfiptă. Arogantă, chiar.

– Arogantă?

– Ei bine, mi s-a părut a fi genul acela de fată căreia i se spusese atât de des cât de deşteaptă şi de frumoasă este, încât ajunsese să creadă şi ea acest lucru şi se aştepta ca toată lumea să o trateze ca atare. Genul ăsta îl mai întâlnim uneori şi în şcoală. Poate fi extrem de deranjant.

– Vă mulţumim. Ne-aţi fost de mare ajutor.

Cooper îşi lăsase capul într-o parte, privind-o pe Helen în timp ce răspundea la întrebările lui Fry. Helen se gândi că el remarcase probabil cât de fâstâcită fusese din cauza abordării brutale.

– Ai terminat? o întrebă el pe Fry.

– Sunt gata când eşti şi tu.

– S-ar putea să trec şi eu odată, să văd ce fac bunicii tăi, îi spuse el lui Helen.

– Bunica ar fi încântată, îi răspunse ea. Cred că te place. Vizita ta ar înveseli-o. Îşi aminteşte de tine, să ştii.

Fry devenise nerăbdătoare.

– Încă mai sunt nişte case pe la care trebuie să trecem, Ben. Ar fi cazul să plecăm.

– Desigur.

– Şi ai tăi, Ben? întrebă Helen atunci când el se întoarse cu spatele. Ce mai fac?

Însă lui Helen i se păru că Ben Cooper nu auzise întrebarea, pentru că se îndepărta tot mai mult, mergând spre

maşina lui. Nu-i răspunse, nici măcar nu se uită în urmă, ci făcu doar un gest fugar, o fluturare a mâinii care ţinea într-un fel locul unor scuze. Diane Fry, care mergea în urma lui, fu cea care făcu efortul de a se întoarce şi a privi înapoi.

Juliana Van Doon privea în jos, la trupul gol. Scutura din cap ca răspuns la întrebare.

– Nu a fost violată. Nu exista zgârieturi în zona genitala, nu există urme de spermă sau de alte fluide corporale. Îmi pare rău, domnule inspector-şef.

– N-a existat deci un raport sexual? Nici forţat, nici de oricare altă natură? întrebă Tailby.

Ştia că întrebarea lui îi trăda dezamăgirea, însă nu-şi făcea griji în legătura cu ceea ce ar fi putut crede medicul legist despre el. Femeia avea destulă experienţa pentru a-şi da seama că reacţia lui era consecinţa faptului că existenţa unor astfel de urme le-ar fi uşurat foarte mult munca.

După ce hainele fuseseră îndepărtate, trupul fusese fotografiat, fiind înregistrate toate semnele de la exterior. Hainele fuseseră puse şi ele deoparte pentru a fi ulterior examinate de criminalişti. Acum, doamna Van Doon era pregătită pentru autopsie – dezasamblarea atentă a trupului victimei în căutarea unor mici crâmpeie de informaţie.

Stewart Tailby asistase la prea multe examinări post-mortem de-a lungul anilor. Primele zece sau douăsprezece fusesera pentru el o sursa de umilinţă, pentru că stomacul lui se revoltase de fiecare dată la mirosul intestinelor expuse şi la sunetul umed, de absorbţie, care se auzea atunci când erau scoase organele. Starea lui de leşin şi pornirea de a părăsi camera pentru a merge să vomite fuseseră motive de hilaritate atunci când venise pentru prima oară în biroul CID. Cu toate că de-a lungul timpului învăţase – ca toţi ceilalţi, de altfel – să-şi ascundă sentimentele şi să-şi controleze reacţiile

stomacului, nu reuşise niciodată să accepte, în adâncul sufletului lui, necesitatea absolută a tuturor ororilor şi ofenselor care îi erau aplicate victimei unei crime violente. Faptul că aceste acte înfiorătoare erau săvârşite în numele ştiinţei criminalistice – şi, în cele din urmă, bănuia el, în numele justiţiei – nu conta absolut deloc.

În camera de autopsie, unii poliţişti alegeau să apeleze la umorul negru. Nu era stilul lui Tailby. În schimb, el se retrăgea în spatele unei măşti de calm şi detaşare, acoperite cu un strat fin de jargon oficial şi cu expresii uşor repetitive, fără semnificaţie. Într-un fel, putea să fie prezent fizic, dar, cu toate astea, să nu se implice emoţional în procedurile care trebuiau urmate. Tailby ştia că era deja considerat de colegii şi de poliţiştii mai mici în grad ca fiind un om rece si sobru; unii spuneau chiar că era încrezut şi că îşi dădea prea multa importanţă. Însă acesta era doar un preţ mic pe care trebuia să-l plătească pentru a se ţine la distanţă de realităţile ce loveau prea aproape de el.

– Nu vreau să spun că victima era străină de ideea de raport sexual, spuse doamna Van Doon. Nici gând!

– Nu?

– Aş spune că tânăra noastră nu era nici pe departe virgină, domnule inspector-şef. Cincisprezece ani? Un comportament foarte desfrânat la unii dintre tinerii din ziua de azi...

– Aţi crede că riscul contaminării cu HIV ar trebui să-i facă să se gândească mai bine, nu?

– În orice caz, victima noastră nu mai are de ce să-şi facă griji în privinţa asta.

Medicul legist era îmbrăcat cu un tricou verde şi cu pantaloni verzi, foarte largi, iar masca îi atârna în jurul gâtului. Era gata să se apuce de treabă. Cu părul legat la spate, chipul fără nici o urmă de fard şi luminat strident de lampa din camera mortuară, femeia arăta frapant. Aspectul

figurii ei putea fi pus pe seama structurii osoase, se gândi Tailby. Şi a ochilor cenuşii, gânditori. Odată, în tinereţea lui de detectiv, nutrise în secret sentimente pentru Juliana Van Doon. Însă timpul trecuse, şi sentimentele dispăruseră. De atunci, el se căsătorise şi chiar divorţase. Iar sentimentele pieriseră complet.

Lui Tailby i-ar fi plăcut să poată părăsi camera aceea înainte ca medicul să ajungă în stadiul de a dechide cadavrul şi a scoate organele; înainte ca ea să folosească fierăstrăul de inox pentru a tăia sternul şi înainte ca trepanul să secţioneze scalpul vătămat al tinerei. Îşi spuse că, în cazul de faţă, nu va avea prea multe de aflat în urma acestiu proces însângerat – poate cel mult că Laura Vernon murise perfect sănătoasă.

– Contuzia aceea de pe picior?

– A! Interesantă, într-adevăr. Din câte înţeleg eu, nu e ceva surprinzător în crimele cu motivaţie sexuală. Te face să te întrebi de ce există doar un singur semn al unei posibile agresiuni sexuale. Ce l-a făcut pe agresor să renunţe? Mda, interesant…

– Prin urmare, nu e o contuzie rezultată dintr-o lovitură. În cazul ăsta poate fi vorba despre o mână care i-a înşfăcat piciorul? Dar ar trebui să fie cel puţin două semne diferite...

– Nu, nu, nu, nega vehement doamna Van Doon. Nu m-aţi înţeles. Dacă vă uitaţi mai de aproape, veţi vedea nişte mici perforaţii în dreptul cărora carnea s-a umflat. Nu este vorba despre o rană cauzată de degete. Eu presupun că sunt urme de dinţi, domnule inspector-şef.

Tailby se îndreptă de spate, devenind brusc interesat.

– Cineva a muşcat-o, zise el. Cineva a izbit-o în moalele capului, apoi a muşcat-o de coapsă.

– Tot ce se poate, spuse medicul legist. Vi se pare un aspect interesant?

Detectivul privi semnul mai de aproape. Pentru el arăta la fel ca o contuzie.

– Poţi afirma lucrul ăsta cu certitudine?

– Ei bine, nu. Trebuie să aflu şi opinia unui medic odontolog, fireşte. Am luat deja legătura cu Facultatea de Stomatologie a Universităţii din Sheffield. Putem face fotografii şi mulaje şi putem tăia zona din jurul muşcăturii, pentru a o conserva. După care, putem compara mulajul nostru cu dantura unui suspect. Desigur, dumneavoastră vă rămâne să găsiţi suspectul.

– E un loc ciudat pentru o muşcătură.

– Da. De regulă, în astfel de cazuri muşcaturile apar pe sâni, mai degrabă decât pe coapse. De fapt, am văzut recent un raport despre un proiect de cercetare desfăşurat de un odontolog criminalist. Tema exclusivă a proiectului era felul în care urmele de muşcătură diferă în funcţie de forma sânilor victimei, de mărimea cupei, de vârsta victimei şi chiar de gradul de lăsare a sânilor.

Tailby era intrigat.

– Cum Dumnezeu a reuşit să facă asta?

– A proiectat o dantură mecanică şi a recrutat douăzeci de voluntare – numai el ştie de unde!

– Studente, probabil, spuse Tailby, nedorind să pară foarte impresionat.

– Sunt convinsă însă că nici muşcaturile în zona coapselor nu sunt un lucru neobişnuit în cazurile de agresiune sexuală. În lipsa unor mostre pentru analiza ADN-ului, probabil nici nu puteaţi spera la mai mult, domnule inspector-şef.

Tailby o privi fix.

– Aşadar, să recapitulăm: atacatorul o loveşte în cap de două sau de trei ori. După ce o trânteşte la pământ, îi dă jos blugii şi chiloţii, iar apoi o muşcă o dată de coapsă.

Scenariul nu părea tocmai verosimil, cu toate că Tailby ştia că existaseră cazuri mult mai bizare şi mai lugubre şi criminali mult mai perverşi, care făcuseră lucruri mult mai rele cu cadavrele victimelor lor.

– A, să înţeleg că vreţi să ne lansăm într-o mică speculaţie, domnule inspector-şef? întrebă medicul legist. În cazul ăsta, de ce să nu luăm în calcul un alt scenariu? Un act sexual voluntar. Muşcătura de pe coapsă ar putea fi ideea cuiva de preludiu erotic.

– Se poate… Apoi, ceva nu mai merge conform planului.

– Probabil că fata s-a opus muşcăturii.

– Da. Fata bate în retragere, se răzgândeşte. Ei se ceartă, el se înfurie.

– Frustrare acumulată pe fond sexual. O forţă covârşitoare!

– Mi se pare credibil, spuse Tailby. Dar presupun că nu se poate afirma cu certitudine care din cele două variante este cea reală după natura muşcăturii…

– Hmm… Un bun odontolog ar putea reuşi să determine unghiul şi profunzimea muşcăturii. El ar putea sugera care a fost poziţia capului atacatorului la momentul când a fost produsă muşcătura.

Tailby se uită din nou la picioarele goale ale fetei de cincisprezece ani. Trupul ei era extrem de palid, excepţie făcând zona coastelor şi partea stângă a pieptului, unde se instalase deja lividitatea, sângele retrăgându-se în punctul gravitaţional cel mai de jos, în timpul cât zăcuse moartă printre tufele de ferigă de pe Răzor.

Urma de muşcătură era undeva sus, pe interiorul coapsei drepte, unde carnea fusese cât se poate de moale şi de vulnerabilă. Imaginea sugerată de Juliana Van Doon privind poziţia capului atacatorului îl îngrijoră pe Tailby mai mult decât tot ce auzise până atunci.

Însă medicul legist își făcea de lucru la o masă plină de instrumente sclipitoare, ascuțite, fiind nerăbdătoare să treacă la următoarea fază a procesului de tranșare a Laurei Vernon în părțile ei componente. Tailby și echipa lui trebuiau să facă și ei cam același lucru. Asta era esența victimologiei, mai precis, a procesului de cunoaștere a detaliilor intime legate de victimă, ca metodă de stabilire a conexiunii dintre aceasta și criminal.

– Dacă scenariul tău este corect, spuse el, ne va fi mult mai ușor să-l descoperim pe atacatorul Laurei – trebuie să fi fost cineva cunoscut.

– Tot ce se poate, domnule inspector-șef. Da, este o variantă de preferat față de atacul întâmplător din partea cuiva din afara acestei regiuni, nu?

– Din punctul nostru de vedere, cu siguranță!

– În cazul ăsta, sper să vă pot fi de folos.

În atmosfera de clinică a sălii de autopsie, Tailby avu curajul să dea glas temerii despre care nu voise niciodată să vorbească prea mult, nici măcar în fața angajaților săi.

– Știi, de asta mi-e teamă întotdeauna – un caz care se amână la nesfârșit, nerezolvat, pentru că nu se poate da nici măcar de o urmă a vreunui suspect. Este coșmarul oricărui detectiv.

– Fără îndoială, aveți în vedere un caz recent.

– Fata din Buxton, da. Există asemănări, nu-i așa? Ancheta Diviziei B a rămas până acum fără rezultat, deși a trecut mai bine de o lună de la incident. Opinia generală este că victima a fost aleasă la întâmplare de atacator. În aceste condiții, era doar o chestiune de timp până să înregistrăm o a doua victimă.

– Ar fi chiar tragic, reflectă doamna Van Doon, făcând o tăietură cu bisturiul pe pieptul victimei, dacă biata fată

pe care o avem aici va ramâne cunoscută ca „victima numarul doi“.

– Dar ar fi şi mai tragic, continuă Tailby, dacă ne-am trezi cu o „victimă numărul trei“.

10

– OK, ce avem până acum? Ceva nou?

– Maşini, foarte multe maşini. Cele mai multe necunoscute. Într-o zonă ca asta, era de aşteptat.

– Turişti, spuse inspectorul Hitchens. Lucrurile se complică întotdeauna din cauza lor.

Se aflau pe mica terasă din spatele localului The Drover, înghesuiţi în jurul unei mese, sub o umbrelă care ţinea soarele departe de farfuriile lor cu sendvişuri cu şuncă şi cu brânză şi de tonicul cu puţine calorii. Singurii clienţi ai terasei, în afară de ei, erau doi muncitori care mâncau scampi[1] cu cartofi prăjiţi şi beau bere, la o masă îndepărtată. Toţi ceilalţi preferaseră să rămână în interiorul localului, în separeurile mai racoroase, sau la ieşire, de unde puteau vedea strada.

Cooper şi Fry se întâlniseră cu patru poliţişti transpiraţi, care traversaseră cu mare greutate satul să ajunga până aici, iar acum zornăiau cu toţii cuburi de gheaţă în disperare, în timp ce schimbau extrem de puţinele informaţii pe care le strânseseră. Inspectorul Hitchens sosise cu întârziere, după care dăduse pe gât un pahar de whisky şi le furase cu neruşinare sendvişurile. Arăta precum proprietarul unei moşii care îşi vizita muncitorii, încercând sa pară interesat de ceea ce aveau ei de spus, dar fiind gata să treacă în orice moment

[1] Fel de mâncare preparat din creveţi nedecorticaţi, daţi prin aluat sau prin pesmet şi prăjiţi bine. (n.tr.)

la lucruri mai importante, care solicitau timpul lui. Își trase un scaun lângă Fry, calm și cu sânge-rece, așa cum putea fi doar un bărbat care tocmai coborâse dintr-un Ford dotat cu aer condiționat.

– Am pe listă o mulțime de excursioniști, spuse Ben Cooper. Majoritatea singuri sau în grupuri de câte doi. Însă pe acolo a mai trecut și un grup mai mare, cam pe la ora potrivită. Au fost văzuți pe poteca Eden Valley sâmbătă, pe la primele ore ale serii.

– Dumnezeule, cum facem să dăm de ei? întrebă Hitchens.

– Erau niște tineri. Probabil se îndreptau către cabana de la Hathersage sau către vreun hostel.

– Bun, o să-i verificăm. Mâine-dimineață o să apară un anunț în ziare și la televizor. O să încercăm să ne referim exact la grupul menționat. Și ce e cu... cum i-ai zis? Poteca Eden Valley?

– Este o potecă bine cunoscută. Trece chiar pe sub panta unde a fost descoperită Laura Vernon. Se poate vedea destul de clar de aici.

– Bun! Mulțumesc, Ben. Cel puțin avem o șansă de a găsi un martor sau doi. Altceva?

– O mulțime de flecăreli, răspunse Cooper.

– Ai avut noroc, spuse unul dintre polițiști – un bărbat chel, cu o figură de bătăuș, pe nume Parkin. Cei mai mulți nici nu m-au lăsat să le trec pragul.

– Păi nici nu e greu de înțeles de ce, spuse Wragg. Probabil au auzit bancurile tale.

Wragg era polițistul care îl însoțise pe Cooper la Dial Cottage atunci când Helen Milner sunase pentru prima oară să anunțe descoperirea făcută de bunicul ei. Nici acum nu părea mai în formă decât fusese cu o zi în urmă. Dădea pe gât suc de portocale ca și cum ar fi fost foarte deshidratat.

Asemenea celorlalţi poliţişti în uniformă, îşi descheiase pe cât posibil articolele de îmbrăcăminte de pe el. Însă era imobilizat de un întreg atelier de fierărie pe care îl purta de jur împrejurul centurii: cătuşe, baston, spray lacrimogen şi Dumnezeu mai ştie ce altceva mai era considerat necesar pentru a le face vizite la domiciliu unor oameni dintr-un sat liniştit din Peak District.

– Am unul nou, spuse Parkin. Era o prostituată...

Fu întrerupt de un protest general. Auziseră cu toţii glumele îngrozitoare ale lui Parkin.

– Nu e momentul, Parkin, spuse Hitchens.

Fry îşi răsfoia agenda.

– Am aici o femeie. Doamna Davis, din Chestnut Lodge. Spune că a întâlnit-o pe Laura Vernon de mai multe ori. După câte se pare, fiica doamnei Davis merge la aceleaşi grajduri pe care le frecventa şi Laura, şi aşa se face că s-au împrietenit într-o oarecare măsură. O descrie pe Laura ca fiind o fată foarte drăguţă.

– Drăguţă... Şi ce înseamnă asta, mai exact?

– După felul în care vorbea despre unii dintre ceilalţi copii pe care i-a întâlnit, cred că dorea să spună că agrea mediul din care provenea Laura, domnule.

– Hmm... Ai pus-o să dezvolte subiectul?

– Atât cât am putut. A spus că Laura era politicoasă şi manierată. A mai spus că se purta foarte frumos cu cei mai mici decât ea şi îi ajuta pe cei de acolo să le arate ce să facă atunci când învăţau să călărească. Doamna Davis mi-a povestit cum Laura a avut la un moment dat grijă de un băieţel care căzuse de pe cal. Se pare că ea a fost singura pe care băiatul a lăsat-o să îl îngrijească după ce se lovise. Doamna Davis a mai afirmat că şi mama Laurei era o femeie cumsecade.

Cineva pufni. Inspectorul Hitchens nu părea deloc impresionat.

– Asta nu înseamnă mare lucru.

– Dar toţi oamenii ăştia par să fi aflat despre familia Vernon, spuse Fry. Absolut toţi.

– Da, şi, una peste alta, nu sunt prea încântaţi de ei, spuse Wragg.

– E genul acela de sat.

– Ce vrei să spui, Diane? întrebă Hitchens.

– E o comunitate foarte bine închegată. Oamenilor ăstora nu le plac nou-veniţii, cei care nu se integrează. Vreau să spun că nu sunt tocmai primitori. N-am dreptate?

– Eu nu sunt de acord, spuse Cooper.

– Păi, tu nici n-ai să fii de acord vreodată.

– Depinde cum îi abordezi, asta e tot. Dacă vii într-un sat ca ăsta şi eşti dispus să te integrezi, ei o să te accepte. Dacă stai deoparte şi le laşi impresia că tu crezi că eşti mai bun decât ei, atunci cu siguranţă se vor întoarce împotriva ta.

– Şi tu consideri că aşa sunt cei din familia Vernon?

– Sunt sigur de asta, domnule.

– Hei, şi dacă a existat un fel de conspiraţie împotriva familiei Vernon? Adică unii de prin partea locului, obişnuiţi să-şi facă singuri dreptate, şi-au unit forţele şi au eliminat-o pe Laura Vernon, în semn de avertisment? Ştergeţi-o din satul nostru, nu vă vrem printre noi. Ceva de genul ăsta.

– Nu vorbi prostii, Parkin.

– Sună ca un scenariu din Evul Mediu, spuse Fry.

– Sau din *Dosarele X*, sugeră Wragg.

– Bine, bine…

– Ceva reacţii pozitive în ceea ce priveşte pantoful? se interesă Hitchens.

– Nimic.

– Unele dintre babele de pe aici nu ştiu nici măcar ce e acela un pantof sport.

– Pantoful ăla trebuie să fie undeva.

– Domnule, dacă e amicul nostru din Buxton – cel pe care îl caută Divizia B –, atunci probabil că l-a luat cu el acasă, ca amintire, aşa cum cred ei că a făcut şi cu colanţii celeilalte.

– Da, e posibil, Wragg. Însă domnul Tailby nu crede că în acest stadiu am avea motive întemeiate să presupunem că aceste două cazuri au vreo legătură între ele.

– Dar asta înseamnă că trebuie să luăm totul de la zero, când, de fapt, am putea afla că e vorba despre unul şi acelaşi individ, în cele din urmă.

– S-a descoperit vreo legătură cu infractorii cunoscuţi, domnule? întrebă Cooper.

– Deocamdată nu. E încă devreme. Inspectorul Armstrong se ocupă de acest aspect.

– Mă rog, oricum îşi pierde vremea.

– Îţi mulţumim că ne împărtăşeşti opiniile tale, Parkin.

Cooper observă că Parkin o privea atent pe Diane Fry, pândindu-i reacţiile. Fry nu trebuia decât să facă un comentariu nepotrivit sau să aibă o reacţie necontrolată şi un raport amănunţit asupra comportamentului ei avea să facă foarte rapid ocolul diviziei. Primele impresii îţi pot construi sau distruge reputaţia printre colegi.

Uneori – şi el ştia asta – cel mai neplăcut lucru dintre toate era să-ţi câştigi, absolut accidental, o poreclă puerilă, de care, oricât te-ai fi străduit după aceea, nu mai puteai să scapi.

– Am avut noroc că s-a găsit cadavrul atât de repede, spuse Hitchens. Asta ne-a dat un avans. Alteori nu suntem chiar atât de norocoşi. Bătrânul acela cu câinele ne-a făcut o mare favoare.

– Aţi mai fost implicat în vreo altă anchetă asemănătoare, domnule? întrebă Fry.

Hitchens le povesti despre ancheta unei crime petrecute spre sfârşitul anilor '80, atunci când un adolescent dispăruse

de la casa de copii din Eyam. Organizaseră o cameră de anchetă chiar în centrul satului, în legătură permanentă cu sediul central al diviziei. Într-o perioadă de câteva luni de zile extinseseră căutările pe o arie de vreo opt kilometri în jurul localităţii Eyam. Apelaseră la ajutorul salvamontiştilor, al echipelor cu câini utilitari, al celor de salvare din mină, al Serviciului de Jandarmerie din Rezervaţia Peak District, al Jandarmeriei Rurale Derbyshire; beneficiaseră chiar de sprijinul membrilor cluburilor de excursionişti şi al altor zeci de voluntari. Puseseră mai multe elicoptere destinate operaţiunilor de căutare şi de salvare să survoleze dealurile. Dar, cu toate acestea, nu au reuşit să-l mai găsească pe băiat vreodată.

– Un bărbat care să-şi plimbe câinele la locul potrivit ar fi fost o adevărată mană cerească la vremea aceea, spuse el.

– Şi a mai fost şi cealaltă, din 1966. Îţi aminteşti? întrebă Parkin, întorcându-se spre Diane Fry.

– Nici măcar nu eram născută în 1966, spuse Fry. Mulţumesc foarte mult!

– A? Păi, au trecut doar... Cât...?

– Treizeci şi trei de ani.

– Exact. Oricum, cazul ăla a rămas în cărţile de istorie.

– 1966? Lasă-mă să ghicesc... Vorbeşti despre fotbal. Cupa Mondială? Presupun că asta e singurul lucru la care te pricepi...

– Da... Au şterpelit trofeul, ştiaţi asta? Însăşi Cupa Mondială, Trofeul Jules Rimet. Înainte de finală...

– L-a uitat careva în maşină, sau cum?

– Şi n-o să credeţi: a fost găsit de un câine. Era azvârlit în vârful unui gard viu. Împachetat în ambalaj de peşte cu cartofi prăjiţi.

– Câinele?

– Trofeul. Trofeul era împachetat în hârtie pentru peşte cu cartofi prăjiţi.

– Murături, spuse Cooper.

– Nu, sigur era peşte cu cartofi prăjiţi!

– Nu, pe câine îl chema Pickles[1]. Le-a fost prezentat tuturor jucătorilor înainte de finală.

– Eşti sigur că nu-ţi aminteşti cazul? întrebă Fry.

– Nu, dar, aşa cum spune Parkin...

– E în cărţile de istorie, am înţeles. Ei, se pare că eu nu citesc cărţile de istorie potrivite. Toate chestiile astea mă depăşesc. Presupun că trebuie să-mi fi scăpat undeva între asasinarea preşedintelui Kennedy şi sfârşitul Războiului din Vietnam.

– Păi, tot ce se poate, spuse Parkin, după care rânji.

Cooper se crispă.

– Cred că o să trec pe la toaletă înainte să plecăm.

Era o adevărată uşurare să intre în local şi să scape de căldură. Proprietarul, Kenny Lee, făcu un semn din cap către Cooper, de la bar, atunci când acesta intră la toaletă. Nici faptul că se trezi deodată singur şi nici mirosul de urină nu-l ajutară cu nimic pe Cooper în încercarea de a-şi alunga din minte evenimentele din seara trecută. Fusese o noapte foarte lungă – casa de la fermă se umpluse cu membri ai familiei: mai întâi fratele lui, apoi sora şi soţul acesteia, care sosiseră de la Buxton, apoi unchiul şi verii lui, oferindu-se care mai de care să ajute la curăţenie, să o susţină pe Kate şi să aibă grijă de fete – de Amy şi de Josie. Între timp, sosise şi doctorul pentru a o seda pe mama lui, iar ceva mai târziu venise şi o ambulanţă ca s-o ducă la spitalul Edendale General, în a cărui secţie de psihiatrie mama sa nu ajungea pentru prima dată. Apoi începuseră discuţiile interminabile, discuţii care continuaseră până la primele ore ale dimineţii, atunci când erau cu toţii epuizaţi şi nu ajunseseră cu nimic mai aproape de soluţia unei probleme fără ieşire.

Pe coridorul din apropierea barului era un telefon public, iar Cooper se scotoci prin buzunare după câteva monede. I se

[1] Murături

făcu legătura cu secţia de psihiatrie de la spital, unde personalul era destul de circumspect, aşa cum cerea meseria. În urma întregii discuţii telefonice, află ceea ce ştia deja: că mama sa era în continuare sub efectul sedativelor şi nu putea încă să primească vizitatori. I se spuse să mai încerce şi a doua zi.

Până una-alta, în seara aceea era posibil să se ia în sfârşit o decizie de familie. Iar el ştia că exista riscul ca mama lui să fie dusă pentru totdeauna din casa în care locuise toata viaţa ei. Aceasta avea să fie cea din urmă umilinţă din căderea ei în schizofrenie.

Când ieşi din local şi ajunse din nou afară, pe terasă, ceva îl făcu pe Cooper să se oprească şi să rămână nemişcat în umbra zidului lateral. Stând la câţiva metri în spatele lui Diane Fry, văzu un lucru care ar fi putut să-i scape dacă s-ar fi aflat la locul lui din partea opusă a mesei. Văzu braţul inspectorului Hitchens sprijinindu-se pe spătarul scaunului lui Fry în timp ce el se apleca aproape de ea să-i spuna ceva la ureche. Cooper văzu mâna inspectorului urcând pe spătarul scaunului, pentru a se odihni o clipă pe umărul ei. Se purtau ca un cuplu de îndrăgostiţi, aşa cum ar fi spus mama lui.

Apoi o văzu pe Fry înclinând scurt din cap, înainte ca Hitchens să-şi retragă mâna. Iar Parkin spuse altă glumă nesărată la care nu râse nimeni.

Telefonul suna din nou. Erau zile întregi de când aproape că nu se mai oprea din sunat. Cu toate că robotul rămăsese pornit, iar ei i se spusese să nu-l bage în seamă, zgomotul continuu o scotea din sărite pe Sheila Kelk.

Sheila venea la Piciorul Muntelui de trei ori pe săptamână pentru a face curăţenie. Marţea era una dintre cele trei zile. Toată nebunia cu fata care fusese găsită ucisă nu putea fi un motiv pentru ca ea să stea deoparte – nici vorbă de aşa ceva, de fapt. Domnul şi doamna Vernon urmau să aibă nevoie de

ea, îi spusese Sheila soţului ei. Casa trebuia curăţată în continuare. Poate că avea posibilitatea să-i ofere şi alte servicii sărmanei doamne Vernon, să-i aducă o mângâiere cât de mică. Şi, de ce nu, poate că totuşi doamna Vernon avea să vrea să i se confeseze, să-i spună tot ce se petrecuse.

Cu toate acestea, iat-o acum aici, aspirând covorul din sufragerie pentru a doua oară şi dorindu-şi ca sunetul aspiratorului Dyson să acopere ţârâitul constant al telefonului. Se afla aici de mai bine de patru ore, şi nimeni nu-i adresase nici măcar un cuvânt.

Într-un moment de tăcere temporară a telefonului, Sheila opri aspiratorul, ştergând rapid cu cârpa de praf o mobilă din lemn de pin, pe care nu reuşise până în acel moment să o catalogheze. O vedea ca pe o piesă de legătură între un scrin şi un pupitru de scris.

În timp ce lustruia mobila, asculta zgomotele care veneau de sus. Bineînţeles, din dormitorul doamnei Vernon nu se auzea încă nici un sunet. Însă paşii aceia grei continuau să se deplaseze chiar deasupra capului ei, acolo unde Sheila ştia că se afla camera Laurei. Domnul Vernon era încă acolo, cu poliţiştii. Nu era prea binedispus. La drept vorbind, era chiar nervos. Sigur, era de înţeles. Însă nepoliteţea lui şi refuzul de a-i vorbi merseseră prea departe.

Telefonul începu să sune din nou. Sună de patru ori înainte să răspundă robotul. Nu înţelegea de ce familia Vernon primea atât de multe telefoane. La ea acasă, în Wye Close, telefonul nu suna, de regulă, mai mult de o dată pe săptămână, iar atunci era vreo fătucă pe care n-o cunoştea şi care încerca să-i vândă geamuri termopane.

Sheila Kelk era atât de absorbită de mişcările din camera de deasupra, încât nu observă că intrase cineva în cameră prin spatele ei, până nu-i auzi vocea.

– Lucraţi peste program, doamnă Kelk?

Ea tresări, ducându-şi automat mâna la gură în timp ce se întoarse; apoi se relaxă la fel de repede.

– A... Tu erai...

– Da, eu, spuse tânărul.

Blugii lui erau slinoşi, iar atunci când traversă covorul, îndreptându-se către uşa din planul îndepărtat, încălţările lui lasara urme. Sheila vru să se plânga, dar ştia că asta nu avea să-l impresioneze câtuşi de puţin pe Daniel Vernon. Bărbatul era brunet şi durduliu, asemenea tatălui său, însă, faţă de Graham Vernon – un tip politicos şi uneori şarmant, cel puţin în aparenţă –, fiul lui era ursuz şi iute din fire. Daniel purta un tricou alb imprimat cu numele unei trupe rock, despre care Sheila Kelk nu auzise niciodată. În dreptul subsuorilor şi pe o porţiune din spate tricoul era îmbibat cu apă. Sheila bănui că Daniel venise pe jos de la şoseaua principală, dupa ce făcuse autostopul pentru a se întoarce de la Devon.

– Unde-i mama? întrebă el.

– E în pat, şi nu vrea să se trezească, raspunse Sheila.

– Şi presupun că maimuţele astea care îşi fac de lucru prin casă sunt poliţişti.

– Se uită prin camera Laurei.

– După ce, pentru Dumnezeu? Ce-şi închipuie că o să găsească acolo?

– Asta sigur n-o să-mi spună *mie*, replică Sheila.

Telefonul începu să sune din nou, iar Daniel se îndreptă automat spre el şi ridică receptorul la al doilea sunet.

– Nu, aici Daniel Vernon. Cu cine vorbesc? Aşteptă nerăbdător o clipă, cu urechea în receptor, apoi continuă: Numele dumneavoastră nu-mi spune nimic, dar înţeleg că sunteţi un fel de partener de afaceri al tatălui meu? Da? Ei, în cazul ăsta, puteţi să vă duceţi dracului!

Daniel trânti receptorul înapoi în furcă şi o fulgeră din priviri pe Sheila.

– A, nu cred că tatălui tău i-ar placea să faci asta, zise ea, şocată.

El se îndreptă furios către ea, iar ea se retrase din calea lui, trăgând şi aspiratorul, astfel încât acesta ramase între ei, precum scaunul unui îmblânzitor de lei.

– Tatăl meu, doamnă Kelk... spuse Daniel cu chipul contorsionat într-un rânjet răutăcios. Tatăl meu n-are decât să se ducă şi el dracului!

Tailby îl privea atent pe Graham Vernon, fără să pună prea multe întrebări, mulţumindu-se să lase tăcerea să-l îndemne pe bărbatul din faţa lui să vorbească.

– Suntem o familie foarte unită, spuse Vernon. Am fost întotdeauna aproape de copiii noştri. În alte familii, copiii ajunşi la vârsta adolescenţei încep să se distanţeze de părinţii lor, nu?

Tailby încuviinţă printr-o mişcare a capului, ca de la tată la tată, înţelegând foarte bine cum stăteau lucrurile cu adolescenţii. În cazul lui însă, copiii făcuseră mai mult decât să se distanţeze de părinţi – o luaseră la fugă de-a dreptul.

– Eu şi Charlotte avem... am avut o relaţie bună cu Laura. Ne interesam de situaţia ei de la şcoală, de prietenii ei, de progresele pe care le făcea cu lecţiile de muzică şi cu echitaţia. Iar ea se interesa de ceea ce făceam noi. Nu multe familii se pot lăuda cu o astfel de relaţie, nu? Laura mă întreba adesea cum mergeau afacerile. Mă întreba despre unele dintre persoanele pe care le întâlnea. Parteneri de afaceri, înţelegeţi dumneavoastră. Era foarte inteligentă. Ştia care erau persoanele importante fără să i-o spun eu. Uimitor!

– Îi întâlnea pe partenerii dumneavoastră de afaceri aici? se interesă Tailby. Vă vizitează acasă?

– O, da. Eu consider că e foarte important să întreţii relaţiile prin vizite. De fapt, amândoi suntem de aceeaşi părere – şi eu, şi Charlotte. Trebuie să-ţi tratezi clienţii aşa

cum se cuvine. E o chestiune de îmbinare a utilului cu plăcutul, dacă vreți. O casă frumoasă, o masă bună, o sticlă sau două de vin de calitate. O familie normală și fericită în jurul mesei... Lasă o bună impresie clienților, vă spun eu! Este cheia succesului pe termen lung.

– Desigur.

Tailby se întrebă ce loc ocupa familia fericită în lista solicitărilor. Intra oare undeva între vinul de Bordeaux și mușchiul de vită Wellington?

– Şi fiul dumneavoastră, domnule Vernon?

– Daniel? Ce-i cu el?

– Face și el parte din... Vreau să spun, participă la întâlnirile cu clienții dumneavoastră atunci când vin în vizită?

– Mă rog, a mai participat, din când în când.

Vernon se ridică de pe scaun și își mai turna un whisky. Nu-i oferi și polițistului un pahar, de vreme ce fusese deja refuzat o dată.

Tailby observase că exista câte un bar atât în biroul lui Vernon, cât și în camera de zi; fără îndoială, mai exista un altul în sufragerie. Nu se putea spune că Vernon doar numea această încăpere camera lui de lucru. Era un birou, și arăta ca atare: cu un computer personal, o imprimantă cu laser, un fax, un telefon și o bibliotecă plină cu mape de prezentare de un albastru-închis, de bun-gust, cu litere aurii, groase. Ferestrele înalte ofereau o priveliște excelentă asupra grădinii, până la aleea de conifere și vârful stâncos al dealului Win Low, care se vedea în depărtare.

– Este la facultate, domnule inspector-șef. La Exeter. Studiază politologia. Nu e domeniul meu preferat, dar asta e situația. E un băiat inteligent, și într-o bună zi o să fie un om de succes, presupun.

– Era apropiat de Laura?

– O, da. Foarte apropiat. Se iubeau enorm unul pe altul.

– Atunci o să fie foarte supărat pentru ceea ce s-a întâmplat.

– A fost distrus când i-am spus. O să-i fie foarte greu, într-adevar.

Tailby reflectă la aceste cuvinte. Se întrebă dacă băiatul avea să joace mai bine rolul îndureratului decât o făcea tatăl său. Şocul şi durerea provocau foarte multe reacţii diferite la oameni, fireşte. Iar Graham Vernon avusese deja trei zile la dispoziţie, în care să treacă prin toată gama de sentimente aşteptate de la un bărbat a cărui fiică de cincisprezece ani dispăruse, fiind apoi gasită ucisă în bătaie. Cu siguranţă, existaseră multe sentimente. Mânie, în special – dar îndreptată aproape obsesiv într-o singură direcţie: împotriva băiatului pe nume Lee Sherratt, care făcuse, după câte se pretindea, o pasiune nebună pentru tânăra Laura. Inteligenta, inocenta, extrem de frumoasa Laura. Însă, dacă existase o durere autentică în inima lui Graham Vernon, lui Tailby îi scăpase.

– E un pic cam devreme să se fi întors la facultate, nu? întrebă el. Fară îndoială, în august studenţii sunt încă în vacanţa de vară, nu?

– Bineînţeles. Dintr-odată, Vernon începu să dea semne că îşi pierdea răbdarea. Dar întotdeauna sunt lucruri care trebuie rezolvate înainte de începerea anului. Şcoala de vară, recapitulările, perioada de adaptare în noile locuinţe...

Tailby înclină din cap.

– Mai povestiţi-mi despre Lee Sherratt.

– Iar? Cu siguranţă, aţi aflat deja destule despre el, nu? Nu cred că vă mai pot spune ceva care să vă ajute să-l găsiţi, dacă n-aţi reuşit s-o faceţi până acum.

– Ne străduim cât de mult putem în căutările noastre, domnule. Am speranţa că îl vom localiza curând pe băiat. Aş vrea doar să îmi clarific în minte presupusele circumstanţe.

– *Presupusele* circumstanţe?

Vernon părea puţin roşu la faţă.

– Relaţia lui cu Laura.

Vernon oftă.

– E tânar, nu? Douăzeci de ani. Ştiţi şi dumneavoastră cum sunt tinerii... Laura era o fată foarte atrăgătoare. *Foarte* atrăgătoare. Îţi puteai da seama ce gândea el după cum o privea. Până la urmă, am fost nevoit să mă descotorosesc de el. Nu m-am gândit niciodată la aşa ceva atunci când l-am angajat. Pentru asta mă simt vinovat.

– Aşadar, o studia pe Laura, reluă Tailby. Altceva?

– Păi... Profita de orice pretext pentru a-şi scoate cămaşa atunci când lucra în grădină. Ori de câte ori ştia că ea îl privea. Mi-a trecut prin minte să-i spun să n-o facă, dar, procedând aşa, n-aş fi făcut decât să atrag atenţia asupra acestui fapt.

– Nu este ceea ce eu aş numi o relaţie, spuse Tailby.

– Era evident că el şi-ar fi dorit să meargă mai departe. Nu-mi spuneţi mie despre tineri precum Sherratt, domnule inspector... Trebuia să înăbuş lucrurile în faşă. Nu puteam să-l las să o necăjească pe fiica mea.

– V-a spus ea că el o necăjea? S-a plâns ea de asta?

– Mă rog, într-un fel.

– Hmm... Cu toate acestea, din ceea ce-mi spuneţi dumneavoastră, s-ar zice că Laura era la rândul ei interesată de tânărul acela.

– Pentru numele lui Dumnezeu! N-avea decât cincisprezece ani! E o vârstă... dificilă. La vârsta asta, copiii se lasă uşor influenţaţi, în plin avânt al hormonilor adolescenţei. Sunt sigur că mă înţelegeţi...

Devenise evident pentru amândoi că Vernon încerca să o scalde.

– Aşadar, l-aţi concediat.

– Da. Săptămâna trecută. I-am spus că nu mai avem nevoie de serviciile lui. N-a fost prea încântat, vă spun eu.

– De regulă, vă ocupați de chestiunile astea singur. Așa este? Nu intervine soția dumneavoastră...

– Ce vreți să spuneți?

– Păi, dumneavoastră sunteți plecat aproape toată ziua cu afaceri. Uneori lucrați până târziu, fără îndoială. Ajungeți acasă mult după lăsarea serii. Bănuiesc însă că soția este acasă în cea mai mare parte a timpului. În mod normal, ea intră mai des în contact cu grădinarul. Cu toate acestea, dumneavoastră rezolvați acest gen de probleme singur, mai degrabă decât să o lăsați pe soția dumneavoastră să se ocupe...

– Exact!

– Mă gândeam doar că ar fi fost mai dificil pentru dumneavoastră să găsiți o ocazie pentru a discuta cu Sherratt, dacă nu erați acasă în timpul zilei.

– Mi-am făcut timp special pentru acest lucru, domnule inspector.

– Mă mai gândeam și că ar fi putut fi destul de dificil pentru dumneavoastră să găsiți ocazia de a urmări comportamentul băiatului.

– Să-i urmăresc comportamentul? Nu vă înțeleg...

– Reiau descrierea pe care mi-ați făcut-o mai devreme: l-ați descris studiind-o pe fiica dumneavoastră și expunându-se ostentativ în timp ce ea îl privea, la rândul ei. Asta îmi sugerează, domnule, că ați petrecut ceva timp observându-l. Poate chiar observându-le comportamentul amândurora, aș spune eu.

Vernon se îndreptă spre fereastră, fără să lase din mână paharul de whisky. Mâinile lui începuseră să se miște din nou, iar acum își dusese degetele la buze, ca și cum i-ar fi fost teamă că gura lui ar putea vorbi din proprie inițiativă.

– Nu ştiu unde vreţi sa ajungeţi. E un lucru absolut normal... Oamenii dumneavoastră n-au terminat de scotocit acolo sus?

– Mergem să vedem, domnule? sugeră Tailby.

Privirea Sheilei Kelk trecu dincolo de umărul lui Daniel, catre uşa dinspre holul principal. Poliţistul cel înalt stătea acolo, zâmbind politicos, ridicând o sprânceană uşor întrebătoare. Nu ştia sigur de cât timp se afla el în pragul uşii.

Daniel se întoarse şi îl privi insistent.

– Şi cine sunteţi dumneavoastră, mai exact?

– Inspectorul-şef Tailby, de la biroul CID, Edendale. Mă aflu aici cu permisiunea domnului Vernon, desigur.

– A, fireşte.

Se auziră mai mulţi paşi în hol, în spatele lui Tailby.

– Daniel? Acum, Graham Vernon părea mai degrabă obosit decât nerăbdător, presiunile conflictuale începând să-şi spună cuvântul şi să-l secătuiască de puteri. Privi de la Tailby la fiul lui. Nu te aşteptam atât de repede.

– Domnul Daniel Vernon, nu-i aşa? Aş dori să purtăm o discuţie la un moment dat, atunci când va fi convenabil şi pentru dumneavoastră.

Sheila se uită la Daniel, iar acesta îi aruncă o privire atât de înveninată, încât ea închise gura rapid şi începu sa târască aspiratorul Dyson către sufragerie, departe de scena confruntării.

– Bineînţeles, domnule inspector-şef. Tânărul se îndreptă către poliţist, privindu-l insistent, cu o expresie de mânie nedisimulată. Mor de nerăbdare să vă împărtăşesc câteva lucruri despre părinţii mei, pe care s-ar putea să nu le fi aflat încă.

11

– Aşadar, unde mai mergem acum? întrebă Cooper.

– Ce-i cu tine? Ai mâncat prea multă brânză la prânz?

– Mă simt bine. Unde mergem?

– La Thorpe Farm, răspunse Fry, consultând harta.

– Asta-i unul dintre acele mici terenuri cultivabile. Şi mai e unul, la capătul aceleiaşi uliţe, Bents Farm. Să fim atenţi să nu-l ratăm.

Cooper trebui să aştepte până când îi depăşiră două femei călare. Caii mergeau încet şi elegant, iar coapsele lor musculoase străluceau de sănatate. Femeile înclinară uşor din cap în semn de salut şi priviră în jos, către maşină, să-i studieze pe cei dinauntru, ca şi cum automobiliştii erau ceva neobişnuit în Moorhay. La Drover, cineva apăru în uşa barului, o fixă cu un opritor şi propti afară, în faţa uşii, o tablă de scris. Din localul ce servea drept magazin şi oficiu poştal se auziră râsete.

Peste stradă, un meseriaş asculta la un radio cu tranzistori în timp ce repara zidul unei case. O bătrână apăru în cadrul uşii deschise sa îi vorbească în timp ce el se afla pe scara, întrebându-l probabil dacă dorea o ceaşcă de ceai. Femeia văzu Toyota şi îi mai spuse ceva muncitorului, care se întoarse să arunce o privire în direcţia maşinii. Cooper trecuse deja pe la bătrâna aceea, care părea să ştie multe lucruri despre toţi cei din sat, mai multe decât era bine pentru ea. Nu ştia însă nimic depre Laura Vernon. Absolut nimic.

Lui Cooper i se părea ca în ziua aceea satul Moorhay era mai însufleţit decât fusese vreodată până atunci – aşa cum şi-l amintea din vizitele lui anterioare. Era ca şi cum uciderea Laurei Vernon îi conferise o nouă vitalitate, ca şi cum îi unise pe localnici în faţa nenorocirii. Sau poate că doar le oferise un subiect de discuţie.

Întoarse Toyota, sigur pe el, intrând pe o uliţă plină de hârtoape, umbrită de copaci, cu o porţiune de iarbă înaltă crescută pe mijloc, măturată de partea de jos a maşinii. Copacii erau fagi în marea lor majoritate, iar ici-colo, nişte castani sălbatici uriaşi creau o boltă deasă deasupra capetelor. Toamna, copiii din sat veneau pe această potecă înarmaţi cu beţe şi cu pietre pentru a scutura castanele din copaci.

– Şi cine locuieşte aici? întrebă Fry. Mătuşica Alice sau vreo altă cunoştinţă de-a ta, bănuiesc... Precis e cineva care o să te întâmpine ca pe fiul risipitor. Vreun văr de-al doilea sau aşa ceva. Mama şi tatăl tău provin din familii mari? Căsătoriile între membrii aceleiaşi familii afectează creierul, să ştii...

– Nu cunosc locurile astea, spuse Cooper.

La câţiva metri de la ieşirea de pe şosea, uliţa făcea o cotitură. Pentru a proteja suspensiile maşinii, trebuiră să reducă viteza de tot. Ar fi putut la fel de bine să se afle la o distanţă de kilometri buni de sat. Copacii acoperiseră complet priveliştea caselor aflate la vreo doar două sute de metri depărtare. Acum traversau un petic foarte vechi de pădure, iar Cooper observă că acesta nu era întreţinut, aşa cum ar trebui să fie o pădure pentru a se păstra în bună stare. Multe ramuri uscate şi crengi rupte de vânturile iernii putrezeau printre fagii care mai rămăseseră în picioare. Aceştia erau acoperiţi cu licheni şi cu pâlcuri de ciuperci albe, iar tufele de ferigă ajungeau până la înălţimea pieptului. Unele porţiuni din zidul de piatră de la intrarea în pădure se dărâmaseră, iar stâlpul improvizat şi gardul de sârmă folosite pentru a bloca găurile cedaseră de mult. Un mascul frumos de fazan care se plimba la marginea

pădurii se opri cu un picior în aer. De uimire, ghearele îi rămaseră nemişcate. Verdele, roşul şi auriul penajului său erau foarte puternice şi irizate. Pentru o clipă, Cooper îşi dori să oprească maşina şi să întindă mâna după pasăre. Deodată însă, aceasta o rupse la fugă ferindu-se şi intră în tufele dese, cu coada întinsă drept în spate.

Fazanul acela îi declanşă lui Cooper o înlănţuire de gânduri legate de braconieri, şi se întoarse către Fry să-i vorbească despre asta. Constată însă că ea nici măcar nu observase pasărea.

– Nu există indicatoare, se plânse ea, privind încruntată pe geam, ca şi cum cei de la Asociaţia Automobiliştilor[1] o dezamăgiseră.

– Nici nu e nevoie, o lămuri Cooper. Toată lumea din Moorhay ştie că fermele Thorpe şi Bents sunt în direcţia asta. Şi, cu toate că gândul acela provocat de pasăre îi stăruia în minte, el decise să-l păstreze o vreme pentru el.

Curând, copacii făcură loc unei privelişti încântătoare, în sus, pe panta dealului. Terenul de aici era acoperit în mare parte de smocuri de iarbă înaltă. Era împărţit de nişte ziduri de piatră, iar nişte garduri electrice îl divizau în porţiuni şi mai mici. La vreo sută de metri mai sus, pe pantă, se zăreau mai multe clădiri improvizate – cuşti de lemn pentru păsări, şoproane, un şir de coteţe de porci construite din BCA. Două vagoane de tren vechi rugineau în colţul unui padoc, iar o baracă Nissen[2], cu un acoperiş arcuit, construit din tablă de oţel ondulată, se întindea pe întreaga lăţime a unui câmp.

[1] Organizaţie din Marea Britanie care le oferă membrilor săi asistenţă de urgenţă pe şosea (depanare, tractare etc.) şi alte servicii (hărţi, indicatoare, planuri de călătorie etc.). (n.tr.)

[2] Adăpost făcut dintr-un semicerc de tablă de oţel ondulată, frecvent folosit în timpul celui de-al Doilea Război Mondial de către Commonwealth şi Armata SUA, pentru a construi tabere militare şi baze aeriene. Îşi trage numele de la cel al maiorului Peter Norman Nissen, care a construit proiectul. (n.tr.)

Un miros puternic îşi făcu loc prin ferestrele deschise ale maşinii: un miros de noroi şi de paie murdare, amestecat cu tot felul de mirosuri de animale. Undeva trebuia să existe cu siguranţă o groapă cu gunoi de grajd, funcţională. Pretutindeni păreau să existe păsări de curte: pe câmpuri, pe drum, cocoţate pe acoperişurile clădirilor. Erau găini roşcate, găini pestriţe, tot felul de raţe şi vreo duzină de gâşte mari, albe, care veniră imediat legănându-se către maşină, lansând un avertisment ameninţător la adresa intruşilor. Zgomotul făcut de ele îi întărâtă pe nişte câini, care începură să latre undeva în mijlocul mahalalei de cocioabe. Se auzi apoi o capră behăind dintr-unul dintre şoproane, în timp ce Cooper urca către o poartă ce bloca drumul.

Aşteptă ca Fry să coboare şi să deschidă poarta. La urma urmei, aceasta era o îndeletnicire obişnuită pentru pasagerul unei maşini, pe un drum blocat de o poartă. Cooper constată însă că Fry avea nevoie de ceva instructaj pe tema asta.

– Vrei să-mi deschizi şi mie poarta? întrebă el.

– Chestiile alea nu sunt periculoase?

– Ce anume? Gâştele? Trebuie doar să le arăţi că nu ţi-e frică de ele.

– Ce să spun, mersi mult!

Fry se luptă cu poarta de lemn, care era legată de stâlpul ei cu o bucata de sfoară, iar la celălalt capăt atârna doar în balamaua de sus. Dar în cele din urmă maşina trecu de poartă.

– Eşti sigur că pe aici chiar locuieşte cineva? întrebă Fry. Unde e casa?

– Păi, deşi li se spune „ferme“, locurile astea sunt de fapt ce a mai rămas de pe vremea vechilor proprietari de terenuri, când fiecare avea bucata lui de pământ, o vacă şi un porc. Ceea ce vezi tu aici sunt nişte rămăşiţe pe care nu le-au înghiţit încă fermele cele mari, iar investitorii n-au ajuns până aici, să cumpere terenuri pentru locuinţe. Trebuie să fie şi o

căsuţă pe undeva. Iar oamenii îşi vor da seama că suntem aici, cu tot zgomotul ăsta.

Cooper trase maşina lângă zidul din spate al barăcii Nissen. Lângă ea era un garaj şubred, în care era parcată o camionetă japoneza albă, cu un grilaj metalic în partea din spate. Nişte pâlcuri enorme de mărăcini creşteau pe un zid care urca spre un şir de clădiri scunde din piatră, ce păreau să fie o extensie a dealului.

– Vrei să te opreşti tu aici? întrebă el. Eu o să merg mai departe, până la Bents Farm, şi o sa trec apoi să te iau, la întoarcere.

– În regulă!

Fry coborî din maşină, ezitând la vederea gâştelor ameninţătoare.

– Nu le băga în seamă! Ţine mine: nu ţi-e teamă de ele! îi strigă Cooper în timp ce Toyota dădea înapoi.

Fry trase adânc aer în piept şi începu să urce panta către grupul de cladiri. Gâştele se strânseră imediat în formaţie, în spatele ei, sâsâind, ţipând şi repezindu-se la gleznele ei cu ciocurile lor lungi. Una dintre ele se ridică şi îşi flutură aripile mânioasă.

Fry îşi fixă privirea asupra clădirilor din faţă. Păreau neglijate şi aveau mare nevoie de reparaţii. Din acoperiş lipseau plăci de ardezie, iar un fronton al uneia dintre clădirile anexe se umflase şi alunecase într-o poziţie nefirească, aducând a ceva dintr-un tablou de Salvador Dalí.

După câţiva paşi îşi dădu seama că mergea pe o potecă denivelată, pavată cu dale de piatră, însă dalele erau aproape invizibile sub tufele târâtoare de păpădii şi scaieţi. Un firicel de apă curgea pe potecă, de la o ţeavă de scurgere spartă, care ieşea dintr-un zid de piatră. Apa care se strângea pe pământul

plin de praf avea o culoare roşiatică, de parcă ar fi traversat o ţeavă de fier ruginită.

Fry înjură cu voce tare atunci când se împiedică de marginea unei dale afundate. În spatele ei mărşăluiau gâştele, care încă ţipau pline de revoltă pentru că erau ignorate. Fry şi gâştele alcătuiau o procesiune neobişnuită, ce se apropia tot mai mult de clădirile acelea dărăpanate.

– Sa înţeleg că nu e vorba chiar despre o misiune sub acoperire? întrebă o voce.

De cealaltă parte a zidului, un batrân se sprijinea într-o furca. Stătea într-un padoc ce fusese transformat într-o mare grădină de zarzavaturi. Cămaşa lui de lucru în carouri roşii era descheiată, lăsând la vedere nişte fire cărunte de par sârmos; mânecile îi erau rasucite peste braţele durdulii. Nişte pantaloni foarte vechi, care fuseseră odată maro, abia se mai ţineau acum în jurul taliei şi atârnau alarmant deasupra prohabului. Manşetele pantalonilor erau îndesate stângaci în nişte cizme negre de cauciuc. Faţa bătrânului era roşie, iar pe cap avea nişte porţiuni neregulate fără par, care pe alocuri deveneau periculos de roz.

Într-un colţ al padocului era un şopron mic, asemenea unui vechi closet exterior, alături de care se afla un vechi depozit de combustibil, transformat în magazie de unelte. Pe un scaun de lemn din faţa uşii stătea un al doilea bătrân. Acesta avea un baston proptit în faţa lui, prins între genunchi, cu capătul îngropat într-o bucată de pământ. Manşetele cămăşii erau răsucite peste încheieturile lungi şi subţiri, iar într-o mână bărbatul avea un cuţit ascuţit cu care curaţa nişte verze.

– Locuiţi aici, domnilor? întrebă Fry.

– Domni, zici? spuse bărbatul cu furca. Tu eşti un domn, Sam?

Bărbatul cel slab râse, mişcând cuţitul în aşa fel încât acesta reflectă razele soarelui cu lama sa cleioasă de la seva din tulpinile verzelor.

– Dumneavoastră sunteţi proprietarul, domnule? îl întrebă Fry pe primul bătrân, ridicând vocea pentru a acoperi zarva constantă a gâştelor.

– Aşteaptă un minut, spuse el. Să opresc sirena.

Zicând acestea, bătrânul înfipse furca adânc în pământ, cu o mişcare din umăr, şi se duse la zid. Ridică două grămezi de buruieni care aveau bulgări de pământ uscat prinşi de rădăcini. Le azvârli una după alta la gâşte, strigând cât putea el de tare.

Fry se gândi că sunetele pe care le scotea puteau fi foarte bine într-un dialect local, provenit direct din scandinava veche vorbită de invadatorii vikingi. Dar poate că totuşi nu erau decât nişte sunete oarecare. Cel puţin gâştele îl înţeleseră şi plecară legănându-se, pe poteca pe care veniseră, în aşteptarea următorului intrus. Odată ce plecară gâştele, se făcu ceva mai multă linişte, însă nu se lăsă complet tăcerea. Pe fundal se auzea cloncănitul şi bolborositul continuu al păsărilor, un câine care lătra şi un porc ce grohăia. Şi nu foarte departe se auzea şi un behăit de capră.

– Eu sunt Wilford Cutts. Aceasta este proprietatea mea. Cel de acolo este amicul meu, Sam.

Sam făcu din nou un semn cu cuţitul şi tăie o altă tulpină de varză. Aceasta fu retezată cu o lovitură precisă, iar varza fu aruncată într-o găleată.

– Sam Beeley, strigă el.

– Sunteţi de la poliţie? Presupun că vreţi să aflaţi informaţii despre fătuca aceea... spuse Wilford. Fata de la Piciorul Muntelui.

– Laura Vernon. Exact!

– Păi, cred că am văzut-o prin împrejurimi de vreo câteva ori... Asta vreţi să ştiţi?

– Vă aflaţi cumva în apropierea Răzorului sâmbătă noaptea sau duminică dimineaţa?

– A! Păi să vă spună Sam ce-am făcut eu sâmbătă noaptea. Eu nu-mi amintesc prea bine...

– Poftim?

– Vedeţi dumneavoastră, mie îmi cam place să beau. La vârsta mea nu e nevoie decât de vreo două halbe, după care bătrânul meu creier o cam ia razna. Înţelegeţi ce vreau să spun, nu? Mă rog, probabil că nu...

– Unde mergeţi să beţi?

– Unde? Nu există decât un singur loc în zona asta, fata mea. The Drover. Cât despre dimineţile de dumincă, ei bine, duminică de dimineaţă mă aflu întotdeauna aici. Vedeţi dumneavoastră, trebuie să am grijă de toată bucata asta de pământ. Îmi ia ceva vreme...

– Să hrăniţi animalele...

– Exact.

– Locuiţi aici singur, domnule Cutts?

– Singur? Păi nu s-ar putea spune că sunt singur, nu? întrebă el, întorcându-se pentru a cuprinde cu privirea amestecătura de clădiri, unde, din câte îşi dădea seama Fry, s-ar fi putut furişa orice fel de animal.

Femeia se întoarse la auzul sunetului unui motor şi văzu o furgonetă Ford Transit de un albastru şters chinuindu-se sa urce pe potecă. Când ajunse la poartă, un omuleţ adus de spate, care purta o jachetă de tweed şi o beretă, coborî de la volan pentru a se lupta cu poarta. Nici el nu le dădu atenţie gâştelor.

– O să trebuiască să vă las o vreme, spuse Wilford. Am un client.

Şi plecă, făcându-i semne cu mâna şoferului furgonetei până când reuşiră să parcheze vehiculul în spatele unuia

dintre adăposturile de lemn pentru găini. Amândoi intrară apoi în adăpostul respectiv, cărând grămezi de saci descărcați din furgonetă.

– Hai să stăm puțin de vorbă, fata mea, spuse Sam. O să fie o schimbare. După un timp, Wilford poate deveni un ticălos bătrân și agasant.

– Îl cunoașteți de multă vreme pe domnul Cutts? întrebă ea.

– De când mă știu. Dar îți atrag atenția că memoria mea nu mai este ce era odată, așa că Wilford ar putea la fel de bine să-mi fie complet străin.

Sam începu să râdă, din pieptul lui răzbătând un șuierat greu, proteza dentară mișcându-i-se cu zgomot. Fry tresări atunci când el ridică o mână subțire pentru a-și îndrepta basca, iar lama cuțitului ajunse periculos de aproape de ochii lui.

– Familia mea a venit din Yorkshire când eram eu foarte mic, spuse el, după un acces de tuse. Ne-am stabilit în Eyam. Bătrânul meu tată și-a găsit de lucru în mina de plumb, iar eu l-am urmat, așa cum făceau toți flăcăii în vremurile alea. Wilford era fiul unuia dintre colegii tatălui meu. Am lucrat amândoi la masa de sortare, împreună cu alți câțiva tineri, după care am trecut la vagonetul de mină. Cam așa se petreceau lucrurile pe vremea aia. Te învârteai în cercuri mici: câteva familii și persoane cunoscute. Nu era ca hoinăreala pe care toată lumea pare să o practice în zilele noastre.

Privirea lui Fry rătăcea de jur împrejurul terenului, iar ochii i se măriseră de uimire în vreme ce privea construcțiile dărăpănate și gardul improvizat. Se întreba dacă într-adevăr condițiile în care erau ținute animalele erau legale. Își propuse în mintea ei să consulte reglementările în domeniu de îndată ce se întorcea la secție.

– În cazul ăsta înseamnă că sunteți prieteni de foarte multă vreme, spuse ea într-o doară.

– De şaizeci de ani... sau poate ceva mai mult. Ne-am cunoscut înainte să înceapă războiul.

– Presupun că e vorba despre cel de-al Doilea Război Mondial.

Sam o privi cu atenţie pentru a vedea dacă îl lua peste picior. Păru însa a înţelege că femeia se născuse abia la vreo treizeci de ani *după* încheierea războiului.

– Mda, presupun că au mai fost câteva războaie de atunci, admise el. Tot împreună ne-am şi înrolat. La trupele de geniu[1], desigur. Se bucurau foarte tare când le veneau mineri. Ne primeau cu braţele deschise. Ne-am dus în Franţa în Ziua Z şi am ramas acolo până s-a sfârşit totul. Bătrânul chicoti. Ca să vezi, asta îmi mai aduce aminte de ceva.

– Serios?

– Prostituatele din Franţa... spuse Sam.

– Poftim?

Bătrânul râse pe înfundate.

– Asta îmi amintesc cel mai bine acum. Restul mi s-a cam şters din minte, toate părţile rele... Dar n-am uitat de prostituatele din Franţa. Desigur, eram mult în spatele frontului. Reconstruiam poduri, lucruri de genul ăsta. Oraşele şi satele franţuzeşti erau pline de fete. Şi erau tare bucuroase când vedeau câţiva soldaţi britanici, crede-mă pe cuvânt. Ne-am distrat de minune la vremea aia. Eu şi Harry, adică. Bineînţeles, Wilford nu era de acord.

– Harry?

– Harry Dickinson, o lămuri Sam. Probabil că ai auzit de el. Dar iată-l pe colegul de la poliţie!

Fry se întoarse şi văzu Toyota lui Cooper coborând înapoi pe potecă şi întorcând în dreptul barăcii Nissen. Parcă în spatele Fordului Transit şi scoase capul pe geam.

[1] Royal Engineers – unul dintre corpurile armatei britanice care furnizează tehnică de luptă şi suport logistic forţelor armate. (n.tr.)

– Nu era nimeni acasa în capătul uliţei, spuse el.

– Dumneata eşti băiatul sergentului Cooper, nu? întrebă Sam.

– Dumnezeule! îi scăpă lui Fry.

– Îmi pare rău, domnule. Mi-e teamă că nu vă cunosc.

– Sam Beeley.

Behăitul caprei se auzi dintr-odată asurzitor de aproape.

– Iar a ieşit, spuse Sam. Trebuie să-l anunţ pe Wilford.

– Dar ce are? întrebă Fry. E bolnavă?

– E perioada aceea... spuse Sam ca şi cum ar fi vorbit despre o leguma care uneori nu se găsea.

– În cazul ăsta, o să meargă la ţap? întrebă Cooper.

– O să plece în seara asta. O ia un tip care locuieşte ceva mai sus de Bamford Way. Are el un ţap.

Se auzi un ropot de copite, după care un cap maro cu alb, împodobit cu o pereche de coarne, apăru rapid deasupra acoperişului şopronului înainte ca animalul să sară sprinten în padoc şi să o ia la goană prin iarba înaltă de la celălalt capăt.

– La dracu'! înjură Sam. O sa manânce verzele înainte să apucăm să le tăiem.

– Aveţi nevoie de o mâna de ajutor, să o prindeţi? se oferi Cooper, coborând din Toyota.

– Nu, nu. Nici măcar n-o să reuşim să ne apropiem de ea. O s-o aducă Wilford înapoi – la el vine. E doar o iadă, şi e puţin sălbatică. El îi spune Jenny.

– Domnul Beeley îmi povestea cum l-a cunoscut pe domnul Cutts, spuse Fry, îngrijorată de faptul că discuţia îi scăpa de sub control. Taţii dumnealor se cunoşteau şi lucrau împreună, nu-i aşa?

– Sigur, la vremea aceea aveam cu toţii o slujbă, completă Sam. O slujbă locală. Atunci se găsea mereu ceva de lucru în mină sau la carierele de piatră. Acum, cred că nu mai e la fel pentru tinerii de prin zonă. Băiatul ăsta poate să spună.

Fry observă ca Sam nu se îndoise nici măcar o clipă de faptul că ea era o venetică, şi, în consecinţă, nu ştia nimic despre toate astea, în vreme ce Ben Cooper înţelegea cu siguranţă situaţia. De când venise în Moorhay, Fry simţea că faptul că nu era de prin partea locului îi era aruncat permanent în faţă, involuntar şi fără răutate, însă cât se poate de eficient. Pe la fiecare casă pe la care trecuseră, oamenii o trataseră foarte amabil, însă nimeni n-o privise cu acea recunoaştere tacită şi cu acel sentiment al înţelegerii reciproce cu care îl priveau pe Ben Cooper de îndată ce îşi dadeau seama cine era.

– Pe aici lucrurile nu mai sunt de mult cum au fost odată, domnule Beeley, spuse Cooper.

– Cred, fiule, cred. Dar, aşa cum am mai spus, memoria mea nu e tocmai bună. Îmi amintesc de război, dar după aceea nu-mi mai amintesc mare lucru, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Din baraca în care dispăruseră Wilford şi musafirul lui izbucni dintr-odată o larmă de ţipete şi cotcodăceli, însoţită de fâlfâitul câtorva zeci de aripi.

– Ce fac acolo? întrebă Fry.

– Păi, tipul ăla cu camioneta cumpără câteva dintre păsările lui Wilford, spuse Sam, ca şi cum era cât se poate de evident. Astăzi, Wilford nu le-a dat drumul afară puilor ălora de Maran. Dar sunt cam activi. E mai bine dacă pot fi mutaţi noaptea – atunci nu-ţi dau atâtea dureri de cap.

– Pare de-a dreptul înfricoşător.

– Rasa asta, Maran, este o bună ouătoare, îi informă Sam.

– Domnule Beeley, o cunoşteaţi pe Laura Vernon?

– Cunosc familia. Venetici, nu-i aşa? În vremurile astea, jumătate din populaţia acestui sat pare să fie venetică... Locuiesc la Piciorul Muntelui doar de un an sau doi. Vedeţi voi, au trecut într-o seară pe la cârciumă, imediat după ce s-au stabilit în sat. Ei, atunci să le fi văzut feţele! Nu se

gândisera niciodată că o să se amestece cu nişte sărăntoci ca noi. Însă, cum nu puteau să facă imediat cale întoarsă, au fost nevoiţi să stea acolo şi să-şi bea ginul cu apă tonică, precum o veritabilă pereche de imbecili sudişti.

– Am impresia că sunt din Nottingham...

– Exact.

Sam îşi schimbă poziţia picioarelor în ţărână. Unul din ele păru să-i înţepenească şi să se deplaseze brusc într-o parte, ca şi cum bătrânul pierduse controlul asupra lui din cauza unui cârcel. Pantoful se lovi cu zgomot de marginea unui castron emailat, umplut pe jumătate cu apă şi lăsat acolo, probabil pentru gâşte.

– Domnule Beeley, întrebăm pe toată lumea despre lucrurile pe care e posibil să le fi văzut în zona Răzorului cam pe la ora la care a fost ucisă Laura Vernon, explică Fry.

– A, carevasăzică vreţi să aflaţi alibiul meu, nu?

– Nu, nu asta v-am cerut, domnule.

Sam chicoti:

– Numai că eu nu prea mai alerg după fete tinere acum. Vedeţi, am probleme cu picioarele. Mi le-am rupt odată pe amândouă, în mină. S-au făcut ele bine, dar după aceea n-au mai fost niciodată ca înainte. Acum, că îmbătrânesc, nu mai vor să mă asculte deloc.

– Vă aflaţi în zonă sâmbătă noaptea? întrebă Fry. Sau duminică de dimineaţă?

– Ce accent e ăsta? întrebă Sam ridicând capul şi scărpinându-se în ureche cu cuţitul. Eşti din Ţara Galilor sau...?

– Sunt din Black Country.

– Poftim?

– Birmingham, răbufni Fry.

– A... N-am fost niciodată acolo. Şi nici n-aş vrea...

– Sâmbătă noaptea, domnule Beeley...?

– Sâmbătă noaptea? Păi, am fost la Drover până pe la unsprezece, cu Wilford. A fost puţin cam aglomerat în noaptea aceea. Turişti... Ştiţi cum e vara. Oameni care se cazează la pensiune. Plus o mulţime de maşini prin zonă. Bătrânul clătină din cap cu tristeţe. Eu nu stau departe de local. Până acolo pot să merg şi pe jos. Iar sâmbăta chiar bem de regulă câteva pahare. Ştiţi, nu mai plecăm nicăieri cu maşina.

– Erau turişti în local. Aşadar, nu erau de prin sat.

– Exact, era plin de ei, întări Sam.

Wilford şi şoferul furgonetei ieşiră din baracă, trăgând după ei câţiva saci pântecoşi. În spatele lor plutea un nor de pene închise la culoare, care se aşezau pe umerii bărbaţilor şi li se încurcau prin păr. Din saci se auzea tânguitul constant al păsărilor capturate şi, din când în când, câte un foşnet de aripi. Cei doi bărbaţi erau transpiraţi, ciufuliţi şi respirau greu. Wilford era aprins la faţă şi râdea slab, printre gâfâieli. Omuleţul care conducea furgoneta părea extrem de agitat, chiar îngrozit după experienţa trăită în baracă.

– Duminică dimineaţă... continuă Sam. Ei bine, acum nu mă mai trezesc prea devreme. Însă eram gata îmbrăcat pe la zece şi jumătate, când a venit băiatul meu să mă ia. Davey... El şi soţia lui mă iau întotdeauna la ei acasă, în Edendale, pentru masa de duminică.

– Veniţi des aici, să-l ajutaţi pe domnul Cutts? întrebă Cooper.

– La drept vorbind, nu-i sunt de prea mare ajutor. Dar trebuie să găsesc ceva cu care să îmi umplu timpul.

– Mai primeşte ajutor şi din altă parte?

– Mai are un băiat sau doi cărora le plăteşte câţiva bănuţi pentru treburile mai grele. Şi Harry mai vine pe aici, să dea o mână de ajutor.

– Tot despre Harry Dickinson e vorba?

– Tot. Tu *trebuie* să-l știi, îi spuse el lui Cooper.

Sacii căzură unul după altul, cu câte o bufnitura, în partea din spate a furgonetei Transit, iar șoferul urcă la volan și o luă înapoi pe potecă. Între cei doi bărbați nu păru să existe vreun schimb de bani.

– Dă-ne o mână de ajutor aici, Sam, strigă Wilford. Avem una care e rău de tot. Cred că și-a rupt picioarele pe sârmă.

– Capra a scăpat iar, Wilford.

– Aia poate să mai aștepte.

Sam plecă șchiopătând către baracă, iar Wilford îi aruncă o găină pe care o ținuse atârnată cu capul în jos, cu aripile întinse; pasărea avea ciocul căscat și gâfâia. Fry nu văzuse niciodată o găină de atât de aproape, așa că fu surprinsă la vederea fâșiei subțiri și roșii de carne care îi ieșea din cioc, precum limba rapidă a unui șarpe. Pasărea se găinățase, iar acum penele moi din jurul anusului erau pătate cu galben. Fry înghiți în sec, jurându-și în gând să nu mai mănânce niciodată ouă.

– Sam e meșter la treburile astea, spuse Wilford bucuros. Nu pare să aibă cine știe ce forță în încheieturile mâinilor, nu? Dar totul ține de tehnică, mă înțelegeți...

– E vorba doar de exercițiu și de puțină abilitate, spuse Sam, înșfăcând pasărea cu o mână sigură. O înghesui la subsuoară, așezându-i aripile pe lângă corp și strângând-o tare lângă coaste. Apoi cuprinse gâtul sfrijit al gainii între degetele mâinii drepte și îi apăsă cu putere degetul mare pe beregată. După aceea răsuci și trase brusc. Se auzi un trosnet slab, iar ochii păsării deveniră tulburi. Aripile ei se zbătură disperate, pasărea reușind cu ultimele puteri să înfrângă eforturile lui Sam Beeley de a o ține nemișcată; aripile fâlfâiră sălbatic, stârnind un vârtej de fulgi, care plutira, așezându-se pe pantalonii și pe ghetele bărbatului. Picioarele păsării zvâcniră frenetic, iar coada i se ridică pentru a lansa un nou jet de

lichid galben. Apoi, ghearele i se relaxară şi rămaseră atârnate, indicând fără vlagă spre sol, într-un sfârşit demn de toată mila.

– Ai omorât-o! îngăimă Fry, stupefiată.

Cei doi bătrâni râseră, iar Fry constată cu uimire că până şi Cooper zâmbea.

– Se cheamă că i-am curmat suferinţa, o lămuri Sam. Dacă te mişti repede şi faci totul ca la carte, nici nu simte durerea.

– Este dezgustător, protestă Fry. E revoltător!

– În cazul ăsta, spuse Sam ţinând pasărea lipsită de vlagă îndreptată spre ea, presupun că nu vrei s-o iei acasă, s-o serveşti la ceai.

Fry făcu un pas înapoi, văzând o picătura de salivă curgând din ciocul deschis al păsarii şi infiltrându-se în ţărână. Picioarele solzoase ale gainii moarte păreau reci şi aveau un aspect reptilian în locurile în care erau ţinute între degetele osoase ale lui Sam.

– Nu?

– Nu-i nimic. Am s-o iau eu să i-o duc lui Connie, spuse Wilford.

Cooper şi Fry se întoarseră la maşină. Fry închise geamul pentru a nu lăsa înăuntru mirosul stătut de găinaţ uscat care venea dinspre uşa şopronului. Cei doi bătrâni rămaseseră să-i privească în timp ce întorceau maşina, iar Sam le făcu un semn scurt şi vesel cu mâna.

Când ajunseră la capătul potecii, văzură o altă furgonetă cotind spre baracă.

12

– Şi acum, vestea cea bună! anunţă inspectorul-şef Tailby.

Capete obosite se ridicară atente de jur împrejurul camerei de anchetă. Cei mai mulţi dintre poliţişti îşi încheiau schimbul de zi, relaxându-se după o primă zi febrila a unei anchete criminalistice. Alţii intrau în tura de noapte, începându-şi lucrul prin a se pune la curent cu noutaţile în timpul instructajului de seară.

Ben Cooper şi Diane Fry stăteau unul lânga altul, refuzând, împotriva voinţei lor, să rupa legătura profesionala care se crease între ei prin simplul fapt că fuseseră numiţi în aceeaşi echipă. Fry încă mai dădea dovadă de vigilenţa, având agenda deschisă pe genunchi şi nescăpându-l din ochi pe Tailby. Cooper era epuizat, aproape confuz, ca şi cum, pentru el, lucrurile nu se legau nicicum. Însă, pe masură ce ziua se apropia de sfârşit, simţea tensiunea crescând în interiorul lui. Nu-şi putea opri gândurile să ratacească, îndepărtându-se de problemele de serviciu şi înghesuindu-se într-o gramadă tumultoasă de nelinişti amorfe legate de mama lui – temeri bruşte, sfredelitoare, în privinţa viitorului imediat, amestecate cu amintiri chinuitor de clare ale felului în care fusese ea odată, înainte de boală, într-un trecut nu foarte îndepărtat. Ştia că în seara aceea avea să-i vină greu să facă trecerea de la problemele de serviciu la cele de acasă. Oare unele nu erau menite să fie ca o evadare din celelalte?

Atunci când Tailby începu să vorbească, Cooper privea în jos, la pixul lui Fry, care se plimba deja dintr-o parte în alta a agendei. Fu surprins să vadă pagina acoperită cu desene reprezentând nişte păienjeni negri şi păroşi, cu picioare lungi, ale căror forme săpau adânc în foaia de hârtie mâzgălită cu pixul.

– Nu uitaţi să parcurgeţi rapoartele, spunea Tailby. Dar o să vă trec în revistă ideile principale. Către sfârşitul acestei după-amiezi a apărut un martor. Un anume domn Gary Edwards. Domnul Edwards obişnuieşte să privească păsările. Sâmbătă seara se afla pe vârful stâncii Raven's Side, în nordul văii, în dreptul localităţii Moorhay. Urmărea, după câte se pare, un muscar pestriţ – o specie rară, despre care se ştie că ar creşte prin părţile astea. Domnul Edwards a venit de la Leicester mizând pur şi simplu pe şansa de a vedea un muscar pestriţ, astfel încât să-l poată bifa pe lista speciilor existente în Marea Britanie. Mi s-a spus că acest gen de activitate s-ar numi inventariere.

Cooper văzu câţiva poliţişti zâmbind, însă el ştia că Tailby nu glumea. Glumea foarte rar. Inspectorul-şef se uită la ei peste ochelarii pe care îi folosea la citit, după care coborî din nou privirea asupra raportului pe care îl avea în mână.

– Domnul Edwards a considerat că pădurea de stejar şi de mesteacăn de lângă cursul de apă este un loc potrivit. La un moment dat totuşi, el spune că privea o pereche de şoimi pitici care cuibăreau pe stânca aflată ceva mai jos de el. În timp ce făcea asta, atenţia i-a fost distrasă de o pasăre care zbura către pădure şi care, a crezut el, ar fi putut fi aşa-numitul muscar pestriţ. A urmărit apoi zborul acestei păsări prin binoclul său.

Cooper ţinea în mână un rezumat al interogatoriilor luate lui Graham şi lui Charlotte Vernon, dar şi lui Molly Sherratt şi turistului pasionat de păsări. Unele detalii erau evidenţiate

ca fiind informaţii noi, pe baza lor urmând a fi întreprinse o serie de acţiuni în ziua următoare. Mai existau şi rapoarte referitoare la încercările echipei inspectorului Hitchens de a da de urma lui Lee Sherratt – încercări care nu se soldaseră cu o reuşită. După aspectul general al rezumatului, Cooper nu avu nici o îndoială cu privire la faptul că Sherratt era considerat principalul suspect în acest caz. De aici se deducea că tot ce aveau de făcut era să-l găsească pe Sherratt şi să lase probele de la laboratorul criminalistic să îi stabilească vinovăţia. Restul era doar de dragul spectacolului.

– În momentul de faţă, continuă Tailby, trebuie specificat faptul că domnul Edwards era echipat cu un binoclu prismatic Zeiss cu magnificaţie de zece şi un obiectiv de patruzeci şi cinci de milimetri diametru. Un instrument performant. Dumnealui spune că a îndreptat acest binoclu către zona împadurită în care dispăruse pasărea, aşteptând să mai surprindă vreo mişcare. Şi chiar a surprins. Numai că nu era vorba despre o pasăre. Tailby făcu o pauză, asemenea unui actor care savurează efectul replicilor sale, încercând să nu aştepte nici mai mult, nici mai puţin decât era necesar. Domnul Edwards mai declară că a urmărit mişcarea unui punct negru prin tufişuri, numai pentru a descoperi ulterior capul unui câine care i-a apărut în obiectiv. Dat fiind câmpul vizual redus al unui binoclu de o asemenea putere, omul l-a dat la o parte şi a zărit cu ochiul liber un bărbat cu un câine. Din declaraţia domnului Edwards, am dedus că acest lucru se întâmpla în apropierea locului unde a fost găsită Laura Vernon. Ora aproximativă: şapte şi un sfert.

Un freamăt uşor străbătu încăperea. Acel bărbat pasionat de păsări fusese pe fază timp de o oră, undeva în preajma incidentului, avusese o poziţie foarte avantajoasă şi un binoclu performant. Cine şi-ar fi putut dori mai mult? Şi ce altceva mai văzuse omul acela?

Cooper observă că Fry își lua notițe în grabă, întorcând pagina cu păianjeni și apoi pagina de după. Acum stătea cu spatele drept, foarte atentă și nerăbdătoare. Cooper își dădu seama că femeia se pregătea să profite de prima ocazie ce i se oferea pentru a pune o întrebare, pentru a se asigura că era observată.

– Din nefericire pentru noi, continuă Tailby, după aceea domnul Edwards și-a pierdut complet interesul față de respectiva zonă de pădure. S-a gândit că prezența omului și a câinelui va speria păsările, și mai ales muscarul pestriț care, din câte se pare, are o fire oarecum retrasă și sensibilă. Domnul Edwards și-a reorientat atenția asupra șoimilor pitici. A rămas pe Raven's Side până aproape de ora nouă și jumătate, dar, cu toate acestea, n-a mai văzut nimic care să prezinte interes pentru noi.

Fry tresări.

– Mai bine de două ore, domnule? Și ce-a făcut în tot timpul ăsta?

– Exact, agent Fry, nu-i așa? Întrebarea asta i-am pus-o și noi, Fry. Spune că a așteptat să se lase înserarea, în speranța că va vedea micile bufnițe ieșind la vânătoare.

– Spuneți-i să-și găsească niște preocupări mai lumești! sări cineva din spate.

– Nu mai e nevoie să subliniez că acesta ar putea fi un martor de importanță vitală, rosti Tailby, fără a ține cont de întrerupere.

Ben Cooper ridică o mână.

– Bărbatul cu câinele, domnule... Ne gândim cumva că făptașul este Harry Dickinson? Dacă e să ne luăm după declarația lui, bătrânul se plimbă adesea prin zona aceea.

– Din păcate, domnul Edwards nu a putut să ne ofere o descriere. Era prea departe și nu l-a studiat pe omul acela prin binoclu.

Se auzi un oftat general care exprima dezamăgirea celor prezenţi.

– Îl interesau mai mult muscarii pestriţi decât oamenii, comentă vocea de mai devreme.

– În orice caz, vom discuta din nou cu domnul Dickinson astăzi, spuse Tailby. La primul interogatoriu nu a fost întrebat ce a făcut sâmbătă seara. Poate că în acel moment se afla pe Răzor şi a văzut ceva care ne poate fi de folos. Domnul Dickinson va fi una dintre problemele ce vor fi rezolvate în cursul dimineţii.

– Ar fi o oarecare coincidenţă, nu, domnule?

– La ce anume te referi, Cooper?

– Vreau să spun că Dickinson se afla în zonă în momentul când a fost ucisă Laura Vernon şi probabil că l-a văzut pe ucigaş. Iar două zile mai târziu se afla *în aceeaşi zonă* şi găsea pantoful care ne-a condus la descoperirea cadavrului. Despre asta e vorba aici, nu? A naibii coincidenţă!

– Şi care ar fi concluzia *ta*, Cooper?

– Eu cred că ar trebui să-l strângem mai tare cu uşa pe Harry Dickinson.

Tailby se încruntă.

– În momentul de faţă, nu-l considerăm suspect, ci doar un potenţial martor util.

– Dar dacă...

– Acum, spuse Tailby întorcându-se, trebuie să ne îndreptăm atenţia asupra rudelor apropiate. Evident, trebuie să avem în vedere posibilitatea unui conflict familial de orice natură. Părinţii trebuie să se numere printre persoanele suspectate. Aici Tailby făcu o pauză, aşteptând să-l întrebe cineva de ce.

Dar nimeni nu făcu acest lucru. Cu toate acestea, el le explică:

– În marea lor majoritate, crimele au loc în interiorul unei familii. Asta reiese din statistici.

Toate chipurile din încăpere continuară să-l privească, aşteptând.

– Din acest motiv, îi vom supraveghea mai atent pe Vernoni. Ne vom concentra în special asupra relaţiei dintre Laura Vernon şi tatăl ei. Am discutat eu însumi cu Graham Vernon, şi trebuie sa va marturisesc ca nu sunt mulţumit în privinţa lui.

– Domnule, nu avem cumva pregătită o intervenţie televizată cu el?

– Ba da. Cu ambii părinţi, de fapt. E programat în cursul dimineţii. Fireşte, îi vom urmări îndeaproape în timpul apelului.

Cooper o vazu pe Fry încuviinţând calm din cap, ca şi cum era ceva absolut firesc să suspectezi nişte părinţi că şi-ar fi ucis propria fiică. Se întrebă la ce fel de cazuri lucrase ea în trecut pentru a ajunge să gândească astfel sau dacă modul ei de a gândi nu era cumva o consecinţă a experienţelor din propria familie. Gândul acesta îl făcu să se întristeze foarte tare. Familia lui fusese una cât se poate de fericită, iar el considera că distrugerea unei familii era cel mai îngrozitor lucru care i se putea întâmpla cuiva.

– Şi mai e şi fratele, spunea Tailby. Daniel Vernon. Are nouăsprezece ani şi e student la Universitatea Exeter. Părinţii vor să ne facă să credem că băiatul se afla în Exeter la momentul dispariţiei Laurei şi că ar fi sosit abia acum în Moorhay. Însa am făcut verificările necesare şi am descoperit că anul universitar începe abia peste două săptămâni. Aşadar, ce a făcut el în tot răstimpul ăsta? Vreau să aflu fiecare pas pe care l-a făcut. Când a plecat şi cum s-a întors? Ceva mai devreme în cursul acestei după-amiezi am avut ocazia să îl văd în fugă, şi aş spune că e un tânăr destul de suparat pe

viață. Pe de altă parte, presupun că nu este nevoie să vă reamintesc faptul că familia victimei trebuie tratată cu grija. Nu vreau să aud reclamații cum că polițiștii noștri ar fi fost brutali sau insensibili.

Inspectorul-șef făcu o pauză pentru ca vorbele lui să aibă răgazul necesar să se sedimenteze, apoi se întoarse, indicând o fotografie impresionantă a satului Moorhay, surprinsă de undeva de sus de către echipajul elicopterului și mărită în așa fel încât potențialul traseu parcurs de Laura Vernon în ultima ei călătorie să poată fi suprapus pe ea.

– Până una-alta, am intenția să demarez o cercetare amănunțită a grădinii familiei Vernon, anunță el. Și fac acest lucru luând în calcul posibilitatea ca Laura să se fi întâlnit acolo cu cineva, cu puțin timp înainte să fie ucisă. Amintiți-vă că a fost văzută discutând cu un tânăr ceva mai devreme în seara aceea. Trebuie să descoperim probe care să ne ajute să stabilim identitatea acelui tânăr. Să nu uităm totuși că vorbim despre o grădină foarte mare.

Polițiștii adunați în camera de anchetă văzură că în grădina familiei Vernon se găseau suprafețe întinse acoperite cu gazon și multe straturi de flori. Tot acolo mai erau două sere și un foișor, dar și o mulțime de cotloane libere ceva mai în spate, unde era și o poartă ce dadea către poteca de pe versantul dealului.

Zona de arbuști răzleți unde fusese zărită Laura pentru ultima dată era foarte vizibilă între zidul din spate al grădinii și vasta suprafață de padure întunecată. Umbrele lungi ale unui șir de conifere cădeau de-a curmezișul tufelor neregulate de ginistru, asemenea zăbrelelor unei cuști.

– De asemenea, nu le vom pierde din vedere nici pe celelalte cunoștințe ale Laurei. Echipa inspectorului Hitchens pune treptat cap la cap aspectele vieții fetei. Credem că a avut cel puțin un iubit stabil, conform celor declarate de colegii ei.

Părinții neagă acest lucru, dar știm cu toții cum sunt părinții, nu-i așa? Ei află întotdeauna ultimii. Numele tânărului este Simeon. Cu „e". Nu avem încă numele lui de familie, și, după câte se pare, nu frecventa aceeași școală ca Laura Vernon. Cu toate acestea, sergentul Morgan este convins că îi va da de urmă. Așa este, Luke?

– Categoric.

– După cum știți, doamna inspector Armstrong se ocupă de lista infractorilor cunoscuți și de stabilirea eventualelor conexiuni cu cazul Susan Edson, aflat în jurisdicția Diviziei B. Aparent, există câteva similitudini. Evident, vârsta și sexul victimei sunt două dintre ele. Dar trebuie remarcat și faptul că în ambele cazuri lipsește un articol de îmbracăminte – în cazul Laurei, un pantof sport marca Reebok; în cazul Edson, o pereche de colanți. Este posibil ca aceste obiecte să se afle acum în posesia atacatorului sau atacatorilor. V-aș ruga să țineți cont de asta. Însă noi urmărim toate firele posibile ale anchetei. În acest stadiu, nu pornim de la ideea existenței unei conexiuni clare. Recunosc însă că am oarecare neliniști în această privință.

Murmurele de aprobare sunară asemenea unui huruit de joasă intensitate al unui camion sau ca mormăielile unei mulțimi dezamăgite aflate în tribunele de peste stradă, atunci când echipa FC Edendale pierduse iar. Ben Cooper simți ceva la fel de distant și de nedeslușit stăruindu-i adânc în minte – o neliniște sumbră, insistentă, tânguitoare, ce îl sâcâia amenințând să iasă din ascunzișul ei și să-i smulgă toate certitudinile pe care se baza. Era însă un sentiment care nu putea fi izolat de restul neliniștilor ce îi dădeau târcoale, de toate celelalte lucruri la care abia dacă îndrăznise să se gândească.

– De asemenea, nu a fost încă identificată arma crimei, continuă Tailby. Natura leziunilor indică folosirea unui obiect greu, contondent. Cei de la Criminalistică se află încă la locul

faptei şi vor continua cercetările, iar eu rămân optimist. Două serii de amprente au fost prelevate de pe pantoful sport, dar ele corespund cu amprentele victimei şi cu cele ale domnului Dickinson, căruia i s-au luat amprentele pentru comparaţie. Totuşi, după cum veţi afla, *avem* o probă criminalistică foarte promiţătoare. Şi mă refer aici la presupusa urmă de muşcătură descoperită pe coapsa victimei. Am apelat la serviciile unui odontolog criminalist, cu intenţia de a obţine un mulaj al muşcăturii, care ulterior va putea fi comparat cu dantura criminalului.

Poliţiştii prezenţi în încăpere începură să şuşotească, întrebându-se unul pe altul ce era acela un „odontolog".

– Evident, reluă inspectorul-şef, Lee Sherratt ramâne pe lista priorităţilor noastre. Din păcate, până acum n-am reuşit să descoperim unde se află. Mama lui pretinde că nu ştie unde este fiul ei şi că nu l-a văzut de duminică seara. Dupa cum ne mărturiseşte chiar ea, băiatului „îi cam place să colinde". Orice o însemna asta! Ne-am dori foarte mult să-l interogăm pe Lee Sherratt în legătură cu uciderea Laurei Vernon. Toţi agenţii vor avea la ei fotografia lui. Deschideţi bine ochii!

Ben Cooper deveni brusc atent. Gândurile lui începusera din nou sa rătăcească. Era ca şi cum ultimele cuvinte ale inspectorului Tailby îi fuseseră adresate direct. Într-adevăr, trebuia să deschidă bine ochii. Dacă n-o făcea, lucrul acela sumbru şi sâcâitor care pândea din întuneric ar fi putut să-l doboare pe neaşteptate.

La Piciorul Muntelui, Charlotte Vernon stătea întinsă pe canapeaua din salon. Nu avea pe ea decât un neglijeu negru din satin cu imprimeu, însă părul ei fusese spălat şi periat; de asemenea, femeia se fardase şi îşi făcuse pedichiura. Cu toate că, în mod normal, lui Graham Vernon îi făcea plăcere să admire trupul soţiei sale, astăzi simţea cum îl cuprindeau valuri

de indignare crescândă pentru faptul că ea nu se obosise sa se îmbrace până la ora asta. Într-un fel, goliciunea ei părea emblematică pentru pierderea unei aparențe importante din viața lor, pentru scăderea standardelor, scădere care – se temea el – ar fi putut simboliza dezintegrarea treptată a familiei Vernon.

– Nu poate face asta, negă Graham. N-o să-i permitem.

– Şi cum ai de gând să-l opreşti? întrebă Charlotte. N-a simțit nevoia să-ți mai dea ascultare de ani de zile.

– Mă gândeam... Tu ai putea discuta cu el... Nu, Charlie?

– Pe mine s-ar putea să mă asculte, admise ea.

– Bun, atunci. Opreşte-l înainte să iasă.

– N-am spus că aş avea de gând să o fac.

– Şi de ce nu, pentru numele lui Dumnezeu?

Charlotte se gândi câteva clipe, întinzând mâna după paharul pe care părea să-l aibă întotdeauna la îndemână în ultima vreme.

– Asta l-ar ajuta să-şi ia o piatră de pe inimă.

– Poate că pe el l-ar ajuta, dar mie nu mi-ar fi de nici un folos!

– Ție sau afacerii tale?

– Păi, e cât se poate de clar. Nu-mi permit asemenea probleme, nu-mi permit să-mi fie afectată imaginea în felul ăsta. Ştii şi tu foarte bine, Charlie... E grav!

– Şi cu mine cum rămâne?

– Poftim?

– Pe mine m-ar ajuta cu ceva? Asta mă întreb... Lucrurile astea te vor schimba oare, Graham? Vor schimba ceva în relația noastră? Dacă iese totul la iveală? Mă întreb doar...

– Charlie... Tu vrei ca lucrurile să se schimbe?

– Nu ştiu...

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce *vrei* de la mine? Doar m-am făcut că nu observ tot ce faci tu, nu?

– Te-ai făcut că nu observi? Aşa consideri tu?

– Păi? Nu aşa am făcut?

– Ba da, cred că asta ai făcut. Şi ţi-ai imaginat că asta îmi doream eu, nu? Te-ai gândit bine?

Graham ofta exasperat.

– N-am să te înţeleg niciodată...

Charlotte revenise în forţă la ţigări şi la Bacardi, ieşind din starea de calm indus artificial cu ajutorul sedativelor prescrise de doctor. Pretutindeni în casă vedeai scrumiere pline cu mucuri de ţigari, acestea fiind golite doar de trei ori pe săptămână, atunci când Sheila Kelk venea să se ocupe de curăţenie. Graham spera că doamna Kelk nu se speriase de ieşirile lui Daniel. Pe de alta parte, dacă se gândea mai bine, femeia era mult prea curioasă ca să stea deoparte tocmai acum.

Se uită la părul soţiei sale şi zări culoarea întunecată de la rădăcină. Femeia părea obosită, în ciuda faptului că dormise destul de mult sub efectul sedativelor. Acum, când îl privea, o făcea cu o ostilitate şi cu o neîncredere nedisimulate. Moartea fiicei lor intervenise între ei ca un ghimpe.

– A trecut cineva pe aici cât timp am fost eu sedată? se interesă ea.

– Ce vrei să spui?

– A fost cineva la noi acasă?

– Poliţişti... Ştii că vor să caute în grădină? O să caute cu foarte mare atenţie, spun ei. Dumnezeu ştie ce se aşteaptă să găsească acolo!

– În afară de poliţişti. În afară de Daniel. A mai trecut pe aici vreo persoană pe care să n-o fi văzut?

– Doamna Kelk, fireşte.

– Nu şi Frances Wingate.

– Nu, Charlie.

– Nici Edward Randle.

– Nu. Le-am spus să nu mai vina. Tuturor prietenilor noştri le-am transmis acelaşi lucru. A fost dorinţa ta. I-am rugat să stea deoparte până când te vei simţi în stare să socializezi.

– Aşadar, Frances nu a trecut pe aici.

– Ţi-am spus doar.

– Şi nimeni altcineva...

– Nu.

Charlotte aprinse o alta ţigară, ţuguindu-şi buzele pentru a trage din ea şi îngustându-şi privirea.

– Nu ştiu de ce am avut încredere în tine, spuse ea.

– De ce trebuie să avem discuţia asta acum, Charlie?

– Cât am zacut aici, spuse ea, m-am tot gândit. Ştii, atunci când eşti sedat, nu eşti complet inconştient. Mintea continuă să îţi funcţioneze. Şi, de vreme ce nu mai e nimic care să îţi distragă atenţia, s-ar părea că vezi lucrurile mult mai clar. Aşa mi-au revenit toate amintirile. Toate amintirile legate de Laura.

Se duse la dulăpior, iar degetele ei nesigure găsiră din nou rama goală printre fotografii.

– Când o să ne dea fotografia ei înapoi?

– O să-i întreb, promise Graham.

– Trebuie să recuperez tot ce pot din ce i-a aparţinut.

– Înţeleg.

Charlotte se întoarse către el, lacrimile sclipindu-i în ochi, iar mânia schimonosindu-i chipul.

– Ştii, Graham, eu consider că tu eşti de vină. Înţelegi? Când mă gândesc la... tot ce a fost. La toate astea. Mi-am pierdut fetiţa, iar acum ei îmi iau tot ce îmi aminteşte de ea. Cum ai putut lăsa să se întâmple aşa ceva?

Când îi văzu lacrimile, Graham se duse să o îmbrăţişeze; însă ea îl împinse cu brutalitate.

– Nu te apropia de mine! Cum te poţi gândi la aşa ceva într-un asemenea moment? Eşti un animal!

– Nu, Charlie, nu la asta mă gândeam.

– Laura îmi spunea tot, insistă ea cu disperare. Nu avea secrete faţă de mine.

Telefonul suna. Iniţial, Graham avu pornirea sa raspunda, după care se răzgândi şi îl lăsă să sune. Robotul preluă apelul. Era un alt client care se întreba cu îngrijorare ce se petrecea. Când avea de gând Graham să se întoarcă la treburile lui? Când estima că putea fi la dispoziţia lor şi când puteau reveni cu un telefon? Graham nu le purta pică. Afacerile lor trebuiau să-şi continue cursul, chiar dacă afacerile Vernon stagnau. Pentru o clipă, Graham se gândi să îl lase pe Andrew Milner să se ocupe de tot, să-i predea lui toate responsabilităţile, permanent. Însă îşi goni acest gând din minte, fară întârziere. Avea să revină curând la treabă – cu siguranţă, poliţiei nu avea să-i ia prea mult timp să clarifice lucrurile şi să găsească persoana pe care să o poată acuza. Atâta vreme cât el, Graham, reuşea să-l împiedice pe Daniel să creeze probleme.

– Charlie, trebuie sa ne susţinem unul pe altul cumva. Vorbeşti tu cu Daniel?

Ea îşi ridică privirea, tamponându-şi uşor ochii. Ascultară amândoi zgomotele făcute de fiul lor, care păşea apăsat pe trepte, pregătindu-se să iasă în oraş. Ea îi răspunse însă cu o altă întrebare:

– Graham, tu nu-mi ascunzi nimic, nu-i aşa?

– Ce vrei să spui?

– În legătură cu Laura. Trebuie să ştiu exact cum s-au petrecut lucrurile şi de ce. Există lucruri pe care nu mi le spui?

Graham înţelese că de răspunsul lui depindea o decizie importantă a lui Charlotte. Era bine să spună adevărul, sau soţia sa voia de fapt să audă o minciună? Se gândi la genul de

informaţii pe care Tailby şi echipa lui începuseră probabil să le strângă deja – detalii care ar fi putut spulbera iluziile lui Charlotte despre fiica ei. Direcţia în care băteau întrebările lui Tailby legate de Sherratt şi chiar de Daniel făcuse ca această posibilitate să devina evidenta. Şi pe cine avea să mai învinuiască Charlotte după aceea? Spunea că nu mai avea încredere în el. Însă în momentele acestea părerea ei despre el putea fi diferenţa între a păstra totul sub control şi a lăsa totul să se năruie. Adevărul sau o minciună? Era o decizie crucială, însă orice ezitare ar fi putut fi fatală.

– Nu mi-au zis nimic, spuse el în cele din urmă.

Charlotte îşi şterse ultimele lacrimi, îşi dădu părul pe spate şi îşi stinse ţigara în cea mai apropiată scrumieră, în grămada de mucuri mai vechi.

– Să mă duc să-l prind pe Danny, nu?

– Aşa te vreau! replică Graham.

Cooper o bătu pe Fry uşor pe umăr atunci când şedinţa se încheie.

– Te grăbeşti sa ajungi acasă?

– Păi... nu chiar.

– Mă întrebam dacă te-ar interesa o partidă de squash. Mie, unuia, mi-ar prinde bine să mă mai relaxez puţin. Şi tu parcă spuneai că îţi place să faci sport.

Fry se gândi o clipă la propunerea lui. Ben Cooper nu era alegerea ei ideală ca partener – nici pentru squash, nici pentru altceva. Dar, pe de altă parte, perspectiva de a petrece o seară cu el era mult mai bună decât cea a unei alte seri petrecute în faţa televizorului vechi şi hârbuit, în compania propriilor gânduri. Dincolo de asta, era convinsă că îl putea învinge. Iar gândul ăsta o făcu să ia o decizie.

– Putem să programam o partidă aşa, în scurt? întrebă ea.

– Eu pot, spuse Cooper, cu un zâmbet larg de satisfacție pe chip. Stai numai puțin, să dau un telefon. N-o să fie greu să rezervăm o sală la clubul de rugbi într-o marți seară.

– Bine, atunci. A, o să trebuiască să trec pe acasă să-mi iau racheta și echipamentul.

– Eu le am pe ale mele în mașină, dar o sa te urmez până acasă, și de acolo putem pleca împreună. Bine?

– Da, în regulă. Mulțumesc.

– Și totuși, pare ciudat să ieșim din tură așa devreme în stadiul ăsta al anchetei. Nu sunt bani pentru orele suplimentare... Îți vine să crezi?

– Ei cred că, odată ce l-au prins pe Sherratt, cazul e închis.

– Așa mi se pare și mie. Se bazează exclusiv pe probele criminalistice. S-ar zice că în vremurile noastre ele sunt ca Sfântul Graal.

– Probele criminalistice nu mint, Ben. Doar oamenii mint.

– ... Iar o anchetă intensă, la care să participe tot colectivul și care să dureze zile și săptămâni la rând, costă prea mult. Știu, am mai auzit asta și înainte.

– Dar ăsta-i adevărul! Trebuie să pastrăm contactul cu realitatea!

– Ceea ce mă îngrijorează pe mine este faptul că singura sugestie privind motivele pe care le-ar fi avut Lee Sherratt vine de la tatăl fetei. Cu siguranță, nu e suficient!

– E o bază suficient de solidă pentru ca domnul Tailby să construiască acest caz, cu condiția ca rezultatele criminalistice de laborator să-l susțină.

Cooper clătină din cap.

– Nu mi se pare corect!

– Nu ți se *pare* corect? Iar?

– Bine, bine. Am înțeles.

– Opiniile personale nu intră în discuție.

– Era o vreme când *banii* nu intrau în discuție, spuse Cooper.

– Parcă l-aş auzi vorbind pe celebrul tău tată. Fry îl văzu pe Cooper înroşindu-se şi îşi dădu seama că avusese dreptate. Continuă să-l tachineze: Un adevărat Dixon din Dock Green[1] tatăl ăsta al tău, nu? Ce-ar fi să-i explici într-o bună zi că nu mai suntem în anii '50? Lucrurile au evoluat în ultima jumătate de secol. Dacă astăzi ar ieşi pe stradă îmbrăcat în uniformă, în multe locuri din țara asta ar primi una după ceafă înainte să apuce să spună: „Bună seara la toată lumea!"

Cooper deveni complet rigid, iar sângele îi inundă fața. Respiră adânc de două sau trei ori înainte să reuşească să-şi recapete controlul. Mâinile îi tremurau atunci când băgă într-un dosar hârtiile pe care le avea în mână.

– Ne vedem jos, în parcare, rosti el cu vocea încărcată de emoție.

Privindu-l în timp ce se îndepărta, Fry începu imediat să regrete că acceptase să joace squash cu el. Fusese doar un acces brusc de colegialitate, căruia îi cedezi foarte uşor atunci când lucrezi în poliție. În mediul închis al unei secții de poliție existase întotdeauna sentimentul acela de „noi contra lor". Apoi ridică din umeri, ştiind că, până la urmă, era vorba despre o singură seară. Nu avea să-i fie deloc greu să-l țină pe Ben Cooper la distanță.

– Totul e în regulă, Diane? o întrebă inspectorul Hitchens, apropiindu-se de ea din spate şi aplecându-se peste umărul ei.

– Sunt bine.

---

[1] Personajul principal al popularului serial de televiziune omonim, produs de BBC şi rulat între 1955 şi 1976. Acțiunea se petrece într-o secție de poliție de la periferia Londrei. George Dixon, personajul principal, este un polițist britanic de modă veche – o prezență caldă, paternă şi adesea moralizatoare. (n.tr.)

– Ce faci după ce ieşi din tură?

– Joc squash cu Ben Cooper. Aşa se pare.

– Serios? Mult succes atunci!

– Şi o să-l şi bat!

– Chiar aşa? Sa înţeleg ca şi tu eşti expertă în squash?

– Nu chiar... Mă pricep cât de cât. Dar sunt în formă, şi o să-l fac să ceară îndurare acolo, pe teren. Bătrânul Ben mi se pare puţin cam molatic...

– Ben? Nu prea cred... De fapt, într-un fel, el face parte din vechea gardă. E moale în aparenţă, dar e solid ca bocancii vechi pe dinauntru. La fel ca tatăl său, de altfel.

– Să înţeleg că şi dumneavoastră sunteţi un fan al sergentului Cooper, domnule?

– Doar lucrăm cu toţii în secţia asta. Cum am putea sa nu fim?

– Şi ce a făcut omul asta, mai exact, ca să câştige atâta adoraţie?

– Dacă vrei să afli câte ceva despre sergentul Cooper, spuse Hitchens, îţi sugerez să te opreşti jos, la recepţie, pentru câteva minute. Vei găsi acolo, pe perete, lângă ghişeul din faţă, placa lui memorială. Au trecut aproape doi ani de când a fost ucis.

13

Cooper își schimonosi fața, își dezveli dinții și lăsă forța să-i invadeze mușchii. Se uită scurt la minge, își dădu brațul pe spate și lansă o servă sălbatică ce ricoșă ca o rachetă din peretele frontal și lovi colțul din spate atât de repede, încât Fry abia dacă apucă să se miște.

– 13–3.

Se mutară fiecare în jumătatea de teren adversă, trecând unul pe lângă celălalt în dreptul T-ului. Cooper refuză să o privească în ochi pe Fry. Era complet absorbit de jocul său, așa cum fusese de la bun început. Concentrarea lui era totală, iar Fry avu senzația că ea ar fi putut la fel de bine să fie un robot setat în așa fel încât Cooper să țintească spre el. În momentul în care trecură unul pe lângă celălalt, ea simți mirosul transpirației lui, asemănător rășinii dulci a unui pin găunos.

– Ai o servă incredibilă.

Cooper înclină scurt din cap, potrivind mingea, întors cu partea stângă a corpului spre peretele frontal. Așteptă câteva secunde pentru ca Fry să-și stabilească poziția, apoi, cu un sunet gutural, lansă o ghiulea care săltă direct către fața adversarei sale, făcând-o sa-și dorească instinctiv să se ferească, mai degrabă decât să riposteze. Pe de altă parte, a răspunde la serviciul lui Cooper se dovedea a fi, oricum, un exercițiu inutil.

– 14–3. Minge de meci.

Fry renunţase să mai încerce să converseze în timpul jocului. Comentariile ei nu primiseră alt răspuns decât, eventual, o nouă lovitură zdrobitoare. Cele pe care reuşea să i le întoarcă aveau drept rezultat o cursă epuizantă, în decursul căreia se spetea alergând de colo-colo pe teren, în timp ce Ben Cooper păstra controlul asupra zonei „T". Bărbatul izbea mingea iar şi iar de peretele frontal, când o idee mai sus de bordura inferioară, când curbându-se în aer, deasupra rachetei ei. Fry observă că braţele şi picioarele ei se înroşiseră ca un rac fiert din cauza efortului depus, iar transpiraţia i se scursese pe sub bentiţa de pe cap, şiroindu-i pe la tâmple şi ajungând în bustieră, între sâni.

Cooper servi din nou, iar ea reuşi să-şi strecoare racheta pe sub minge, trimiţând-o către colţul apropiat. El ţâşni dintr-o parte în alta a sălii şi interceptă lovitura cu uşurinţă, gata să facă un salt înapoi, către colţul îndepărtat. Fry se întinse să prindă mingea, aplecându-se mult şi expediind-o drept şi cu forţă de-a lungul peretelui lateral. Bucuroasă că reuşise să-i dea replica, ea se răsuci, aproape pierzându-şi echilibrul, într-un efort de a reveni în zona „T", şi se izbi de Cooper, care era pe punctul de a-i întoarce lovitura. Rachetele lor se ciocniră, iar braţele lor înfierbântate se atinseră transpirate, preţ de o clipă, înainte ca ei să se poată separa. Fry respiră greu şi îşi frecţionă genunchiul în locul în care şi-l lovise de o parte a corpului lui Cooper care păruse tare ca o piatră.

– Obstrucţie! comentă el.

Ea încuviinţă din cap.

– Bine. Game, atunci.

– Şi meci. Asta dacă nu cumva vrei să joci trei din cinci.

– A, nu! Cred că ar fi mai înţelept să cedez.

– Cum vrei!

Cooper ridică mingea. Pentru prima dată, un zâmbet uşor îi apăru în colţul buzelor.

– În cazul ăsta, am câştigat. Mulţumesc pentru joc!

– Ţi-aş spune că a fost plăcerea mea, Ben, numai că tu joci ca un robot.

– Venind din partea ta, o s-o iau ca pe un compliment.

– Sunt de-a dreptul extenuată!

Cooper ridică din umeri.

– Te-ai străduit mult.

În alte circumstanţe, Fry ar fi considerat probabil că partenerul ei o trata puţin cam de sus şi ar fi reacţionat cu totul altfel. Acum însă era într-o dispoziţie împăciuitoare. Îşi băgă racheta sub braţ şi îi întinse mâna.

– În cazul ăsta, hai să ne dăm mâna!

Cooper o privi surprins, însă îi strânse mâna automat. Mâna lui era la fel de caldă ca a ei, iar sudoarea li se amestecă în palme, în timp ce degetele lor umflate bâjbâiră stângaci să se atingă. Fry îi reţinu mâna atunci când el încercă să şi-o retragă.

– Ben... Îmi pare rău! spuse ea.

– De ce? Pentru că ai jucat atât de prost?

– Pentru ceea ce am spus despre tatăl tău astăzi. N-am ştiut...

– Ştiu, zise el.

Ea simţi cum lui i se tensionară muşchii antebraţului. Urma unui zâmbet i se şterse din nou de pe chip, iar faţa lui rămase imobilă, fără a trăda vreo emoţie. Fry văzu un firicel de transpiraţie traversându-i sprâncenele blonde şi pătrunzându-i în ochi. Simţind umezeala, el clipi, iar ea îi dădu drumul la mână şi încetă a se mai holba.

– Inspectorul Hitchens mi-a spus în seara asta. M-a trimis să mă uit la placa memorială aflată la recepţie. Tatăl tău a fost ucis în timp ce aresta un jefuitor, nu? A murit ca un erou.

Cooper păru că studiază atent mingea de squash, întorcând-o pe toate fețele pentru a descoperi punctul colorat și presând-o ca pentru a elibera aerul cald dinăuntru.

– Nu hoțul acela l-a ucis. O gașcă de tineri pierdea vremea în preajma unei cârciumi. Tinerii ăia au intervenit în conflict, încercând să-l scape pe hoț. Ei l-au ucis. Erau prea mulți. L-au pus jos și l-au omorât în bătaie.

– Şi cu ei cum a rămas după aceea?

– N-a fost cine știe ce, spuse el, scoțând o batistă din buzunarul pantalonilor scurți pentru a-și șterge ochii și fruntea. A, bine, sigur că s-a aflat cine erau. S-a făcut mare tamtam în Edendale pe tema asta. Însă erau vreo șapte sau opt, și, când s-a ajuns la tribunal, fiecare își spunea povestea lui, în condițiile în care, ca de obicei, avocații apărării căutau diverse portițe de scăpare. Nu s-a putut dovedi niciodată cu certitudine care dintre ei l-a lovit pe tatăl meu în cap. Ce-mi aduc foarte bine aminte este că la un moment dat s-a ajuns la o dezbatere legată de petele de sânge de pe ghetele lor. Au pretins că fuseseră stropiți pentru că s-au aflat prea aproape. Cooper făcu o pauză, privirea lui glacială fiind plină de mânia și durerea amintirilor. Trei dintre ei au fost condamnați la doi ani de închisoare pentru omor calificat, iar ceilalți au obținut o eliberare condiționată, fiind acuzați de tulburarea liniștii publice. Nu aveau cazier, mă înțelegi. Bineînțeles, erau cu toții băuți. Dar asta, în viziunea tribunalului, este o circumstanță atenuantă, nu? O simplă scuză.

– Chiar n-am știut toate astea, Ben...

– Tu chiar îți închipui că te-aș mai fi invitat la o partidă de squash în seara asta dacă mi-ar fi trecut vreo clipă prin minte că știi? Nu sunt atât de disperat după compania cuiva... Se șterse la ceafă cu batista, continuând: În orice caz, nu prea cred că a fost o idee bună să jucăm pe vremea asta...

– Ar fi trebuit să zici ceva despre tatăl tău. De ce nu mi-ai spus nimic?

Cooper își privi bombeurile pantofilor.

– Daca într-adevăr vrei să știi, m-am săturat să tot aud povestea asta. Sunt aproape doi ani de când chestiile astea mi se bagă constant pe gât. Sunt nevoit să ma uit la nenorocita aia de placă memorială ori de câte ori trec pe la recepție. Știai că până și pe una dintre bancile din Clappergate există o plăcuță de alamă, prinsă cu șuruburi? Asta pentru ca nici publicul din Edendale să nu uite vreodată tot ce s-a întâmplat. Am ajuns în asemenea hal, încât evit să merg în acea parte a orașului. Fac un ocol pe o altă stradă, doar ca să evit să văd banca aceea. Și mai sunt și toți oamenii ăștia care își amintesc de el. Sunt *mii*... Chiar și aceia care nu auziseră niciodată de el înainte sa moară au aflat totul despre el înainte ca ziarele să apuce să întoarcă povestea pe toate fețele.

– La fel ca în Moorhay...

– Exact. Ca în Moorhay. „E băiatul sergentului Cooper.“ „Nu cumva ești fiul sergentului Cooper?“ Mă doare de fiecare data. Ori de câte ori aud pe cineva pronunțând aceste cuvinte, e ca și cum persoanele alea ar răsuci cuțitul într-o rană veche, pentru a nu o lăsa să se închidă. Moartea tatălui meu mi-a distrus viața. Iar oamenii n-o să mă lase niciodată să uit. Uneori mă gândesc că, dacă mai aud pe cineva numindu-mă „fiul sergentului Cooper“, nu voi mai rezista. O să-mi ies din minți!

Strânse cu putere mingea de squash în pumn, o lovi de podea, după care o trimise fără vreun efort cu racheta în peretele din spate; sfera de cauciuc zbură sus, prin aer, iar apoi ateriză din nou în mâna lui.

– Lucrai în Divizia E când s-a întâmplat?

– Eram deja în biroul CID. De fapt, tocmai în momentul acela arestasem un spărgător, un element reprezentativ al clasei

de jos din Edendale. Am auzit anunţul la radio în timp ce eram cu el în maşină. Nu e un moment pe care să-l uit prea curând.

– Şi asta nu te-a determinat să ieşi din serviciul poliţiei?

Păru surprins:

– Sigur că nu! Chiar din contră. M-a făcut să devin şi mai hotărât.

– Hotărât? Ai ambiţii?

– Da. De fapt, la secţie există un post de sergent care va deveni vacant în curând, îi mărturisi el. Sunt pregătit să îl preiau.

– În cazul ăsta, îţi urez succes! spuse Fry. S-ar părea că ai şanse destul de mari.

– A, asta nu mai ştiu, ezită el. Credeam că am, dar...

– Sigur că ai! Fry îl fulgeră cu privirea, enervată de faptul că el îşi lăsase brusc umerii în jos. Vorbise despre tatăl lui cu mânie şi cu patimă, dar atitudinea i se schimbase în numai câteva secunde, iar acum avea aerul unui om înfrânt.

– Crezi?

– Pari să fii foarte bine văzut. Toată lumea te cunoaşte în cadrul diviziei. Ca să nu mai vorbim despre publicul larg...

– O, da... Publicul... rosti el cu lehamite în glas.

– Dacă *ei* ar avea un cuvânt de spus, ai fi deja primar.

– Da? Ei bine, ştim cu toţii cât de mult ne putem baza *pe ei*.

Însă Fry terminase cu scuzele, iar refuzul lui de a ieşi din starea asta ursuză şi plină de amărăciune începea deja să o calce pe nervi. Îl privi aruncând din nou mingea, balansând racheta şi lovind-o uşor, astfel încât aceasta făcu o buclă şi reveni spre ei.

– Ştii, trebuie să fie tare bine să ai atâţia prieteni, spuse ea. Şi o familie atât de unită...

Cooper îşi luă privirea de la minge, surprins de schimbarea din vocea ei.

– Presupun că nu te vei muta niciodată de aici, aşa-i, Ben? Te vei căsători – probabil cu vreo fostă colegă de şcoală – şi te vei stabili aici, vei cumpăra o căsuţă modestă, vei face copii, îţi vei lua un câine şi tot tacâmul...

– Fireşte, spuse el. Ar fi grozav!

– Mie, uneia, nu-mi vine în minte ceva mai îngrozitor, spuse ea, izbind mingea de spoturile din tavan.

Charlotte Vernon îl găsise pe Daniel în camera Laurei. Pe măsuţa de toaletă se afla un teanc de scrisori, legate frumos cu o fundă roz. Charlotte mai văzuse scrisorile acelea şi înainte, însă nu le atinsese. Nu atinsese încă nimic din ce îi aparţinuse Laurei. I se părea că un astfel de gest era o acceptare a faptului că o pierduse pentru totdeauna.

– I-am scris că voi veni acasă în weekendul care a trecut, spuse Daniel. Mi-a mărturisit că vrea să discute cu mine.

– Despre ce?

– Nu ştiu. Părea ceva serios. I-am spus că voi fi acasa în weekend. Dar n-am fost. N-am venit acasă.

– Ei i-ai scris întotdeauna mult mai mult decât nouă, Danny.

– Vouă? Voi n-aţi avut niciodată nevoie de scrisori. Aţi avut întotdeauna propriile griji. Însă Laura avea nevoie să ia contact cu lumea exterioară. Aici se simţea ca o prizonieră.

– Prostii!

– Oare?

Daniel întoarse o altă scrisoare şi îşi privi fugar propriile mâzgălituri. Mama lui se duse la fereastră şi se jucă distrată cu perdeaua, în timp ce cercetă atent grădina, privind chiorâş în lumina pe care o reflecta foişorul. Luă un ursuleţ de porţelan din locul unde fusese lăsat de către poliţişti şi îl puse

la locul lui, pe pervazul ferestrei. Era un prespapier marca Royal Crown Derby, care avea un model foarte elaborat pe vestă şi pe lăbuţe – un cadou pe care Graham i-l făcuse Laurei la întoarcerea dintr-o călătorie de afaceri. Charlotte renunţă apoi să mai cerceteze camera şi se întoarse să-l privească pe fiul ei, studiindu-i atent figura extrem de preocupata, până când îşi pierdu răbdarea.

– Ce anume cauţi, Danny? Dovezi ale propriei vinovăţii?

Daniel se înroşi la faţă.

– Cu siguranţă, nu e nevoie să caut dovezile vinovăţiei voastre – a ta şi a lui tata. Ele mi-au fost aruncate în ochi suficient de multă vreme.

– Nu vorbi aşa!

Charlotte fusese ea însăşi supărată din cauza faptului că fiul ei nu se întorsese acasă, nici măcar pentru o zi sau două, între atracţiile îndoielnice ale unei vacanţe petrecute în Cornwall cu prietenii şi ciudatul simţ al datoriei care îl făcuse să se întoarcă la universitate cu aşa mult timp înainte de începerea anului. Ea nu cunoştea motivele pentru care el alesese să stea la distanţă. Acum facu o grimasă remarcând dârele de mizerie de pe blugii lui Daniel, gradul de uzură al pantofilor şi mirosul puternic de transpiraţie stătută. Baiatul părea obosit; faţa lui durdulie era umbrită de linii întunecate şi de barba nerasă de o zi. Îi amintea foarte bine de tatăl lui, aşa cum fusese odată, cu nouăsprezece ani în urmă, înainte ca succesul şi banii sa-şi lase asupra lui amprenta sofisticată şi curtenitoare. Şi Graham fusese altădată un bărbat care nu-şi putea ţine în frâu pasiunile.

– Lipseşte una, spuse Daniel deodată.

– Ce anume?

– O scrisoare. I-am scris Laurei din Newquay, luna trecută. Dar scrisoarea nu-i aici. Lipseşte. Unde e? Ea le ţinea mereu în ordine.

– Poliţiştii s-au uitat prin ele, spuse Charlotte ezitând. Presupun că ar fi putut să ia vreuna...

– Şi la ce dracu' le-ar trebui scrisoarea aia?

– Nu ştiu. Depinde de ce scria acolo, nu?

– Şi au voie să facă asta?

– Presupun că tatăl tău le-o fi dat voie. Va trebui să-l întrebi pe el. N-am idee ce căutau.

Daniel puse scrisorile jos. Le legă din nou cu funda, înnodând-o frumos şi cu grijă, în ciuda tremurului mâinilor.

– Mie mi-e al dracului de clar ce căutau.

În timp ce el se îndrepta spre uşă, Charlotte îl prinse de braţ. Îşi dădu seama că băiatul nu se spălase în ziua aceea, şi probabil nici cu o zi în urmă. Pe ceafă avea un strat de murdărie, iar gulerul cămăşii era pătat. Îşi dorea tare mult să-i dea un brânci în baie şi să-i ceară hainele ca să le pună la spalat, aşa cum proceda când el era mai mic cu un an sau doi.

Însă Charlotte ştia că fiul ei nu se mai afla de multă vreme sub controlul ei. Ce anume făcea Daniel în Exeter era un adevărat mister pentru ea. Nu-i mai povestea despre viaţa lui, despre prietenii lui sau despre locul unde stătea. Nu-l mai putea înţelege pe tânărul mânios şi veşnic nemulţumit care devenise fiul ei.

– Danny, i se adresă ea. Nu ne mai condamna atât. N-are nici un rost să reaprindem vechi conflicte, care nu sunt câtuşi de puţin relevante în acest moment. Hai să lăsăm poliţia să afle ce s-a întâmplat cu Laura! Noi, ceilalţi, trebuie să ne continuăm viaţa împreună, fără ea. Zicând acestea, îi urmări figura îmbufnată şi îi văzu expresia împietrită de pe chip. Îi simţi muşchii încordându-se pentru a se îndeparta parcă de ea, pentru se scutura şi de ultima legătură fizică existentă între ei. Continuă: Tatal tău...

Însă nu îşi alesese bine cuvintele. Daniel îi împinse brutal mâna de pe braţul lui.

– Cum aş putea să nu vă condamn? Tu şi tata sunteţi răspunzători de ceea ce a păţit Laura! Voi sunteţi direct răspunzători pentru ceea ce a devenit ea!

Se opri în uşa camerei Laurei, mânia şi dispreţul punând stăpânire pe chipul lui atunci când privi înapoi, la Charlotte.

– Iar tu, mamă, nici măcar n-ai fost în stare să vezi ce se alesese de ea!

Cei trei bătrâni erau înghesuiţi pe bancheta din faţă a camionetei albe a lui Wilford, în timp ce aceasta îşi croia drum coborând dinspre Eyam Moor către Hope Valley. Evitaseră şoselele principale, lăsându-le turiştilor. Dar, odată ajunşi la autostrada, aveau să întâlnească traficul de seară de pe drumul de întoarcere de la Castleton.

Se ghemuiseră printre sacii goi de nutreţ şi uneltele uitate prin maşină. Pe puntea camionetei zăceau în dezordine ziare mototolite, un os vechi, o galeată de plastic şi un sac mic în care se afla un iepure mort. Sam era ghemuit într-o poziţie incomodă, între ceilalţi doi, schimbându-şi mereu poziţia genunchilor ciolănoşi pentru a-i face un pic de loc şi bastonului său sub bord şi tresarind la fiecare hurducăit al maşinii. Wilford conducea, cu căciula trasa bine peste urechi pentru ca părul să nu-i fluture în adierea ce pătrundea pe geamul deschis. Conducea cu răsuciri bruşte ale volanului şi apăsând frâna până la fund atunci când se apropiau de vreo curbă. Pe dinafară, Harry arata ca şi cum s-ar fi aflat într-o limuzină. Mâinile lui se odihneau pe genunchi, iar capul i se mişca uşor dintr-o parte în alta în timp ce studia peisajul pe care îl lăsau în urmă.

În spatele camionetei, călătorind în aer liber, pe un aşternut de saci de iută, era capra maro cu alb. Aceasta era priponită bine de panoul din spate al camionetei cu un lanţ scurt, pentru a nu ajunge într-o parte sau în cealaltă. Din când

în când, animalul întorcea capul și behăia la vreun biciclist care tresărea surprins.

Meandrele întortocheate ale șoselei făcură un camion masiv cu piatră, aflat în fața camionetei, să încetinească. Pretutindeni în jurul lor erau cutele și încrețiturile atât de familiare ale dealurilor, precum și ciudatele și imprevizibilele rostogoliri ale peisajului, care tăinuiau istoria vechii industrii a minelor de plumb. Pe un câmp se zăreau adâncituri ale terenului și movile peste care iarba crescuse sălbatic, lăsând totuși la vedere un filon. Ici-colo se zărea câte un puț izolat, împrejmuit, pentru mai multă siguranță. Cu ani buni în urmă, din unul dintre puțurile acestea fuseseră scoase două cadavre, care făcuseră obiectul unui caz de crimă notoriu.

– Cu toate testele lor științifice, polițiștii ăștia tot merg din casă în casă punând o grămadă de întrebări, comentă Harry, rupând tăcerea.

– Sigur că asta fac, aprobă Wilford.

– Dar e ca în cântecul ăla, completă Sam.

– Care cântec?

Sam începu să cânte încetișor, cu o voce spartă, falsă. Melodia nu era foarte greu de recunoscut, fiind una pe care o știau foarte bine cu toții – *Ol' Man River* din musicalul *Showboat.* Într-o clipă, ceilalți doi i se alăturară, cântând pe niște voci complet lipsite de melodicitate și punctându-și cântecul cu râsete.

– Să n-aud *nici un* comentariu! spuse Sam ferm, atunci când terminară de cântat.

Imediat după ieșirea din Bamford, Wilford intră cu camioneta în curtea neîngrijită a unei ferme și apăsă pe claxon. Două corcituri de alsacian ieșiră în grabă dintr-o cușcă, fugind cât le permitea lanțul, lătrând și mârâind la roțile vehiculului. Un bărbat de vreo patruzeci de ani, cu părul în

dezordine şi cu o barbă mare şi deasă, ieşi din casă şi veni agale spre ei.

Wilford îl salută, numindu-l Scrubby[1].

– Carevasăzică, ai adus căpriţa?

Animalul ţipa isteric din spatele camionetei. Zgomotul din curte era atât de puternic, încât câinii încetară să mai latre, rămânând muţi de uimire.

– Păi, cred că asta care se aude acum e chiar ea, spuse Wilford.

– Nenorocita ne-a dat instrucţiuni tot drumul până aici, spuse Harry. E mai rău decât să ai o nevastă în maşină!

– N-aţi adus şi vreun câine cu voi, nu? întrebă Scrubby. N-ar face decât să-i supere pe ăia doi de acolo.

– Aici nu e nici un câine, îl asigură Wilford.

Cei trei bătrâni coborâră cu grijă din camionetă, iar oasele le trosniră atunci când îşi îndreptară picioarele. Harry îşi puse braţul în jurul taliei lui Sam şi îl ajută să coboare treapta, sprijinindu-l până când acesta putu să se reazeme singur în baston.

– Să fiu al dracu'! Ce-i mirosul ăsta? întrebă Sam atunci când o duhoare grea, dulceagă, traversă curtea şi îl luă de nas. Zici că a fost cineva bolnav şi i s-a dat foc.

– A, ăsta-i ţapul! îi linişti Scrubby. Anul ăsta a intrat în călduri ceva mai devreme. Tinerica de acolo îi simte şi ea mirosul, mai mult ca sigur.

Din spatele camionetei se auzea un zgomot puternic, susţinut. Capra dădea din coadă atât de repede, încât ai fi zis că bate ritmul unei melodii în părţile laterale ale maşinii. Trăsese puternic de funie, până când zgarda pătrunsese suficient de adânc în gâtul ei pentru a o sufoca. Behăi din nou când îl zări pe Wilford.

---

[1] Sfrijitul

– Ai de gând să o duci acum la montă? Putem să ne uităm şi noi? întrebă Sam.

– Sigur că puteţi. Şi nici măcar nu vă iau bani pentru asta!

Capra îi trase după ea către o clădire joasă din piatră, nu cu mult mai mare decât o cocină de porci, cu un ocol străjuit de gard pe două părţi. Construcţia aceea părea a fi sursa mirosului. Cei trei bătrâni se aplecară să arunce o privire în obscuritatea adăpostului, prin deschiderea micuţă. Zăriră ceva mare şi păros care se agita fără astâmpăr înăuntru, lovind poarta cu copitele şi frecându-şi capul de pereţi.

– Să fiu al dracu'! exclamă Sam. Wilford, ăsta are o pereche de boaşe cât napii tăi premiaţi!

Capra păru că se răzgândeşte dintr-odata şi vrea să plece acasă.

– Hai, Jenny! o îndemnă Wilford cu blândeţe.

Împreună, ei împinseră capra în ocol, iar Scrubby trase zăvorul de la uşă. Tresăriră cu toţii atunci când ţapul ţâşni afară, sforăind şi scoţând aburi pe nări. Era de doua ori mai mare decât capra cea tânără şi avea un piept puternic şi un păr des şi încâlcit. Avea nişte coarne groase, răsucite, care se încolăceau spre spatele capului ca nişte radăcini noduroase de copac; de-a lungul şirei spinării, părul i se rărea, scoţând la iveală petice cenuşii de piele solzoasă, groasă şi brăzdată asemenea pielii de elefant. Cele doua capre începură să îşi dea târcoale una alteia, adulmecându-şi cu poftă părţile dorsale. Buza superioară a ţapului se dădu înapoi, dezvăluind gingiile goale ale animalului într-un rânjet grotesc în timp ce acesta savură parfumul promisiunii sexuale.

Scrubby îl studia cu atenţie pe Harry, scărpinându-se în barbă şi trăgând de o bucată veche de sfoară legată în jurul porţii ţarcului.

– Am auzit că tu eşti cel care a găsit-o pe fătuca aia ucisă pe la voi pe acolo.

– Da... Veştile circulă repede prin părţile astea.

– E o chestie destul de nostimă, nu?

– Al dracului de amuzantă! spuse Harry.

– I-am văzut poza în ziar. Ultimul lucru pe care majoritatea tinerilor şi-ar dori să i-l facă ar fi să-i dea una în cap.

– A, da?

– Tu nu crezi asta?

– N-avea decât cincisprezece ani... spuse Wilford fără să privească în jur.

Scrubby păru să recunoască ceva din tonul replicii.

– Probabil... spuse el.

În ocol, ţapul încerca insistent să se aşeze într-o poziţie care să-i permită să o încalece pe Jenny pe la spate, însă căpriţa avea chef de joacă. Era mai uşoară decât ţapul, şi, de fiecare dată când el se apropia de ea, ea sărea cât colo, întorcându-se cu faţa la el, apoi zbughind-o din nou, dând din coadă provocator. Ţapul fornăia din adâncul gâtlejului, cu gura deschisă, scoţând un geamăt intens, ca un animal sălbatic în chinuri. O lovi pe Jenny cu copitele din faţă, lăsând nişte urme de murdărie pe ambele părţi ale corpului ei. Pe măsură ce îi crescu frustrarea, începu să bolborosească agitat. Limba îi ieşi din gură, iar saliva începu să curgă. Cele două capre bătătoreau sub copite suprafaţa ţarcului, iar pe părul alb de pe picioarele lor se aşternuse praful. Evitând ţapul, Jenny se împiedică, pică în genunchi, apoi se ridică şi sări din nou.

– Nu pare să coopereze, comentă Scrubby.

Sam încuviinţa:

– Face pe inabordabila.

– E încă pui, spuse Wilford. Nu înţelege ce se întâmplă.

– Şi totuşi, trebuie să stea odată locului!

Fără prea mare tragere de inimă, Scrubby escaladă gardul şi pătrunse în ţarc. Ţapul fornai la el, apoi îşi îndreptă din nou atenţia către capră.

Imediat ce iada ajunse în raza lui de acţiune, Scrubby o înşfăcă de gât şi o trase înspre el. Îi răsuci zgarda până când o apucă strâns. Acum, faţa caprei era întoarsă spre el, iar ochii i se roteau alarmaţi. Începuse deja sa gâfâie, nările tremurânde căpătaseră o nuanţă de roz şi se încordase toată.

– Uneori, aşa trebuie sa procedezi cu iedele, explică Scrubby. Prima dată e mai greu, după aceea devin experte. Dar individul de acolo ştie foarte bine ce are de făcut.

Ţapul îi aruncă o privire rapidă, făcu câţiva paşi mărunţi, după care se aruncă pe iada, apasând adânc cu copitele în coastele ei şi lăsându-se cu toată greutatea corpului său păros pe spatele caprei. Neîndurator, Scrubby o ţinu bine, strângând cu putere zgarda animalului, ca să nu-i scape. Iada începu sa scâncească şi să geamă, gâfâind scurt. Ţapul se balansă pe pelvisul ei ciolanos şi o patrunse. Picioarele din spate ale caprei se îndoiră, şi începu să se lase sub greutatea lui. Scrubby o trase cu putere în sus, pentru a nu îi permite să cadă. Ţapul o mai penetră de trei ori în succesiune rapidă, apoi îşi dădu capul pe spate şi se lăsă să alunece treptat. Se terminase.

Scrubby slăbi strânsoarea zgărzii, iar iada începu să tuşească spasmodic. Picioarele îi tremurau, iar de pe peticul gol de piele de sub coadă i se scurgea un firicel de spermă albă.

Timp de o clipă se lăsa tăcerea, nemaiauzindu-se decât tusea dureroasă a caprei.

– Nu i-a plăcut prea tare, rosti Wilford cu o voce ciudată.

– E încă tânară, asta-i tot.

– Carevasăzică, asta a fost?

Jenny se ghemui. Un pârâiaş galben pal de urină se scurse în ţărână. Ţapul făcu câţiva paşi în faţă pentru a adulmeca urina, după care începu să o lipăie pofticios cu limba lui lungă. Bătrânii îşi schimonosiră feţele şi îşi schimbară poziţia stânjeniţi.

– O s-o mai țin un pic, până când masculul își recapătă suflul, spuse Scrubby. Apoi poate s-o mai încalece o dată.

Pe drumul de întorcere către Moorhay, cei trei bărbați călătoreau tăcuți în camionetă. S-ar fi zis că vizita la Bamford îi dăduse gata.

– Presupun că iada noastră o să-și revină, nu? întrebă Wilford în timp ce urcau dealul de la ieșirea din Hope Valley.

– Părea a se pricepe la animale, îl liniști Sam.

– Pare că le e tare greu când sunt atât de tinere... Era un animal inocent.

– Inocent? se miră Harry. Doar a cerut-o tot drumul până acolo, nu?

Ceilalți doi încuviințara stânjeniți, iar Sam tuși dureros. Părea extenuat în urma călătoriei și își pierduse dispoziția necesară pentru a face glume. Wilford se zgâi cu încăpățânare la parbriz până ce Harry se hotărî să vorbească din nou, în timp ce urcau pieptiș colina care dădea spre valea lor.

– Cred că, până la urmă, aș putea să le spun câte ceva din ce știu, reflectă Harry.

Sam și Wilford încuviințară din nou tacit. După aceea, nimeni nu mai zise nimic tot drumul până acasă. Și nimeni nu mai cântă.

14

Ben Cooper şi Diane Fry ieşiră de la duş, umezi şi tremurând uşor, dupa care băură un suc de fructe la barul clubului de rugbi, înainte să plece înapoi spre Edendale. Cooper apucase să arunce o privire prin apartamentul lui Fry din Grosvenor Road şi credea că înţelegea de ce fusese atât de uşor de convins, cu un simplu pretext, pentru a nu merge direct acasă. Însă ea nu avea de unde să ştie motivele lui, iar până acum nu se arătase curioasă în această privinţă. Dorea totuşi să discute despre serviciu, să treacă în revistă evenimentele acelei zile.

– Dumnezeule, satul ăla, Moorhay... spuse ea. Mai există cineva pe aici la fel de recalcitrant şi de ciudat? Dickinson a fost cel mai rău dintre toţi. Necooperant sau cum?

– E un om bătrân, spuse Cooper. Un bătrân care a avut un şoc. Cum ai vrea să se poarte? În orice caz, cei mai mulţi oameni de prin părţile locului sunt prietenoşi şi săritori.

– De asta rămâne să mă conving cu ochii mei!

Părerea ei despre Harry Dickinson i se păru lui Cooper superficială. Sentimentele lui fuseseră oarecum diferite. Se gândi la momentul când descoperise cadavrul Laurei Vernon, se gândi la Harry care stătea acolo, ca un punct negru pe dealul înecat în soare. Recalcitrant şi necooperant? Poate. Foarte tulburat şi temător? Cu siguranţă!

– Ia stai aşa, insistă Fry. Nu asta spuneai la instructaj în după-amiaza asta. Parcă doreai ca Dickinson să fie strâns mai tare cu uşa.

– Asta-i altceva!

– Zău? Un bătrân care a avut un şoc... De ce ţi-ai dori să-l strângi mai tare cu uşa? Mie asta îmi sună suspect de tare a hărţuire neîntemeiată, amice! Unde e acel Ben Cooper atent şi generos? Hai, recunoaşte, şi tu crezi că n-a fost cooperant, nu-i aşa?

– Cred că ştie ceva ce nu spune, admise Cooper.

– Şi nu-i acelaşi lucru?

– Poate că domnul Tailby şi domnul Hitchens n-au pus întrebările potrivite, spuse el gânditor. Sau poate că n-are absolut nici o legătură cu Laura Vernon. Nu ştiu...

– Păi, ai putea oricând s-o întrebi pe prietena ta, presupun, îi sugeră Fry.

– Pe cine?

– Ştii tu... Nepoata, Helen Milner. I s-au aprins călcâiele după tine, nu? Te urmărea prin Moorhay ca un câine rătăcit.

– Prostii!

Fry ridică din umeri.

– Eu mă iau după fapte, domnule judecător.

Cooper refuză să muşte momeala.

– Atunci ce părere ţi-au făcut ceilalţi doi, prietenii lui Harry Dickinson?

– Dumnezeule, nu-mi aminti! Locul ăla era ca desprins din Evul Mediu. Când am plecat din West Midlands, cei de acolo îmi tot spuneau că zona rurală e primitivă. Acum ştiu că aşa este. Găina aia moartă... Cum o putea soţia lui Wilford Cutts să accepte aşa ceva, asta chiar nu ştiu. Fără îndoială, va trebui să facă o tocăniţă din ea diseară.

– În afară de asta, va trebui să-i taie capul şi picioarele, să o jumulească şi să-i scoată măruntaiele, completă Cooper. Asta-i treabă de femeie. Aşa se spune.

– Nu e şi cazul meu! L-aş pune să-şi îndese găina lui moartă acolo unde doare mai tare.

Cooper îşi mirosi suspicios sucul de portocale, îngrijorat de ciudatul gust metalic pe care-l simţea.

– Ştii, spuse el, eu nu cred că ancheta asta va merge mai departe până când nu i se dă de urmă lui Lee Sherratt.

– Nu-i exclus ca el să fi fost făptaşul!

Cooper scutură din cap.

– Eu nu sunt atât de sigur. Noi pur şi simplu luăm de bune părerile lui Graham Vernon şi sperăm că, într-un fel sau altul, dovezile vor ieşi singure la iveală. Asta înseamnă să ne culcăm pe o ureche!

– Bun, atunci, Sherlock. Evident, tu te pricepi mai bine decât domnul Tailby şi domnul Hitchens la un loc. Aşadar, care e teoria ta?

– Presupun că nu vrei să auzi ce-mi spune mie instinctul.

– Exact, nu vreau. Ţi-am cerut o teorie. Ceva care să se bazeze pe fapte.

– Mi se pare că tu procedezi întotdeauna ca la carte. Nu mergi niciodată pe firul vreunei bănuieli, nu-ţi urmezi niciodată instinctul?

– Ca la carte, spuse ea.

– Aşadar, dacă te afli într-o situaţie dificilă, primul lucru pe care îl faci este să suni la secţie, iar apoi stai cu mâinile în sân şi aştepţi să-ţi vină întăriri?

– Ei, bine, da, de cele mai multe ori, spuse Fry. Asta e cursul firesc al lucrurilor.

– Cu siguranţă, aşa e cel mai sigur pentru tine. Dar n-ai încălca niciodată regulile?

Ea reflectă puţin la întrebarea lui.

– Mă rog, sunt situaţii când ai putea fi nevoit să preiei iniţiativa.

– Evrica!

– O să te anunţ când o să se întâmple asta. Bine?

– Sigur. Trimite-mi un fax.

Câţiva jucători de rugbi trecură pe lângă ei plecând de la bar, mirosind puternic a bere. Îl plesniră uşor pe Ben Cooper pe umăr şi îi ciufuliră părul, spunându-i în glumă să se asigure că biluţele lui erau încălzite aşa cum trebuia. Aruncară apoi un zâmbet afectat peste masă, către Fry, fără să-i vorbească.

Fry îşi pierdea rapid interesul faţă de Ben Cooper. Trase concluzia că vieţile private ale celorlalţi poliţişti erau absolut dezgustătoare. Doar ocazional întâlnea pe cineva despre care simţea nevoia să afle mai multe. Însă nici vorbă ca Ben Cooper să fie una dintre acele persoane!

– Ce ştii despre doamna inspector Armstrong? îl întrebă ea, imediat ce rugbiştii plecară.

– Nu prea multe. Am lucrat cu ea la un moment dat – pentru scurt timp – pe vremea când era sergent, însă Divizia B ne-a pescuit-o. Pare să fi avansat destul de repede. Şi nu pot spune că a uimit pe cineva cu rezultatele ei de când a fost promovată ca inspector.

– Bănuiesc că acum o să-mi spui că a obţinut postul doar pentru că e femeie.

– Nu, dar... În fine...

– Poate că aşa a şi fost. Şi ce dacă? E o schimbare, nu?

– Pentru mine nu e.

Fry îşi goli paharul şi îl trânti pe masă.

– Cred că e momentul să plecăm. Aici atmosfera lasă de dorit.

Când plecară de la club, era deja întuneric. Cooper apăsă pe telecomandă, iar Toyota îi răspunse din parcare, clipind

din faruri. Formele scheletice ale buturilor albe se vedeau stând de pază peste terenurile pustii şi întunecate.

– Să înţeleg că tu chiar joci rugbi? îl întrebă Fry atunci când se urcară în maşină.

– Nu, n-am reuşit niciodată să înţeleg farmecul acestui joc, mărturisi el.

– Nu? Eu credeam că jocurile de echipă sunt preferatele băieţilor.

– Nu ştiu ce să spun în privinţa asta.

– Mai ales ale celor din armată. Lor le place să consolideze relaţiile în echipă şi alte lucruri de genul ăsta, nu?

Cooper ridică din umeri.

– Până acum am reuşit să mă ţin departe de toate lucrurile astea. Eu, unul, prefer sporturile individuale. Fac totuşi parte din corul de bărbaţi al Poliţiei din Derbyshire.

– Glumeşti!

– Deloc! E chiar distractiv. Susţinem câteva concerte – în principal pentru bătrâni, chestii de genul ăsta, mai ales în preajma Crăciunului. Bătrânilor le place. E o metodă bună de PR.

– Eşti soprană?

– Tenor.

La câţiva kilometri mai jos pe drumul spre Edendale, Cooper întoarse Toyota, intrând pe o stradă lăturalnică, şi o luă înapoi, spre ieşirea din vale.

– Unde te duci? întrebă Fry.

– Am o idee, spuse el. Mi-a venit în minte în timp ce vorbeam despre inspectorul Armstrong.

– La ce te referi, mai exact? insistă ea, pe un ton uşor alarmat.

– Îţi aminteşti că am spus că Divizia B „ne-a pescuit-o"?

– Tot mai insişti cu chestia asta?

– Nu, nu, n-ai înţeles. Mă gândeam la braconaj.

– Poftim?

– Pe aici pe undeva e o moşie mare, domeniul Colishaw. „Moşie“ în sensul de zonă întinsă de teren aflat în proprietate privată. Nu în sensul de locuinţă.

– Cred că am înţeles şi eu atâta lucru. Mulţumesc!

– Pe domeniul Colishaw se organizează partide de vânătoare. Asta înseamnă că proprietarii cresc aici o mulţime de fazani. Tot pe moşia asta sunt şi căprioare. Ca să nu mai vorbim de iepuri de casă, iepuri de câmp şi potârnichi.

– Asta e cumva o lecţie de ştiinţe ale naturii? Dacă da, nu s-ar putea totuşi s-o ţinem mâine?

– Evident, domeniul ăsta e o ţintă importantă pentru braconieri, continuă el răbdător.

– Aşa...

– Echipele de profesionişti erau o mare problemă, însă acum nu îşi mai bat capul cu treburile astea. Nu s-au mai băgat bani în afacere. Însă localnicii încă mai vin pe aici.

– Să vâneze fazani şi iepuri.

– Nu s-ar putea spune că îi vânează.

Cooper opri Toyota pe marginea drumului, lângă un petic de pădure, unde erau câteva indicatoare pe care scria „Proprietate privată“. Pe şosea traficul era redus, iar noaptea era luminată doar de stelele ce umpleau cerul senin. În bătaia farurilor Toyotei se aflau un zid şi un gard de sârmă ghimpată.

– Aici e o colibă veche, spuse el, arătând către pădure. Întotdeauna a fost preferata braconierilor, care vin aici să se odihnească. E destul de departe de zona patrulată de paznici, chiar şi atunci când aceştia se obosesc să-şi facă rondul. Jackie Sherratt era un braconier notoriu. El obişnuia să o folosească mai tot timpul. Probabil că l-a adus de multe ori aici pe fiul său, Lee. Asta făcea parte din instructaj.

– Sherratt? Stai aşa! Crezi că...

– Nu-i exclus. Cred că Lee ar fi putut alege coliba asta să se adăpostească. Nimeni nu s-ar fi gândit să îl caute aici. E prea departe de Moorhay. Însă pe unul ca Lee nu l-ar deranja să se mute atât de departe.

– Nu-mi spune... Vrei să verifici?

– Exact.

– Chiar aici şi acum?

– De ce nu?

– Ai înnebunit? E miezul nopţii!

– În orice caz, eu mă duc până acolo, spuse Cooper. Poţi să mă aştepţi aici dacă vrei.

Coborî din maşină, scoţând din torpedou o lanternă mare.

– Nu putem face una ca asta.

– Eu pot, o contrazise Cooper. Evident, tu va trebui să faci totul ca la carte, nu?

Sări gardul şi intră în pădure, găsind capătul unei poteci înguste care nu se vedea din şosea.

– Stai puţin, pentru Dumnezeu! strigă Fry în urma lui, trântind portiera.

Cooper zâmbi şi apăsă pe telecomandă butonul pentru închiderea centralizată a maşinii.

– Niciodată nu poţi fi suficient de prevăzător.

Porniră unul lângă altul, împărţind lumina lanternei. Cooper se simţise întotdeauna o parte integrantă a lumii în mijlocul căreia muncea, cu precădere atunci când lucra sub cerul liber. Pe de altă parte, se gândi el, Diane Fry avea să fie mereu o străină în această lume. El era cu urechile ciulite la sunetele pădurii, însă ea părea complet pierdută în gândurile ei, ca şi cum din cauza întunericului nu numai că nu putea vedea, dar nici nu putea auzi sau mirosi ce era în preajma ei şi nici măcar nu putea simţi natura pământului de sub picioare. Cooper asculta cu foarte mare atenţie. Orice om de la ţară ştie că sunetele pe care le scot animalele îţi pot spune dacă există sau nu vreun om în zonă.

În momentul acela, el auzi ecoul unui țipăt slab, undeva adânc în padure, un sunet fugar precum zgârietura unui cui pe sticlă sau a unei bucăți de cretă pe o tablă, însă cu o notă descendentă la final.

– Bufniță mică.

– Ce? zise Fry.

– Bufniță mică.

– Despre ce *vorbești* acolo? Ne jucăm cumva de-a cowboy-ii și indienii? Tu, Marea Căpetenie Bufniță Mică, eu, femeie reprezentantă a pieilor roșii?

– Vorbeam despre pasăre. N-o auzi?

– Nu.

Ascultară amândoi preț de o clipă.

– Acum nu se mai aude, constată Cooper.

Fry părea a șovăi dacă să intre sau nu în pădure pe întuneric. El fu surprins de atitudinea ei. Să-i fie teamă de întuneric? Cu siguranță nu lui Diane Fry! Nu Femeii Macho!

– Ți-e teamă? întrebă el.

– Sigur că nu!

– Putem s-o lasăm pe mâine, dacă vrei. Aș putea sugera treaba asta la instructajul de dimineață, să vedem dacă putem convinge pe cineva să ia măsuri în această privință. La urma urmei, orele suplimentare nu ni se plătesc. Iar asta ne-ar face să pierdem puncte la capitolul „simț al afacerilor", nu? Dacă vrei să privești lucrurile așa...

– Dacă tot suntem aici, hai să rezolvăm odată; după aceea, putem merge, în sfârșit, acasă.

– Pe de altă parte, dacă el chiar se află aici acum, probabil că până mâine se va fi mutat deja în altă parte.

– Poți să taci odată și să ne vedem de treabă?

Pentru Diane Fry întunericul era de-a dreptul tulburător. Cu cât înaintau mai mult în pădure, cu atât își dorea mai tare sa-și fi adus propria lanternă, să nu se fi lăsat convinsă, să fi

rămas, pur şi simplu, în maşină. Sau chiar şi mai bine – să nu fi acceptat ca o proastă să joace squash cu un nesimţit ca Ben Cooper. Ştiuse de la bun început că era o greşeală. N-ar fi trebuit niciodată să se complice, nici măcar pentru o seară. Iar acum ajunsese aici. Într-o escapadă stupidă din care nu vedea cum avea să iasă.

În faţa ei, Cooper mergea exagerat de atent, ridicând mult picioarele înainte de a face pasul, cu foarte mare prudenţă. Avea lanterna îndreptată în jos, ţinându-şi mâna pavăză în dreptul ei, pentru ca lumina să nu fie zărită de departe. La un moment dat, se opri să se odihnească sprijinindu-se de un copac. Când se ridică din nou, Fry îl simţi împleticindu-se ca şi cum ar fi fost beat. Îl prinse de braţ ca să îl susţină, însă nu simţi nici un pic de rezistenţă în muşchii lui. Privindu-i cu atenţie chipul în lumina slabă, văzu că obrajii îi erau traşi, iar pleoapele îi erau grele.

– Eşti extenuat, spuse ea. Nu poţi continua. Va trebui să ne întoarcem.

– Nu acum, insistă Cooper. O să-mi revin.

Se scutură cu putere, şi porniră din nou la drum. În scurt timp, în faţa lor apăru o formă mai întunecată. Cooper stinse lanterna şi îi făcu semn să se apropie mai mult, ca să-i poată şopti la ureche. Ea îi simţi răsuflarea caldă pe obrazul care începuse să perceapă o uşoară racoare în aerul nopţii.

– Asta-i coliba. Tu rămâi aici până arunc eu o privire pe fereastra aceea de pe laterală. Să nu scoţi nici un sunet!

Fry dădu să protesteze, însă el îi făcu semn să tacă. Apoi plecă, strecurându-se printre copaci către laterala cabanei. Curând se făcu nevăzut, iar ea se trezi singură. Simţi imediat transpiraţia năpădindu-i fruntea. Înjură în sinea ei, ştiind ce avea să urmeze.

Imediat ce rămase singură, întunericul începu să se strângă în jurul ei. Înainta brusc spre ea, din toate părţile, căzând ca o

cortină grea, strivind-o şi sufocând-o cu îmbrăţişarea lui caldă, lipicioasă. Greutatea lui o lăsă fără suflu şi o făcu să simtă că i se taie picioarele, sleind-o de puteri. Ochii i se mariră, iar auzul i se încordă pentru a percepe zgomotele din pădure; îşi simţi inima stându-i în loc şi apoi bătându-i mai tare, cuprinsă de teama veche şi atât de familiară.

În jurul ei, lucruri nevăzute fremătau şi vibrau în noapte. Simţea sute de mişcări şi zvâcnete minuscule ce pareau sa se furişeze din ce în ce mai aproape, centimetru cu centimetru, clare, dar totodată imposibil de identificat. Imediat, tot felul de senzaţii imaginare puseră stăpânire pe ea. Se simţea de parcă s-ar fi aflat în mijlocul unui muşuroi de furnici minuscule, care se plimbau cu miile pe corpul ei, alergând înainte şi înapoi, intrând şi ieşind în goană din toate cavităţile ei intime, gâdilându-i trupul cu picioarele şi cu antenele lor mici. Trupul i se cutremură şi i se crispă atunci când un fior de gheaţă îi pătrunse în oase.

Ştiuse întotdeauna că vechile amintiri erau încă vii şi puternice, fiind gata să se ivească oricând din întuneric şi să o înşface de mâini şi de faţă, imobilizându-i trupul şi făcând-o să se zvârcolească în tumultul gândurilor. Din disperare, începu să numere formele întunecate pe care le întrezărea pe lângă ea, simple siluete sumbre ce se furişau din ce în ce mai aproape, întinzându-se sa-i atingă gâtul cu dinţii şi să o sufoce, strângând-o de beregată.

Apoi păru să auda o voce în întuneric. O voce familiară, aspră, care îngăima ceva cu accentul tipic din Birmingham.

– E o poliţistă, spuse vocea, după care un râs zeflemitor străbătu umbra. În orice direcţie s-ar fi întors, simţea în jurul ei aceiaşi stâlpi întunecaţi şi ameninţători. O poliţistă, reluă vocea. E poliţistă.

Lumina căzu pe faţa ei, orbind-o. Ştia că în spatele luminii era cineva, însă nu-i putea zări ochii. Se încordă

automat, strânse pumnii, cu primele două articulații ieșind în evidență și cu degetele mari închise peste restul degetelor. Începu să-și miște picioarele pentru a-și recăpăta echilibrul. Se concentră. Își lăsă adrenalina să-i curgă prin mușchi. Se pregăti să lovească.

– Te simți bine?

O voce îngrijorată, cuvinte pronunțate cu accent nordic. Șoptită. Neamenințătoare. Fry își lăsă mușchii să se relaxeze ușor, înțelegând că era în mijlocul pădurii, că se afla în Derbyshire, la mulți kilometri distanță de Birmingham. Realitatea acelei orori era undeva cu multe luni în urma ei; numai rănile din mintea ei erau încă proaspete și extrem de dureroase în locurile unde fuseseră expuse în vântul rece al amintirilor. Trase aer în piept, își simți plămânii vibrând și se înmuie ca o cârpă.

Cooper se aplecă spre ea, astfel încât acum îi despărțeau numai câțiva centimetri.

– Te simți bine, Diane?

Instinctiv, femeia întinse o mână să îl atingă, ca un copil care caută afecțiune, o îmbrățișare protectoare. Simți consistența trupului lui și căldura sa liniștitoare și închise ochii pentru a păstra senzațiile acelea efemere de tandrețe și afecțiune. Sentimentul prezenței unui alt trup omenesc atât de aproape de ea nu îi era familiar. Trecuse multă vreme de când își dorise ultima oară să o îmbrățișeze cineva și să îi ofere mângâiere, trecuse o viață de om de când existase cineva care să-i șteargă lacrimile acelea pe care le simțea acum adunându-se în colțurile ochilor.

– Ce s-a întâmplat?

Fry își trase mâna, își ascunse privirea și se îndreptă de spate. Stăpânire de sine și concentrare, de asta avea nevoie acum. Respiră adânc, umplându-și plămânii cu aer și

forțându-și bătăile inimii să-și încetinească ritmul. Stăpânire de sine și concentrare.

– Mă simt bine, Ben. Ce ai văzut?

– E acolo, așa cum am bănuit. Are o lumânare aprinsă, și i-am văzut chipul, oarecum din semiprofil.

– Ești sigur?

– Sunt absolut convins că e el.

– Și acum ce facem?

– Glumești? Îl arestăm!

Fry oftă.

– Bine. Hai să-l arestăm, atunci!

Cooper puse mâna pe brațul ei și îl strânse ușor. Ea își mușcă buza simțind gestul lui prietenos și îl îndepărtă cu fermitate.

– Există o singură ușă și nu are încuietoare, spuse el. Intrăm repede, ne plasăm în stânga și în dreapta lui, îl luăm prin surprindere. Am să vorbesc eu. Bine?

– Mie îmi convine.

Se apropiară de ușă și se opriră să privească unul la celălalt. Cooper făcu un semn ușor din cap, atinse zăvorul și lovi ușa cu piciorul, dând-o de perete. Intră repede în colibă, luând-o în dreapta și permițându-i lui Fry să treacă pe lângă el.

Un tânăr era aplecat peste o masă de lemn așezată în celălalt capăt al încăperii. O lumânare arunca o lumină neregulată asupra chipului bărbatului și proiecta umbra acestuia pe peretele opus. În încăpere se aflau un scaun vechi și un dulap micuț, iar pe podea era așternut un covor uzat. Însă coliba mirosea a pământ și a pâine mucegăită.

Cooper își duse mâna către legitimație, care era băgată adânc în buzunarul interior al jachetei.

– Lee Sherratt? Sunt de la poliție.

Sherratt se întoarse ușor, și abia atunci Cooper observă arma. O văzu în mâinile lui atunci când le ridică de pe masă;

țeava se deplasă mai întâi în afara și apoi în sus, degetele lui Sherratt se albiră atunci când apucară mânerul, un deget arătător alunecă spre garda trăgaciului, o unghie înnegrită atinse oțelul declanșatorului, apăsând pentru prima dată...

Cooper rămase mut de uimire, cu mâna dreaptă în buzunar, fără să mai miște. Mintea lui se oprise în loc, iar instinctele nu se declanșară ca să-i spună ce să facă. Ultimul lucru la care se aștepta era ca Sherratt să moară aici, în coliba braconierilor, pe un covor ros, plin de pământ și de firmituri de mâncare veche.

Apoi apăru Diane Fry. Se mișca de două ori mai repede ca Sherratt. Piciorul ei stâng atacă dintr-o lovitură laterală, care izbi încheietura mâinii lui Sherratt și îi aruncă pistolul cât colo, spre peretele colibei. Chiar înainte ca arma să aterizeze, Fry puse piciorul jos, își schimbă centrul de greutate și îi aplică o lovitura în plexul solar, cu pumnul strâns. Sherratt se aplecă pe spate, peste masă, apoi căzu pe podea, cu fața în jos, și vomită pe covor. Fry se dădu înapoi pentru a nu călca în mizerie.

– Ai dreptul să nu spui nimic dacă nu dorești, dar tot ceea ce vei spune poate fi folosit ca probă împotriva ta, zise ea.

– La dracu'! exclamă Cooper.

Fry se scotoci în buzunar și își scoase cătușele și telefonul mobil.

– Presupun că aș fi putut să dau mai întâi un telefon și să aștept întăriri, comentă ea. Însă, așa cum spuneam, sunt situații și situații.

15

– Dar unde se află ei acum, domnule?

– Nu ştim exact. Undeva pe traseul Pennine Way, bănuim noi.

– Dar traseul acela se întinde pe o distanţă de vreo patru sute de kilometri!

– ... Şi, după câte se pare, este vorba despre douăzeci şi doi de oameni, completă inspectorul-şef Tailby. Şi va trebui să-i interogăm pe toţi. Paul?

Inspectorul Hitchens stătea lângă Tailby, în capătul sălii de instructaj. Părea să fi ajuns din nou într-o poziţie-cheie în cadrul anchetei Vernon.

– Excursioniştii văzuţi pe poteca Eden Valley sunt cu toţii studenţi veniţi de la Newcastle într-o vacanţă de o săptămână dedicată drumeţiilor. După toate probabilităţile, şi-au petrecut noaptea de sâmbătă în campingul de la Hathersage, cu intenţia de a ajunge la capătul traseului Pennine Way catre Barber Booth în decursul zilei de duminică. Dar au trecut aproape patru zile, deci, conform estimărilor noastre, ei trebuie să se afle acum undeva în West sau North Yorkshire. Poliţia din zonă încearcă să ne ajute să-i localizăm.

Tailby încuviinţă printr-o mişcare a capului.

– Inspectorul Hitchens răspunde de acest fir al investigaţiei. Odată ce studenţii noştri vor fi localizaţi, el se va deplasa la Yorkshire pentru a-i interoga, însoţit de agentul Fry.

Se auziră câteva comentarii abia șoptite, care fură imediat reduse la tăcere. Ben Cooper îl văzu pe inspector privind în jur și zâmbind larg către Fry. Domnul și doamna Vernon vor veni astăzi să filmeze apariția televizată, care va fi transmisă ceva mai târziu, le comunică Tailby celor prezenți. Sperăm, desigur, să obținem ceva rezultate din partea publicului. În timp ce spunea aceste lucruri, zâmbi ca pentru sine – era un zâmbet slab, autoironic, pentru că se gândea la telefoanele care aveau cu siguranță să curgă din partea tuturor țicniților și a excentricilor, a celor nevrotici sau care sufereau de exces de zel, a celor bine intenționați, dar care se înșelau sau din partea celor disperați după o fărâmă de atenție – situație extrem de tristă. Dintre sutele de apeluri pe care aveau să le primească, era totuși posibil ca unul sau două să furnizeze informații vitale.

Inspectorul-șef se uită în jos, la lista cu probleme de rezolvat.

– Avem ceva despre Daniel Vernon până acum? Cine se ocupă de acest aspect?

Un detectiv corpolent care se sprijinea de unul din pereții laterali ridică o mână, asumându-și sarcina.

– Da, Weenink?

– Am făcut verificări la el la facultate, la Universitatea Exeter. Vernon e pe punctul de a începe anul al doilea la specialitatea științe politice. După câte se pare, trimestrul acesta studiază dialectica socială. Eu am crezut întotdeauna că aceasta e un fel de boală cu transmitere sexuală. Aici, Weenink așteptă să audă râsetele anticipate, afișând un surâs afectat în timp ce îndesă mâinile în buzunare și luă o poziție mai neprotocolară. Anul începe abia peste două săptămâni, însă cei nou-admiși, cei din primul an de studiu, ajung mai înainte pentru a se înscrie, a se acomoda cu campusul, a rezolva problema locuinței – chestii de genul ăsta...

– Dar Daniel Vernon este student în anul al doilea, îl întrerupse Tailby nerăbdător.

– Este un bun tovarăş, răspunse Weenink.

– Poftim?

– Unii dintre studenţii mai vechi sosesc mai devreme în campus pentru a-i ajuta cu sfaturi pe nou-veniţi. Unii copii vin la universitate neînsoţiţi, şi e prima oară când pleacă de acasă. Cei mai mari se împrietenesc cu ei, iar cei mici îi numesc „tovarăşi".

– Ai aflat toate astea de la facultate?

– De la Liga Studenţilor. Vernon s-a prezentat acolo sâmbătă dimineaţă, iar peste weekend a lucrat, întâmpinându-i pe noii studenţi. Preşedintele Ligii Studenţilor îşi aminteşte că a fost convocat acasă la un moment dat în cursul serii de luni.

– Şi a ajuns acasă marţi? Cum? Are maşină? A venit cu trenul?

Weenink ridică din umeri.

– Nu ştiu, domnule.

– Te-aş ruga să te concentrezi şi să stabileşti cu precizie toţi paşii pe care i-a făcut, îi ceru Tailby. Trebuie să ştiu dacă îl putem elimina pe Daniel Vernon din ancheta noastră. Laura Vernon a fost văzută discutând cu un tânăr în grădina de la Piciorul Muntelui sâmbătă seara, chiar înainte să dispară. Tânărul acela ar fi putut foarte bine să fie un iubit sau chiar Daniel Vernon, dacă nu cumva fratele ei are un alibi solid pentru intervalul orar respectiv. Tailby aşteptă ca Weenink să îi facă semn că înţelesese, apoi reluă: Până una-alta, după cum ştiţi cu toţii, mulţumită iniţiativei agenţilor Cooper şi Fry de azi-noapte, îl avem în custodie pe Lee Sherratt.

Inspectorul-şef rosti cuvântul „iniţiativă" fără să pară absolut convins că era de acord cu situaţia. Până la urmă, iniţiativa lor contravenea normei în vigoare. Munca în poliţie

era acum o activitate de echipă, o chestiune de rutină şi de bună comunicare, de comparare şi de corelare a informaţiilor; ea presupunea să aduni o cantitate enormă de date şi să vezi ce concluzii trage calculatorul sau ce se potriveşte cu rezultatele furnizate de cei de la Criminalistică. Arestările neplanificate, pe timp de noapte, în locuri îndepărtate, de către detectivi ieşiţi din tură, nu-şi găseau locul în schemă.

Cooper încă îşi mai lingea rănile după perdaful aplicat dis-de-dimineaţă de către Hitchens, care îi reproşase faptul că nu ţinuse deloc cont de procedura standard şi că nu anunţase pe nimeni în legătură cu ceea ce avea de gând; inspectorul îl mai mustrase şi pentru nebunia de a se fi pus în pericol pe sine şi pe un coleg de serviciu. Îi fuseseră adresate cuvinte precum „imprudent“, „iresponsabil“ şi „nesăbuit“, iar în sinea lui Ben Cooper nu putea nega faptul că ele erau perfect justificate. Însă Lee Sherratt *se afla* acum în custodia poliţiei.

Inspectorul-şef continua să vorbească:

– Azi-noapte i-a fost luat un prim interogatoriu lui Lee Sherratt, iar înregistrarea a fost deja transcrisă. Eu însumi îl voi interoga din nou în dimineaţa aceasta.

Cooper ridică mâna. Tailby îşi îndreptă privirea către el.

– Dă-mi voie să ghicesc, Cooper: Vrei să întrebi despre Harry Dickinson.

– Da, domnule.

Tailby răsfoi nişte hârtii.

– Nu a putut fi găsit seara trecută, însă am programat o întâlnire cu el în cursul acestei dimineţi, pentru a-l întreba despre cele văzute de omul acela cu păsarile sâmbătă seara.

– Ar trebui să-l presăm mai mult, sugeră Cooper. Până acum n-a prea cooperat.

– Nu e cazul să ne pierdem prea mult vremea cu el, protestă Hitchens. E doar un ticălos bătrân şi penibil.

– Cu tot respectul, domnule, eu cred că e ceva mai mult la mijloc. Era supărat în legătură cu ceva anume...

– Supărat? Mai degrabă al dracului de necioplit!

– Nu, sigur era vorba despre altceva.

Cooper clătină din cap.

Tailby se încruntă.

– Explică-te, băiete. Unde e dovada?

– Nu pot explica despre ce e vorba, domnule, însă am simţit asta. Este... Ei bine, e o simplă bănuială a mea.

– A... Ştii, Cooper, pentru o clipă am crezut că vei spune că la mijloc e intuiţia feminină.

Mai mulţi poliţişti începură să chicotească, iar Cooper se îmbujoră.

– Am putea totuşi să verificăm mai atent deplasările domnului Dickinson. Pentru orice eventualitate...

Tailby încuviinţă din cap.

– În regulă, mi se pare o sugestie întemeiată. Vrei să te ocupi tu însuţi de asta, Cooper?

– Desigur.

Atunci când Tailby îşi încheie instructajul, Hitchens se ridică de pe scaun şi veni către Fry.

– În cazul ăsta, Diane, ne îndreptăm spre însoritul Yorkshire. Treci pe acasă şi pregăteşte-ţi un bagaj pentru o noapte, să fie gata în momentul când primim apelul. Studenţii ăştia sunt cam plimbăreţi, aşa că s-ar putea să nu primim nici un semn până diseară.

Cooper aşteptă până ce Hitchens se îndepărtă.

– Ar trebui să fii prezentă la interogatoriul lui Lee Sherratt, spuse el. Doar tu l-ai arestat.

– Nu contează, răspunse Fry. Însă Cooper îşi dădu seama că nu era deloc aşa. Pe de altă parte, nici lui nu-i convenea ideea ca ea să plece cu inspectorul Hitchens. Însă, desigur, asta era problema ei. El nu avea de ce să se amestece. Dacă

ea își dorea să profite de ocazie pentru a ajunge mai ușor în vârf, n-avea decât să se descurce!

– Știi, acolo, în cabană, cu Lee Sherratt... spuse el.

– Da, Ben...?

Se întoarse spre el, pregătită să-i respingă mulțumirile.

– A fost o lovitură norocoasă. El a venit direct spre ea. Însă o lovitură cu muchia palmei ar fi fost mai nimerită.

– A, da? Te pricepi, nu?

– Am centura maro la karate shotokan, îi explică el.

Fry îi adresă un zâmbet glacial.

– Păi... Hei, asta-i chiar grozav. Chiar căutam un dojo pe aici. Rămân în urmă cu antrenamentul... Poți să-mi sugerezi o sală?

– Vino cu mine! Pot să te duc la clubul unde merg eu. Poate facem și o întrecere amicală. Așa te mai antrenezi și tu puțin.

– În caz că voi fi nevoită să te scot din nou din rahat, vrei să spui?

Cooper zâmbi larg.

– Întotdeauna e bine să mai înveți câte ceva, să-ți îmbunătățești tehnica. Ia spune, vii cu mine? După ce te întorci din Yorkshire?

Se uită la el lung, cu o privire evaluatoare, ca și cum ar fi cântărit un adversar, intuindu-i puterile, încercând să-și dea seama dacă el reprezenta într-adevăr o amenințare pentru ea.

– Știi, Ben, chiar mi-ar plăcea. Și nu-ți face griji, n-o să uit de întrecerea aia!

Lee Sherratt stătea îmbufnat într-o cameră de interogatoriu, privind insistent la cele două reportofoane și la camerele video gemene. Pielea lui era ușor negricioasă, ca și cum fie avea un bronz care era pe ducă, fie nu se spălase de multă vreme. Avea părul negru, iar barba nerasă făcea ca tenul lui

să pară şi mai întunecat. Ochii săi rătăceau prin încăpere, studiind orice altceva în afară de detectivii pe care îi avea în faţă. Era un tânăr bine făcut, însă în momentul de faţă umerii lui musculoşi erau drepţi, ceea ce îi trăda încordarea.

Tailby ştia că aceasta nu era prima dată când Sherratt se afla într-o secţie de poliţie pentru a fi interogat. Cazierul lui conţinea mai multe infracţiuni minore – furturi auto încadrate la categoria „delincvenţă juvenilă"; însă nu fusese niciodată reţinut pentru violenţă, nici măcar pentru că se îmbătase şi tulburase liniştea publică. Cu toate acestea, Graham Vernon spusese despre el că era un individ violent. Evident, acum mai era şi arma aceea la mijloc.

Inspectorul Hitchens porni reportofonul şi verifică dacă funcţionau camerele.

– Interogatoriul a început la nouă şi un sfert dimineaţa, miercuri, douăzeci şi cinci august. Sunt prezenţi inspectorul Hitchens...

– Inspectorul-şef Tailby...

Hitchens făcu un semn din cap în direcţia celor doi bărbaţi aflaţi de cealaltă parte a mesei.

– Lee Sherratt.

– Şi John Nunn.

Într-un fel, avocatul de serviciu părea mai stingherit decât Sherratt însuşi. Probabil nu se obişnuise cu ideea de a fi implicat în ancheta unei crime. Însă Lee Sherratt nu avea un avocat al lui, şi dăduse dovadă de suficient discernământ pentru a înţelege că avea nevoie de unul.

În urma consultărilor cu Tailby, Hitchens conducea interogatoriul. Avea în faţă o transcriere a interogatoriului iniţial, desfăşurat noaptea trecută, fără asistenţa vreunui avocat.

– Lee, cu câteva ore în urmă ai declarat că nu ai întreţinut relaţii sexuale cu Laura Vernon.

Sherratt încuviinţă printr-o mişcare a capului, fără a ridica privirea de la masă.

– Te-aş ruga să spui cu voce tare, ca să rămână consemnat pe casetă.

– Aşa este.

– Dacă relaţia ta cu Laura Vernon nu se poate descrie ca „intimă", cum ai prezenta-o tu?

Sherratt se uită nesigur la avocat, şi apoi din nou la Hitchens.

– Noi doi n-am avut o relaţie. Nu aşa cum vă închipuiţi dumneavoastră.

– Dar o cunoşteai, Lee, nu-i aşa?

– Mda, mă rog... Locuia acolo, la Piciorul Muntelui.

– Prin urmare, trebuie să fi avut o relaţie oarecare cu ea.

– Nu chiar.

Hitchens oftă.

– Poţi descrie relaţia ta cu Laura ca fiind una de prietenie?

– Nu, ea nu era câtuşi de puţin prietenoasă.

– Însă nu eraţi complet străini. V-aţi întâlnit de vreo câteva ori. Tu ştiai cum o cheamă, ea ştia cum te cheamă... Aţi vorbit unul cu altul.

– Bineînţeles că am întâlnit-o.

– Aşadar, cum ai descrie tu relaţia voastră, dacă nu era una de prietenie?

Tânărul se încruntă, chinuindu-se să-şi găsească cuvintele cele mai potrivite. Se uită din nou la avocatul lui, însă domnul Nunn nu avea să-i facă nici o sugestie. Sherratt îşi frecă obrazul cu o mână lată, scărpinându-şi barba.

– Era o vacă încrezută! spuse el în cele din urmă. Domnul Nunn tresări, ca şi cum tocmai primise un ghiont să se trezească, şi privi la reportofon.

– Poate că totuşi clientul meu ar dori să cântărească mai mult ultima remarcă, interveni el.

– Desigur, acceptă Hitchens cu generozitate, gândindu-se că, oricum, cuvintele acelea nu reprezentau un răspuns la întrebarea lui. Hai să încercăm să reformulăm întrebarea. De ce o urai, Lee?

Domnul Nunn clătină din cap.

– Nu comentez, spuse Sherratt mândru, uşurat că dăduse în sfârşit un semnal clar.

– Îţi *plăcea* de ea?

– Domnule inspector, genul acesta de întrebări...

– Încerc doar să stabilesc natura relaţiei dintre domnul Sherratt şi victimă, spuse Hitchens cu nonşalanţă. Aşadar, Lee, să înţelegem că, de vreme ce tu considerai că Laura era „o vacă încrezută", înseamnă că n-o plăceai prea tare?

– Nu, n-o plăceam, admise Sherratt, coborând din nou privirea.

Scaunul lui scârţâi atunci când îşi schimbă centrul de greutate.

– Am înţeles. Dar o găseai atrăgătoare?

– Nu comentez.

– Hai, Lee, recunoaşte... Fata arăta bine. Matură pentru vârsta ei, cum se spune... Chiar sexy. Trebuie să fi remarcat şi tu asta. Nu-ţi plăcea de ea? Sunt sigur că alţi tineri o considerau atrăgătoare.

– Nu era genul meu, afirmă Sherratt cu un zâmbet afectat.

– A, înţeleg...

Hitchens întoarse nişte foi de hârtie. Erau nişte declaraţii. Citi câteva paragrafe, fără să se grăbească, în timp ce benzile continuară să se deruleze.

– Conform spuselor lui Graham Vernon... rosti el în cele din urmă, explicând: E vorba despre tatăl Laurei, fostul tău patron, Lee. Aşadar, conform spuselor lui, tu îi dădeai târcoale Laurei. Încercai să intri în vorbă cu ea, afirmă domnul

Vernon. Îi aruncai mereu ocheade. O spionai prin casă. O urmăreai pretutindeni. Şi, mai spune el, profitai de fiecare ocazie să o atingi. Tot el mai afirmă că atenţiile tale nu erau bine-venite.

– Nu-i adevărat! negă Sherratt cu vehemenţă, înainte ca domnul Nunn să decidă dacă era sau nu cazul să clatine din cap.

– De ce ar face domnul Vernon asemenea afirmaţii dacă ele nu ar fi adevărate? întrebă Hitchens ridicând din sprânceană.

– E un ciudat, spuse Sherratt cu lehamite, de parcă nu mai era nevoie de alte explicaţii. Privirea lui începu să rătăcească din nou prin încăpere. Studie ceasul de pe peretele lateral, ca şi cum s-ar fi întrebat cât mai putea trage de timp.

– Ciudat în ce sens?

– Păi...

– Ciudat pentru că nu-i plăcea faptul că tu îi dădeai târcoale Laurei?

– Nu comentez.

– Te scotea din sărite faptul că el nu te considera suficient de bun pentru fiica lui?

– Nu comentez.

– La urma urmei, tu nu erai altceva decât un grădinar, Lee. Un servitor. Şi, după câte se aude, nici nu erai un grădinar foarte bun.

Sherratt îl fulgeră pe Hitchens cu privirea, iar pe chipul lui se zări de această dată o sclipire de mânie.

– Am muncit din greu, spuse el ursuz. Nu sunt cu nimic mai prejos decât ei. Şi de ce aş fi?

– Şi Laura te dispreţuia?

– Poftim?

– Te trata ca pe un servitor, Lee?

– Era o vacă încrezută!

Sherratt îl privi sfidător pe avocatul său. Începea deja să capete mai multă încredere în sine. Tailby remarcă schimbarea din atitudinea lui şi îi făcu un semn uşor lui Hitchens. Era momentul ca el să intervină, să schimbe maniera de abordare.

– Unora dintre vacile astea încrezute le place să fie bruscate, nu-i aşa, Lee? Sunt disperate să fie tratate astfel de un bărbat adevărat, nu?

Sherratt se întoarse pentru a-l privi pe Tailby. O privire de cunoscator îi aparu pe chip înainte de a conştientiza că trebuia să se controleze. Nunn tuşi şi clătină din cap de câteva ori.

– Pariez ca tu eşti bărbatul care poate să le satisfacă. Aşa-i, Lee?

– Domnule inspector-şef, nu văd care este relevanţa acestei întrebări...

– Ai făcut sex cu Laura Vernon?

– Nu, negă Sherratt.

– Atunci, doar ai mângâiat-o ceva mai brutal...

– Nu.

– Aşadar, cum ai descrie relaţia dintre voi?

Sherratt se aplecă peste masă. Venele jugulare îi ieşiră în relief atunci când împinse bărbia înainte.

– I-am spus deja *lui*. N-a existat nici o relaţie între noi.

– Însă te întâlneai cu Laura fără ştirea părinţilor ei, nu?

– Nu.

– A, deci părinţii ei *ştiau?*

– Cum? Nu, nu m-am întâlnit niciodată cu ea.

– Dar, Lee, ne-ai spus deja că ai întâlnit-o în timpul cât ai lucrat la Piciorul Muntelui.

– Păi... da.

Până şi avocatul părea confuz acum. Tailby se aplecă peste masă.

– Acum, că am lămurit partea asta, vrei să clarifici și cealaltă afirmație pe care ai făcut-o?

– Care anume?

– Ne-ai spus că nu ai făcut sex cu Laura Vernon. Vrei cumva să-ți schimbi declarația?

– Nu, n-am făcut sex cu ea. V-am spus doar.

– Lee, aseară, când ai fost arestat, ai acceptat să ne oferi niște mostre pentru examenul de laborator și pentru testul ADN.

Ochii lui negri clipiră nervos.

– Da.

– Înțelegi ce este acela un test ADN? Înțelegi că un astfel de test ne va permite să comparăm mostrele prelevate cu probele pe care le-am descoperit la locul crimei?

– Eu n-am fost la nici o scenă a nici unei crime.

– Mă refer, de pildă, continuă Tailby imperturbabil, la prezervativul folosit pe care l-am găsit în sera din grădina de la Piciorul Muntelui.

Sherratt clipi, iar chipul său păli sub nuanța întunecată a tenului. Avocatul său scutură din cap.

Tailby zâmbi, iar privirea lui era acum mai rece ca oricând.

– Un prezervativ folosit conține spermă – o sursă foarte bună pentru mostre ADN. Vom afla oare că îți aparține, Lee?

Cooper se opri mai întâi pe la Dial Cottage. Înainte de a apuca să bată la ușă, Helen Milner deschise. Femeia privea peste umăr, strigând către bunica ei:

– Eu am plecat!

Fu luată prin surprindere atunci când îl văzu stând în prag. Se îmbrăcase din nou în pantalonii ei scurți și într-o bluză de bumbac fără mâneci, iar brațele ei păreau să lucească în lumina puternică ce pătrundea din stradă.

– A, bună, Ben!

– Ce mai faci?

– Bine! Pe mine mă cauţi?

– Sincer să fiu, la bunicii tăi am venit.

Zărise oare o umbră de dezamăgire pe chipul ei? Intrigat, Cooper îi studie expresia. Însă femeia afişă numaidecât un zâmbet prietenos.

– Bunica e înăuntru. O să-i facă plăcere să te vadă.

– Aşteaptă puţin! Te grăbeşti?

– Am câteva probleme de rezolvat. Dar... în fine, nu sunt urgente.

Acum că se afla din nou faţă în faţă cu Helen, Cooper se trezi întrebându-se ce anume dorea să-i spună.

– Îmi pare rău că ne-a fost dat să ne întâlnim din nou în astfel de circumstanţe.

– Asta ţi-e meseria, bănuiesc, spuse ea.

Poştaşul local se zarea coborând pe şosea în camioneta sa, oprindu-se la fiecare câţiva metri pentru a lasa cantităţile uriaşe de corespondenţă. Aparatul radio din camioneta lui era potrivit pe Peak FM, şi, de fiecare dată când deschidea portiera din dreptul şoferului, întregul sat avea parte de o explozie de muzică pop foarte ritmată. Se putea întâmpla însă ca mesajele pe care le ducea să nu fie la fel de vesele ca muzica.

Helen descuiase portiera maşinii ei – un Fiesta roşu – parcată pe bordura de lângă casă. Cooper se sprijini de capota maşinii, impunându-şi să nu se dea înapoi atunci când metalul încins îl arse la braţ prin cămaşă.

– E o meserie frumoasă. Dar uneori poate deveni un obstacol.

– Ce vrei să spui, Ben?

– Intervine ca un obstacol între tine şi restul oamenilor.

Helen încuviinţă cu o mişcare a capului.

– Presupun că, mai întâi de toate, lumea te percepe ca poliţist.

– Tot timpul. Dar n-a fost şi cazul tău, nu?

– Poftim?

– Luni, când am venit aici, la Dial Cottage... Prima oară m-ai văzut drept Ben Cooper.

Helen începu să râdă.

– Nu. L-am văzut pe adolescentul pe care mi-l aminteam de la Edendale High. Aproape că nu te-aş fi recunoscut dacă n-ar fi fost fotografia aceea care a apărut în ziare săptămâna trecută.

– Dar mi-ai spus că nu m-am schimbat prea mult, protestă el.

– Păi, asta le spui oamenilor de obicei, nu? Helen îl studie. Da, cred că într-o primă fază nu mi-a trecut prin minte că ai fi de la poliţie. Pur şi simplu mi-am amintit de tine aşa cum erai altădată.

Cooper zâmbi.

– Şi mie mi-a stârnit câteva amintiri întâlnirea aceea, mărturisi el.

Camioneta poştaşului îi depăşi şi opri pe bordură, în faţa Fiestei. Poştaşul coborî de la volan pe ritmul unei melodii ABBA şi îi privi curios atunci când trecu pe lângă ei. Însă nu avea corespondenţă de lăsat la Dial Cottage.

Helen coborî geamurile maşinii sale, încercând să aerisească interiorul. Cooper se îndreptă de spate, simţind că nu avea cum s-o mai reţină.

– Să înţeleg că nu eşti poliţist tot timpul? întrebă ea. Cum eşti atunci când eşti doar Ben Cooper?

– Asta va trebui să afli într-o bună zi, nu?

– Poate că voi afla.

Helen se întoarse şi se îndreptă spre uşa casei. Cooper îi privi părul roşcat săltându-i pe umerii goi şi îi admiră aspectul

gambelor. Îi întâlni o clipă privirea atunci când, deschizând ușa, ea se uită peste umăr.

– Bunico! Ai un musafir! strigă ea.

Gwen își făcu apariția pe coridor, iar chipul i se lumină la vederea lui Ben Cooper alături de Helen. Purta un șorț, iar mâinile – pe care încerca să le șteargă pe un prosop în timp ce se îndrepta spre ușă – îi erau pline de făină. Îl bătu pe Cooper ușor pe braț.

– Intră, o să pun din nou de ceai. Nu mai stai puțin, Helen?

– Îmi pare rău, trebuie să plec.

Gwen rămase în prag, făcând cu mâna și zâmbindu-i complice lui Helen, în timp ce aceasta mergea către mașină. Cooper așteptă plin de speranță până ce Helen porni motorul și își prinse centura de siguranță. Fu recompensat cu o privire fugară și cu umbra unui zâmbet. Căldura care îi străbătu trupul nu putea fi pusă doar pe seama soarelui și a pavajului încins.

Gwen Dickinson îl trezi din visare trăgându-l de braț.

– Așadar, intri sau ai de gând să rămâi aici și să caști gura toată ziua?

Cooper se simți jenat de sclipirea cunoscătoare din ochii bătrânei, așa că încercă să-și reintre în rolul de polițist.

– Soțul dumneavoastră nu este acasă, doamnă Dickinson?

– Nu, nu este, răspunse ea. Trebuie să fie la Wilford Cutts, dacă ai nevoie de el. Întotdeauna e ori acolo, ori la cârciumă.

– Dacă tot mă aflu aici, poate schimbăm câteva cuvinte.

– Doar dacă stai puțin jos și bei o cană cu ceai.

Cooper o urmă în bucătărie, simțind din nou răcoarea casei, cu pereții ei groși, de piatră, meniți să nu lase căldura să intre. Luni crezuse că răcoarea aceea era, în parte, efectul circumstanțelor, al senzației pe care i-o dădea prezența morții. Însă și astăzi temperatura din interiorul casei era suficient de

scăzută pentru a-l face să tremure de îndată ce soarele rămase în urmă.

Gwen Dickinson lăsă ibricul electric să dea în clocot și încălzi un ceainic. Deschise apoi dulapul și așeză pe o farfurie o jumătate de pachet de biscuiți digestivi.

– Îmi pare rău că nu sunt cu ciocolată, își ceru ea scuze. Tinerilor le plac biscuiții cu ciocolată.

– Nu face nimic.

– Harry are necazuri? întrebă ea deodată, întorcându-se spre Cooper și privindu-l fix în ochi.

Cooper clătină din cap.

– E un martor important, o liniști el.

– Pentru că a descoperit pantoful acela...

– Pantoful sport, exact. Avem însă motive să credem că s-ar fi putut afla pe Răzor și atunci când a fost ucisă Laura Vernon.

Gwen îl privi lung, apucând farfuria cu biscuiți. Ibricul fierbea neobservat, emanând un nor de abur care plutea în jurul capului bătrânei, până când, în cele din urmă, se opri singur.

– Ce înseamnă asta?

– S-ar putea să fi văzut ceva, lămuri Cooper. Sau pe cineva...

– A, înțeleg...

Privi absentă către ibric și apoi către farfuria pe care o ținea în mână. Puse biscuiții jos, îi dădu drumul din nou ibricului și turnă apa clocotită în ceainic; apoi ridică din nou farfuria.

– Nu vrei să iei loc? întrebă ea. Așază-te în unul dintre fotolii!

– Duc eu tava, se oferi Cooper, observând tremurul mâinilor bătrânei.

– A declarat cineva că l-a văzut? se interesă Gwen, după ce se așezară unul în fața celuilalt, de ambele părți ale unei

măsuțe de cafea, peste care era pus un geam. L-a văzut cineva pe Harry?

– Da. Cel puțin, noi credem că ar fi putut fi Harry. Pe Răzor.

– Dar se duce acolo în fiecare zi, îl informă ea, părând mai relaxată. Să o plimbe pe Jess. În fiecare zi.

– Se duce acolo la intervale regulate? E firesc pentru un stăpân conştiincios, nu? A devenit deja o rutină...

– Da, exact, o rutină. La nouă dimineața, după ce ia micul dejun, şi la şase seara.

– Nu schimbă traseul, măcar din când în când?

– E acelaşi de fiecare dată.

– Şi sâmbătă noaptea?

– La fel. Ora şase. Se aşază să-şi ia masa când se întoarce. Spune că plimbarea îi face poftă de mâncare.

Cooper înclină din cap, aşteptând ca Gwen să îi toarne ceaiul. Sub tivul rochiei, picioarele femeii păreau dureros de umflate, iar partea de jos a mânecilor jachetei albastre de lână era umplută cu bucăți de şervețele, pregătite pentru următoarea criză de plâns.

– A menționat cumva soțul dumneavoastră că ar fi văzut pe cineva când a ieşit la plimbare în seara aceea?

– Adică pe fata de la Piciorul Muntelui?

– Nu neapărat. Pe oricine.

– Nu, spuse Gwen. N-a spus nimic de genul ăsta... Făcu o pauză de o clipă şi îi oferi lui Cooper un biscuit. Nu-l cunoşti prea bine pe Harry, nu-i aşa?

– Nu, n-am avut ocazia să petrec prea mult timp cu dânsul.

– Ei bine, vezi tu, nici dacă ar fi văzut pe cineva, n-ar fi spus. Aşa e el.

– Nu v-ar spune dacă ar întâlni pe cineva în timp ce plimbă câinele?

– Nu. N-ar vedea motivul pentru care să o facă.

– Dar de atunci încoace? De când a aflat că Laura Vernon a fost ucisă acolo? Dacă și-ar aminti că a văzut pe cineva, ar fi posibil să nu spună?

– Mie nu mi-ar spune, răspunse Gwen simplu.

– Înțeleg... Soțul dumneavoastră a mai ieșit cumva încă o dată în ziua aceea, ceva mai târziu? După-masă?

– De regulă se duce la Drover, spuse ea.

– Și în noaptea aceea s-a dus, ca de obicei?

– Da, sunt convinsă.

– Pe la ce oră se întâmpla asta?

– Nu-mi amintesc, mărturisi Gwen.

– După șapte?

– A, da! Nu-și termină niciodată ceaiul înainte de șapte.

– După opt, atunci?

– Chiar n-aș putea să spun. Probabil.

Cooper își auzise tonul agresiv din propria voce și ezită, văzând că Gwen începea să tremure. I se făcu milă de ea și nu dori să-i accentueze supărarea. La urma urmei, ea nu era decât unul dintre acei inocenți care se trezesc prinși într-un vârtej pe care nu-l înțeleg. Se gândi la mama lui, pentru care lucrurile scăpaseră complet de sub control. Nu-și dorea să fie nici măcar parțial responsabil pentru a fi împins pe altcineva către marginea prăpastiei.

– Mai am doar câteva întrebări, doamnă Dickinson. După aceea n-am să vă mai deranjez. Îmi dau seama că trebuie să vă fie greu...

– Nu-i nimic, spuse ea. Bărbații ceilalți m-au cam speriat, dar, dacă e vorba de tine, nu-mi fac probleme.

Cooper zâmbi, impresionat de încrederea pe care i-o acorda bătrâna, însă nu foarte convins că era în stare sa nu o dezamăgească.

– Mă întreb dacă domnul Dickinson a luat câinele cu dumnealui când a ieşit a doua oară. Mai exact, când a plecat la cârciumă...

– Pe Jess? A, sigur! Nu pleacă nicăieri fără ea. Gwen trase adânc aer în piept. Au spus că ar fi întâlnit-o acolo pe fata de la Piciorul Muntelui?

Pe Cooper îl surprinse întrebarea ei, şi se miră cum de îi venise în minte lui Gwen Dickinson această idee. Evită în mod deliberat să-i ofere un răspuns.

– O numiţi întruna „fata de la Piciorul Muntelui", doamnă Dickinson. Dar o cheamă Vernon.

– Da, ştiu asta. Dar acolo locuieşte, la Piciorul Muntelui, nu?

Zicând acestea, bătrâna făcu un semn cu capul spre fereastră. Dar acolo nu se zăreau decât grădina, linia copacilor şi dealul scăldat în lumina soarelui, dincolo de ele.

– Să înţeleg că îi cunoaşteţi pe domnul şi pe doamna Vernon?

– Sunt venetici.

– Asta înseamnă da sau nu?

Gwen făcu un gest cu mâinile. Cooper cunoştea semnificaţia acelui gest. El spunea că pe străini nu-i poţi cunoaşte niciodată cu adevărat, nu în adevăratul sens al cuvântului. Poate că-i saluţi atunci când îi întâlneşti pe stradă sau la magazin, îi laşi să-ţi cumpere ceva de băut la cârciumă sau chiar împarţi o strană cu ei în biserică. Însă nu ai cum să-i cunoşti – nu aşa cum îi cunoşti pe oamenii care au locuit întotdeauna în acelaşi sat cu tine, oamenii pe ai căror părinţi, bunici şi stră-străbunici i-ai cunoscut şi ai căror bunici i-au cunoscut pe stră-străbunicii tăi; oamenii dintre care o mare parte ar putea foarte bine să fi fost veri de gradul întâi sau al doilea. Aceştia sunt oamenii pe care îi cunoşti într-adevăr.

– Nu am făcut niciodată cunoştinţă personal, mărturisi Gwen. Ei nu erau *cunoscuţi* prin partea locului. Nu cu adevărat. Îl privi cu o oarecare nelinişte, pentru a se asigura că se făcuse înţeleasă.

– Desigur.

Da, pe oameni îi cunoşteai cu adevărat doar atunci când ştiai totul despre ei: din momentul exact când fuseseră concepuţi – în zona cu iarbă înaltă din spatele primăriei satului – până la primul cuvânt pe care îl rostiseră şi apoi până la conţinutul foii lor matricole de la sfârşitul clasei a cincea. Trebuia să ştii ce număr purtau la pantofi, ce datorii aveau la bancă, când avuseseră varicelă ultima dată şi la ce picior aveau unghia aceea incarnată. Trebuia să ştii cu cine avuseseră o relaţie intimă prima dată, ce marcă de prezervativ folosiseră şi dacă experienţa fusese satisfăcătoare. *Asta* însemna să cunoşti pe cineva!

– Însă i-am văzut, admise bătrâna. Pe cei de la Piciorul Muntelui...

– Ce-mi puteţi spune despre fată, despre Laura?

– N-a mers niciodată la şcoala din sat – era deja prea mare când au sosit aici. N-a mers nici măcar la şcoala cea mare din Edendale. Nu, domnişoara mergea la o şcoală privată. Locul ăla din Wardworth, cum îi spune...

– High Carrs.

– Exact! O duceau mereu cu maşina, în fiecare dimineaţă, şi o aduceau tot cu maşina, la amiază. În weekenduri plecau întotdeauna pe undeva – la cumpărături în Sheffield, sau ceva de genul ăsta. Lecţii de călărie şi mai ştiu eu ce altceva... N-a avut niciodată de-a face cu vreuna dintre fetele din sat şi nici cu vreunul dintre băieţi, cu toate că mulţi şi-ar fi dorit să o cunoască mai bine – de asta nu mă îndoiesc. O ţineau departe de ochii lumii – acolo, acasă, sau la mare distanţă de locurile astea. Aşadar, ea n-a făcut niciodată parte dintre cei

din sat, nu? Nici ea şi nici fratele ăla al ei. N-ar fi avut cum, nu în condiţiile astea...

– Şi cât de bine credeţi că o cunoştea soţul dumneavoastră pe Laura?

Gwen se însufleţi dintr-odată, buza ridicându-i-se pentru a-i dezveli proteza, afişând ceva ce părea aproape un rânjet răutăcios. Cooper muşcase o bucată prea mare de biscuit şi aproape că se înecă.

– Eşti sigur că ai ascultat ce ţi-am spus până acum?

– Bineînţeles că am ascultat!

– Nu ţi-am zis că mie nu-mi spune nimic? De unde să ştiu eu dacă o cunoştea? Ea n-a fost niciodată pe aici, pe la noi. Aşadar, cum aş putea şti?

– Îmi pare rău, spuse el sincer. Desigur, va trebui să-l întreb personal.

– Şi crezi că îţi va spune *ţie* ceva?

– E în interesul dumnealui. O atitudine necooperantă n-o să-i fie de nici un ajutor.

– Încearcă să-i explici *lui* asta. Eu îţi urez succes!

Bătrâna se relaxă în scaunul ei, calmându-se din nou, la fel de rapid cum se aprinsese. Apoi îl privi sfioasă, ca şi cum i-ar fi fost ruşine că izbucnise aşa.

– Am auzit că a avut oarecare neînţelegeri cu şefii mei, spuse Cooper, atingând cu delicateţe un subiect care îl intriga.

– Şi şi-a închipuit că e mare deştept pentru că a făcut asta! Femeia oftă şi puse pe masă cana băuta pe jumătate. A fost întotdeauna un răzvrătit. Un om încăpăţânat. De când îl ştiu eu a fost aşa. Asta era unul dintre lucrurile care îmi plăceau la el pe vremea când eram fată. Pe atunci, credeam că e vorba despre orgoliul acela tipic masculin. Acum... În fine, aşa cum spuneam, e foarte îndărătnic. Harry Dickinson este un bătrân nesuferit şi incomod. Toată lumea ştie asta!

Din felul în care vorbea bătrâna, lui Cooper i se păru că tocmai încăpăţânarea asta a bărbatului era chiar şi acum lucrul care ei îi plăcea cel mai mult la Harry. Acum, că atracţia fizică dispăruse şi povestea lor de dragoste intrase de mult pe un făgaş familiar şi tihnit, soţul ei încă mai avea acele calităţi care făceau ca vocea ei să se înmoaie şi ochii palizi să-i rătăcească aiurea, ca şi cum ar fi privit dincolo de pereţii casei, către umbrele unui trecut mai fericit. Poate că mariajul lor nu era unul fericit, însă cu siguranţă altceva luase locul fericirii – un fel de stabilitate, un echilibru necesar. Cei doi bătrâni erau ca două dintre acele stânci antice rezemate una de alta pe Raven's Side – brăzdate şi decolorate de vreme, cu suprafeţele lor tari săpând una în alta, însă şlefuite una după forma alteia de anii ce se scurseseră peste ele. Dacă una din stâncile acelea avea să se prăbuşească, cealaltă nu mai avea nici un viitor.

– Sigur, acum lui îi stă mintea mai mult la amicii ăia ai lui decât la mine, se plânse Gwen. Sam Beeley şi Wilford Cutts.

– Sunt sigur că nu este aşa, o consolă Cooper.

– Şi Helen susţine acelaşi lucru. Însă eu nu sunt sigură. Chiar deloc.

– Îi cunoaşte de multă vreme, nu?

– Dintotdeauna. De când erau toţi tineri şi necăsătoriţi. Dinainte să mă cunoască pe mine. Atunci când te căsătoreşti, te gândeşti că tu vei fi persoana cea mai importantă din viaţa celuilalt. Însă Harry nu mi-a permis niciodată să intervin între el şi amicii lui.

Pentru o clipă, vocea lui Gwen se înăspri din nou, iar privirea i se aţinti asupra lui Cooper, ca şi cum el i-ar fi amintit de prezent.

– Ştii, au lucrat împreună, în mină, îi explică ea. Şi s-au înrolat împreună în armata. Erau tineri pe atunci. Au servit în acelaşi regiment şi s-au întors din război mai apropiaţi ca

oricând. Apoi au coborât din nou în mină. Însă războiul a distrus minele de plumb la fel cum i-a ucis şi pe toţi oamenii aceia. Până atunci, lucraseră în mină la celelalte extracţii... nu în minele de plumb.

– Fluorină şi piatră de calcar.

În zonă se făceau extracţii de plumb încă de pe vremea romanilor. Cooper ştia că plumbul încă mai era exploatat în minele care mai rămăseseră funcţionale prin partea locului, însă numai ca produs secundar, pe lângă celelalte minerale solicitate de industria modernă. Piatra de calcar, extrasă din minele şi carierele din împrejurimi, îşi găsea utilitatea în orice domeniu – de la aspirină la adezivul folosit pentru faianţă, de la detergenţi la ciment. Şi mai erau şi celelalte lucruri: baritină, blendă şi calcit; plus fluorina decorativă fără egal, cunoscută sub denumirea Blue John Stone. Zăcămintele de minerale de sub Peak District păreau inepuizabile. Însă plumbul nu îi mai era de folos nimănui.

– Trebuie să fi ieşit la pensie de câţiva ani buni.

– A, da! Dar asta nu-i împiedică să-şi petreacă tot timpul împreună. Soţia lui Sam Beeley a murit cu doar vreo doi ani în urmă, însă acum Wilford Cutts... Doris a lui s-a prăpădit de multă vreme.

– Doamna Cutts este decedată?

– A avut pneumonie, biata de ea! Ei, de când a murit doamna Beeley, sunt mai rău decât oricând, toţi trei. Îşi petrec toată ziua sus, la ferma aia mică, iar nopţile şi le pierd prin Drover. E clar că eu nu mai contez!

– Bărbaţilor le place să-şi petreacă timpul în compania altor bărbaţi, să discute despre lucruri care pentru femei nu prezintă cine ştie ce interes.

Gwen îl privi tăios, iar el se simţi ca şi când ea ar fi putut vedea prin el.

– Serios? Şi tu procedezi des aşa, tinere?

– Ăăă...

Ea flutură din mână a lehamite, scutindu-l de răspuns.

– Lasă... Văd şi eu ce fel de băiat eşti tu.

– Doamnă Dickinson, eu chiar am impresia că soţul dumneavoastră ar putea şti ceva, dar nu ne spune.

Gwen începu deodată să râdă. Mâinile ei se agitau pe pieptul jachetei verzi de lână, iar vinişoarele albastre zvâcneau pe sub piele, ca nişte râme scoase la lumină.

– Dacă nu s-ar purta misterios ar fi pentru prima oară în viaţa lui! zise ea. Ţi-am spus doar: e cel mai posac şi mai nesuferit bătrân pe care l-ai cunoscut vreodată. Şi nimeni nu-l cunoaşte mai bine ca mine!

– Şi chiar nu vi s-a destăinuit niciodată, doamnă Dickinson?

– Cap sec! Păi, nu asta ţi-am tot spus până acum?! Dacă vrei să afli cui îi destăinuie tot felul de lucruri, încearcă la ăia doi. Cu ei îşi petrece tot timpul. N-are rost să mă întrebi pe mine ce ştie el; eu sunt ultima persoană căreia i-ar spune!

Cooper îşi goli ceaşca şi îşi scutură mâinile de firimituri.

– Vă mulţumesc pentru ceai, doamnă Dickinson!

– Să nu te superi pentru ceea ce am spus... Câteodată nu sunt decât o bătrână proastă...

– Mi-aţi fost de mare ajutor.

– Eşti un tânăr cumsecade... Mai treci şi mâine pe la noi? Vino puţin mai devreme, când e şi Helen aici. Ştii, mi-a tot vorbit despre tine...

Cooper ezită. Invitaţia suna tentant. O parte din el simţea că aici i se oferea şansa ca în viaţa lui să se petreacă, în sfârşit, ceva plăcut. Şi mai ştia că şansele astea, dacă nu profiţi de ele atunci când ţi se oferă, au prostul obicei de a nu se mai ivi a doua oară. Se gândi apoi la toate responsabilităţile care apăsau pe umerii lui. Pentru numele lui Dumnezeu, se afla în plină anchetă a unei crime! Asta dacă nu mai lua în consideraţie

şi criza de acasă şi, mai presus de orice, situaţia mamei lui, care avea nevoie de toată dragostea şi de sprijinul pe care el i le putea oferi.

– Îmi pare rău, nu pot să vă promit. În momentul de faţă sunt foarte multe de rezolvat.

– Îmi dau seama... Dar o să-i pară rău dacă nu te vede.

– Credeţi că aş putea să-l găsesc pe soţul dumneavoastră la Thorpe Farm?

– Sigur! El şi Jess au plecat cu multe ore în urmă.

– Atunci o să trec pe acolo, să văd dacă dau de dânsul. Şi nu vă faceţi griji – sunt doar chestiuni de rutină.

Gwen îl însoţi până la uşă. Apoi puse mâna pe braţul lui.

– Nu mă puteţi obliga să furnizez probe împotriva lui, nu? se interesă ea.

– Şi de ce am vrea să facem aşa ceva, doamnă Dickinson?

Femeia clătină din cap plictisită.

– Of, ştiu! Sunt doar chestiuni de rutină. Ştiu!

Nici Ben Cooper nu ştia ce să răspundă la propria întrebare.

CAPITOLUL 16

Mirosul de fum era puternic şi înecăcios, asemenea cauciucului ars. Însă nu era nici pe departe la fel de puternic precum celălalt miros, care plutea asemenea unui nor de ceaţă malefic asupra clădirilor dărăpănate şi asupra padocurilor în care iarba crescuse peste măsură. Era mirosul dulceag, bolnăvicios, al descompunerii avansate, mirosul materiei organice ajunse în pragul putrefacţiei şi al emisiei de gaze fermentate.

Cooper îi descoperise pe cei trei batrâni folosindu-şi nasul. Făceau o grămadă mare de compost, aflându-se undeva departe de privirile celor care treceau pe drumul către casa de la Thorpe Farm. Instalat pe un balot de paie, Sam Beeley supraveghea întreaga operaţiune, în timp ce Harry Dickinson şi Wilford Cutts îşi dăduseră gecile jos şi mânuiau două furci, cu mânecile suflecate, dezvelindu-şi pielea albă a braţelor. Doi tineri scoteau mizeria dintr-o construcţie de BCA din apropiere, lăsând permanent în urma roabei o dâră de bălegar închis la culoare, umed şi plin de paie. Acesta ajungea în roabe negru şi aburind, asemenea unor enorme budinci de Crăciun. La câţiva metri distanţă, o grămada de paie uscate ardea cu vâlvătăi, creând o cortină de fum gros şi negru, ce plutea dincolo de clădirile anexe, dispersându-se printre tufele de ferigă de pe deal. Mirosul acesteia nu putea acoperi duhoarea balegarului proaspăt făcut grămezi pe sol. Mirosul era copleşitor.

Wilford îl zari pe Cooper apropiindu-se şi arătă spre el cu furca, străpungând aerul.

– Uite cine vine! Băieţi, avem probleme.

– Nuu, băiatul ăsta e un erou, spuse Sam. Tocmai l-a arestat pe suspectul numărul unu. A rezolvat cazul, vă spun eu!

– De unul singur?

– Probabil împins puţin de la spate.

– Poate ca a venit sa se ofere voluntar, spuse Harry, sprijinindu-se în furca sa. Cămaşa barbatului era descheiată la guler, şi se putea zări linia clară în dreptul căreia bronzul de pe ceafă întâlnea pielea palidă, decolorată, de pe gât şi piept, care nu văzuse soarele de ani de zile. Ai fi zis că era alcătuit din două părţi de la doi bărbaţi total diferiţi, care fuseseră alipite. Lui Cooper îi veni în minte, complet aiurea, monstrul lui Frankenstein, creatura al cărei cap era cusut grosolan de corpul altcuiva.

– A, atunci pune mâna pe o roabă goală, spuse Sam. Asta dacă nu cumva ai idee cum se face compostul.

– Tot ce trebuie să faci este să îl aşezi grămadă, iar el putrezeşte din nou, spuse Cooper, hotărât să păstreze o atmosferă prietenească. Aşa este?

– O, nu, nici vorbă!

– Nici vorbă! repetă Wilford. Fabricarea compostului este o artă. Are nevoie de multă grijă... Ca un copil.

Unul dintre tineri trecu pe lângă ei cu o altă încărcatură de gunoi de grajd. Cooper se dădu puţin înapoi atunci când din roabă alunecă nişte mizerie urât mirositoare. Văzu că aceasta era alcătuită din nişte grămăjoare nedesluşite de paie umede şi murdare şi excremente de animal, parţial descompuse. Imediat ce mizeria ateriză, nişte musculiţe maronii apărură de niciunde şi se aşezară pe ea, studiind atent murdăria cu trompele lor.

– Asta e materie de calitate, spuse Wilford. Ia adulmecă puţin grămada aia.

– Presupun că o folosiţi pentru grădina de legume.

– Ei, legumele au nevoie de un anumit tip de compost!

– Sânge şi oase. De asta ai nevoie pentru legume, explică Harry.

Sam râse zgomotos.

– Sânge şi oase. Sânge şi oase... O, da!

Dintr-un şopron aflat undeva în spate se auziră câini lătrând şi găini cloncănind. Însă de data asta la mica fermă era ceva mai multa linişte decât îşi amintea Cooper de la ultima vizită pe care o făcuse aici cu Diane Fry. Scena pe care o avea în faţa era ciudat de calmă, ca şi cum bătrânii stăteau aşezaţi în jurul unei capodopere bizare, pe care o creaseră pentru Galeria Naţională de Artă.

– Sângele conţine mult nitrogen, spuse Wilford. Iar oasele – fosfor. Nimic mai bun pentru crucifere!

O altă încărcătură de bălegar fu aruncată peste grămadă. Wilford şi Harry o aranjară cu furcile, după care Harry se urcă în vârf şi începu să calce în picioare mormanul de gunoi, cu cizmele lui negre de cauciuc.

– Domnule Dickinson, aş dori să discut cu dumneavoastra, îl anunţă Cooper privindu-l de jos în sus.

Grămada de compost atinsese o înălţime de aproximativ un metru. Harry se afla mult deasupra lui Cooper – o momâie ciudată, care mărşăluia pe mormanul de compost, asemenea unei santinele la datorie. Cooper fu nevoit să-şi pună mâna pavăză în dreptul ochilor, pentru a se apăra de soare, atunci când privi în sus spre bătrân.

– Într-un minut, promise Harry.

Wilford îi înmână doi ţăruşi groşi de lemn, având aproximativ doi metri fiecare. Harry alese cu grijă un loc şi înfipse adânc primul ţăruş. Acesta se afundă în morman cu un

plescăit, emanând un nou damf de materie descompusă. Apoi, bărbatul se lăsă cu toată greutatea pe capătul parului până când acesta încetă să se afunde, mai bine de jumătate de metru rămânând în afară.

– Trebuie să-i faci puțin loc să respire, explică Wilford în timp ce Harry înfigea al doilea țăruș în grămadă.

Tânărul cu roaba trecu din nou pe lângă ei, aruncând o privire în lături, către Cooper, căruia îi mai adresă și un rânjet complice. Avea părul blond, tuns foarte scurt, și un cercel în urechea dreaptă. Era cam de aceeași înălțime ca detectivul și avea mușchii brațelor și ai umerilor foarte bine dezvoltați. Purta niște blugi uzați și era dezbracat până la brâu. Torsul lui era unsuros din cauza transpirației rezultate în urma efortului și a căldurii sufocante din grajd. La câțiva metri distanță, celălalt tânăr arunca niște crengi și câteva brațe de paie pe foc, pentru a-l ințeți. Paiele se aprinseră, iar flăcarile se ridicară instantaneu în văzduh.

Ceva mai aproape, uriașul morman de compost licarea și scotea aburi; prin pâcla aceea roiau o puzderie de muște de bălegar, în căutarea zonelor celor mai mirositoare și mai ademenitoare. Cooper își acoperi gura și nasul, având o ușoară senzație de leșin. Era obișnuit cu tot felul de mirosuri specifice fermei, însă acesta era prea de tot!

– Domnule Dickinson, trebuie neapărat să discut cu dumneavoastră.

– Să știi că n-o să mai miroasă atunci când e gata, îl asigură Sam.

– Acum, v-aș ruga! izbucni Cooper, simțind că-și pierdea răbdarea.

Cei trei bătrâni puseră în scenă un întreg spectacol pentru a se arăta impresionați de tonul lui autoritar. Harry luă o poziție de drepți în cizmele lui de cauciuc și salută lent. Wilford își ridică furca pe umăr, ca pe o pușcă. Sam se ridică

de pe găleata lui şi îl privi pe Cooper pe deasupra grămezii de compost, afişând un rânjet şmecher.

– O să faci mari progrese, tinere, spuse el. Într-o bună zi, ai putea să ajungi şeful poliţiei. Nu trebuie decât să scapi de toţi ăia care au un rang mai mare ca al tău!

Bătrânii începură să râdă, iar Cooper îi privi încruntat. Căldura începea deja să-l supere. Se simţea stors de puteri şi irascibil. Fu uşurat atunci când Harry coborî cu grijă de pe grămada de compost şi veni lângă el.

– Eu mi-am cam terminat treaba aici, spuse Harry. Dacă aştepţi puţin până o recuperez pe Jess, poţi să mă duci până acasă şi să vorbeşti cât ai chef.

– Bine! acceptă Cooper, bucuros că se ivise ocazia să plece de la fermă.

– Sânge şi oase, strigă Sam din spate atunci când Cooper o luă înapoi peste câmp.

Însă Wilford veni după el şi îl ajunse din urmă la poartă.

– O să-l supui din nou pe Harry la interogatoriu, spuse el. Aşa se cheamă, nu? Interogatoriu...

Mirosul de gunoi de grajd rămăsese impregnat în hainele, în părul şi în pielea lui Wilford, şi în timp ce mergea, din cizme i se desprindeau bucăţi mici de compost. Respira puţin cam repede, iar pieptul îi sălta şi muşchii feţei i se încordaseră din cauza efortului.

– După cum ştiţi, în momentul de faţă mă ocup de ancheta cazului Laura Vernon, domnule.

– Vernonii ăştia! Să ştii că nu sunt aşa grozavi cum crede lumea.

– Ce vreţi să spuneţi cu asta?

– Au o grămadă de bani şi se cred nişte persoane foarte rafinate, însă nu sunt deloc aşa. Sunt o piază rea pentru satul ăsta!

– Oamenii ca ei sunt întotdeauna priviţi cu resentimente.

– A, da... Dar toată lumea știe...

– Ce știe?

Wilford ridică din umeri și își luă șapca de pe cap, trecându-și mâna prin păr. Porțiunea aceea neregulată, care refuzase să se lase prinsă de soare, ieșea în evidență pe scalpul plin de pistrui al bătrânului.

– Presupun că nu contează... O să puneți și mai multe întrebări despre fată.

– Bineînțeles că o vom face! Asta am făcut toată săptămâna. Dacă știți ceva...

– Nu, nu... Dar totuși e adevărat, nu? Bătrânul îl privi pe Cooper, căutând încurajarea acestuia. Păcatele te prind întotdeauna din urmă. Așa cum se spunea la noi, în mină, până la urmă, totul iese la lumina zilei...

Cooper nu știa ce să spună. Dar, oricum, Wilford nu aștepta un răspuns. Trecură pe lângă câteva dintre construcțiile improvizate înșirate de-a lungul potecii, ajungând, în cele din urmă, la adăpostul din piatră unde se afla capra aceea marți, înainte de a reuși să scape.

– Capra a tăcut, constată Cooper.

– Da, a cam tăcut.

Aruncă o privire în adăpostul caprei, băgând capul de după colț, însă adăpostul era gol. Animalul nu se zărea nici în padoc. Harry dispăruse în spatele altui adăpost, înconjurat cu un gard de sârmă, și apăru ținând într-o mână o lesă de piele – la capătul căreia se afla labradorul cel negru –, iar în cealaltă o sacoșă de plastic.

Când ajunseră la Toyota, Harry se așeză pe un gard; își scoase cizmele de cauciuc pline de bălegar și o pereche de șosete groase, etalându-și picioarele albe și slabe. Apoi scoase din punga de plastic o pereche de pantofi curați și niște șosete și se încălță.

– Nu ma dau în vânt dupa munca asta, ma înţelegi, spuse el. Însă e o substanţă sută la sută naturală – bălegar. Dar coniţa o să fie tare nemulţumită când ajung acasă.

În momentul în care Harry se urcă pe locul pasagerului în maşina încinsa, Cooper înţelese foarte bine motivele pentru care Gwen Dickinson avea toate motivele să se plângă.

Andrew Milner intra pe aleea pietruită de la Piciorul Muntelui şi parcă în faţa unor stâlpi din lemn sculptat, aproape de Jaguarul lui Graham Vernon. Privi cu invidie la maşina albastră lucioasă, conştient de importanţa acelui obiect ca simbol al diferenţei de statut dintre el şi patronul său. Andrew merita doar un Ford Mondeo vechi de trei ani, ca orice agent de vânzări.

Luă o geantă cu acte de pe locul de lângă şofer, inspiră adânc şi merse către uşa din faţa. Undeva sus, pe zidul de la intrare, era o cameră cu circuit închis, îndreptată spre locul unde se afla el. Apropiindu-se de trepte, Andrew îşi întoarse faţa de la obiectivul camerei. Razele soarelui, reflectate de zidurile albe ale casei, creau o perdea protectoare de căldură şi lumina puternică, prin care fu nevoit să-şi facă loc cu o oarecare dificultate.

– Mă scuzaţi... Domnul Milner?

Andrew privi în jur, surprins. Văzu un tânăr cu tenul închis la culoare, solid, privindu-l insistent din partea cealaltă a Jaguarului. Părea murdar şi neîngrijit, iar preţ de o clipă Andrew crezu că omul acela încerca probabil să-i fure maşina lui Graham Vernon; dar în cele din urmă îl recunoscu.

– A... Daniel, nu?

– Ne-am cunoscut mai demult, nu-i aşa?

– Da. Uite... regret... Ştii tu...

– Nu e vina dumneavoastră. Dumneavoastră lucraţi pentru tatăl meu, dar nu sunteţi ca el, nu? Daniel ocoli Jaguarul.

Avea la el o legătură de chei cu o telecomandă pentru încuierea portierelor și pentru alarmă. Explică: Aveam intenția să împrumut mașina tatei, însă m-am răzgândit. Cred că mai bine merg pe jos.

Andrew îl privi uluit pe Daniel atunci când acesta aruncă legătura de chei într-o vază mare de piatră, aflată lângă treptele de la intrare. Cheile dispărură la rădăcina unui arbust mic.

– M-am gândit că măcar cineva dintre cei de aici ar trebui să vă ceară scuze, spuse Daniel.

– Mie?

Tânărul veni mai aproape.

– Îmi pare rău că ați fost implicat. Dumneavoastră și familia dumneavoastră... Nu cred că veți auzi vreodată asta de la părinții mei. Vedeți, lor nu le pasă. Ei nu văd ce efect are treaba asta asupra altcuiva în afară de ei.

Andrew nu mai știa ce să spună. Strânse mai aproape de el mapa cu documente, căutând o replică potrivită în rezerva lui mentală de teme de conversație.

– Ești la facultate, nu?

Daniel râse, apoi privi în altă parte, ca și cum și-ar fi pierdut dintr-odată interesul.

– Sunt student la Exeter, la științe politice. E o altă lume.

– Să se întâmple un lucru atât de îngrozitor... spuse Andrew, epuizându-și stocul de fraze conversaționale.

Când tânărul începu să vorbească din nou, era ca și cum s-ar fi adresat Jaguarului albastru, ca și cum ar fi uitat că Andrew Milner era de față.

– Știți, am fost sunat la Exeter de îndată ce Laura a dispărut. Dar am crezut că plecase cu tipul ăla, prietenul ei, Simeon Holmes... M-am gândit că trebuia să se întâmple odată și-odată. Aveam intenția să mă întorc acasă, dar asta numai după

ce mama şi tata şi-ar fi revenit din şocul descoperirii că fiica lor era o nimfomană în viaţa intimă.

– Înţeleg...

– Ar fi trebuit să mă întorc fără întârziere. Nu-i aşa? Nu credeţi?

– Nu eu trebuie sa decid asta. Chiar...

– Nu, nu e treaba nimănui... Doar a mea, conchise Daniel cu amărăciune. Îmi pare rău că v-am deranjat.

O porni în jos, pe alee, cu mâinile îndesate în buzunarele blugilor şi cu umerii lăsaţi, mânios. Andrew îl privi până ce tânărul se opri câţiva metri mai încolo şi se întoarse sa-i strige zeflemitor:

– Nu mai staţi aşa, acolo! Intraţi în casă! Sunt sigur că mama e disponibilă.

Andrew clătină din cap, confuz, însă urcă treptele pentru a suna la uşă. Îi deschise Charlotte Vernon, care arăta elegant într-un pulover de caşmir şi o pereche de pantaloni largi, crem. Îl privi pe Andrew timp de o clipă, apoi izbucni într-un râs ce-i trăda uimirea şi o oarecare urmă de isterie.

– Tu! Ce Dumnezeu cauţi tu aici?

Andrew se îmbujoră, trăgându-se nervos de cravată. Fruntea îi era încreţită, din cauza unei nelinişti continue.

– Îmi cer scuze, Charlotte. Am nişte hârtii pe care trebuie să le semneze Graham.

– A, serios?! Nişte hârtii *importante?*

El flutură o mână, neajutorat, abia îndrăznind să o privească, conştient de sudoarea care i se strecura sub guler. Îşi aminti dintr-odată de cheile maşinii, care zăceau aruncate în vasul de afară, şi se întrebă cum ar putea să aducă vorba despre ele.

– Ai rămas fără cuvinte? întrebă Charlotte. Cred că mai bine intri. Însă va trebui să rezolvi repede.

– Îmi pare rău... Ieşi în oraş?

– În scurt timp vom avea parte de marea noastră clipă de celebritate.

– Poftim?

Veni aproape de el, atingându-i braţul, iar pupilele i se dilatară instinctiv, în vreme ce ea savura sfiala bărbatului.

– Eu şi Graham vom avea o apariţie televizată. Poliţia crede că va fi cât de cât de ajutor.

– Aha, înţeleg.

Andrew strânse mai tare mapa cu documente, aducând-o mai aproape de el, astfel încât aceasta să îi acopere zona abdominală, ca un talisman protector. Privirea sa rătăcea prin hol, uitându-se spre uşă, ca şi cum spera să scape cumva. Încercă să se fofileze treptat către locul unde ştia că era biroul lui Graham.

– Sunt convinsă că Graham o să dea extraordinar la televizor, nu crezi?

– O, ba da. Are un discurs foarte clar.

– Discurs clar... Asta e bine. Ce-i drept, are harul vorbirii, nu? E foarte convingător. Dar vreau să ştiu ce părere ai *tu*, Andrew?

Andrew se trezi aproape înghesuit în perete, lângă un scrin antic incrustat, pe care îl admirase întotdeauna. În timp ce bâjbâia după ceva de care să se sprijine, mâna îi alunecă pe clapa acestuia, lăsând pe suprafaţa lustruită amprenta unei palme transpirate.

– Despre ce i s-a întâmplat Laurei, adică?

– Exact, Andrew.

– L-au dus pe Lee Sherratt la interogatoriu, nu?

Charlotte râse. Era un râs profund, gutural, înăsprit de fumul de ţigară şi uşor isteric. Apoi se opri brusc din râs şi îl strânse mai tare de mâneca sacoului.

– Asta-i tot ce poţi face? Pe asta te bazezi? N-o să fie suficient, crede-mă!

Andrew Milner îi simţi privirea îndepărtându-se de pe chipul lui, fixând un punct undeva, deasupra umărului lui. Întoarse capul şi îl zări pe Graham Vernon urmărindu-i din uşa biroului său, cu un surâs batjocoritor pe chip. Andrew deveni dintr-odată dureros de conştient de faptul că trupul lui Charlotte era lipit de al lui, că sânii ei îi apăsau braţul, iar pelvisul ei era presat de şoldul lui.

– Doreai să-mi vorbeşti, Andrew? îl întrebă Graham. Sau se ocupă Charlotte de tine?

Odată ajuns la el acasă, spălat şi aşezat pe scaunul lui din camera din faţă, cu pipa aprinsă, Harry părea mult mai abordabil decât fusese atunci când se afla printre prietenii lui. Pe măsuţa de lângă scaun avea un număr din ediţia *Buxton Advertiser* din dimineaţa respectivă. Pe prima pagină era o fotografie color de la ceremonia de împodobire a fântânilor din Great Hucklow. Anul acesta sătenii realizaseră din flori o imagine pe tema noului mileniu: două mii de ani de la naşterea lui Isus. Conform articolului, echipa muncise toată noaptea pentru a termina expoziţia pentru ceremonia de deschidere.

– Scrie aici că poliţia analizează rezultatele testelor de laborator, spuse Harry, lovind uşor cu palma un articol din partea de jos a paginii. Şi ca se aşteaptă să facă o arestare cât de curând. Aşa este?

– Presupun că aşa trebuie să fie.

– Inspectorul-şef Stewart Tailby, care conduce ancheta, a spus: „Eu rămân optimist". Asta e o simplă abureală, sau ce?

– Aş dori să vă întreb despre noaptea de sâmbătă, începu Cooper.

– A, da? Vreo sâmbătă anume?

– Sâmbătă *trecută*. În noaptea când presupunem noi că Laura Vernon a fost ucisă.

– A, sâmbăta *aia*... Păi, să vedem... Era cald...

Cooper citise transcrierea declarațiilor inițiale ale lui Harry Dickinson și era hotărât să nu-l lase pe bătrân să-l abată de la întrebările pe care le avea de pus.

– Spuneți-mi ce ați făcut în seara aceea, domnule Dickinson.

– Începând de când?

– De la ora șase, să spunem.

– Am scos câinele la plimbare, răspunse Harry fără întârziere. Ora șase fix. Lui Jess îi place să-i fie respectată rutina. Coborâm pe drumul spre Răzor. Sub stânca de la Raven's Side, acela este locul ei preferat.

– Întotdeauna mergeți acolo?

Harry trase din pipă.

– Câteodată mai variez un pic. Adică atunci când am o dispoziție puțin rebelă.

– Dar în noaptea aceea v-ați îndreptat către Raven's Side?

– Exact!

– Continuați, atunci. Ce ați făcut cât a durat plimbarea?

– Ce am făcut? Nu cine știe ce... Chestiuni obișnuite. Am fumat o pipă. I-am dat lui Jess drumul din lesă, ca sa facă o tură și să-și facă nevoile. Am stat puțin jos. După care m-am întors.

– Pe cine ați văzut în timp ce vă plimbați câinele?

– A, doar gașca obișnuită de criminali, spuse Harry.

Lângă scaunul batrânului se afla un mic scrin de mahon, bine lustruit și uzat de vreme. În partea de sus, acesta avea un raft cu suporturi de pipă, un săculeț de piele pentru tutun și toate celelalte accesorii ale unui fumător de pipă. Sub raftul acela era ușița unui dulăpior. Pe podea, în fața dulăpiorului, era o cutie cu cremă neagră de ghete, o cârpă și o perie de ghete. Cooper aruncă o privire la încălțările lustruite ale lui

Harry, după care se uită din nou în sus, întâlnind privirea bărbatului.

– Era o întrebare serioasă, domnule Dickinson.

– Bine, dar ai făcut o presupunere; ai presupus că aş fi văzut pe cineva. Încerci cumva să-mi întinzi o capcană? Pentru că nu va merge, îţi garantez eu!

– Fără capcane, domnule Dickinson!

„Să încercăm cu tacerea, se gândi Cooper. Folosirea tăcerii e o tehnică eficienta. Îl forţează pe cel interogat să vorbească." Aşa că aştepta, presupunând că Harry avea să pretindă că nu văzuse pe nimeni. Însă Harry trase din pipă, fixând un punct din depărtare şi aşezându-se pe scaun într-o poziţie mai comodă. Singurul sunet care se auzea în cameră era ticăitul ceasului. De afară se auzi o camionetă trecând pe lângă casă. Murmurul confuz al televizorului se desluşea din camera vecină, unde Gwen urmărea o emisiune-concurs. Cooper începea să-şi piardă răbdarea. Harry părea atât de mulţumit şi de stăpân pe sine, de parcă înca s-ar mai fi aflat pe Răzor, cu câinele la picioare, contemplând conturul Vrăjitoarelor şi reflectând, perfect calm, la treburile sale.

– Aţi văzut pe cineva? întrebă Cooper în cele din urmă.

– Dacă tot mă întrebi, raspunse Harry, am văzut nişte căţărători.

– Ei v-au văzut pe dumneavoastră?

– Mă îndoiesc. Erau jos, lângă pârâu, distrându-se. Cei tineri nu observă prea multe, nu?

– Cât timp a durat plimbarea?

– O jumătate de oră, până m-am întors aici. Gwen îmi pregătise ceaiul, şi i-am dat de mâncare lui Jess.

– Şi mai târziu, pe seară?

– Am ieşit din nou, la Drover. Cam pe la şapte şi jumătate. M-am întâlnit cu Sam şi cu Wilford şi am băut împreună câteva pahare. Mulţi oameni de prin împrejurim.

mă cunosc. Întreabă-l pe Kenny Lee. Asta e ceea ce se cheamă „alibi“, nu?

– V-ați dus direct acolo?

– Şi de ce nu m-aş fi dus direct?

– N-ați făcut un ocol? Pe la Răzor, de pildă...

– De ce să fi făcut aşa ceva? Trecusem deja pe acolo...

– Ați luat şi câinele?

– Jess a fost cu mine. Dar Kenny te obligă să laşi câinii undeva în spate cât timp te afli în cârciuma lui. Spune că îi deranjează pe turişti.

Cooper se întrebă dacă Harry avea să doreasca să afle la un moment dat scopul acelor întrebări. Conchise că nu.

– Avem un martor care a văzut pe cineva în zona unde a fost descoperit cadavrul Laurei Vernon, cam pe la şapte şi un sfert. Persoana văzută corespundea descrierii dumneavoastră...

În orice caz, descrierea fusese destul de vagă, aşa că, până la urmă, nu se putea spune că bătrânul îl inducea în eroare.

– A, serios? replică Harry. Asta pică numai bine, atunci. O să vă ajute foarte mult.

– Dar dumneavoastră, domnule Dickinson, numai ce mi-ați spus că v-ați întors acasă pe la şase şi jumătate. Am înțeles bine?

– Da, aşa este. Ceaiul meu era gata.

– ... Şi ați mai spus că nu ați mai ieşit până la şapte şi jumătate. Aşadar, conform spuselor dumneavoastră, la şapte şi un sfert erați aici, în casă. Aşa este?

– Da.

– Nu se poate să fi fost în ambele locuri în acelaşi timp.

Harry ridică din umeri.

– Asta e problema voastră, presupun.

– Şi ziua de duminică? întrebă Cooper, dornic să schimbe subiectul.

– Ce-i cu ea?

– În ziua aia aţi ieşit la o plimbare pe Răzor cu câinele?

– Ca de obicei: la nouă dimineaţa şi la şase seara.

– Pe acelaşi drum? Către Raven's Side?

– Da.

– Şi luni dimneaţă? La fel?

– La ora nouă.

– În cazul ăsta, pare puţin ciudat – nu? – că aţi găsit pantoful acela abia luni seara... Deja făcuserăţi patru drumuri în zona respectivă – unul cam în intervalul când a fost ucisă Laura Vernon şi trei după aceea. Şi n-aţi văzut nimic?

Harry îşi scutură pipa în şemineu, privi lung la vatra goală, după care ridică ochii spre Cooper. Îşi îngustă privirea şi îşi încordă maxilarul. Cooper avu senzaţia că urma o altă tăcere stânjenitoare.

– Aveam de gând să discut cu Vernon, spuse Harry deodată.

– Poftim?

Cooper fu luat prin surprindere şi de informaţia primită, dar şi de faptul că Harry i-o oferise de bunăvoie, fără ca el să fie nevoit să i-o smulgă cu cleştele încins.

– Sâmbătă seara... Mi s-a părut că l-am văzut pe Graham Vernon când eram la plimbare cu Jess. Aveam de gând să discut cu el.

– Despre ce, domnule?

– Aveam ceva ce doream să discut cu el. Ceva personal.

– Despre...?

– Ceva personal.

– Cât de bine îl cunoaşteţi pe domnul Vernon?

– Nu-l cunosc. Nu l-am întâlnit niciodată.

– Şi atunci de ce doreaţi să vorbiţi cu el?

– Am spus deja de două ori. N-am de gând să mai spun o dată.

– Aş putea să insist, domnule Dickinson. Aş putea să vă convoc la secţie, ca să ne ajutaţi la anchetă, iar acolo am iniţia un interogatoriu oficial şi v-am cere să daţi o altă declaraţie.

– Dar eu chiar dau o declaraţie în momentul ăsta, insistă Harry. Era o chestiune personală. Iată declaraţia mea!

– Dar înţelegeţi că, în caz că problema dumneavoastră personală are o legătură cât de mică cu fiica domnului Vernon...

– Asta pot să-ţi spun eu: n-are!

– Atunci probabil că are legătură cu familia dumneavoastră?

Harry îi zâmbi plin de bunăvoinţă, ca unui elev isteţ.

– Tot ce se poate, tinere.

– Unde l-aţi întâlnit pe domnul Vernon?

– Iar faci presupuneri...

– Mă scuzaţi...?

– Am spus că *doream* să discut cu el. Dar nu l-am găsit. Dispăruse din nou.

Acum, gândurile lui Cooper se îndreptau într-o altă direcţie. Şi-l imagina pe Harry Dickinson colindând pe Răzor cam pe la aceeaşi oră la care se aflau acolo atât Laura Vernon, cât şi tatăl ei, ca să nu mai vorbim de asasinul Laurei, oricare ar fi fost acela. Apoi se gândi la Gary Edwards, omul acela pasionat de păsări, care se aflase într-o poziţie extrem de avantajoasă, dar care, cu toate acestea, nu-l zărise decât pe unul din ei. Apoi înţelese că, dacă Harry l-ar fi întâlnit într-adevăr pe Graham Vernon când era la plimbare, atunci conversaţia lor ar fi făcut cu siguranţă ca Harry să ajungă înapoi acasă mai târziu decât de obicei. Dar l-ar fi făcut oare să întârzie peste ora şapte şi un sfert? În cazul ăsta, şi Gwen ar fi trebuit să mintă... Pe de altă parte, ar fi făcut-o – nu? – ca să-l protejeze pe Harry...

– Următoarea întrebare, îi întrerupse Harry firul gândurilor.

Cooper decise că lucrurile se complicaseră prea mult.

– Deocamdata nu mai am întrebari, domnule Dickinson.

– Nu? Harry păru dezamăgit. Îşi ţuguie buzele şi îşi lăsă capul într-o parte. Păcat... Speram sa am parte de o perpeleală în toată regula. Un interogatoriu... Ştii tu, ca în *Cracker*[1].

– Poftim?

– Tipul ăla gras care apărea la televizor.

– Vă referiţi la Robbie Coltrane... Juca rolul unui psiholog criminalist.

– Da. Îi întorcea pe aia pe toate feţele... Ţipa la ei, îi înjura... Ameninţa sa-i lovească dacă nu spuneau adevarul... Harry îl cântari pe Cooper cu o privire critică. Mda, în fine... Tu nu eşti ca el... Sau eşti, tinere?

– Nu, domnule Dickinson. Eu nu sunt Cracker. Şi nu sunt nici inspectorul Morse.

Cooper se ridică, gata să plece, îndesându-şi carnetul în buzunar.

– Probabil va lua cineva din nou legătura cu dumneavoastră, domnule Dickinson.

– Mi se pare corect. Cu siguranţa, ma veţi găsi fără probleme.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat!

Cooper ajunse la uşă şi aruncă o privire peste sat, izbit de contrastul dintre lumina puternică a soarelui care scălda strada şi cotloanele reci, umbroase, şi mobila masivă din camera pe care o lăsase în urmă. Trecând dincolo de uşa de la Dial Cottage te simţeai ca şi cum ai fi ieşit dintr-o peşteră adâncă. În memoria ancestrală, peşterile trebuie să fi fost asociate cu

[1] Serial britanic de televiziune, al cărui personaj principal este Eddie „Fitz" Fitzgerald – un psiholog criminalist (un *cracker*, în limbajul argotic). Robbie Coltrane – actorul din rolul principal – dă viaţă unui antierou clasic: infidel, alcoolic, fumător înrăit, supraponderal, dependent de jocuri de noroc, temperamental, sarcastic şi vulgar, dar, cu toate acestea, foarte cerebral şi extrem de priceput în meseria sa. (n.tr.)

ideea de siguranță. Însă acolo existau întotdeauna și pericole. Exista întotdeauna posibilitatea ca vreun animal sălbatic foarte periculos să stea la pândă în peștera aceea. Cooper se întoarse să-și ia rămas-bun de la bătrân și zări ochii acestuia, albaștri și tăioși, ațintiți batjocoritor asupra lui.

– Nu. Și nici macar Miss Marple[1] nu ești, îi mai spuse Harry.

[1] Personaj celebru care apare în doisprezece dintre romanele Agathei Christie. (n.red.)

17

Biroul inspectorului-şef Tailby era una dintre puţinele încăperi de la sediul central al diviziei din Edendale care aveau aer condiţionat. În ultimele câteva saptămâni, se găsisera o mulţime de pretexte pentru a se convoca întruniri care nu puteau fi ţinute decât în biroul inspectorului-şef, nicaieri altundeva. Totuşi, Ben Cooper era convins că vizita lui din după-amiaza aceea în biroul inspectorului avea o altă justificare decât temperatura insuportabilă.

– Foarte interesant! comentă Tailby atunci când încheie trecerea în revistă a interogatoriilor de la Dial Cottage. Dar ia spune-mi, Cooper, simţi că l-ai strâns cu uşa suficient de tare?

Cooper îşi aminti vorbele lui din timpul şedinţei de dimineaţa şi se întrebă dacă inspectorul îl lua peste picior. Se bucura că luase decizia să nu menţioneze nimic din ceea ce se petrecuse la Thorpe Farm înainte de a reuşi sa-l urce pe Harry în maşină.

– Bătrânul are o fire destul de dificilă, domnule.

– Ştiu. Poate că vom fi nevoiţi să-l aducem la secţie şi să-l interogăm cu mare băgare de seamă. Asta o să-i cam dea planurile peste cap, nu?

– Tot ce se poate.

– Şi ce înţelegi tu din toate astea, Cooper? Îl crezi?

– Păi, oricât de ciudat ar părea, eu îl cred, domnule.

– Hm...

– Ei bine, eu cred ce mi-a spus din cauza lucrurilor pe care nu mi le-a spus, dacă mă înțelegeți...

– Mi-e teamă că nu te înțeleg...

– Ei bine, mie mi s-a părut că a evitat cu mare iscusință să spună o minciună. Dacă existau lucruri pe care nu dorea să mi le spună, pur și simplu se eschiva. Din acest motiv, eu cred că tot ceea ce mi-a spus este adevărat. Presupun că minciunile contravin principiilor lui.

– Mai exista oare asemenea oameni? Poate că oi fi eu un inspector-șef bătrân și cinic, dar credeam că principiile astea au dispărut odată cu George Washington...

– E de moda veche, știu, însă pe aici mai sunt încă oameni care au fost crescuți în felul ăsta. Și am senzația că Harry Dickinson este unul dintre ei. Ăsta ar fi un motiv foarte bun pentru care nu spune mai mult decât este absolut necesar. Cu cât spui mai puține, cu atât tentația de a minți este mai mică.

– Spune adevărul sau nu spune nimic!

– Așa este, domnule. Exact așa!

– Asta îmi spunea mie sergentul din schimbul de tură cu mulți ani în urmă, pe vremea când abia fusesem recrutat, spuse Tailby. Dar asta chiar se întâmpla demult... Lucrurile se schimbă, Cooper.

– Cu tot respectul, domnule, dar nu toate lucrurile se schimbă.

Tailby își trecu cu nădejde o mână prin păr, ca și cum ar fi încercat să amestece parul cărunt din față cu părul mai închis la culoare din spate, pentru a nu mai arăta de parcă ar fi avut o tentativă complet eșuată de testare a produselor Grecian 2000[1]. Era și mai tras la față decât de obicei și părea obosit.

---

[1] Gamă de produse cosmetice pentru bărbați, menită să stopeze și chiar să inverseze procesul de încărunțire a părului, redându-i acestuia culoarea naturală. (n.tr.)

– În regulă. Aşadar, omul nostru cu pasările s-a înşelat asupra orelor? I-a văzut pe Dickinson şi pe câinele lui mai devreme decât credea?

– Nu-i exclus. Poţi pierde noţiunea timpului când te afli sus, pe dealuri. Şi te poţi înşela foarte rău.

– Va trebui să verificăm teoria asta împreună cu el. Tailby răsfoi un dosar cu rapoarte. La naiba! Nu scrie nicăieri dacă avea ceas sau dacă ceasul lui era bine reglat. De fapt, una peste alta, asta e mai mult o schiţă decât un interogatoriu... Cine s-a ocupat de el? Făcu o grimasă. A, da... Sergentul Rennie.

Repetând involuntar gestul inspectorului-şef, Cooper ridică o mână pentru a-şi îndeparta o şuviţă de pe frunte, găsind câteva fire de par lipite de piele din cauza sudorii.

– Nu pot să mă împac cu ideea că toţi oamenii aceia care prezintă interes pentru noi s-au aflat pe Răzor în acelaşi timp, spuse el. Laura, Harry Dickinson, Graham Vernon... Şi o a patra persoană – ucigaşul? Ar fi o coincidenţă mult prea mare...

– Nu putem să-l lăsăm pe Dickinson să scape aşa uşor, refuzând să ne spună despre ce anume dorea să discute cu Graham Vernon, decise Tailby.

– Putem dovedi cumva că motivele lui sunt relevante pentru ancheta?

Tailby reflectă la întrebarea lui.

– Faptul că Dickinson şi Vernon s-au aflat pe Răzor la momentul acela este foarte relevant.

– Problema şi mai mare e ce anume făcea Vernon acolo, punctă Cooper.

– Mă tem că membrii familiei Vernon mai au de răspuns la câteva întrebari. În mod clar, ceva nu se leagă în relatarea lor privind şirul evenimentelor ce au precedat dispariţia Laurei. Cu toate astea, au fost foarte convingători în timpul apariţiei televizate. Graham Vernon dă foarte bine la televizor.

Gândindu-se la imaginea afişată de Vernon în faţa camerelor de televiziune, Ben Cooper nu era deloc impresionat. Ştia din propria experienţa că vorbele spuse de dragul camerelor TV aveau chiar şi mai puţine şanse de a se apropia de adevăr decât amestecul obişnuit de invenţii şi subterfugii cu care avea el de-a face în fiecare zi de lucru. Minciunile spuse sub lumina stralucitoare a reflectoarelor şi în faţa camerelor de filmat erau tot minciuni până la urmă.

Îl urmări pe Tailby jucându-se distrat cu nodul cravatei sale asemenea unui bărbat preocupat de aspectul său exterior, şi ştia că inspectorul-şef simţea acelaşi lucru.

– Cu Daniel Vernon cum rămâne?

– A, în cazul lui există mulţi martori de încredere care declară că se afla în Exeter în momentele care ne interesează pe noi. S-ar părea că face parte din nu ştiu ce grupare de stânga, cu preocupări sociale. Nu-mi imaginez de unde i-au venit ideile astea! Ghinion încă o dată! Aveam o presimţire în privinţa tânărului Daniel. Până la urmă, l-am lăsat pe detectivul Weenink să treacă pe la Piciorul Muntelui, să-l întrebe despre aranjamentele privitoare la transport. A reieşit că tatăl lui s-a oferit să-i plătească drumul cu trenul sau chiar să meargă până la Devon ca să-l ia atunci când Laura a fost găsită moartă – luni. Însă Daniel a preferat să facă autostopul, iar asta i-a luat o noapte întreagă şi jumătate din dimineaţa zilei următoare. L-am găsit pe şoferul autocamionului pentru transportat vite care l-a lăsat la intersecţia 28 pe autostrada M1 la primele ore ale dimineţii.

– Interesant...

– Oamenii nu mai sunt atât de dornici ca pe vremea mea să-i ia în maşina lor pe tinerii neîngrijiţi aflaţi pe marginea drumului.

– Nu asta...

– Ştiu ce ai vrut să spui, Cooper. Şi sunt de acord cu tine. Dar asta poate să mai aştepte puţin.

Cooper se întrebă dacă acesta era semnalul ca el să plece. Inspectorul însă părea a fi dispus să-l asculte, aşa că hotărî să mai insiste.

– Care-i treaba cu Lee Sherratt, domnule?

– Neagă tot. Spune că nu a avut nici un fel de relaţie cu Laura Vernon; că, de fapt, abia dacă o cunoştea. Dar prezervativul ăla folosit i-a cam luat piuitul. Analiza ADN o să-i vină de hac. Tot ce avem de făcut este să aşteptam rezultatele.

– Care să dea de înţeles că băiatul a avut raporturi sexuale în aer liber? Analizele nu vor dovedi că a facut sex cu Laura Vernon...

– Dar ele vor fi suficiente ca să-l strângem puţin cu uşa. În orice caz, avem la îndemână şi o alternativă... Sergentul Morgan l-a găsit pe iubitul Laurei.

– Aha!

– Un tânăr pe nume Simeon Holmes, în vârstă de şaptesprezece ani. Locuieşte în Edendale, pe proprietatea Devonshire. O ştii?

Cooper o ştia foarte bine chiar. Patrulase prin zona aceea ca tânăr poliţist, ocupându-se de cursele cu maşini furate sau strângând informaţii despre traficanţii de droguri locali, care operau din clădirile de beton prefabricat, apărute acolo din greşeală prin anii '60.

Proprietatea Devonshire ocupa suprafaţa cu altitudinea cea mai joasă de pe fundul văii, fiind situată acolo unde altădată se găseau mlaştini şi terenuri inundabile, până când, la un moment dat, acestea fuseseră asanate în grabă, pentru construirea ansamblului de locuinţe. În 35 de ani, umezeala îşi făcuse loc treptat în fundaţiile caselor, umplând pereţii de igrasie şi făcând uşile şi ferestrele să putrezească. Multe dintre case deveniseră practic de nelocuit, ciupercile crescând

prin podele, iar apa scurgându-se prin acoperişuri. Dar sărmanii din Edendale aproape că nu aveau unde să plece în altă parte. În vale, acela era echivalentul zonelor centrale ale marilor oraşe.

– Cum a ajuns băiatul ăsta să fie iubitul Laurei Vernon? Pare a fi total nepotrivit.

– Nu cred că e genul de băiat pe care l-ar accepta părinţii ei, conchise Tailby. În primul rând, are o motocicletă. Spune că a întâlnit-o pe Laura aici, în oraş, într-o zi pe la ora prânzului, când amândoi ar fi trebuit să fie la şcoală. De fapt, spune că de la ea pornise totul şi că de atunci fata pleca mereu de la ore pentru a se întâlni cu el în diverse locuri convenabile.

– Carevasăzică, o întindea...

– Aşa se spune, mai nou? Credeam că se spune că i-o trăgea, nu că o întindea...

– Mă refeream la faptul că lipseşte de la ore, domnule, nu la treaba cealaltă...

– Aaa... Ei bine, după toate aparenţele, făceau şi treaba cealaltă. Holmes declară că Laura i-ar fi spus că avea şaisprezece ani.

– Aşa spun ei întotdeauna.

– Dar e greu al naibii, nu? Cu siguranţă, eu nu mi-aş putea da seama dacă vreuna dintre fetele astea are cincisprezece sau şaisprezece ani. Uneori, arată de parcă n-ar avea mai puţin de optsprezece ani, când, de fapt, ele au doar doisprezece. Oricum, în acest caz Procuratura n-ar dispune urmărirea penală pentru coruperea unei minore. Nu când băiatul are doar şaptesprezece ani...

– În cazul ăsta, domnule, avem multe piste posibile.

Tailby oftă.

– Prea multe chiar. Avem de-a face, în mod evident, cu un număr prea mare de suspecţi. Aş prefera sa reduc numărul la unul singur cât ne aflăm încă în stadiile incipiente ale

anchetei. Dar cel puţin nu se mai pune problema unei legături cu cazul Edson.

– Există rapoarte privind existenţa unor motociclete în Moorhay, în urma cercetărilor efectuate pe teren? întrebă Cooper.

– Da, avem mai multe rapoarte de acest fel. Acum sunt verificate de calculator. Holmes o să vină la secţie în scurt timp, pentru a i se lua o declaraţie. Poate că ar fi cazul să îl studiem puţin, noi amândoi. Putem să-i lasam pe Harry Dickinson şi pe Vernoni pentru mai târziu. Băiatul ăsta pare mai mult decât bucuros să ne ajute. Ce zici, Cooper?

– Mi-ar plăcea, domnule. Vă mulţumesc!

În acel moment sună telefonul, iar Tailby preluă un apel de la recepţie. Facu un semn uşor din cap, în timp ce pe buze îi apăru un început de zâmbet.

– Schimbare de planuri, anunţă el. Inspectorul Hitchens poate să se ocupe de Holmes în locul nostru. Dacă faci un drum până jos, îl vei găsi pe domnul Daniel Vernon aşteptându-te acolo. După câte se pare, are să ne spună câte ceva.

Unul dintre derulatoarele duble ale casetofonului începuse să scoată un zgomot slab, agasant. Diane Fry se gândi că ar fi putut fi proiectat să facă aşa în mod intenţionat, pentru a-l stoarce de puteri pe cel interogat. Astăzi însă, erau mai mari şansele ca zgomotul acela să-i epuizeze pe cei care conduceau interogatoriul.

– Ştii, la ora prânzului noi plecăm de la şcoală şi mergem la jocurile mecanice. Uneori stăm acolo toată dupa-amiaza. Nu ne duce nimeni grija...

Simeon Holmes avea înca pe el partea de jos a costumului negru de piele, special pentru motociclişti, însă îşi dezbrăcase jacheta, nemulţumit de zăpuşeala din camera de interogatoriu. Purta un tricou negru, cu o poză a trupei rock Manic Street Preachers, tricou care îi lăsa la vedere braţele şi umerii netezi

şi bine dezvoltaţi. La baza gâtului, pe ambele părţi, avea nişte tatuaje mici, albastre. Parul îi era tuns scurt în creştetul capului, dar fusese lăsat să crească lung la spate. Băiatul avea un cercel de aur într-una din urechi şi un semn din naştere, micuţ, lângă una din sprâncene. Diane Fry îşi aminti că sergentul Morgan îl descrisese pe Holmes ca fiind genul acela de ţăranoi musculos care are succes la unele fete. Plus că mai avea şi o motocicletă cu o capacitate cilindrică de 500 cm3.

– Dar tu eşti elev la Şcoala Comunitară Edendale, spuse Hitchens cu o uimire aproape nedisimulată.

– Exact, amice.

– Cum poţi lipsi de la şcoală toată după-amiaza?

– Ştii, noi avem perioade de studiu. Asta înseamnă că putem face ce vrem noi şi că nu trebuie să ne ducem la ore.

– Să faceţi ce vreţi? Adică să faceţi orice în afară de studiu, presupun.

Holmes ridică din umeri.

– Toată lumea procedează la fel...

– Înţeleg...

Hitchens făcu un schimb de priviri cu Fry, care ridică din sprânceană. Pentru ea, preocupările unora precum Simeon Holmes nu erau nici o surpriză.

– I-ai declarat sergentului Morgan că ai cunoscut-o pe Laura la una dintre salile de jocuri mecanice de pe Dale Street.

– Da, la Tommy's Amusements. Jucam unul dintre jocurile alea de lupta pe calculator, ştii? La Tommy's sunt cele mai bune jocuri, şi ajunsesem la un scor mare... Eram mai mulţi acolo, poate şase sau şapte.

– Colegi din clasa a şasea[1]?

---

[1] În sistemul educaţional din Anglia, Ţara Galilor şi Irlanda de Nord, precum şi din unele ţari membre ale Commonwealth, clasa a şasea reprezintă ultimii doi ani de învăţământ obligatoriu, în timpul cărora elevii (cu vârste cuprinse între 16 şi 19 ani) se pregătesc, de regulă, pentru examenele GCSE (General Certificate of Secondary Education), nivel avansat. (n.tr.)

– Unii dintre ei, da.

– Şi?

– Păi, unul dintre colegii mei, care era lângă fereastra din faţă, a strigat la mine, spunându-mi că o târfuliţă îşi bagă nasul pe la motocicleta mea afară. Aşa că am ieşit şi am văzut-o călare pe şa, mişcând ghidonul dintr-o parte în alta. Sincer să fiu, era o gagică dată naibii! Dacă în locul ei era un tip, l-aş fi pus la pământ numaidecât. Nu-mi place să pună alţii mâna pe motocicleta mea! Dar era gagicuţa asta, Laura.

Fry strâmbă din nas. În încăpere se simţea un miros dubios, care în ultimele câteva minute devenise din ce în ce mai pregnant. În camera micuţă era într-adevăr cald şi sufocant, dar nu era vorba doar de mirosul acru al sudorii stătute a unui bărbat.

– N-o cunoscuseşi pe Laura înainte? îl întrebă ea.

– N-o mai văzusem niciodată.

– Eşti sigur?

– Mi-aş fi amintit de ea, scumpo, crede-mă. Nu uit niciodată o bucăţică bună.

Holmes rânji larg la Diane Fry, care rămase impasibilă, cu toate că tare şi-ar mai fi dorit să-l „pună la pământ" pe individul ăsta! Nu-i plăcuse niciodată prea tare ca puştii de teapa lui Simeon Holmes să i se adreseze cu apelativul „scumpo".

– Era o tipă atrăgătoare, nu? îl întrebă Hitchens.

– Da, într-adevăr...

Sesizase oare o uşoară tresărire? Fry mai avusese de-a face şi înainte cu oameni care păreau aproape netulburaţi de moartea unei persoane foarte apropiate, până când, la un moment dat în discuţie, persoana aceea era menţioantă la timpul trecut. Atunci, realitatea morţii părea să lovească nemilos printr-un singur cuvinţel.

– Şi de ce era ea călare pe motocicleta ta? întrebă Hitchens.

– A spus că se uita şi ea puţin. Ştii, multor gagicuţe le plac motocicletele. Le gasesc foarte sexy. Abia aşteaptă să-şi desfacă picioarele şi să se urce călare pe una.

– De-asta mergi tu cu motocicleta?

Holmes rânji din nou.

– Nu chiar. Dar ajută, să ştii!

– Tu spui, aşadar, că pe ea o interesa motocicleta, nu persoana ta, nu?

Holmes se uita la ea, ignorându-i privirea încruntata şi pastrându-şi zâmbetul acela larg pe chip.

– Las-o balta! Ma rog, la început ai fi putut crede asta – ea pretindea ca făcea puţin pe interesanta. Dar n-a trebuit decât să bag câteva texte, ştii cum e, după care am început imediat sa discutăm. A venit la sală, să mă vadă jucând. Da, şi mai târziu unul dintre ceilalţi băieţi de acolo, care o cunoştea, mi-a spus ca tipa întrebase de mine cu câteva zile înainte. Voia să ştie cine sunt, cum mă cheamă, chestii de genul ăsta... Aşa că, evident, îi placea de mine... Chestia cu motocicleta a fost doar un şiretlic. Se întoarse apoi spre Hitchens, explicând: Ştii, gagicile mai fac chestii de-astea câteodată...

– Da, ştiu, spuse Hitchens.

Pentru moment, Fry crezu că inspectorul urma să-i facă lui Holmes prieteneşte cu ochiul. Iar, dacă ar fi făcut-o, ea ar fi trebuit sa părăsească numaidecât încăperea.

– Şi mai ales gagicuţele ca ea, adăugă Holmes.

– Cum adică?

– Păi, era de la şcoala aia de fiţe, ştii tu... High Carrs. Copiii de acolo n-ar trebui să colinde prin oraş în timpul orelor – nici macar cei din clasa a şasea. Însă ea reuşea să se furişeze. Aşa era ea, Laura. De fapt, nu dadea doi bani pe şcoală.

– Cu toate astea, din câte se aude, era o fată isteaţă.

– Cu siguranţă! Era al dracului de isteaţă! Presupun că, pentru ea, examenele GCSE ar fi fost floare la ureche, însă nu avea chef să înveţe atâta. Îi plăcea mai degrabă muzica. Cred că părinţii ei au împins-o până acolo încât să nu-i mai placă şcoala. Ştii, se întâmplă. Unii părinţi cer prea mult de la copiii lor, iar aceştia aleg direcţia complet opusă. Chiar e păcat!

– Rebeliune adolescentină, nu?

– Mda, exact. Ai trecut şi tu prin asta, nu, amice? În fine, poate ca Laura ar fi trecut de faza asta, dacă i s-ar fi oferit şansa.

– Da, Simeon. Dar nu se poate spune că tu ai fi încurajat-o să se întoarcă la şcoală, nu?

– Păi, nu... Vezi tu, ne-am înţeles destul de bine, de la bun început. A început să vină regulat la sala de jocuri. Sincer să fiu, chestia asta m-a cam surprins – fata era puţin cam rafinată pentru mine, dacă mă înţelegi... Nu era genul meu... Dar era al dracului de focoasă... Da, al dracului de focoasă! Iar eu n-am spus nu. Nu se face, este?

Mirosul acela ciudat venea, fără îndoială, dinspre Holmes. Fry nu puse la socoteală aburul dulce de alcool şi mirosul înţepător de fum de ţigară. Nici unul dintre drogurile întâlnite de ea până atunci nu mirosea chiar aşa. Poate că de vină era costumul de motociclist. Poate era vorba despre vreun ulei folosit pentru a înmuia pielea costumului, ulei care acum începuse să se evapore din cauza căldurii şi a umezelii din camera de interogatoriu. Dar un astfel de miros nu putea proveni decât de la ceva precum grăsimea râncedă de porc.

– Laura n-a avut probleme la şcoală pentru că a încălcat regulile? întrebă ea.

– Habar n-am. Nu mi-a spus niciodată. Oricum nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

– Dar poate că părinţilor ei le-o fi păsat!

Holmes ridică din umeri.

– Nu vorbea prea mult despre ei.

– În esenţă, tu ai spune că Laura a fost cea care a început relaţia, nu? întrebă Hitchens.

– Poftim? A, da... Ea a început-o, într-adevăr. Cum spuneam, era al dracului de focoasă.

– Mai avusese şi alţi iubiţi?

– Bineînţeles. Nu era nici pe departe vreo fecioară neprihănită! Nici să nu vă imaginaţi aşa ceva!

Fry se aplecă spre el pentru a-i adresa următoarea întrebare:

– Când ai început să faci sex cu ea, Simeon?

Holmes îşi mută privirea de la Hitchens la Fry, iar îngrijorarea ascunsa până acum în spatele zâmbetului aceluia larg ieşi la suprafaţă.

– Stai puţin, aici e vorba despre cel care a ucis-o, nu? Asta vă interesează pe voi... Adică, n-o să mă luaţi tare cu chestia aia cu vârsta, da?

– Ce vrei să spui, Simeon?

– Păi, ea mi-a spus că are şaişpe ani, mă înţelegi, dar...

– Tu ţi-ai dat seama că e mai mică, nu?

Holmes îl privi pe Hitchens rugător.

– Nu asta vă interesează, nu? Nu asta contează acum... Acum ea e moartă.

– Aşa zic şi eu, îl linişti Hitchens.

– În regulă. Păi, nu voiam să credeţi că inventez scuze. Dar, sincer să fiu, ea o cerea... Şi încă cum! Abia aştepta să-mi dea pantalonii jos. Pe bune!

– Serios?

– Aşa este! Voia să o facem tot timpul. Mergeam în parc sau ne urcam pe motocicletă şi plecam undeva, la ţară. Sus, pe dealuri. Aşa îi plăcea ei.

– Aşadar, făceaţi sex des?

– Tot timpul – mă rog, de fiecare dată când ne întâlneam, dacă aveam timp suficient. Şi, uneori, chiar şi atunci când nu aveam timp suficient, dacă înţelegeţi ce vreau să zic. Da...

Fry se gândi că, în cazul în care Holmes rânjea din nou, ea avea să-i pună cătuşele şi să-i citească drepturile, sub acuzaţia de comportament indecent.

– Era virgină înainte să te cunoască? îl întrebă ea.

– În nici un caz!

– Eşti sigur?

– Ei bine, în primul rând îţi dai seama când cineva o face pentru prima oară, mă înţelegi... După felul în care reacţionează şi alte chestii de-astea... Băiatul ezită, privind într-o parte, către Fry. În orice caz, ea ştia despre ce era vorba, mai mult ca sigur. Şi, oricum, tipul ăla pe care ea îl întrebase despre mine... deja o avusese şi el. El mi-a povestit despre ea... Bănuia că mai fuseseră şi alţii...

– Carevasăzică, a avut o mulţime de iubiţi...

– Da. Era înnebunită după bărbaţi.

– Atunci, se poate să fi avut şi alţi prieteni în timp ce te vedeai tu cu ea?

– Chiar n-am idee. Presupun că o fi avut... Dacă a avut, mie oricum nu mi-a spus.

– N-ar fi ceva neobişnuit pentru genul de fată pe care ni-l descrii tu. Ar fi putut chiar să o facă intenţionat, pentru a te face gelos.

– Nu sunt gelos din fire, spuse Holmes. Apoi, zâmbetul de pe faţă i se şterse treptat, şi tânărul o privi din nou pe Fry. A, înţeleg unde baţi... Te-ai gândit că am devenit gelos pe vreun alt individ şi i-am dat ei în cap, nu? Ei bine, poţi uita varianta asta! Laura era o fată de treabă, te distrai cu ea. Dar lucrurile astea nu durează, mă înţelegi... Cu toţii ne vedem de vieţile noastre... Până la urmă, ori ea, ori eu am fi găsit pe altcineva şi totul s-ar fi terminat. Câteva săptămâni bune

petrecute împreună, şi asta ar fi fost tot! Nu era o problemă. Oricum, în vacanţe n-apucam să o văd prea des – nu putea scăpa de sub supravegherea părinţilor, mă înţelegi...

– Avem un martor care a văzut-o pe Laura vorbind cu un tânăr pe cărarea din spatele casei de la Piciorul Muntelui, sâmbătă seara, cu puţin înainte ca ea să fie ucisă, îi explică Hitchens.

– Nu eram eu, amice. Deja i-am spus tipului celuilalt unde mă aflam la momentul acela. Eram la Matlock Bath, împreună cu vreo alţi cincizeci de motociclişti.

– Da, aşa ai spus.

Poliţiştii se ocupau deja de verificarea numelor şi a locurilor pe care Holmes i le oferise sergentului Morgan. În funcţie de ceea ce aflau, băiatul ar fi putut fi trimis acasă pentru moment.

Fry îşi dorea să iasă cât mai repede din camera de interogatoriu, ca să respire puţin aer curat, dat fiind că mirosul acela devenise insuportabil. Femeia îl observă pe Hitchens scoţând o batistă, ca pentru a-şi şterge nasul, numai că o ţinu ceva mai mult timp în dreptul nasului.

– Dincolo de asta, reluă Holmes, n-am fost niciodată în apropierea casei ei. A spus cineva că m-ar fi văzut pe mine?

– Nu în mod special, admise Hitchens.

– Păi, vezi?!

Holmes începuse să se relaxeze. Însă Fry nu suporta ideea de a-l vedea relaxându-se. Ar fi putut afişa din nou rânjetul acela.

– Când făceai sex cu Laura, întrebă ea, îţi plăcea să o muşti?

El o privi cu dezgust.

– Las-o baltă!

– Refuzi să răspunzi?

– Nu e treaba voastră!

– Ai fi dispus să ne laşi să-ţi luam amprenta dentară? interveni Hitchens.

– La ce dracu' vă trebuie?

– Pentru a ne ajuta să te eliminăm din cercetările noastre, Simeon. Dacă nu i-ai făcut nici un rău Laurei, atunci chiar n-ai motive sa-ţi faci griji.

Simeon Holmes nu era chiar atât de tâmpit pe cât lăsa să se vadă. Fry observă că baiatul începea să se prindă. O întrebare referitoare la tehnicile lui sexuale, cererea de a-i preleva amprenta dentară... Nu fuseseră tocmai subtili cu întrebările lor. Din cauza temperamentului lui flegmatic, Holmes putea fi subestimat foarte uşor. Însă acum avea o alternativă. Îşi dădea seama că mulajul dentar ar fi putut să-i dovedească vinovăţia în caz că era vinovat. Dar, daca era nevinovat, amprenta aceea ar fi putut să-l achite de orice suspiciune şi să-i ia poliţia de pe cap. Fry şi Hitchens aşteptară amândoi răbdatori, să vadă în ce direcţie avea s-o apuce.

– Bine, acceptă el. Nici o problema!

Pe faţa lui Hitchens se citi deodată dezamagirea. Însă înainte ca el să apuce să mai spună ceva, se auzi un ciocănit, iar sergentul Rennie băgă capul pe uşă. Bărbatul fu surprins de mirosul din încăpere, iar chipul i se schimonosi de dezgust. Hitchens anunţă o pauză în interogatoriu, opri casetofonul şi ieşi pe coridor să discute cu Rennie.

Ramasă singură cu Simeon Holmes, Fry avu ocazia să-l studieze încă o dată. Tânărul o privi direct în ochi. Însă în ultimele câteva minute ceva din afectarea de mai devreme păruse să-l părăsească, ultimele urme ale unui rol bine jucat disipându-se de îndată ce Hitchens ieşi din cameră. Fry nu-şi putea da seama exact despre ce era vorba. Nu credea că tânărul minţise în timpul interviului. Şi totuşi... Câţi ani avea Holmes? Şaptesprezece?

– Simeon, tu trebuie să fii acum în clasa a şasea la Şcoala Comunitară, zise ea.

Holmes ridică sprâncenele, fără să spună nimic, dar privind cu subînţeles la reportofoanele aflate acum în repaus.

– Întrebam şi eu, explică ea.

Băiatul rânji uşor, cu rânjetul acela enervant şi care-i trăda îngâmfarea. Dar tot nimic.

– Numai că mă gândeam, continuă Fry, că fără îndoială ai ceva mai multă minte decât cei mai mulţi dintre colegii tăi.

– Chiar aşa şi este!

– Şi pun pariu că te descurci destul de bine la şcoală dacă-ţi pui mintea. Care sunt materiile la care eşti cel mai bun? Lasă-mă să ghicesc... Ingineria mecanică? Sau poate mentenanţa auto?

Holmes pufni.

– De fapt, chimia şi biologia. Îmi dau examenele de nivel avansat la anul.

Intrigata, Fry îşi dădu seama că avea în faţa ochilor un alt Simeon Holmes, unul care avea până şi un timbru al vocii diferit.

– Cu siguranţă, materiile astea nu te ajută prea mult atunci când demontezi o motocicletă, nu? întrebă ea.

Aspectul acela studiat începu să revină pe chipul băiatului. Fry aproape că văzu transformarea în trăsăturile lui, atunci când el îşi reluă rolul, pufnind a lehamite.

– Poate te gândeşti să mergi mai departe, la facultate, mai adăugă ea, după care rămase tăcută, jubilând în sinea ei în momentul în care zări o umbră de roşeaţă cuprinzând gâtul şi obrajii lui Simeon. Reuşise sa descopere ceva care îl făcea să se jeneze. Un lucru despre care el n-ar fi dorit să discute cu amicii lui motociclişti.

– Dacă ai calificative bune la chimie şi la biologie, ai putea studia... ce? Medicina?

Gura lui se deschise, mişcându-se forţat. Adânc în ochii lui se citea o oarecare durere şi o urmă de amărăciune, ca şi cum Fry îi aplicase o lovitură zdravănă, undeva aproape de cea mai vulnerabilă parte a corpului. Femeia se grăbi să profite până la capăt de avantajul câştigat.

– Am dreptate? Ai vrea să devii doctor într-o bună zi, Simeon?

Dar vraja se rupse atunci când inspectorul Hitchens deschise uşa, exact la timp pentru a auzi ultimele două propoziţii. Figura lui se contorsionă la gândul că ar putea să meargă într-o zi la policlinica locală şi să afle că acest tânăr era noul lui medic. Apoi îi făcu un semn uşor cu capul lui Diane, invitând-o sa iasă din încăpere, lăsându-l astfel pe Simeon Holmes să înceapă să rânjească din nou, învăluit în mirosul lui specific.

– Pe ăsta putem să-l lăsăm din nou în grija lui Morgan, îi spuse Hitchens. I-au găsit pe excursioniştii noştri. Plecăm către West Yorkshire, Diane.

Ben Cooper nu-l mai văzuse pe Daniel Vernon până atunci. La prima vedere, nu era deloc impresionat, însă învăţase de-a lungul timpului să nu-i judece prea în pripă pe cei mai tineri decât el. Era o greşeală să desconsideri pe cineva doar pentru că nu se îmbrăca la fel ca tine sau pentru că nu se purta exact la fel. Daniel Vernon era student. Asta însemna probabil că mergea la petreceri rave care ţineau câte o noapte întreagă şi că lua canabis şi Ecstasy. Poate că ducea în fiecare noapte câte o altă fată acasă şi că lenevea toată ziua în pat. Probabil că nu avea nimic împotriva furtului de indicatoare auto de la marginea drumului ori a şterpelirii de pahare de bere sau scrumiere de prin cârciumi. Dar peste câţiva ani avea să fie un membru respectabil şi înstărit al comunităţii şi urma să solicite o mai bună protecţie din partea poliţiei.

Daniel arăta de parcă băuse prea multă bere ieftină la Liga Studenţilor. Era îmbrăcat cu un tricou alb murdar, care avea inscripţionat pe piept numele unei universităţi americane. Tricoul mirosea a transpiraţie.

Cooper îl conduse pe Daniel într-o cameră de interogatoriu, unde îi aştepta Tailby. Nici nu avură nevoie să pună vreo întrebare înainte ca Daniel să înceapă să vorbească. Era nerăbdător să îşi ia o piatră de pe suflet, şi foarte curând deveni mai mult decât evident despre ce era vorba.

– Mi se pare surprinzător, mărturisi Tailby câteva minute mai târziu, că ai fost foarte nerăbdător să vii aici şi să-mi spui asemenea lucruri despre părinţii tăi.

– E adevărat, spuse Daniel. Puţin mă interesa ce fac ei între ei sau cu prietenii lor dubioşi. Însă nu şi-au dat seama cum o afectau toate astea pe Laura. Ea pretindea că n-o deranjează nimic din ceea ce se petrecea. Voia să experimenteze lucruri noi pe pielea ei. A prins gustul sexului când avea vreo treisprezece ani. Mie îmi spunea tot, deşi nu-mi asculta niciodată sfaturile. Mama n-a bănuit niciodată nimic – nici măcar acum. Tata... Tânărul ridică din umeri. Cine ştie?

– Dar tu ai încercat sa-i bagi minţile în cap, nu, Daniel?

– Am încercat. Dar a fost o pierdere de timp...

– Am găsit scrisorile tale, să ştii.

– Da, ştiu. Aţi luat-o pe cea pe care i-am scris-o după ce mi-a povestit despre Simeon Holmes.

– Da, Holmes... îşi aminti Tailby. Îl cunoşti?

– Nu. Dar felul în care Laura vorbea despre el m-a făcut să-i scriu ceea ce i-am scris acolo. De data asta, părea ceva serios. Pentru ea nu mai era o simplă joacă. Marea mea nelinişte era că ea îi va permite unuia ca el să o lase însărcinată. Voiam să mă asigur că lua în continuare pastilele prescrise de medic. Ea mi-a spus că le lua...

Daniel îl privi pe Tailby întrebător.

– Nu era însarcinată, îl asigură inspectorul-şef, cu toate că se abţinu să îi explice de unde ştiau acest lucru. Sau, mai degrabă, cum aflase medicul legist acest lucru. Prea multe informaţii dăunează de cele mai multe ori. Dar cum de te-ai hotărât să ne spui toate astea acum, Daniel? mai întrebă Tailby.

– Nu mă îndoiesc că tatăl meu v-a spus tot felul de lucruri despre Lee Sherratt şi despre Laura. Nu trebuie să le credeţi! Laura nu era interesată de Sherratt şi nici el de ea.

– Dar mama ta...

– Mamei i se aprinseseră călcâiele după el. Îi plac bărbaţii tineri. Iar el era foarte dornic. Desigur, tata ştia asta. Ştia ce se petrecea. El ştie întotdeauna...

– Vrei să spui că mama ta chiar avea o aventură cu grădinarul?

– Dacă puneţi problema aşa, povestea pare desprinsă dintr-un roman de D.H. Lawrence, nu?

– Serios?

– Dar Lee Sherratt e doar un băiat din sat care a profitat de ocazie pentru a-şi face de cap cu o femeie mai în vârstă. Nu este chiar un Mellors[1].

Tailby nu înţelegea prea bine despre ce vorbea tânărul.

– Tatăl tău crede că probabil Sherratt a ucis-o pe sora ta.

– Dacă a făcut-o, spuse Daniel, dacă într-adevăr a ucis-o, a fost numai vina tatălui meu.

– Cum ai ajuns la concluzia asta?

– El a lăsat lucrurile să-şi urmeze cursul, explică Daniel. Până când s-a ajuns prea departe. I-a făcut plăcere.

– Poftim?

– O, da!

Daniel se trase de tricou, deoarece acesta se lipea de el în părţile laterale, acolo unde transpiraţia începea să se usuce.

---

[1] Personaj principal în romanul *Amantul doamnei Chatterley* de D.H. Lawrence (n.red.)

Se foia încontinuu, iar blugii săi se frecau cu zgomot de pielea scaunului. Se uita de la Tailby la Cooper, iar expresia i se schimba în permanenţă. Când începu să vorbească din nou, vocea lui nu mai era aceeaşi. Era înceată, mai puţin agresivă – era, într-un fel, vocea unui adolescent care vorbea despre o durere interioară pe care n-o mai putea tăinui.

– Într-o bună zi, povesti tânărul, l-am găsit pe tatăl meu în camera lui. Voiam să vorbesc cu el despre ceva ce îmi trebuia la facultate, chiar înainte să plec. Am bătut la uşă, dar probabil nu m-a auzit. S-a dovedit că avea alte preocupări la momentul acela.

Daniel îi aruncă inspectorului-şef un zâmbet slab, ironic. Tailby nu reacţionă în nici un fel. Cu excepţia unei sprâncene uşor ridicate – indicând o oarecare doză de interes – chipul lui era lipsit de orice expresie. Asta îl impulsionă pe Daniel mai mult decât ar fi făcut-o o întrebare directă.

– Era în picioare la fereastră. Avea un binoclu în mână şi privea ceva în grădină. La început am crezut că se uita la păsări. Am fost surprins, nu îl ştiam pasionat de aşa ceva. Tata n-a fost niciodată un om cu hobby-uri – cu excepţia golfului; şi până şi golful era un instrument de afaceri.

– Continuă!

– Tocmai voiam să-l întreb ce specie văzuse. Uneori mai vin ciocănitori la noi în grădină. Atunci m-a auzit intrând, şi, când s-a întors spre mine, l-am văzut. Adică... i-am văzut faţa. Era luat pe nepregătite şi furios pentru că fusese întrerupt. Dar, mai mult decât orice, părea vinovat. M-a întrebat ce doream. L-am întrebat, la rândul meu, la ce se uita; dar n-a vrut să-mi spună. A început să zbiere că testa binoclul acela înainte de a-l împrumuta unui prieten. Însă cum stăteam eu acolo, privind pe fereastră, am zărit-o pe mama...

Tânărul tăcu preţ de câteva clipe bune, astfel că Tailby crezu că îşi terminase relatarea. Inspectorul-şef începu să se

încrunte, iritat de povestea asta aparent fără sens. Însă Daniel mai avea ceva de adăugat.

– Era cu Lee Sherratt. În foişorul din grădină. El era gol de la brâu în sus, aşa cum stătea mai tot timpul, şi zâmbea larg. Mama fusese îmbrăcată cu o cămaşa roşie de mătase, legată în faţă, într-un fel de nod slab. Când am văzut-o eu, tocmai se îmbrăca la loc. Era prima oară când vedeam sânii mamei mele.

În camera de interogatoriu se aşternu tăcerea. Undeva, prin secţie, cineva începu să fluiere. Un telefon sună de vreo şase ori înainte să răspunda cineva. Tailby nu îndrăzni să se mişte în scaunul lui, de teama să nu întrerupă momentul confesiunii.

– Însă nu acesta a fost cel mai rău lucru, continuă Daniel. Priveliştea cea mai înfiorătoare dintre toate a fost cea a tatălui meu. Când am intrat în cameră, iar el s-a întors cu spatele la fereastră, am observat imediat două lucruri. Primul era binoclul pe care îl avea agăţat de gât. Al doilea era erecţia lui.

Tânărul privea fix biroul, ca şi cum l-ar fi interesat pixurile şi grămada împrăştiată de agrafe pentru documente. Tailby îşi aminti de biroul lui Vernon din camera de lucru. Acolo văzuse o poză înrămată, rezemată de o lampă de birou – fotografia unui cuplu proaspăt căsătorit, care, după tunsoarea mirelui şi reverele costumului său, fusese făcută prin anii '70. Graham Vernon era uşor de recunoscut după zâmbetul lui de agent de vânzări şi după sinceritatea felului în care privea spre cameră. Însă, lăsând la o parte schimbările pe care le suferise moda între timp, în tinereţea lui, Graham Vernon semănase foarte mult cu tânarul pe care poliţiştii îl aveau acum în faţă.

– I se umflase sub materialul pantalonilor ca o excrescenţă monstruoasă, continuă Daniel. Era ceva ireal. La început nu mi-am dat seama ce era, mă înţelegeţi. Credeam că

avea ceva în buzunar. Însă el nu ţine nimic prin buzunare, pentru că asta îi strică linia costumului. Apoi am înţeles. De fapt, îl excita să o privească pe mama făcând sex cu grădinarul. Ăsta este tatăl meu, domnule inspector-şef! Tânărul continuă cu o voce spartă: Ăsta-i ticălosul căruia eu îi spun tată!

Tailby dădu uşor din cap. Petrecuse prea mult timp în serviciul poliţiei pentru a mai fi şocat de experienţele sexuale ale altora. Acum, ele nu erau decât nişte fapte demne de consemnat, informaţii care trebuiau îndosariate ca posibile motive şi cărora urma să li se stabilească gradul de relevanţă în raport cu alte detalii din totalul informaţiilor care se vehiculau prin camera de anchetă. Amănuntele legate de viaţa şi de trecutul Laurei Vernon erau puse treptat cap la cap, ca piesele unui puzzle prost conceput. Orice amănunt care arunca puţină lumină asupra circumstanţelor era important. Dar câtă încredere puteai să ai în vorbele unui tânăr mânios şi înverşunat care îşi ura tatăl şi căruia tocmai îi fusese ucisă sora?

18

Banda albastră cu însemnele poliției încă mai flutura agățată de copaci. Un polițist stătea în continuare de pază undeva mai sus, pe potecă. Însă agenții de la Poliția Judiciară și specialiștii de la Criminalistică plecaseră. Acum aveau alte probleme de rezolvat – trebuiau să investigheze scena unei presupuse incendieri din Matlock, un caz serios de agresiune în Glossop și o serie de furturi grave, legate între ele, în Edendale.

– E prea cald. Îmi afectează creierul. Nu pot gândi cum trebuie aici...

Ben Cooper se afla din nou pe versantul ce se cocea sub razele soarelui, analizând împreună cu inspectorul-șef Tailby scena crimei.

– Deci care a fost arma? întrebă Tailby. O creangă de copac, o bucată de lemn? Dar nu există urme de lemn cojit la rănile principale, iar doamna Van Doon spune că ar trebui să existe. În afară de asta, leziunile au fost provocate de un obiect contondent și neted, fără asperități. Așadar... o piatră? Posibil. Dar nu e nici urmă de ea. N-ai lua cu tine un asemenea lucru, nu, Cooper?

Cooper nu era prea surprins de faptul că inspectorul-șef îi cerea părerea. Mai lucrase în subordinea lui și înainte și remarcase contrastul dintre ușurința cu care Tailby le vorbea polițiștilor – chiar și unui umil detectiv – și stilul acela plin de emfază, îngrozitor și foarte formal, care părea să pună

stăpânire pe el atunci când avea de-a face cu publicul larg. Jargonul polițienesc standard îi curgea de pe buze pe negândite în momentele în care trebuia să i se adreseze cuiva care nu era nici suspect, nici coleg detectiv. În vocabularul lui Tailby nu era loc pentru structurile conversaționale firești cu oameni obișnuiți, care nu se făceau vinovați de nimic. Se purta ca și cum acești oameni trebuiau ținuți la distanță, în spatele unor bariere de formalități inutile.

În ciuda vastei experiențe în domeniul investigațiilor criminalistice, cariera lui Tailby avea foarte mult de suferit din cauza faptului că inspectorului-șef îi lipseau aptitudinile de relații cu publicul. Cu timpul, el avea să fie probabil repartizat pe un post administrativ, care urma să-i permită să compileze rapoarte și să compună notițe interne într-un stil oricât de pompos ar fi dorit. Cooper se gândi că asta ar fi fost o mare pierdere. Dar, până la urmă, toată lumea avea defecte imposibil de depășit – doar că uneori ele nu erau atât de evidente.

– Domnule, dacă *era* o piatră și dacă omul acela ar fi avut suficient sânge-rece, n-ar fi trebuit decât să o arunce în apă.

Străbătură câțiva metri pentru a arunca o privire jos, în viroaga de unde pleca poteca Eden Valley. Albia puțin adâncă a pârâului era plină de pietre de mărimea pumnului. Erau sute de astfel de pietre, mii chiar... Și toate erau spălate constant, chiar sub ochii lor, de apa rece, care curgea rapid la vale.

– Hai să vedem dacă Vernonii sunt acasă, spuse Tailby istovit.

Graham Vernon părea îmbujorat, iar chipul îi era buhăit – iar asta înainte să înceapă să se enerveze. Aruncând o privire la vitrina cu băuturi, Cooper bănui că bărbatul apelase prea des la alcool ca să poată face față situației.

– Nu înțeleg de ce dați crezare acestei imagini sumbre a fiicei mele, domnule inspector-șef. Nu se poate să luați cu

adevărat în considerație ceea ce vă spune băiatul acela, Lee Sherratt...

Așa cum era de așteptat, Tailby găsise de cuviință să răspundă la indignarea lui Vernon retrăgându-se în indiferență. Erau ca doi motani bine îngrijiți care lăsau treptat la o parte și ultima urmă de civilizație, zbârlindu-și blana și înfoindu-se pentru a părea mai mari decât erau în realitate.

– Domnule Vernon, atât domnul Sherratt, cât și domnul Holmes ne-au dat declarații. Și, firește, în ancheta noastră, noi luăm în considerație concluziile care decurg din aceste declarații.

– Și cine dracu' e domnul Holmes ăsta?

– Simeon Holmes era iubitul Laurei.

Vernon începu să spumege.

– *Cine?*

– Vă surprinde faptul că Laura avea un iubit?

– Dacă mă surprinde? Vorbești prostii, omule! Laura nu avea timp de iubiți! Toată săptămâna își petrecea timpul studiind. Muncea din greu. În weekenduri avea lecțiile de muzică. Exersa la pian ore întregi. Duminica mergea la călărie – îi ținem calul la grajdurile de pe Buxton Road. Mergea mereu să se ocupe de calul ei ori, dacă nu, o duceam undeva la un concurs de călărie. Iar când nu făcea nici una, nici alta, se afla oricum la grajduri. Era asemenea multor fete de cincisprezece ani, domnule inspector-șef – o interesau mai mult caii decât băieții. Slavă Domnului! La cincisprezece ani e cam devreme pentru ca o fată să aibă iubiți.

– Și totuși...

– Și cine e Holmes ăsta până la urmă? Presupun că un băiat pe care l-a cunoscut la școală. Eu aș fi preferat s-o trimit undeva la o școală de fete, dar asta ar fi însemnat ca ea să ajungă la un internat. Iar soția mea și-a dorit ca Laura să locuiască acasă. Din câte se pare, a fost o greșeală!

Tailby ignoră faptul ca lui Vernon i se lăsara în jos colţurile gurii şi insistă, în aşa fel încât bărbatul să nu aibă răgaz să alunece pe panta tristeţii sau a autocompătimirii.

– Dacă este sa-i dam crezare domnului Holmes, Laura ura şcoala. Ea obişnuia să chiulească de la cursuri ca să îl întâlnească în Edendale. Sau chiar ca să întâlnească alţi tineri, după câte se pare. Ştiaţi lucrurile astea, domnule Vernon?

– Nu, nu ştiam.

– Poate soţia ştie mai multe despre această latură a vieţii fiicei dumneavoastră, domnule.

– Aş prefera să nu-i puneţi soţiei mele asemenea întrebări, se opuse Vernon. Abia începe să se împace cu ideea, domnule inspector-şef. V-aş ruga să n-o împingeţi iar în starea în care a fost până acum!

– Doamna Vernon a parut să reacţioneze foarte bine în faţa camerelor de televiziune în dimineaţa aceasta. Mi se pare că totul a mers de minune, domnule.

– Se agaţă de un fir de par.

Ben Cooper stătea mai în spate, studiindu-l pe Vernon cu atenţie. Bărbatul avea un maxilar pătrat, puternic, şi o figură ca a unui boxer neantrenat. Aceasta se potrivea cu caracterul lui agresiv, însă, în acelaşi timp, părea cumva nelalocul ei în atmosfera biroului – o încăpere spaţioasă cu tavan înalt, cu piese de mobilier masiv şi cu un birou mare de stejar. Un covor turcesc era aruncat peste o pernuţă din fibre de ovăz, aşezată cochet în faţa unui şemineu din cărămidă, cu arcadă, şi a unui suport pentru lemne, din fier forjat, pus în interiorul şemineului.

– Eu nu ştiu nimic despre nici un iubit. Unde locuieşte acest Holmes? Este cumva vreun prieten de-ai lui Lee Sherratt? Aţi luat în calcul varianta asta?

– Nu prea cred ca e posibil, domnule Vernon.

– Păi, eu zic că aţi face bine să aflaţi cu siguranţă. Nu-i aşa, domnule inspector-şef?

– Sigur, Lee Sherratt ne spune o poveste similara cu aceea a domnului Holmes, explică Tailby imperturbabil. Numai că el insistă că n-a avut nici un fel de relaţie cu Laura.

– Minciuni peste minciuni! Aveţi ceva de muncă la trierea lor, nu? Mai bine v-aţi ocupa să dovediţi care din ei a ucis-o pe Laura, în loc să-mi puneţi întrebarile astea ridicole! V-am spus doar ce fel de fată era Laura. Era fiica mea. Nu credeţi că aş fi ştiut şi eu despre toate astea?

– Dumneavoastră s-ar putea să ştiţi, rosti Tailby ca pentru sine. Dar mă întreb dacă mie mi-aţi spune.

– Cum adică?

– Adică nu am cum să nu pun la îndoială ceea ce îmi povestiţi dumneavoastră, în lumina lucrurilor pe care mi le povesteşte însuşi fiul dumneavoastră. Lucruri care ne dau de înţeles ca ne-aţi minţit, domnule Vernon.

În birou se aşternu linişte a. Undeva departe, în casă, porni un aspirator. Un telefon sună de trei ori, apoi se opri. Tailby aşteptă până ce Graham Vernon se prăbuşi, dând impresia că suferea, ca şi cum un ulcer mai vechi i-ar fi ars stomacul.

– Daniel... Ce v-a spus?

Tailby zâmbi cu amărăciune şi îi ceru lui Ben Cooper să citească notiţele interogatoriului lui Daniel. Cooper le citi cu o voce cât putea el de plată, încercând să nu adauge nici o inflexiune anume acolo unde tânărul fusese supărat sau de-a dreptul furios. Vernon îl ascultă în tăcere până când termină. La final, bărbatul rămase cu capul plecat şi nu-i mai putu privi în ochi. Atunci când Tailby începu să vorbească, părea că aproape îl compătimea pe omul acela.

– Şi acum, domnule Vernon... O luăm de la început? Ce aveţi să-mi spuneţi despre Lee Sherratt?

În camera de instructaj, starea de spirit era destul de proastă. Cu toate că urmaseră toate pistele existente, mulţi

dintre poliţişti simţeau că nu ajungeau la nici un rezultat. În aer începea să plutească sentimentul că ancheta ar putea sucomba. Cooper înţelesese acest lucru şi ştia că şi Tailby îl înţelegea. Era treaba inspectorului-şef, în calitate de superior însărcinat cu investigaţia, să susţină moralul echipei.

– Bun, spuse Tailby. I-am descoperit şi interogat atât pe Lee Sherratt, cât şi pe iubitul fetei, Simeon Holmes. Însă, pentru a-l elimina pe vreunul din ei – sau pe amândoi – din ancheta noastră, încă mai avem nevoie de dovezi, iar eu n-am primit astfel de dovezi. Până acum, laboratorul nu ne-a oferit prea multe detalii. Eu mi-am pus speranţele în muşcătura aceea, însă mai avem de aşteptat până primim rezultatele de la odontologul din Sheffield. Ni s-a spus că mâine vom primi un raport preliminar asupra urmelor de dinţi. Însă va dura ceva mai mult până vor fi făcute comparaţiile cu amprentele dentare prelevate de la Sherratt şi de la Holmes.

Ben Cooper privi de jur împrejur prin camera de anchetă, însă nu îi zări nici pe Diane Fry, nici pe inspectorul Hitchens. Conchise că grupul acela de excursionişti fusese localizat, iar cei doi se aflau deja undeva spre nord, urmărind o pistă pe care el însuşi o raportase în urma unei vizite în Moorhay.

– Afirmaţia lui Holmes, cum că Laura ar fi avut o experienţă sexuală vastă, este susţinută de rezultatele analizei postmortem, spuse Tailby. Şi, de asemenea, de declaraţia fratelui Laurei. Aşadar, dacă Holmes spune adevărul în ceea ce priveşte înclinaţiile sexuale ale victimei, am putea oare să-i dăm crezare lui Lee Sherratt, care afirmă că n-a avut de-a face cu ea? Aşa cum spunea şi Holmes la interogatoriu, „nu se face să spui nu, este?“

Tailby răsfoi hârtiile pe care le avea în faţă. În seara asta, numărul poliţiştilor din încăpere scăzuse. Ai fi zis că ancheta începe deja să piardă din anvergură. Cele mai multe dintre acţiunile preliminare fuseseră finalizate. Multe dintre persoanele

indirect implicate fusesera scoase din calcul – găsite, interogate şi eliminate din anchetă.

Acum însă, pistele urmărite erau mai bine conturate. Erau vizaţi doar câţiva indivizi. Domnul Tailby îşi stabilise priorităţile şi alesese linia de urmat în anchetă. Trebuia să fie destul de încrezător în pistele care meritau luate în seamă. La baza lor, exista convingerea că specialiştii de la Criminalistică aveau să vină cu dovezile necesare pentru clasarea cazului.

– În momentul de faţă, avem şi restul poveştii lui Daniel Vernon, adăugă Tailby. Poveste care ar putea să nu fie deloc relevantă. Dar, dacă el spune adevărul, asta înseamnă că Sherratt minte. Ceea ce ne face să ne punem următoarea întrebare: dacă Sherratt era dispus să aibă o aventură cu mama, ce l-ar fi împiedicat să se implice într-o relaţie cu fiica? De asta rămâne să ne convingem noi. Până când alibiul lui Holmes va fi verificat aşa cum se cuvine, va trebui să luăm în calcul posibilitatea ca oricare din cei doi tineri să fie cel care a fost văzut discutând cu Laura în seara aceea. Pe de altă parte, nu trebuie să excludem nici varianta că a fost cu totul altcineva. Aşadar, va trebui să o scoatem la capăt în lipsa unor probe fizice clare. Acolo, undeva, există o armă a crimei, dar şi perechea pantofului sport aparţinând Laurei Vernon. Ambele elemente sunt vitale pentru ancheta noastră, dar pantoful va fi mai uşor de identificat.

Inspectorul-şef făcu o pauză şi încercă să privească la fiecare poliţist în parte. Unii dintre ei îi susţinură privirea; alţii însă erau ocupaţi să-şi citească notiţele sau să studieze atent fotografiile şi hărţile de pe perete.

– Iată deci ce avem de făcut, continuă el. Vom lua din nou la rând casele din Moorhay. Cu toată publicitatea care s-a făcut şi cu toată agitaţia din sat, nimeni nu va dori să ascundă asemenea probe. Iar eu bănuiesc că făptaşul s-a descotorosit de ele undeva în zona aceea. Aşadar, verificăm cursuri de

apă, iazuri, canale de scurgere. Şi căutăm orice urmă de săpături sau de arderi recente. Astea ar fi metodele cele mai la îndemână pentru a te descotorosi de ceva precum un pantof sport – prin îngropare sau ardere. Cineva trebuie să fi făcut asta în ultimele câteva zile.

Tailby prinse cu un bold, pe peretele din spatele lui, o altă fotografie mărită.

– Acesta este Holmes. Acum vom pune întrebări atât despre el, cât şi despre Sherratt. Dar, fireşte, nu vom trece cu vederea nici alte posibilităţi.

Văzând fotografia lui Simeon Holmes, Ben Cooper se îndreptă de spate, străbătut brusc de un fior. El îl zărise deja – şi chiar în Moorhay. Mai mult decât atât, la momentul acela, tânărul săpa ceva. Şi chiar arsese ceva împreună cu un amic. Cooper avu o uşoară ezitare. Părea bizar... Dar ştia că trebuia să spună acum ce avea de spus, nu mai târziu.

– Eu l-am văzut, domnule, interveni el. Ceva mai devreme, astăzi. De fapt, trebuie să fi venit aici direct de la fermă, pentru a fi interogat.

Toate privirile se întoarseră către Cooper. Şovăind, acesta le povesti despre uriaşa grămadă de compost care fusese făcută în dimineaţa aceea la Thorpe Farm. Le mărturisi că îl văzuse pe Simeon Holmes însuşi descărcând bălegarul proaspăt, roabă după roabă, în vârful grămezii, în timp ce bătrânii îl aşezau cu grijă şi îl presau. Le mai povesti despre tânărul neidentificat şi despre focul lui de paie, dar şi despre ceea ce ar fi putut fi o conversaţie menită să-i distragă atenţia în timp ce el însuşi se aflase în faţa grămezii de compost.

În timp ce vorbea, îi simţi pe poliţiştii din încăpere strâmbându-se şi ferindu-se de el, ca şi cum ar fi simţit mirosul bălegarului impregnat în hainele sale.

Terminându-şi relatarea, aşteptă o reacţie. Îi veneau acum în minte cuvintele repetate de Sam Beeley şi de Wilford

Cutts. „Sânge şi oase", spuseseră ei atunci. Şi din nou: „sânge şi oase".

Tailby îl privi lung, după care oftă adânc.

– Of, Isuse! Va trebui să săpăm în grămada aia!

O oră mai târziu, o echipă adunată în grabă sosi la Thorpe Farm cu mai multe maşini, care fură parcate pe aleea ce trecea printre clădirile anexe. Un sergent de la Grupul Operativ, îmbrăcat într-un costum de protecţie şi încălţat cu cizme de cauciuc, se îndreptă spre casă, găsindu-i pe Wilford Cutts şi pe Sam Beeley aşteptând afară, surprinşi de sosirea lor neaşteptată. Îi prezentă lui Wilford mandatul de percheziţie.

– Vreţi să-mi percheziţionaţi casa? întrebă Wilford. Pentru ce?

– Nu casa, îi explică sergentul. Terenul exterior.

– Terenul...?

– Începând cu bucata de acolo.

Poliţiştii începuseră să se strângă pe potecă, încheindu-se la costumele de protecţie şi trăgându-şi cizmele de cauciuc şi mănuşile, în timp ce dintr-o camionetă li se înmânau lopeţi şi furci.

– N-o să vă permit să faceţi săpături la mine pe câmp! îi anunţă Wilford.

Sam le făcu un semn cu bastonul şi începu să râdă atunci când înţelese încotro se îndreptau poliţiştii.

– Uită-te la feţele lor! spuse el. Nu pe câmp au de gând să sape, vor să sape în grămada de gunoi de grajd.

După expresia de pe chipul sergentului, bătrânii îşi dădură seama că aşa era.

– Şi ce vă închipuiţi că o să găsiţi acolo? strigă Wilford, însă sergentul se îndepărtă fără să-i răspundă.

Un agent de la Poliţia Judiciară răscolea prin rămăşiţele focului şi strângea cenuşa în nişte pungi atunci când Tailby şi

Cooper coborâra din maşină, venind spre câmp. Cei doi bătrâni stăteau lângă poarta principală, asistând la întreaga operaţiune, iar Cooper le simţi privirea aţintită asupra sa în timp ce se apropia de ei.

– Grămada aia a fost făcută de nişte meseriaşi, rosti Wilford acuzator. Nenorociţii voştri de poliţişti o s-o distrugă!

– Unii dintre amărâţii aştia par să nu fi pus mâna pe o furcă niciodată în viaţa lor! conchise Sam, privind lung şi nedumerit la săpătorii îmbrăcaţi în costume de protecţie.

– Domnule Cutts, mi se pare că puţin mai devreme în cursul zilei de azi a fost la dumneavoastră un tânăr, pe nume Simeon Holmes... A lucrat aici, spuse Tailby.

– A, da! confirmă Wilford. Tânărul Simeon şi colegul lui. Buni băieţi! Muncitori... Ne-au curăţat coteţul porcilor.

– Şi v-au ajutat să faceţi grămada de compost pe care o aveţi acolo.

– Ei bine, ei au făcut partea cea mai grea – au încărcat roabele şi aşa mai departe...

– Ce e în grămada aia de compost, domnule Cutts?

– Ei, asta-i! exclamă Sam. Doar i-am explicat foarte clar tânărului de colo ce am pus în ea. Nu, Wilford?

– I-am explicat pe îndelete, din câte îmi amintesc eu...

Atenţia lui Sam se îndreptă din nou la cei de pe câmp. Nu putea crede ce-i vedeau ochii.

– Unii răscolesc în gramadă, alţii stau acolo şi o studiază... Ce-şi închipuie că o să facă? O să joace ţonţoroiul?

– Şi aţi şi ars ceva, mi se pare... La ce anume aţi dat foc, domnule Cutts?

– La nişte paie... crengi uscate... gunoaie în general.

– I-aţi permis lui Simeon Holmes să pună altceva pe foc sau în grămada de compost?

– Ce să fac?

– Celălalt băiat avea grijă de foc, între două încarcături, explică Sam.

– Şi cine era băiatul acela?

– Nu ştiu decât că i se spune Doc. E un coleg de-al tânărului Simeon.

– Asta-i o poreclă?

– Cred că da. Nu l-am mai văzut până acum.

– Şi cum au ajuns să lucreze pentru dumneavoastră, domnule Cutts?

– Harry i-a trimis încoace. Aveam nevoie de ceva mâna de lucru, şi mi-a spus că fiul unui nepot de-al lui e tare săritor.

– Fiul unui nepot?! Şi aici e amestecat Harry Dickinson?

– Áia doi sunt nişte tineri tare cumsecade. Lăsaţi-i în pace!

– Mie mi se pare că băieţii ăia ai dumneavoastră chiar s-au apucat să numere căcărezele! comentă Sam, studiind atent agitaţia creata în jurul grămezii de compost.

Cooper îl urmă pe inspectorul-şef care plecă nemulţumit, cu paşi mari, către cealaltă parte a câmpului. Compostul începuse să fermenteze de îndată ce grămada fusese terminată, şi în mai multe locuri se zăreau vapori ridicându-se. La suprafaţa mormanului roiau mii de muşte de bălegar maroniiroşcate. Când erau deranjate, acestea se ridicau în nori fremătători, doar pentru ca apoi să se aşeze din nou pe porţiunile de bălegar proaspăt aduse la suprafaţă, după ce oamenii începură să răstoarne întregul morman într-o parte.

Săpatul implica o muncă serioasă şi obositoare, iar poliţiştii simţeau mirosul pregnant de bălegar infiltrându-se în costumele lor de protecţie şi fiind apoi absorbit de sudoarea de pe trupurile lor. Cel mai neplăcut era pentru cei care se aflau în vârful mormanului, unde căldura emanată de compost îi făcea să se simtă ca nişte sclavi care munceau din greu în inima unui furnal sau care alimentau focarul unei

uriaşe locomotive cu abur. Se opreau adesea să se odihnească, moment în care alţi poliţişti le luau locul, dintre cei care până atunci mutaseră bălegarul într-o parte, răscolindu-l şi răsfirându-l în aşa fel încât să se asigure că nici o eventuală probă nu scăpa neobservată.

Pe măsură ce operaţiunea continua, mirosul devenea tot mai insuportabil, iar Cooper le devenea tot mai antipatic colegilor lui. Multe priviri înveninate se îndreptau înspre el în timp ce grămada scădea, fără ca din ea să apară ceva incriminator – decât cel mult o bucată încâlcită de sfoară albastră sau un cotor putrezit de măr.

Apoi una dintre furci lovi un obiect solid. Imediat, unul dintre poliţişti se lăsă în genunchi şi începu să sape cu mâinile protejate de mănuşi în materia puturoasă. Cineva întinse pe jos o folie de plastic, şi urmatorii câţiva centimetri din grămada de bălegar fură transferaţi cu grijă pe folie, în eventualitatea că materialul respectiv urma să fie împachetat şi trimis la laboratorul de criminalistică. Agentul de la Poliţia Judiciara, care terminase de studiat locul unde fusese făcut focul, îngenunche şi el alături de poliţist, uitând de mizeria care îi păta genunchii şi de roiurile de muşte care bâzâiau în jurul frunţilor lor asudate.

În cele din urmă, după ce fu înlăturată o bucată mare de bălegar, ceva alb apăru printre fibrele întunecate. Obiectul fusese străpuns de un dinte de la furca poliţistului, iar acum zona în care muşchiul şi tendonul erau expuse semăna cu o gaură făcută de un glonţ în mijlocul pielii albe, goale.

19

Aflată în fața televizorului din camera ei, Fry schimbă posturile până ce, în cele din urmă, găsi o emisiune de știri. Urmări un reportaj referitor la un scandal sexual în care fusese implicat un ministru din guvern, află despre întreruperea discuțiilor cu Irlanda de Nord și asculta știrile despre un război îndelungat dintr-o țară africană, unde mii de oameni muriseră deja într-un inexplicabil conflict tribal. Totul era cât se poate de previzibil.

Se tolăni pe patul ei tare, ronțăind unul dintre biscuiții oferiți gratis într-un pachet ambalat în celofan, aflat pe noptieră. Își aruncase neglijent încălțările și își dăduse jos hainele transpirate, iar acum avea pe ea chimonoul cel negru peste lenjeria de corp. Își dorea să-și fi făcut timp să treacă pe la un magazin din Skipton, ca sa cumpere niște ciocolată.

Apoi, pe ecranul televizorului apăru o imagine cu pădurea din Moorhay. Arăta ca și cum camera de filmat fusese amplasată pe Raven's Side, acolo unde stătuse Gary Edwards, omul cu păsările. Imaginea era focalizată asupra locului unde fusese găsită Laura Vernon, însă tot ce se putea zări era banda cu însemnele poliției. Apoi apăru un reporter cu un microfon, prezentând un sumar al anchetei; după aceea se schimbă cadrul, și pe ecran apăru imaginea sediului Poliției din Edendale, urmată de cea a unei încăperi ticsite de oameni, pline de reflectoare și de microfoane. La o masă stăteau inspectorul-șef Tailby, un ofițer de presă, iar alături de

ei – Graham şi Charlotte Vernon. Fotografia atât de familiară acum a Laurei apăru în colţul ecranului. Urma să fie transmisă înregistrarea făcută în dimineaţa aceea.

Fuseseră rezervate câteva minute bune pentru prezentarea cazului Vernon. Fry ştia că, pentru a fi de un real interes pentru mass-media, crimele trebuiau să implice, mai nou, copii sau adolescente ori chiar tinere mame. Dar, în acelaşi timp, părea să conteze şi regiunea în care se petreceau respectivele crime. Într-un fel, părea să lovească în inima principiilor englezeşti mic-burgheze ca o crim1Ţă să aibă loc în mediul atât de intim de la sat. Dacă Laura Vernon ar fi murit într-o pustietate dintr-o zona lăsata în paragină a Londrei sau a Birminghamului, povestea n-ar fi fost înhaţată cu atâta lăcomie. Însă de data asta era vorba despre o crimă petrecută în Moorhay – sătucul pitoresc şi adormit – drept pentru care ziarele de scandal vuisera toată săptămâna. În locurile din care venea Diane Fry, ziarele aveau de relatat câte o crimă în fiecare zi. Unele dintre omoruri nu aveau parte de prea multă publicitate, nici măcar la nivel local. Plus că mai existau şi alte infracţiuni, care abia dacă meritau să fie menţionate. Ca violul, de pildă.

După câteva cuvinte de introducere rostite de Tailby, Graham Vernon fu cel care vorbi în numele familiei. Fry ştia că acel clip avea să fie înregistrat şi difuzat iar şi iar în Edendale, pentru ca ulterior să se caute mici scăpări în discursul lui Vernon, neconcordanţe între povestea spusă pe ecran şi declaraţiile înregistrate la poliţie.

Era o practică obişnuită aceea ca în astfel de cazuri rudele victimelor să fie încurajate să îşi spună povestea sub lumina orbitoare a reflectoarelor şi în faţa camerelor de filmat, conştiente fiind de faptul că vorbele lor aveau să fie ascultate de milioane de telespectatori. Această metodă exercita o anumită

presiune asupra lor, efect care astăzi nu mai putea fi obținut în mod legal în intimitatea unei camere de interogatoriu.

Însă Vernon părea să dețină controlul asupra situației. Cu o voce calmă, el îi ruga pe cei care o văzuseră pe Laura în noaptea respectivă sau care aveau informații în legătură cu moartea ei să vină de bunăvoie și să ajute poliția. Îi îndemna pe oameni sa se gândeasca daca observaseră ceva ciudat în comportamentul soților, fiilor sau iubiților lor. Orice fărâmă de informație, oricât de banală ar părea, susținea el, se putea dovedi utilă pentru poliție. Ai fi zis că Tailby însuși îl învățase ce să spună.

Apoi, Vernon trecu la un ton ceva mai lent, mai cald, atunci când începu să vorbească despre Laura. O numea „fetița noastră“, descriind-o ca pe o adolescenta veselă, inteligentă, care avea o viață întreaga înainte, dar căreia i se frânseseră aripile în mod brutal. Vernon aminti cât de bine se descurca fata la școală, vorbi despre dragostea ei pentru muzică și despre pasiunea ei pentru cai. Le spuse milioanelor de oameni care îl priveau în acele momente că Laura ar fi trebuit să participe în acea zi la un concurs de echitație. Dar calul ei, Paddy, se afla în continuare în grajd, întrebându-se unde era Laura. Vernon nu excela ca actor. Însă așa înțelegeau unii oameni să înfrunte astfel de situații.

În cele din urmă, microfonul îi fu înmânat lui Charlotte Vernon. Ochii ei erau uscați și priveau într-un punct fix, ceea ce o făcu pe Fry să se întrebe dacă soția lui Vernon continua sa ia calmante. Femeia nu vorbi prea mult, dar măcar păru sinceră.

– Avem o mare rugăminte la toata lumea: ajutați poliția să-l prindă pe cel care i-a făcut asta Laurei!

Spunând acestea, Charlotte Vernon privi direct spre camere, slăbită și zdrobită de durere, în timp ce soțul ei îi puse

un braţ în jurul umerilor pentru a o susţine. Aceasta era imaginea care avea să apară în toate ziarele în ziua următoare.

Emisiunea de ştiri se încheie cu o prognoză meteo – a doua zi avea să fie mai mult soare şi nici un nor până seara. Fry se gândi la ultimele câteva ore – interogatoriile frustrante şi lungi luate studenţilor excursionişti. Rând pe rând, aceştia fuseseră scoşi din corturi, împotriva voinţei lor, şi aduşi în micuţul birou din tabăra de lângă Malham. Nici unul dintre ei nu văzuse nimic – fapt care, se gândi Fry, ar fi putut fi stabilit destul de uşor de câţiva poliţişti din North Yorkshire.

Se întrebă a cui fusese ideea ca ei doi să facă drumul asta tocmai de la Derbyshire, în condiţiile în care mai fusesera nevoiţi şi să rămână peste noapte în micul hotel din Skipton. Cineva avusese convingerea că excursioniştii zăriseră vreun detaliu util – sau poate chiar ei afirmaseră asta. Şi de ce era nevoie de un inspector, care în acele momente ar fi trebuit să conducă una dintre echipele de ancheta? Un sergent ar fi fost o soluţie potrivita în acest caz; sau poate chiar doi poliţişti.

Desigur, trebuia să fi fost ideea lui Paul Hitchens. Îl lăsase la bar, făcându-şi plinul cu bere şi cu whisky, şi bucurându-se de libertatea pe care i-o oferea depărtarea de birou. Bărbatul păruse supărat atunci când ea acceptase un singur pahar de vin alb şi refuzase orice altă băutură, invocând oboseala. Însă beţiile în miez de noapte, într-o cârciumă din Yorkshire, nu erau stilul ei.

Iar în timpul ăsta, fireşte, înapoi în Edendale, partea cea mai importantă a anchetei se desfăşura foarte bine şi în lipsa ei. Se întrebă ce făcea Ben Cooper în acel moment. Probabil deborda de sclipiri de geniu şi de scântei infailibile de intuiţie. Ca în noaptea trecută. Fusese cel mai stupid lucru pe care îl întâlnise ea până atunci – să mergi prin pădure, în întuneric, şi să dai buzna peste un suspect fără să ai întăririle necesare şi fără măcar să suni la secţie şi să spui unde erai.

Dacă aici te aduceau instinctul și intuiția, atunci ea, una, se putea lipsi de ele! Nu putea uita momentul în care zărise arma aceea în mâna lui Lee Sherratt. Acela fusese momentul când instinctul *ei* preluase controlul. Dar era vorba despre un altfel de instinct – o reacție fizică, un mecanism de apărare esențial, șlefuit de luni întregi de antrenamente.

În cazul de față totuși, știa că nu reacționase din instincul de autoapărare, ci din teama aceea năucitoare de a-l vedea pe Ben Cooper rănit. Știa că spaima o făcuse să-i aplice suspectului și cea de-a doua lovitură – inutilă, de altfel. Odată ce îl dezarmase pe Sherratt, acesta ar fi putut fi arestat cu ușurință. Însă ea lovise din nou, din frică și din mânie. Fostul ei instructor ar fi fost tare supărat pe ea. Reacția ei dovedea lipsă de disciplină.

Fry se întrebă daca îi ceruse scuze lui Cooper așa cum se cuvine pentru comentariile pe care le făcuse în legătură cu tatăl lui. El păruse retras și prost dispus după aceea. Escapada din pădure ar fi putut fi foarte bine felul lui de a dovedi ceva – caz în care nu purta și ea oare un dram de vină pentru ceea ce se întâmplase? Oftând exasperată, Fry refuză să se mai gândească la toate astea. Oamenii deveneau prea complicați atunci când începeau să aibă sentimente. De ce nu puteau oare toți să profite de oportunitățile care li se ofereau?

Un alt film începea la televizor – o comedie romantică de prin anii '50, cu James Stewart în rolul principal. Fry opri televizorul și se întinse pe spate, în patul ei. O vreme, rămase așa acolo, ascultând zgomotele de pași și alte sunete abia perceptibile care veneau de pe coridorul hotelului. Se întrebă dacă Paul Hitchens avea să treacă prin camera ei.

– Dorm duse.

Ben Cooper tocmai ieșise din camera nepoatelor lui, cărora le urase noapte bună. Matt și Kate se uitau la televizor,

ghemuiţi împreună pe canapea – o imagine a vieţii de familie liniştite. La urma urmei, viaţa trebuia să meargă înainte.

Însă priveliştea aceea nu-l linişti deloc pe Cooper; îl făcu doar să se simtă şi mai rău. De luni încoace îi venea greu până şi să urce şi să coboare scările din casa de la fermă, amintindu-şi de ceea ce văzuse.

El şi Matt petrecuseră o oră încheiată la spital, cu toate că mama lor dormea încă. Fuseseră avertizaţi că femeia avea să rămână timp de cel puţin două zile sub un tratament intensiv cu sedative. Abia în ziua următoare avea să se trezească şi să poată sta de vorbă cu ei. Cu toate acestea, cei doi fraţi doriseră să rămână lângă patul ei, să-i privească faţa, să-i urmărească mişcările, în timp ce discutau pe o voce scăzută despre speranţele şi spaimele lor de viitor. Matt spunea că timp de două zile casa lor fusese plină, iar telefonul sunase încontinuu – membrii familiei veneau ori sunau să se intereseze de starea lui Isabel şi să-şi ofere ajutorul. Familia Cooper era o familie numeroasă şi bine închegată; nimic nu-i unea mai tare decât o situaţie de criză. La fel se întâmplase şi cu doi ani în urmă, atunci când cei doi fraţi şi sora lor, Claire, nu fuseseră lăsaţi nici o clipă singuri după ce tatăl lor fusese ucis.

Moartea tatălui lor fusese o lovitură bruscă şi zguduitoare. Boala mamei lor fusese o tortură lentă şi de lungă durată. Mintea lui Cooper începu să rătăcească din nou, în căutarea amintirilor de pe vremea când erau toţi împreună. Asta se întâmpla cu doar doi ani în urmă, dar ai fi zis că trecuse un veac de atunci. Era vorba despre schimbarea de circumstanţe.

De data asta totuşi, nu putea înţelege de ce prezenţa nelipsită a membrilor familiei nu reuşea să-i ofere prea multă mângâiere. Apropierea lor părea să creeze o povară de aşteptări căreia el nu se mai simţea în stare să îi facă faţă. Cu toţii considerau că el era un poliţist inteligent şi popular şi nu

se îndoiau nici măcar o clipă că era menit pentru lucruri mărețe. Iar asta era o provocare la a cărei înălțime el nu se mai putea ridica.

Dintr-odată, i se părea că toate lucrurile din viața lui o luau razna, unul după altul. Temelia aceea solidă pe care se baza era dărâmata încetul cu încetul; speranțele lui erau călcate în picioare fără milă, una câte una. De ce coincisese oare criza asta a mamei lui cu sosirea lui Diane Fry în Edendale? Nu-și putea scoate din minte ideea că între cele două lucruri exista o legătură. Ele lansaseră un atac comun atât asupra vieții sale personale, cât și asupra celei profesionale, iar el nu știa cum să facă față efectelor pe care aceste atacuri le aveau asupra sentimentelor lui, asupra stărilor lui sufletești și, în ultimă instanță, asupra rațiunii lui.

Trebuia să recunoască faptul că făcuse o greșeală ignorând procedurile standard de urmărire a lui Lee Sherratt, iar această greșeală aproape că se soldase cu un dezastru – cu toate că, își spunea el, dacă Fry n-ar fi fost acolo, el ar fi procedat cu totul altfel. Și apoi, ca din senin, se trezise gândindu-se la Helen Milner; se gândea la ea încă de luni, când o văzuse pentru prima oară, după mulți ani, în timpul vizitei la Dial Cottage.

În clipele de liniște pe care le mai avusese de atunci încoace, se gândise că poate găsise în sfârșit pe cineva cu care avea suficiente lucruri în comun pentru a se gândi că ar putea să-și împartă viața, cineva din afara familiei. Se văzuse prezentându-i-o pe Helen mamei lui, știind că ea avea să fie de acord. Acesta era unul din cele două lucruri pe care mama lui și le dorea cel mai mult – ca Ben să găsească pe cineva cu care să se căsătorească. Cealaltă dorință era de fapt convingerea ei nezdruncinată că el avea să ajungă într-o bună zi sergent, la fel ca tatăl lui. Chiar în dimineața aceea i se oferise posibilitatea de a reînnoda relația pe care o avusese odată cu

Helen. Însă el lăsase acea ocazie să îi scape, și făcuse asta din cauza meseriei lui.

Peste toate astea mai fusese și eșecul acela umilitor cu grămada de compost de la Thorpe Farm. Nu-i era greu să-și imagineze ce se vorbea despre el la secție. În numai câteva ore avea să devină subiect de bârfa pentru toți polițiștii din Divizia E sau poate chiar din tot ținutul. Muntele pe care trebuia să îl escaladeze ca sa fie demn de memoria tatalui lui era din ce în ce mai înalt. În clipa de față, părea cât Everestul.

– Tocmai ai ratat apariția televizată a familiei Vernon, îl informă Matt.

– Da? Cum a fost?

– Teatral, aprecie Kate.

Cooper dădu ușor din cap. Se prabuși pe un fotoliu și privi fix la ecranul televizorului, fără a-l vedea însa. Mintea lui era un vârtej de neliniști. Se întreba cum avea sa facă față ideii de a se întoarce la serviciu a doua zi. Și cum avea sa facă fața vizitei de după-amiază la spital, pentru care aranjase să-și ia câteva ore libere – vizita în cursul căreia mama lui urma să nu mai fie sub efectul calmantelor. Nici nu conștientizase că Kate îi vorbea de câteva secunde bune.

– Scuza-mă... Ce spuneai?

– Te simți bine, Ben?

– Da, sunt bine.

– Te întrebam dacă rămâi acasă în noaptea asta. Dacă da, o să pregătesc cina pentru mai târziu.

Nu putea recunoaște de față cu ea că ideea de a petrece oricât de puțin timp în casa aceea i se părea insuportabila. Avea în permanență impulsul de a urca treptele și de a deschide ușa de la camera mamei lui, știind că n-avea s-o găsească acolo. Simțea imboldul de a retrăi cele mai neplăcute momente ale bolii ei, ca și cum aceasta ar fi fost o penitență pe care trebuia sa o ispășească.

– Ăăă... nu. Mă gândeam să ies să beau ceva. Vrei să vii şi tu, Matt?

Nu-i scăpă faptul că femeia îl ciupi rapid de braţ pe fratele lui, ceea ce exprima suficient de clar sentimentele ei în această privinţă.

– Nu, mulţumesc, Ben. O să rămân acasă în seara asta. Mâine mă trezesc devreme să împuşc câţiva din iepurii ăia de pe câmpul din sud. Poate mâine... Ce zici?

– Bine.

Cooper se urcă în maşină şi o lua automat în direcţia Edendale. În oraş erau câteva localuri la care mergea în mod regulat. Dar, ajuns la periferia oraşului şi văzând peisajul familiar cu frontoane de piatră şi acoperişuri de ardezie întinzându-se în faţa lui în lumina amurgului, se răzgândi. Întoarse Toyota, intrând pe o străduţa laterală, şi o luă peste deal, către Moorhay.

Şi de data asta, satul părea liniştit. Nu se zăreau turişti pe străzi şi nici vreo activitate poliţienească ieşită din comun; la marginea drumului nu se vedea decât un şir de pubele verzi, cu roţi. Locuitorii satului se retrăseseră din nou în spatele uşilor închise, unii dintre ei – era convins – strângându-şi bine propriile secrete.

Se opri la câţiva metri înainte de Dial Cottage şi rămase în maşină o vreme, privind spre uşa casei. Poate că era lumina derutantă a înserării, sau poate stresul experienţelor de peste zi, sau poate că pur şi simplu speranţele lui tainice îi influenţau simţurile... Însă avu senzaţia că o vede pe Helen Milner ieşind pe uşa casei, exact aşa cum făcuse în dimineaţa aceea – o lumină caldă, vie, pe fondul întunericului din interior. Îşi aminti de expresia aceea fugară de dezamăgire de pe chipul ei atunci când îşi dăduse seama că el nu venise acolo pentru ea. În minte îi veniră şi cuvintele lui Gwen Dickinson –

„Ştii, mi-a tot vorbit despre tine...“ Oare putea fi adevărat? Se gândise Helen la el la fel cum se gândise şi el la ea?

Cooper îşi repetă în sinea lui ultimele câteva propoziţii pe care le schimbaseră între ei: „Să înţeleg că nu eşti poliţist tot timpul?“ îl întrebase ea. „Cum eşti atunci când eşti doar Ben Cooper?“ „Asta va trebui să afli într-o bună zi, nu?“ îi replicase el. Iar în cele din urmă ea spusese: „Poate că voi afla“.

Întoarse aceste cuvinte pe toate feţele în mintea lui, gândindu-se la tonalitatea pe care o folosise ea, încercând să-şi amintească expresia de pe chipul ei, mişcarea exactă a capului atunci când se întorsese cu spatele la el – şi căutând toate semnificaţiile posibile ale acestor gesturi. *Avea* să vină şi ziua aceea, îşi promise el. Cu siguranţă, avea să vină şi ziua aceea – una când el nu avea să se mai poarte ca un poliţist. Dar nu acum.

Porni motorul Toyotei şi conduse vreo sută de metri mai încolo, pe aceeaşi stradă, oprind în cele din urmă pe caldarâmul din faţa localului Drover. Înăuntru era destul de aglomerat pentru o seară de miercuri. Însă cei trei bătrâni se aflau în colţul lor obişnuit – Harry Dickinson, Wilford Cutts şi Sam Beeley. Atunci când el intră, ei întoarseră capetele, iar privirea lor îl urmări în drumul către bar. În timp ce comanda, auzi un comentariu din partea unuia dintre ei, comentariu care îi făcu pe ceilalţi să chicotească. Îşi simţi maxilarul încleştându-se, iar sângele îi inundă obrajii; însă făcu un efort şi se stăpâni. N-avea de gând să le permită bătrânilor să-l învârtă pe degete după bunul lor plac.

Patronul, Kenny Lee, încercă să facă puţină conversaţie, însă, văzându-se ignorat, pufni şi se întoarse cu spatele. După ce-şi plăti paharul de Robinson's, Cooper se îndreptă către masa din colţ. Cei trei bătrâni îl priviră venind spre ei, în ochii lor citindu-se aşteptarea, însă nu scoaseră nici măcar un sunet. Harry se ridică de pe scaunul lui.

– Pe mine mă cauţi?

– Nu în mod special. Am trecut doar să beau ceva.

Harry păru dezamăgit şi se aşeză din nou. Cooper se uita în jur, căutând un loc liber, şi gasi un taburet de lemn, foarte uzat. Tânărul îi simţi urmărindu-i fiecare mişcare în timp ce îşi trase taburetul la masa lor, se aşeză şi sorbi lung din paharul lui de bere.

– Asta-i marfă bună! decretă el. Aşa mă gândeam şi eu. Numai că nu puteam s-o testez în timpul orelor de program.

Bătrânii încuviinţară prudent, cu o mişcare a capului. Sam tuşi şi îi oferi o ţigară, pe care Cooper o refuză politicos.

– Nu sunt prea mulţi turişti pe aici în seara asta, să înţeleg?

– E miercuri, spuse Sam.

Cooper simţi că bătrânii îşi transmiteau mesaje nerostite, clipind sau bătând uşor în masă cu degetele lor osoase. Erau asemenea unui grup de jucători de poker aflaţi pe punctul de a-l lăsa în pielea goală pe un străin recent venit în oraş. Dar pe Cooper nu-l interesau lucrurile pe care ei nu i le împărtăşeau. Nu acum.

Lăsă tăcerea să se aştearnă, aşteptând ca batrânii să vorbească primii. În mod normal, probabil că petreceau ore întregi împreună fără să scoată un cuvânt, dacă nu aveau prea multe de spus. Însă el era acum musafir la masa lor, iar ei erau gazdele. Miza pe politeţea lor.

– Şi ia zi, cum merge? întrebă Wilford în cele din urmă.

– Ce anume?

– Ştii tu, băiete... Cazul de crima.

– Nu merge, spuse Cooper şi ridică din nou paharul în dreptul gurii.

– Ha?

– Păi suspecţi aveţi, spuse Sam. O să-i chestionaţi. O să aveţi şi nişte băieţi isteţi, poliţistul bun şi poliţistul rău... Îi puneţi jos...

Cooper clătină din cap.

– Acum nu prea mai putem aplica metodele astea... Sunt alte reguli. Au drepturi...

– Drepturi?

– Dacă nu avem suficiente probe pentru a-i acuza, n-avem decât să le dăm drumul.

– Şi n-aveţi? Probe? întrebă Wilford.

– Nu suficiente. Nici pe departe!

– Păcat!

– E foarte demoralizant. Uneori îţi vine să laşi totul baltă.

Harry nu spusese nimic până acum. Privirea lui era fixată asupra lui Cooper în timp ce acesta vorbea, urmărindu-i buzele şi studiindu-i chipul, ca şi când ar fi încercat să vadă dincolo de cuvintele lui.

– Treaba cu porcii n-a fost vina noastră, tinere.

– Nu, ştiu că nu.

– Ai avut probleme? se interesă Wilford.

Cooper ridică din umeri.

– N-o să mă bucur de prea multă simpatie în perioada imediat următoare.

– N-a fost vina noastră, repetă Sam.

– Noi ţi-am povestit treaba cu sângele şi cu oasele.

– Grămada aia îi ajută să putrezească, dacă nu sunt prea mari. Altminteri, casapul îţi ia bani ca să ţi-i scoată din curte.

– Şi ce rost are să plăteşti casapul dacă poţi scăpa de ei în mod natural? adăugă Sam.

– Presupun că nu erau suficient de mari ca să-i daţi la îngrăşat, spuse Cooper.

– Nu, nu. În nici un caz! N-ai fi putut să-i vinzi.

– Ca să vezi ce chestie ciudată şi la porcii ăştia! se miră Wilford. Pielea lor seamănă mult cu a noastră.

– Asta ştiu că le-a cam dat de gândit colegilor tăi de la poliţie, spuse Sam, începând să zâmbească din nou.

– Au crezut că au descoperit vreun cadavru sau două! spuse Cooper. Pentru o vreme...

– A dracului chestie! Doctoriţa aia n-a fost prea încântata când a ajuns acolo.

– Medicul patolog... A fost o scapare.

– Eu, unul, n-am mai auzit niciodată un asemenea limbaj, spuse Wilford.

– Nu din partea unui doctor.

– Şi mai era şi femeie!

– Ştiai că şi pe ei îi arde soarele, ca pe noi? întrebă Wilford. De porci vorbesc. Nu poţi să-i laşi afară când bate soarele puternic. Vezi tu, ăia doi fuseseră ţinuţi înauntru, la adăpost de soare. De-asta era pielea lor aşa curata.

– Şi albă.

– Da. Erau din rasa Middle White. Unii oameni preferă rasele mai vechi, dar porcii din rasa asta cresc mai bine.

Cooper închise ochii, simţind deja ca discuţia aluneca rapid pe un făgaş ce lui îi era străin. În mod bizar, în minte îi veni amintirea peştilor acelora alunecoşi pe care încerca sa-i prindă cu mâna libera, pe vremea când era copil, în râurile din preajma localităţii Edendale. Ştia că erau acolo, stând la pândă din umbră, şi aproape că reuşea sa pună mâna pe ei, în apă. Însă nu era nevoie decât de câteva răsuciri bruşte, şi peştii îi scăpau de fiecare dată. Se simţi dintr-odată complet deprimat şi se întrebă ce Dumnezeu sperase să obţina venind aici în seara asta. Se afla în locul complet nepotrivit. Însă n-avea idee care era locul potrivit pentru el în momentul de faţă.

Îşi goli paharul şi se ridică în picioare plictisit.

– Pleci deja? îl întrebă Sam. Compania noastră nu-ţi e pe plac?

– Îmi pierd vremea aici, îi răspunse Cooper, îndreptându-se spre uşă.

Afară, cerul era senin, iar aerul serii era cald. Rămase pe loc o clipă, inspirând aerul nemişcat şi privind în sus, la forma stâncii Raven's Side, care se contura deasupra satului. Îşi aminti în momentul acela că exista un loc unde se simţise întotdeauna ca acasă.

Cineva pusese un opritor în uşa localului pentru a o ţine deschisă, ca să se aerisească, iar Cooper nu auzi pe nimeni venind în spatele lui. Însă recunoscu vocea molcomă care îi şopti în ureche:

– Dacă pui întrebările potrivite, vei afla tot ceea ce doreşti să ştii.

– A, da? Eu nu sunt foarte sigur de asta, domnule Dickinson. În momentul de faţă, totul pare inutil.

Harry se uită la el, părând dintr-odată să-l înţeleagă.

– Te-ai săturat?

– S-ar putea spune şi aşa.

– Mie mi se pare că te-a încolţit câinele cel negru, tinere...

– Poftim?

– Aşa le spuneam noi copiilor când stăteau bosumflaţi sau când aveau nervi. Le spuneam: „Ţi-a sărit câinele negru în spinare". Asta ţi se întâmplă şi ţie acum, am impresia.

Bosumflat? Trecuse multă vreme de când nu mai fusese acuzat că stătea bosumflat. Ca şi cum era vreun adolescent cu toane...

– Da, am auzit expresia, mulţumesc.

– N-ai pentru ce, tinere.

Acum, că batrânul îi explicase sensul expresiei, Cooper îşi aminti că o mai auzise şi înainte. Auzea ecoul slab al vocii mamei lui, dojenindu-l pentru că îl încolţise câinele cel negru.

Era una dintre expresiile acelea misterioase ale copilăriei pe care, la vremea respectivă, le înțelegi doar pe jumătate. Câinele cel negru. Cuvinte cu o semnificație înfiorătoare, care avuseseră întotdeauna impact asupra imaginației lui. Privind în urma, avea sentimentul că micul Ben Cooper își imagina la vremea aceea o bestie uriașă, înspăimântătoare, care venea dinspre mlaștini, cu ochi roșii și cu spume la gură. Amintirea aceea se confunda acum cu poveștile pe care i le spunea bunica despre legendarii Black Shuck și Barguest – niște dulăi gigantici, cu ochi incandescenți, care îi pândeau în miez de noapte pe nefericiții călători de pe anumite drumuri și îi duceau direct în infern.

„Ți-a sărit în spinare câinele cel negru", spunea lumea. Nu era o imagine prea plăcută... Odată ce tabloul acela i se întipărise în minte, fusese tare greu să scape de el. I se strecura în coșmaruri, trezindu-l cu plesnete de fălci și cu priviri feroce. În copilărie, ar fi făcut orice să scape de câinele acela negru care i se urca în spate. De regulă, mama era cea care îl putea ajuta sa facă asta. Ea reușea întotdeauna să-l înveselească și să-l scoata dintr-o stare de indispoziție.

Dar acum, când rolurile se inversaseră, el nu avea puterea necesară pentru a o scăpa pe mama lui de imensul câine negru care sărise pe ea.

Harry îl studie cu o privire pătrunzătoare, suspicios din cauza tăcerii lui. Cooper reveni la realitate și îi întoarse privirea bătrânului.

– Ei bine, eu trebuie să plec acum, domnule Dickinson. Poate ne mai vedem.

– Nici nu mă îndoiesc de asta, tinere.

Câteva minute mai târziu, Cooper stătea pe Raven's Side, privind peste valea plină de umbrele înserării, către Win Low.

Îi plăceau numele dealurilor din această parte a regiunii Peak District, cu rezonanțele lor amintind de invadatorii danezi care ocupaseră ținutul Derbyshire timp de câteva decenii. Așa cum învățase la școală, corbul[1] era simbolul lui Odin, căpetenia zeilor vikingi. Iar scandinavii nu fuseseră singurii care le conferiseră acestor dealuri puteri supranaturale.

La capătul opus al văii, ultimele raze ale soarelui ce stătea să apună luminau laturile vestice ale Vrăjitoarelor cu brazde roșii ca sângele, dându-le un aspect tridimensional melodramatic. Ai fi zis că erau gata să-și ia zborul pe măturile lor în orice moment. Nici nu era de mirare că vechilor locuitori ai văii le inspirau teama. Aflorimentele stâncoase, din piatră de gresie, erau, în cel mai bun caz, niște prezențe uneltitoare și rău prevestitoare, formele lor fiind negre și amenințătoare chiar și în zilele cele mai senine. Așa se face că sătenilor mai superstițioși nu le era deloc greu să dea vina pe ele pentru toate necazurile și nenorocirile cu care se confruntau.

Cooper stătea aproape de locul în care trebuia să se fi aflat Gary Edwards cu binoclul lui în seara în care Laura Vernon fusese ucisă. Priveliștea pe care o avea în fața ochilor se întindea de la grădinile din spatele caselor din Moorhay până la acoperișul Morii Vechi din Quith Holes, coborând dincolo de regiunea împădurită ce aluneca năvalnic la vale, până la șoseaua ce șerpuia mult mai departe de fundul văii. Pârâul nu se putea vedea de aici, iar copacii erau foarte deși în porțiunea unde fusese descoperit trupul Laurei.

Ultimele raze de lumină făceau tot felul de ghidușii în porțiunile mai adânci ale pădurii, distorsionând umbrele și mătuind culorile, până ce verdele și maroniul ajungeau să se confunde, într-o combinație de petice întunecate atinse de o ușoară nuanță de violet. De pe deal, lumina cadea aproape

[1] În engleză, *raven*

vertical, aplatizând peisajul şi reducând pădurea la un decor bidimensional, în care culorile nu mai contau.

Cooper privi din nou spre vârful dealului Win Low şi spre Vrăjitoare. Sub umbra stâncilor acelora răsucite era un vechi drum pe care treceau altădata caii de povară, traversând piscul. Însă călătorul care se avânta pe acolo în timpul nopţii dădea dovadă de mare curaj. Nu era deloc greu să-ţi imaginezi dulăii negri din legende dând târcoale pe creasta înecată în întuneric a dealului, aşteptând să se năpustească.

Şi, odată ce câinii negri ai infernului îţi săreau în spinare, nu mai aveai nici o şansă să scapi de ei vreodată!

20

– O, Dumnezeule! exclamă comisarul Jepson. Chestia asta n-o să fie niciodată uitată pe deplin. E genul de poveste de pe urma căreia divizia va avea de suferit mereu de acum înainte. Va apărea în presa locală, în ziarele de scandal naționale, o să ajungem subiect de glumă la jurnalul de știri. Și mai mult ca sigur o să apară și în *Police Review*. Vom deveni prilej de bășcălie pentru toată poliția din țară! Parcă aud deja bancurile care o să circule pe seama noastră. Și asta o să țină ani de zile! Ani!

Comisarul îi convocase pe inspectorul-șef Tailby și pe inspectorul Hitchens în biroul lui, înainte de instructajul de dimineață. Acestora le revenise dificila misiune de a-i explica comandantului diviziei cum se făcea că mai bine de zece polițiști fuseseră puși să sape într-o grămadă uriașă de compost și de ce fusese chemat apoi medicul patolog să examineze doi porci morți.

– Probabil am putea găsi ceva de care să-l acuzăm pe Cutts, spuse Hitchens. Să ne justificăm acțiunea, ca să spun așa...

– Nu, nu, nu! Asta n-ar face decât să înrăutățească situația. Hai să lăsăm lucrurile așa și să sperăm că totul o să treacă de la sine după o zi sau două. Cei de la biroul de presă au primit informațiile necesare?

– M-am ocupat eu de ei aseară, spuse Tailby. Au câteva date, în mare, dar dincolo de asta vor trebui să mă citeze pe

mine ca sursă pentru mai multe detalii. O să refuz orice fel de comentariu.

– În regulă, Stewart. însă eu tot nu înţeleg cum s-au întâmplat toate astea.

– Ben Cooper a avut unul dintre momentele lui de inspiraţie, explică Hitchens.

– A, tânărul Cooper... Tot lui îi datorăm şi povestea aia cu arestarea lui Sherratt...

– Ar fi putut fi un dezastru dacă agentul Fry nu era acolo.

– În cazul în care Cooper ar fi fost împuşcat... Jepson se cutremură. Am fi avut parte de o adevărată catastrofă în ceea ce priveşte relaţiile cu publicul. Nimeni n-a uitat ce i s-a întâmplat tatalui lui.

– Oricum am privi lucrurile, nu ne mai putem permite un astfel de incident, admise Tailby.

Jepson se întoarse către Hitchens.

– În privinţa personalului din departamentul tău... eşti cu ochii în patru, sper, la tot ceea ce se întâmplă. Da, Paul?

– Încerc, domnule.

– Ştii că va trebui să luam cât de curând o hotărâre în ceea ce priveşte înlocuirea sergentului Osborne. Se retrage definitiv la începutul lunii viitoare. Cooper era unul dintre cei pe care îi aveam în vedere pentru acest post, nu?

– Era în vârful listei candidaţilor, răspunse Hitchens.

– Şi ce părere ai acum despre el?

– Sincer, pare să fie puţin cam instabil din punct de vedere emoţional. Ieri a fost foarte prost dispus. Şi, din câte îmi dau eu seama, nu avea un motiv anume...

– Şi totuşi, agentul cel nou, Fry...

– Are referinţe mai bune decât Cooper. Şi pare foarte stabilă, în ciuda trecutului ei...

Jepson dădu din cap cu o mină serioasă.

– A, da... Povestea aia din West Midlands... Desigur.

– O chestie foarte urâtă, comentă Tailby. Dar acum totul e bine în ceea ce o priveşte. Nu, Paul?

– Puţin cam nesociabilă... Dar, altfel, tare ca o stâncă, domnule. E foarte stăpână pe ea, aş spune. Foarte bună din punct de vedere profesional. Nu există efecte negative, spune ea.

– Chiar ai discutat cu ea despre asta? se interesa Jepson.

– Da, domnule.

– Bravo! Asta înseamna management de calitate – o bună relaţionare cu personalul.

– Conform dosarului ei, a beneficiat de consilierea standard. Cu toate acestea, şi-a creat o anumită reputaţie la şedinţele de consiliere, dupa ce s-a despartit de prietenul ei. Se pare că el nu s-a putut împăca nicicum cu ideea, dar ea s-a descurcat foarte bine.

– Presupun că o astfel de experienţă chiar poate să te transforme într-o persoană mai puternică, interveni Tailby.

– Da, exact! Botezul focului şi aşa mai departe... Adaugă şi numele lui Diane Fry pe lista finală. Hai să vedem ce impresie ne lasă dupa interogatorii.

– Şi totuşi, Ben Cooper... Ar fi o alegere pe placul multora, domnule.

– Hmm... Paul spune că baiatul e instabil din punct de vedere emoţional. Nu prea îmi place cum sună treaba asta. Cred că momentan Cooper nu e suficient de copt pentru un post de conducere. Păcat! Un băiat de prin partea locului, care cunoaşte locul foarte bune... Dedicat, muncitor, isteţ...

– Nu-i suficient, comentă Hitchens.

Jepson oftă.

– Poate că ai dreptate. Să înţeleg că ne-am pus cu toţii de acord asupra faptului că Ben Cooper nu reprezintă o opţiune pentru înlocuirea lui Osborne? Comisarul aşteptă răspunsul tacit al celor doi. În cazul acesta, continuă el apoi, ar fi bine să rezolvăm repede. O sa-i solicit o întrevedere în dimineaţa

asta, în timpul şedinţei de instructaj, şi o să-i dau vestea. Am să-l înveselesc puţin, să încerc să amortizez lovitura. O să sugerez o dezvoltare pe orizontală...

Cei trei bărbaţi rămaseră aşezaţi câteva clipe, evaluând cu calm o treabă bine făcută. Jepson tresări şi se îndreptă de spate, semnalând astfel o schimbare de subiect.

– Şi, ia spuneţi-mi, cum înaintează ancheta Vernon? Stewart?

– În stadiul actual, nu este nevoie să mai apelăm la alte resurse, domnule. Astăzi aştept rezultatele de la laborator. Cred că ele ne-ar putea oferi o concluzie a întregii anchete.

– Există două posibilităţi, nu?

– Sunt sigur că probele de laborator îl vor incrimina fie pe Lee Sherratt, fie pe iubitul fetei, Simeon Holmes, confirmă Tailby. Aceasta este vestea de care avem nevoie. S-ar putea să facem o arestare cât de curând.

– Ar fi un comunicat de presă nemaipomenit! spuse Jepson plin de speranţă. Dacă am putea transmite aceasta veste mass-mediei în cursul zilei de azi, s-ar putea ca presa să uite de povestea cu porcii.

– Eu rămân optimist, spuse Tailby.

Harry Dickinson purta ochelarii săi cu lentile bifocale şi cu rame negre, care făceau ca ochii lui să pară deformaţi şi disproporţionaţi, asemenea pietrelor netede dintr-o apă adâncă.

– Şi hai să-ţi spun eu ceva, fata mea. Dacă-l mai vezi pe poliţistul ăla tânăr, poţi să-i transmiţi că tovarăşii lui îşi pierd vremea dacă vor să-l scoată vinovat pe Sherratt.

Cu o seară în urmă, Helen Milner făcuse câteva cumpărături pentru bunica ei la Somerfield's, în Edendale. Acolo, totul era mult mai ieftin decât la micuţa prăvălie din sat. În mod normal, Gwen ar fi preferat să ia autobuzul de Hulley

din stația de lânga cârciumă, ca să facă un drum în oraș, din dorința de a economisi ceva bani din pensie. Însă în săptămâna aceasta batrâna refuzase să facă drumul până în oraș, temându-se de ceea ce aveau să îi spună celelalte femei din autobuz, convinsă că vânzatorii aveau s-o vorbească pe la spate și că fetele de la casă ar refuza să o servească. Nimic din ce i-ar fi spus Helen n-ar fi reușit s-o convingă pe bătrână că exagera. Uneori, se dovedea la fel de încăpățânată ca Harry.

– A fost gradinar la Piciorul Muntelui, dar Graham Vernon l-a dat afara, spuse Helen.

– Lee Sherratt? Asta n-a fost niciodată grădinar. Ar putea să care o roabă în spate, dar, în rest, nu se pricepe la nimic.

– Se aude că facuse o pasiune pentru Laura.

– Nu e sigur. Nu înseamnă nimic.

Helen strecura niște conserve de mazăre și cartofi noi în dulapurile din bucatărie, privind într-o parte, pe fereastră, unde o vedea pe Gwen făcându-și de lucru prin gradină, tăind cu atenție trandafirii uscați cu o foarfecă de grădinărit. Parea fragilă și nesigură pe picioarele ei, iar pielea îi era translucidă în lumina dimineții, care cadea de deasupra vârfului Win Low.

– N-ai vorbit cu bunica până acum?

Harry era adâncit în lectura ziarului său de dimineață. Spre deosebire de mulți oameni de vârsta lui, care preferau paginile sportive și titlurile senzaționale din ziarele de scandal, Harry cumpara ziarul *Guardian*. Spunea că vrea să știe ce se petrecea cu adevărat în lume. „Toate chestiile astea despre vedetele TV și relațiile celor din familia regală... pe mine mă lasă rece“, spunea el adesea.

– Despre ce să vorbesc cu ea?

– E necăjită.

– Și când nu e ea necajită? Femeia asta a devenit nevrotică la bătrânețe...

– Bunicule, e foarte îngrijorată. Crede că ai necazuri cu poliţia. Trebuie s-o linişteşti. Nu vrea să asculte de nimeni altcineva.

– A, carevasăzică toţi vorbesc despre mine, nu? spuse Harry.

– Lumea vorbeşte... Însă nimeni nu crede cu adevărat că ai avea vreun amestec.

– Şi de ce nu? vru el să ştie.

Helen dădu din mână, neavând o explicaţie la îndemână.

– Păi...

– Da, ştiu. Pentru că sunt bătrân. Nu eşti cu nimic mai prejos decât poliţiştii aia. Ştii, nici măcar nu m-au interogat ca lumea... Nu aşa cum ar fi trebuit să o facă, din moment ce eu am descoperit cadavrul. Ei îşi închipuie că n-aş fi putut s-o fac, mă înţelegi. Pentru că sunt bătrân. Ei bine, se înşală! Şi tu te înşeli!

– Nu fi ridicol, bunicule! Noi ştim că n-ai făcut-o dumneata. Evident că nu!

– O, da! Evident!

– Bunica ştie... Şi mama, şi tata, şi eu... Ştim că dumneata n-ai făcut nimic rău. Noi ştim cel mai bine – doar suntem familia dumitale!

– Şi asta-i tot? Doar voi şi nimeni altcineva?

Helen simţi un fior sesizând tonul acela dispreţuitor.

– Familia a însemnat întotdeauna foarte mult pentru dumneata. Ştii doar!

Harry oftă şi împături ziarul.

– Nu?

– Sigur că da, fata mea. Însă există şi alte lucruri la fel de importante ca familia. Chiar şi mai importante. Femeile nu înţeleg, pentru că ele sunt făcute din alt aluat... Familia... Asta-i tot ce contează pentru ele! Dar mai există şi alte lucruri... Prietenia... Odată ce ai avut un prieten alături de tine,

în mâinile caruia ţi-ai pus viaţa şi a carui viaţa este în mâinile tale... e altceva. E o legătură pe care n-o poţi rupe, pentru nimeni, niciodată. Ajungi până acolo încât ai fi în stare de orice ca să nu tradezi încrederea aceea, fata mea. De orice!

Harry o privea pe Helen drept în faţă, iar în adâncul ochilor lui era o privire aproape rugătoare, care îi cerea ajutorul. Iar ea chiar dorea sa îl ajute, însă nu ştia cum. Aşteptă ca Harry să îi explice ce dorea sa spună.

Însă acum el se uita fix la prima pagină a ziarului, de unde îl priveau la fel de fix, dintr-o poză, ochii disperaţi ai unor refugiaţi din Africa Centrală.

– Ai fi în stare sa ucizi pentru a ajuta un asemenea prieten, mai spuse el.

Ben Cooper privi de-a lungul ţevii, apucă bine mânerul de lemn şi trase în piept mirosul lubrifiantului, în timp ce degetele lui bâjbâiră încet dupa trăgaci. Puşca se instală confortabil în dreptul umarului lui, iar greutatea ţevii duble se balansa uşor atunci când el se întoarse ca sa-i testeze echilibrul. Odată cu mişcarea aceea făcută fară nici un efort, simţi nerabdarea de a avea ţinta în raza lui vizuală, simţi dorinţa de a trage şi de a auzi cartuşul descărcându-se. Era gata.

– Trage!

Piedica pocni sec, şi o bucată de lut trecu asemenea unui fulger prin câmpul lui vizual. Ca şi cum ar fi avut o voinţă proprie, ţeava puştii o luă mai întâi în sus şi apoi la dreapta, pentru a urmări traiectoria obiectului, iar degetul lui se încorda. Bucata de lut se sparse în bucăţi mici care deviară spre sol.

– Trage!

Cea de-a doua bucată de lut fâlfâi deasupra capului lui. Cooper spori cu grijă presiunea de pe trăgaci, drămuind

presiunea suplimentara pe masura ce linia ţintei se stabiliză, iar bucata de lut se spulberă la fel ca prima.

– Ce părere ai, Ben?

– Interesant, spuse el, lăsând puşca jos şi deschizându-i ţeava. Puse apoi arma pe capota Land Roverului, iar fratele lui veni lângă puşca pe care o folosisera la exerciţii. Matt era cu şase ani mai mare decât Ben, având pieptul lat, umeri musculoşi şi un bust ca ale unui muncitor la fermă. Avea şi el acelaşi păr subţire, şaten-deschis, şi alesese să-şi ascundă începutul de chelie sub o şapcă verde de şofer de tractor, cu un cozoroc lung – asemenea unei şepci de baseball –, având inscripţionate cuvintele „John Deere" în faţă.

– Au fost două împuşcături nemaipomenite, Ben! La cine te gândeai când ai lovit obiectele alea?

– Poftim?

– După expresia de pe chipul tău, aveai în faţa ochilor pe cineva pe care îl urăşti foarte tare... Te-a ajutat să te eliberezi?

– Da, puţin...

Matt îl studie pe fratele lui mai mic.

– Treaba asta te cam macină, nu-i aşa? Nu te-am văzut prea des într-o asemenea stare. O s-o facem bine pe mama, o să vezi... Aşteaptă numai să ajungem la ea în după-amiaza asta. Pun pariu că o să fie aşa cum o ştii tu, şi o să te simţi mult mai bine după aceea.

– Tot ce se poate, Matt... Dar nu e numai asta...

– Aha, am înţeles! Probleme cu femeile, cumva? Nu cu Helen Milner, sper...

Cooper îl privi surprins pe fratele lui.

– Ce te face să spui asta?

– E clar că trebuie să te fi lovit de ea în cazul Vernon... Am pus şi eu lucrurile cap la cap după ce am citit ziarele. Tatăl ei lucrează pentru Graham Vernon, nu? Iar bătrânul, Harry Dickinson, e bunicul ei, aşa-i? Dacă tot ţi-ai pierdut

vremea pe acolo, bănuiesc că trebuie să fi reînnodat vechile legături.

Matt zâmbi larg în timp ce fratele lui îl privea, rămas fără cuvinte.

– Ei, ce zici? Ar fi trebuit să mă fac detectiv?

– Nu știu cum de te-ai gândit la toate astea.

– Hmm, Helen Milner, zici? Întotdeauna am avut impresia că fata simțea ceva pentru tine, frățioare, acum vreo câțiva ani...

– Asta a fost demult. Acum s-a schimbat. Ar trebui s-o vezi.

– A, dar am văzut-o. Acum e profesoară la școala la care învață Amy și Josie. Am discutat cu ea la o ședință cu părinții, de curând. Nu-mi place să-mi dezvălui secretele, dar așa am aflat despre tatăl ei și tot restul... De fapt, am vorbit destul de mult. Am discutat despre vremurile de demult și chiar și despre Vernoni.

– Bun, atunci. Deci știi cum arată. Probabil are vreo jumătate de duzină de tipi cu care se vede. De ce să-și bată capul cu mine?

– Mi se pare mie sau sesizez o urmă de amărăciune? Avem cumva o juncană în călduri care are prea mulți tauri dintre care să aleagă?

– Oamenii nu sunt ca vitele, Matt.

– Uneori ar fi mai bine dacă ar fi. Dacă stai să te gândești, e păcat că nu poți însemna oamenii așa cum însemnezi oile; așa ai ști imediat cine pe cine călărește.

Matt îl privi pe fratele lui, ridicând din sprâncene în așteptarea unei reacții; văzu însă că nu reușise să strâmească nici măcar un zâmbet.

– Mai e ceva, nu-i așa? Probleme la serviciu?

– Da, ai dreptate. În ultimele zile am făcut câteva gafe.

– Dar o să înțeleagă și ei că ești foarte stresat în momentele astea, nu?

Cooper scoase cheile Toyotei din buzunar și se uită la ceas. Era trecut de ora la care ar fi trebuit să plece spre Edendale, pentru a intra în tură. Dar șansa de a testa noua pușcă a lui Matt fusese o tentație prea mare.

– Le-ai spus șefilor tăi despre mama, sper...

– Nu, nu mi s-a părut necesar ca ei să știe.

– Dar ți-ai luat liber în dimineața asta ca să mergi la spital?

– Le-am spus pur și simplu că am o programare la medic.

– La dracu'! Probabil că ei își închipuie că mergi să vezi un psihiatru sau ceva, după felul în care te-ai purtat zilele astea.

– Prefer să nu amestec poliția în viața mamei, atâta tot!

– Înțeleg... În cazul ăsta, lucrurile sunt destul de neplăcute.

Cooper oftă.

– Hai să ți-o zic pe-a dreaptă, Matt. Aș prefera de o mie de ori să rămân aici, cu tine, să vânez iepuri, decât să mă întorc la birou în dimineața asta.

Matt îl însoți pe fratele lui înapoi la mașina parcată în curte.

– Să înțeleg că ancheta Vernon nu s-a încheiat încă?

– Pare că se duce totul de râpă, Matt. Bineînțeles, la început dăm întotdeauna buzna ca nebunii. Adunăm cantități enorme de informație, luăm zeci de declarații de la martori, mergem din casă în casă și facem anchete peste anchete, obținem amănunte privind conjunctura... Dumnezeule, după primele câteva zile computerul ăla e plin de tot felul de date. De regulă, ți se deschid niște linii clare de anchetă pe care le poți urma. Dar uneori toate drumurile par să se înfunde, și nu ajungi nicăieri. Iar dacă ancheta unei crime începe să lâncezească, s-ar putea să treacă luni întregi înainte de a ajunge la un rezultat. Asta în caz că îi mai dai vreodată de cap!

– Iar acum ai de-a face cu una dintre acele anchete. Nu, Ben?

Cooper făcu o pauză, cu mâna pe portiera maşinii.

– Nu ştiu, Matt. Poate că sunt doar eu de vină. Dar ţie nu ţi s-a întâmplat niciodată să ai senzaţia că te loveşti încontinuu de un zid fără măcar să îţi dai seama de asta?

– Treaba cu fata aia e o adevărată tragedie. Undeva, acolo, e un individ care n-ar trebui să se bucure de libertate.

– Păi, cred că numai ideea asta ne mai ţine în priză.

Se aşeză pe scaunul şoferului şi coborî geamurile. În maşină era deja cald, cu toate că nici nu se crăpase bine de ziuă.

Matt îşi sprijini antebraţul musculos de portieră.

– Şi totuşi, Vernonii nu sunt un exemplu pentru nimeni, nu?

– Nu sunt ceea ce înţeleg eu prin companie plăcută.

– Mai mult chiar, spuse Matt. Îşi creează singuri probleme făcând ceea ce fac. Toate orgiile alea şi lucrurile care se petrec acolo... N-am nimic împotriva ideii de distracţie, dar ce fac ei acolo e de-a dreptul dezgustător!

Cooper se uită încruntat la fratele lui, întrebându-se ce naiba voia să spună.

– A, înţeleg... Ei bine, dacă nu mă crezi, mai adăugă Matt, n-ai decât s-o întrebi pe Helen Milner.

Ajungând la periferia localităţii Edendale, Cooper îşi dădu seama că avea să întârzie pentru a doua oară într-o singură săptămână. O altă bilă neagră. Constată însă că nu-i pasă. O durere surdă îi pulsa în cap, chiar în spatele globilor oculari, ca un avertisment privind o furtună iminentă.

După câte se părea, la opt dimineaţa, la fiecare câţiva metri de-a lungul şoselei cineva trăgea de lesa unui câine. Animalele mergeau cu nasul pe jos, adulmecând fiecare smoc de iarbă şi oprindu-se să cerceteze fiecare stâlp de iluminat

sau copac întâlnit în cale. Un criminal care ar fi încercat să ascundă un cadavru în această zonă ar fi dat dovadă de imprudenţă. Echipele de căutare patrulau permanent prin zonă.

Ajungând la etajul al doilea al sediului divizional, prima persoană care îi ieşi în cale fu Diane Fry. Femeia se îndrepta către camera unde se ţineau şedinţele de instructaj, însoţită de alţi trei poliţişti. Toţi râdeau, iar lui Cooper i se aprinseră obrajii, convins fiind ca el era motivul distracţiei lor. Totuşi, Fry îl zari venind şi se opri pentru ca el s-o ajunga din urmă.

– Iar ai întârziat, Ben. Dacă nu ai grijă, te aşteaptă o sancţiune cât de curând.

– Nu contează, spuse el. Ţi-a plăcut excursia la Yorkshire?

– Nu în mod special. Aş fi preferat sa rămân aici.

– Să înţeleg că a fost o pierdere de vreme?

– Sincer, da. Nu era absolut necesar sa se deplaseze cineva până acolo... Unde mai pui că am fost şi doi...

Cooper zâmbi sarcastic înainte să apuce să se stapânească.

– Ce surpriză! Dar presupun ca v-aţi simţit bine împreună.

Nările lui Fry luară foc.

– Nu înţeleg unde baţi, dar de data asta o să mă prefac că nu te-am auzit!

El privi în jos, cu umerii cazuţi.

– Îmi cer scuze, Diane. N-ar fi trebuit sa spun asta.

– Te simţi bine, Ben? Ai nişte idei tare ciudate, dar măcar până acum ai reuşit să te abţii de la cometariile rautacioase.

– Da, sunt bine. Caldura asta care dureaza de atâta vreme e de vină, mă stoarce de puteri.

– Am auzit ceva despre nişte porci...

– Da, da, nu-mi spune...

O vazu pe Fry studiindu-l. Privirea ei îi cercetă, pe rând, ochii inexpresivi, părul pieptănat în grabă. după care coborî spre obrajii lui bărbieriţi la întâmplare şi apoi spre cămaşa

boţită. Deveni dintr-odată conştient de mirosul statut de transpiraţie pe care îl emana propriul corp şi de felul în care îi tremură mâna atunci când se freca la tâmple, unde durerea aceea surdă începea să pulseze din nou.

– Ben, în legătură cu ceea ce am spus despre tatăl tău. Mi-am cerut scuze. Dacă mai pot spune ceva...

– Ţi-am spus şi atunci – dacă mai aud încă o persoană că mă numeşte „băiatul sergentului Cooper“... Lasă-mă să uit toate astea, da?

Fry se dădu puţin înapoi, şocată de răutatea din vocea lui.

– Bine... A, era să uit, am un mesaj pentru tine. Comisarul vrea să te vadă imediat ce soseşti la secţie.

– Şi cum rămâne cu instructajul?

– Imediat! Ăsta e mesajul comisarului. Necazuri, aşa-i?

– Aşa se pare.

– Hei, n-ai uitat de întâlnirea noastră de diseară, da?

– Poftim?

– A rămas să mă duci la dojo-ul tau. Abia aştept întrecerea aia amicala. Parcă spuneai că mă înveţi câte ceva, nu mai ştii?

Pereţii din biroul comisarului erau garnisiţi cu fotografii, unele dintre ele făcute cu mulţi ani în urmă. Nişte bărbaţi băţoşi, care stăteau în poziţie dreaptă, cu gulere înalte şi mustăţi lungi, păreau să-l străfulgere cu privirea pe Ben Cooper, judecându-l. Pareau sa spuna că nu se ridica la standardele lor. Cu siguranţă, acesta era mesajul pe care dorea să-l transmita şi comisarul Jepson.

– Aşadar, pe scurt, vreau să spun că de data asta încă nu ţi-a venit rândul, Cooper. Ai rabdare şi va veni şi vremea ta. Sunt convins. Mai aşteaptă puţin, şi vom privi lucrurile într-o altă lumină. Întotdeauna există speranţe în viitor. Gândeşte-te la o evoluţie pe orizontală.

Jepson îl studie pe tânărul din fața sa, așteptând o reacție. Hitchens avea dreptate – Cooper lăsa impresia că era un pic stresat și nervos. După cearcănele negre din jurul ochilor, i-ai fi dat mai mult de douăzeci și opt de ani; plus că în dimineața asta nici nu se bărbierise cum trebuia. Mâinile lui tremurau ușor, chiar înainte să i se dea vestea că nu se afla pe lista candidaților pentru postul de sergent. Jepson se întrebă dacă Ben Cooper avea cumva vreo problemă cu băutura. Trebuia să-l întrebe pe inspectorul Hitchens.

– Ceea ce ți-am spus te-a luat prin surprindere, Cooper?

– Cred că m-am gândit și eu la asta, domnule. Vedeți, mi s-a facut o evaluare psihologică...

– Și ce se spunea în evaluarea ta psihologică, băiete?

– Că nu am o atitudine suficient de pozitivă, domnule. Că am tendința pronunțată de a mă interioriza și de a empatiza cu oamenii în situații complet nepotrivite.

– Aha... Și știi ce înseamnă asta?

– N-am idee, domnule.

– Înseamnă că ești al naibii de amabil, Cooper.

– Înțeleg.

– Iar noi nu ne permitem să avem polițiști amabili, nu? Nu în vremurile astea. A, da, mai nou avem tot felul de polițiști, Cooper. Cu toții și-au găsit locul în poliția de astăzi. Avem polițiști de culoare, polițiste, polițiști homosexuali, chiar și polițiști cu puteri paranormale!

Cooper se gândi că ultima categorie enumerată era de fapt o aluzie la o poveste apărută în ziarul local, despre un angajat al poliției care era un membru marcant al Bisericii Spiritualiste și care mărturisise de curând că avea înclinații de clarvăzător.

– Nimic nu mă mai poate surprinde acum, spuse Jepson. O să vezi tu că în scurt timp o să avem și travestiți în poliție. Cine știe ce pederast de la Moravuri o să apară într-o bună zi

la serviciu în fustă, iar din momentul acela n-o să mai existe limite. O să avem în secţii poliţişti pitici, zombie, şi chiar şi agenţi cu pielea albastră, de pe Planeta Zog[1]. Cine ştie? Poate că până la urmă vor apărea şi poliţişti modificaţi genetic, cu muşchi ca ai lui King Kong şi creierul cât o nucă. A, nu, la naiba, din ăştia avem deja! Dar Doamne fereşte să-l discriminăm pe vreunul dintre ei, Cooper! Singurul pe care nu-l vom tolera *în nici un caz* este un poliţist cu prejudecăţi!

– Da, domnule, încuviinţă Cooper, cu un zâmbet nesigur, presupunând că Jepson se străduia să-l înveselească.

Comisarul îl privi cu suspiciune. Îi plăcea ca subalternii să râdă la glumele sale, dar numai atunci când glumea cu adevărat.

– Tu crezi, probabil, că nu există nici un motiv pentru care n-ar trebui să angajăm poliţişti simpatici, nu-i aşa? Absolut nici un motiv.

– Nu, domnule. Poate că nu pe post de sergent?

– Ei bine, cine şi-ar dori să devină un amărât de sergent? E o meserie de tot rahatul, crede-mă.

Ascultară amândoi preţ de o clipă, încercând să surprindă ecourile făţărniciei răsunând în pereţii de rigips. Jepson bătu cu palma în birou pentru a întrerupe momentul acela de linişte şi îl privi lung pe Cooper până ce acesta se simţi obligat să vorbească.

– În orice caz, domnule, nu mă deranjează atât de tare. Nu am resentimente sau chestii de genul ăsta...

– Prostii! Dacă aş fi eu în locul tău, Cooper, aş turba de furie. Tu încerci să fii drăguţ în continuare. Vezi, asta e cusurul tău! rosti el cu un aer triumfător.

– Nu cred că o să mă învăţ minte vreodată, domnule!

---

[1] Nume comun dat în domeniul SF unei planete necunoscute sau imaginare (n.tr.)

– Sfatul meu este să te duci frumos să împuşti nişte porumbei sau ce faci tu de obicei, sa-ţi scoţi ideea asta din minte. Bea câteva pahare. O să uiţi curând toată povestea...

Cooper înclină din cap în semn că lua notă de cele spuse, în timp ce Jepson îşi ţuguie buzele, devenind serios pentru a face un ultim comentariu.

– Dar fără izbucniri emoţionale, da?

Cooper se uita dincolo de capul comisarului. Acolo, pe perete, era o poză înrămată, înfăţişând câteva zeci de bărbaţi cu o ţinută solemnă, stând jos sau în picioare în rânduri lungi. Ei alcătuiau întregul efectiv în uniformă al secţiei Edendale, surprins în timpul unei vizite la secţie a unui membru al familiei regale, prin anii '80. Cooper îşi amintea foarte bine şi ocazia, şi fotografia. Pe rândul al doilea, printre ceilalţi sergenţi, se afla şi tatăl lui.

– Înţeleg, domnule. Nu contează. Nu contează absolut deloc.

Doctorul le explicase că lui Isabel Cooper i se administra un medicament puternic, antidepresiv. Rostise pe litere numele medicamentului, iar Cooper îşi notase cu atenţie – Chlorpromazine. Aceasta bloca activitatea dopaminei şi antrena schimbări la nivelul sistemului nervos. Ceea ce putea duce la apariţia unor efecte secundare, menţionase doctorul.

Stând aşezat lângă patul mamei lui, Cooper avu impresia că ea nu se putea abţine să nu-şi mişte buzele, limba şi muşchii feţei. Făcea grimase în permanenţă, împingându-şi limba în obraji, aşa cum ar fi făcut cineva într-o încercare frenetică de a-şi îndepărta nişte resturi de mâncare de pe gingii. Sub aşternut, picioarele ei se agitau constant, îndoindu-se şi încordându-se fără încetare, precum picioarele unui ciclist într-o cursă lungă.

Doctorul ţinuse neapărat să le precizeze lui Ben şi lui Matt că medicamentele pe care le folosea nu erau curative. Ele nu puteau să vindece schizofrenia, ci doar să calmeze simptomele cele mai supărătoare. Rostită de doctor, lista acelor simptome păruse fără sfârşit – pierderea firului gândurilor, paranoia, halucinaţii, închipuiri, pierderea interesului pentru îngrijirea personală, retragere din punct de vedere social, anxietate severă, agitaţie. Starea ei nu putea decât să se înrăutăţească. Însă, ocazional, doar ocazional, se puteau aştepta la remisii temporare ale bolii, situaţii în care doamna Cooper avea să se poarte aproape normal. Medicul păruse să creadă că această ultimă menţiune era de natură să-i liniştească.

– Sunt o adevărată pacoste pentru toată lumea, spuse Isabel din patul ei privind în gol, cu ochi îmbătrâniţi.

– Nu, mamă. Sigur că nu eşti. Nu-ţi mai face atâtea gânduri...

– Tu eşti, Ben?

– Da, mamă. Sunt aici.

Era acolo de aproape patruzeci de minute, şi vorbise şi până atunci cu mama lui. Matt fusese cu el în prima jumătate de oră, însă ieşise puţin. Avea nevoie de aer proaspăt, zisese el.

– Eşti un băiat bun. Eu sunt bolnavă, nu?

– O să te faci bine, mamă.

Ea-şi întoarse capul, zâmbind slab şi clipind neajutorată atunci când întinse o mână spre el. Pe gulerul cămăşii ei de noapte se scursese un firicel de salivă. Pe dulăpiorul de lângă pat se afla o mică vază cu floarea-miresei, albă ca aşternuturile de pe pat, ca pielea femeii. Cooper transpirase din cauza căldurii din camera de spital, însă mâna mamei lui era umedă şi rece.

– Eşti exact ca tatăl tău, îi spuse ea. Un tânăr atât de chipeş...

El îi zâmbi şi îi apăsă mâna între ale lui, ghicind ce urma, temându-se că trebuia să dea un răspuns şi neştiind ce ar fi putut să spună.

– Nu te-ai căsătorit încă, Ben?

– Nu, mamă. Ştii doar că nu.

– O să găseşti curând o fată cumsecade. Mi-ar plăcea să te văd căsătorit şi cu copii.

– Nu-ţi face griji.

Ştia că vorbele acelea erau golite de sens. Însă în tot vocabularul lui nu păreau să existe cuvinte care să aibă sens, pe care să le înţeleagă amândoi şi în care să găsească alinare.

Umerii lui Isabel zvâcniră, iar picioarele i se mişcară spasmodic, fremătând sub cearceafurile de spital ca nişte animale agitate. Limba bătrânei ieşi printre buze în timp ce femeia privi prin încăpere clipind des, cu o expresie nedumerită. Privirea i se fixă apoi asupra fiului ei. Îi căută faţa cu nerăbdare, în ochii ei citindu-se disperarea şi rugămintea. Îi transmitea o chemare mută, implorându-l să-i ofere un strop de consolare.

– Exact ca tatăl tău, repetă ea.

El aşteptă. Muşchii îi erau înţepeniţi, iar mintea i se golise de gânduri. Era ca un iepure hipnotizat, în aşteptarea muşcaturii fatale. Simţi că îl dureau plămânii de la cât îşi ţinuse respiraţia. Ştia că n-avea să fie în stare să respingă rugăminţile din ochii ei.

– Te-au facut sergent, Ben?

– Da, mamă, răspunse el, cu toate că i se rupea inima să mintă.

21

Diane Fry se afla pentru prima oară în casa de la Piciorul Muntelui. Nu era deloc impresionată de porticurile cu incrustații de lemn, de garajul triplu sau de porțile din fier forjat. Găsea că totul era lipsit de gust – o cutie albă, care nu-și afla locul în decorul văii și printre șirurile de case de piatra ce se întindeau la câțiva metri mai jos, pe șosea. Ai fi zis că aterizase aici dintr-o suburbie a Birminghamului. Poate din Edgbaston sau Bournville. În nici un caz nu părea să se încadreze în peisajul de aici.

Îi revenise sarcina de a dicuta cu Charlotte Vernon, în urma interogatoriului luat de inspectorul-șef Tailby soțului și fiului ei. Până acum, Charlotte nu spusese prea multe, și nimeni nu îi acordase prea multă atenție. Însă acum apăruseră alte întrebări care trebuiau puse, legate mai ales de Lee Sherratt. În viziunea domnului Tailby, băiatul ramânea în continuare principalul suspect; cu toate acestea, Fry observase că inspectorul-șef avusese întotdeauna în minte o a doua linie de anchetă, orientată asupra familiei fetei. Nu era exclus ca, într-un fel sau altul, cheia să se afle la Charlotte Vernon.

Fry fu întâmpinată de către Daniel. Acesta părea abătut și posac. Nu prea mai avea nimic din tânărul acela mânios despre care citise ea în rapoarte. Însă atunci când ea îi spuse ce dorea, el o luă înainte, indicându-i drumul prin casă, fără un cuvânt sau o privire înapoi și fără a considera că

politețurile ar fi necesare. Pacat că, în urma verificărilor, alibiul lui era perfect valabil!

Charlotte Vernon fusese descrisă de polițiștii care o văzuseră drept o femeie atrăgătoare; chiar foarte atrăgătoare, adăugaseră unii. Fry se aștepta să întâlnească o soție răsfățată de bogătaș, care nu făcea nimic altceva toată ziua decât să se preocupe de felul în care arăta și să-și mențină corpul într-o formă perfectă – o femeie cu o coafură costisitoare și cu un machiaj fără cusur. În schimb, în fața ei se afla o femeie spre patruzeci de ani, obosită și resemnată. Desigur, fardurile erau la locul lor, și ar fi putut păcăli cu ușurință un bărbat. Însă Fry își dădu seama că ele fuseseră aplicate fără prea mare tragere de inimă.

Charlotte purta niște pantaloni largi, bej, și o cămașă de matase. Părea elegantă. Dar, pe de altă parte, era și cazul ca o femeie care purta haine de sute de lire să pară elegantă! Fry venise acolo pregătită să dovedească o oarecare compasiune pentru femeia aceea, care tocmai își pierduse fiica. Era dispusă să uite povestea fiului și să asculte versiunea lui Charlotte cu privire la felul în care se petrecusera evenimentele. Cu toate acestea, era ceva în felul în care femeia își înclină capul atunci când aprise o țigară și se așeză în fotoliu; în încrețitura buzelor ei, atunci când o studie critic pe Fry, privind-o de sus până jos. Până la urmă, Fry nu reuși să arate vreun pic de compasiune, mai ales că Charlotte Vernon deschise discuția într-un mod agresiv.

– Nu vă mai obosiți să mă tratați cu mănuși! Acum mă simt bine!

– Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, doamnă Vernon.

– Da, vă așteptam. Desigur, Dan a trecut să vă vadă. Nu l-am putut opri. Bietul băiat! E atât de confuz când vine vorba de sex... Unii bărbați au nevoie de foarte mult timp ca să se

maturizeze, nu credeți? Cred că Dan manifestă o formă gravă de pubertate întârziată.

– Doamnă Vernon, fiul dumneavoastră a dat o declarație privind relația dumneavoastră cu Lee Sherratt.

– Vrei să spui că a aflat că mi-o puneam cu grădinarul. Nu-i așa, draga mea?

Fry o privi lung, cu o mină lipsită de expresie. Se aflau într-o cameră plină de mobilă veche, frumoasă, cu suprafețe netede și curate. Pe pereți se aflau vreo trei sau patru tablouri mari, pictate în acuarelă, iar o podea lungă, acoperită cu parchet, ducea către o ușă dublă și o terasă pavată, cu balustrade de piatra. Lui Fry i-ar fi plăcut să exploreze baia și bucătăria, să studieze cada dotată cu sistem de hidromasaj, cuptorul automat, dressingurile încastrate în perete, frigiderul cu dezghețare automată și cuptorul cu microunde digital.

– Așa au stat lucrurile, doamnă Vernon?

– Desigur. Bine, s-a întâmplat doar de vreo câteva ori, dar ne-a plăcut foarte mult amândurora. Era lipsit de subtilitate, dar entuziast. Și avea un corp extraordinar. Să mai fii în stare să-i faci pe tineri să alerge după tine cu limba scoasă e un lucru care prinde tare bine moralului unei femei de vârsta mea!

– Dumneavoastră ați început relația?

– Da, cred că eu l-am sedus. Oricum, nu a trebuit să fac prea mari eforturi.

– Când a aflat soțul dumneavoastră ce se petrece?

Charlotte ridică din umeri.

– Chiar nu știu... Contează?

– Eu așa aș fi crezut.

– Și de ce ar conta, mă rog?

– Probabil că n-a fost de acord.

– Presupui greșit, draga mea. Pe batrânul Graham îl excită treaba asta. Ceea ce, serios vorbind, e convenabil pentru amândoi. Asta înseamnă că sunt liberă să îmi aleg amanții

care îmi plac, fără nici un fel de complicaţii. Bineînţeles, din partea mea, şi Graham e liber să procedeze la fel.

– Dar domnul Vernon a avut ceva de obiectat, nu? Doar l-a dat afară pe Sherratt...

– Într-adevăr. Charlotte suflă un rotocol de fum care pluti uşor în aer, între ele. Dar presupun că Graham v-a spus că asta s-a întâmplat din cauza Laurei.

– Şi aşa a fost?

– Dacă aşa spune Graham, aşa trebuie să fi fost, nu?

– Dumneavoastră ştiaţi care este atitudinea lui Lee Sherratt faţă de fiica dumneavoastră? Prin natura relaţiei pe care o aveaţi cu el...

– Pot să vă spun „doamnă detectiv“?

– Dacă doriţi...

– Doamnă detectiv, nu ştiu ce vă imaginaţi dumneavoastră că făceam eu cu Sherratt în foişor, dar vă asigur că nu ne lansam în conversaţii despre fiica mea.

– Dar credeţi că...?

– Avea suficient de lucru cu mine, draga mea! Pot fi foarte pretenţioasă atunci când sunt excitată!

– Şi ce rost ar mai avea să-ţi baţi capul cu puicuţa atunci când ai pe mână găina bătrână, este?

Charlotte rânji răutăcios, dezvelindu-şi dantura perfecta, apoi se răzgândi şi îşi transformă rânjetul de pe chip într-un râs forţat.

– Bravo, draga mea! N-aş fi crezut că te pricepi atât de bine la metaforele inspirate de viaţa de la fermă.

Fry se simţea uşor dezamăgită, pentru că nu reuşise să o facă pe femeie să-şi dea arama pe faţă. Dacă ar fi putut trece dincolo de faţada asta provocatoare, rece, probabil că ar fi reuşit să scoată la iveală interiorul blând şi vulnerabil, care ar fi adus ceva date noi la dosar.

– Aveaţi cunoştinţă de iubitul Laurei, Simeon Holmes?

– Nu, suspină Charlotte. Asta până ce oamenii dumneavoastră au reuşit sa-i dea de urma. Presupun că nu exista nici o îndoială că era ceva între ei?

– Absolut nici una.

– Evident, aşchia nu sare departe de trunchi, nu? Dar a păstrat tăcerea în privinţa acestui aspect... De obicei, Laura îmi împartăşea secretele ei. Se pare însă ca nu şi pe acesta.

– S-a gândit probabil ca o să-l consideraţi nepotrıvit pe băiat. Stă într-una dintre locuinţele acelea sociale din Edendale, are o motocicleta...

– Nepotrivit? Nu eu!

– Vorbiţi serios?

– Nu uita că eu *mi-o* trăgeam cu grădinarul, draga mea!

Fry scrâşni din dinţi. Charlotte îşi stinse ţigara şi începu să se agite întruna. Scrumiera era deja plină de chiştocuri, iar aerul devenise înţepător din cauza unui miros stătut de fum, amestecat cu un parfum scump.

– Sper că nu v-am şocat, spuse Charlotte. Ştiu că unii dintre voi sunteţi foarte puritani. Însa eu şi Graham am avut întotdeauna genul ăsta de mariaj. E un lucru acceptat de la sine în cercul nostru de prieteni.

– Aţi menţionat şi existenţa altor amanţi, doamnă Vernon. Mă văd nevoită să vă cer nume.

– Serios? Şi cu câţi ani ar trebui sa mă întorc în timp?

– Să spunem că vom trece în revistă doar ultimele câteva luni. Ce ziceţi?

– Să înţeleg ca poliţiştii noştri consideră că gelozia ar fi fost un potenţial mobil al crimei? Ce original!

– Nume?

– De acord. Păi, au fost unul sau doi dintre partenerii de afaceri ai soţului meu. Aşa a fost sa fie, ma înţelegi. Nimic spectaculos!

Îi dădu lui Fry trei nume, dintre care unul singur îi sună acesteia cunoscut.

– Andrew Milner?

– Lucrează pentru Graham.

– Ştiu cine este.

Fry o fixă atent pe femeie, întrebându-se dacă avea într-adevăr vreo legătură cu mama aceea sfâşiată de durere care apărea în rapoartele anterioare ale poliţiei. Poate că se afla sub efectul vreunui medicament prescris de doctor. Însă lui Fry nu-i venea în minte vreun medicament care să poată schimba într-un asemenea hal personalitatea unei femei. Charlotte îi studie expresia nedumerită şi începu să râdă din nou cu râsul acela rece al ei.

– O, da! Nu sunt prea mofturoasă atunci când am chef de sex.

– Şi vi s-a întâmplat des să aveţi chef de sex după ce a fost ucisă Laura? Gândul că fiica dumneavoastră a fost atacată şi omorâtă vă excită?

Chipul lui Charlotte păru să se întunece şi să se cutremure, iar ochii i se măriră, alarmaţi. Mâinile şi picioarele începură să îi tremure, iar umerii îi căzură într-o poziţie nefirească. Era ca şi cum femeia s-ar fi dezintegrat brusc, ca o păpuşă stricată.

– Ştii, merg în locul acela în fiecare noapte... mărturisi ea.

– Ce loc? întrebă Fry, surprinsa de schimbarea aceea neaşteptată.

– Mă duc noaptea, când nu e nimeni prin preajmă. Graham nu suportă ideea. Îi duc flori.

– Unde mergeţi, mai precis?

– Acolo, jos. În locul unde a murit Laura. Ridică privirea implorator. Îi duc trandafiri şi garoafe din gradină. E bine să-i duc aşa ceva?

În timpul acesta, la Divizia E, Ben Cooper îşi făcea drum plictisit către camera de anchetă, unde nu se aflau decât doi

operatori de calculator în fața terminalelor lor, în timp ce șeful biroului, inspectorul Baxter, arhiva niște dosare. Cooper verifică fișele de activitate, însă nu găsi nici o sarcină care să-i fi fost atribuită.

– Am revenit la îndatoririle mele, domnule.

– N-am nimic pentru tine, Cooper, îi comunică Baxter. Unele dintre echipe au fost regrupate. Șeful tău vrea să te întorci în biroul CID. Va trebui să-i prezinți raportul sergentului Rennie.

– Rahat!

– Îmi pare rău, băiete.

Baxter părea pe punctul de a-l mustra pe Cooper pentru răbufnirea lui, conștient că privirea operatorului era ațintită asupra sa. Însă, uitându-se la chipul lui Cooper, se răzgândi, căci nu era genul care să lovească într-un om aflat deja la pământ.

– Domnul Tailby este de părere ca rezultatele testelor de laborator...

– Mda, știu. Mulțumesc.

Cooper coborî din nou, cu pași apăsați. În biroul CID, un polițist vorbea la telefon, iar Rennie avea un raport în mână, la care se uita cu o expresie de admirație întipărită pe chip. Îl observă pe Cooper intrând în încăpere și îi făcu cu mâna, dezinvolt.

– Ben! Bine ai venit înapoi în lumea reală!

Cooper dădu cu piciorul într-un scaun, îndepărtându-l de birou, și lovi grămada de hârtie care zăcea acolo încă de luni.

– Ce-i cu toate chestiile astea?

– Hei, calmează-te! Nu avem nevoie de toanele tale de primadonă, doar pentru că nu mai faci parte din echipa de anchetă, alături de băieții mari.

– Mda, bine. Accidente auto... Vor să facem ceva în legătură cu infracționalitatea auto, da? Și ce e nou aici?

– Asta, spuse Rennie, fluturând raportul. Uite, aruncă o privire!

Raportul ateriză pe biroul lui Cooper. Purta antetul Serviciului Național de Informații în Domeniul Criminologiei.

– Ce-i cu asta?

– Idei noi privind detectarea infracționalității auto. E interesant. Comisarul a fost plăcut impresionat. A fost ideea tipei celei noi.

– Nu Diane Fry?

– Ba chiar ea. Nu-i deloc proastă pentru o tipă, cred.

– Şi ea unde e? A ieşit deja pe teren să se ocupe de treaba asta?

– Ea nu, răspunse Rennie. Lucrează încă la cazul Vernon.

Fry sună la Vernon Finance, însă i se făcu legătura cu o secretară extrem de protectoare şi de necooperantă, care îi comunică faptul că Andrew Milner avea să lipsească de la birou toată după-amiaza. În cele din urmă, reuşi să o convingă pe secretară să-i dea numărul lui de mobil; în timp ce îl formă, înfulecă un sendviş cu ton. Atunci când îi răspunse, Milner se afla în mod evident undeva pe şosea. Pe fundal se auzea zgomotul traficului intens, iar el vorbea foarte tare, aşa cum fac de obicei oamenii atunci când folosesc dispozitivul hands-free într-o maşină.

– Cine ați spus că sunteți? Aşteptați o clipă, tocmai întorc pe A57.

Când în sfârşit reuşi să-i explice cine era, el rămase foarte tăcut pentru o clipă. Dar poate că de vină era doar semnalul, care se întrerupea din cauza crestelor înalte de la Stanage Edge şi Hallam Moors.

– Stați numai o secundă, să opresc pe marginea drumului, spuse el.

Fry discută cu Andrew Milner timp de câteva minute bune, încercând să surprindă tonul replicilor lui în vacarmul făcut de camioanele aflate în trecere şi în ciuda semnalului cu intermitenţe. I se păru că avea un ton iritat şi defensiv, însă bărbatul rămase ferm pe poziţii, negând existenţa vreunei relaţii cu soţia patronului său. Era ridicol, absurd! Evident, Charlotte Vernon nu se simţea deloc bine.

În cele din urmă, Fry îl lăsă în pace atunci când el pretinse că întârzia la o şedinţă importantă. Era convinsă că Milner ascundea ceva, însă nu-şi dădea seama despre ce era vorba. Avea nevoie de mai multe date înainte să afle ce întrebări să pună. Era timpul să ia legătura cu soţia lui Andrew Milner.

Familia Milner locuia într-o casă semidecomandată, din cărămidă, construită înainte de război pe unul dintre dealurile ce dădeau spre centrul localităţii Edendale. Uşa din faţă era încadrată într-un portal arcuit, având un geam rotund şi opac, alcătuit din bucăţele de sticlă colorată, tăiate în diverse forme.

Toate maşinile parcate în stradă aveau abţibilduri roz lipite pe parbriz, iar pe stâlpii de iluminat erau lipite bileţele care avertizau că parcarea era permisă numai cu acordul rezidentului. Însă Fry reuşi să găsească un loc de parcare pentru Peugeotul ei pe o alee micuţă din dreptul unui garaj. La colţul casei, observă un ghiveci vechi din cărămidă, în forma unui horn, în care fuseseră plantate muşcate roşii.

Margaret Milner o conduse într-un hol dominat de bovindouri cu draperii de tul şi de un candelabru în formă de roată, pe care erau montate lumânări electrice. Într-o vitrină se aflau bibelouri rare, căsuţe în miniatură şi plăcuţe comemorative.

– Bineînţeles, Andrew e la birou, spuse Margaret. E foarte ocupat de când cu cele întâmplate Laurei Vernon. Dar Graham spune că o să se întoarcă la serviciu lunea viitoare. După câte se pare, Charlotte se simte mai bine acum. Dar mi

se pare mie că oamenii nu se împacă totuşi cu situaţiile de acest gen până după înmormântare.

– Dumneavoastră personal aţi luat legatura cu familia Vernon?

Margaret ezită.

– Am încercat s-o sun pe Charlotte, dar nu răspunde nimeni la telefon. Doar robotul...

– Eu tocmai vin de la Piciorul Muntelui, o informă Fry.

– Da?

Margaret părea ca nu mai ştia ce să spună. Femeia purta o fustă lungă, pantofi cu baretă, fară toc, şi avea un pulover subţire, legat în jurul umerilor. Părea ca îi era foarte cald şi nu se simţea în largul ei, dar, la urma urmei, aşa se simţea toată lumea pe asemenea călduri.

– Am discutat cu doamna Vernon.

– Şi e... Cum suportă toată povestea asta?

– Nu chiar aşa cum aţi crede.

– Da? întrebă Margaret din nou.

Fry se duse lângă bovindouri şi privi prin perdea la gradina din faţa casei. De aproape, văzu că muşcatele începuseră să se ofilească şi să capete o culoare maronie, iar petalele lor formaseră un covor roşu-închis la baza ghiveciului în formă de horn.

– Cum aţi descrie relaţia dintre soţul dumneavoastră şi familia Vernon? întrebă ea.

– Soţul meu lucrează pentru Graham. E o slujbă bună, iar Andrew munceşte din greu. Spunând acestea, Margaret se aşeză, îndreptându-şi fusta şi aplecându-se neliniştită pe marginea unui fotoliu. O privi îngrijorată pe Fry, alarmată de faptul că aceasta insistase sa ramâna în picioare lângă fereastră, în ciuda sugestiei ei. Ştiţi, o vreme nu a avut de lucru. Asta l-a făcut să aprecieze o slujbă sigură.

– Carevasazică, e vorba doar despre o relaţie ca între un patron şi un angajat? Sau e ceva mai mult la mijloc?

– Nu prea înţeleg ce vreţi să spuneţi, marturisi Margaret. Lucrează împreună, fac o echipă foarte bine închegată. Presupun că, în asemenea cazuri, trebuie să existe şi o relaţie personală destul de apropiată.

– O relaţie personala? Deci sunt prieteni? Obişnuiţi să socializaţi cu familia Vernon? Aţi fost vreodata la ei acasă?

– Da. O dată sau de două ori. Graham este foarte primitor.

Fry o studie cu atenţie, observându-i direcţia privirii şi mişcările involuntare ale mâinilor, pe care le framânta încontinuu, ca şi cum ar fi cautat un lucru pe care să-l aşeze la loc printr-o lovitură uşoara – un lucru care putea fi aşezat cum trebuie dintr-o mişcare rapidă a palmelor.

– Şi Charlotte Vernon? insista Fry. Şi ea e la fel de primitoare?

– Nu vreţi un ceai? întrebă Margaret cu o notă de disperare în glas.

– Nu, mulţumesc.

– Eu cred ca o sa-mi fac unul.

– Cum doriţi.

Fry o urmă în bucatarie, făcând-o pe Margaret Milner să devină şi mai agitată atunci când se sprijini de corpurile cu finisaj de stejar şi se plasa în dreptul uşii de la frigider când aceasta tocmai era deschisă. Margaret o privi lung pe deasupra uşii, ţinând în mână o sticlă de plastic cu lapte smântânit.

– Ce doriţi dumneavoastra, mai exact?

– Puţin ajutor, atâta tot! raspunse Fry. Încerc să lămuresc câteva detalii.

Aerul rece din frigiderul deschis umplea spaţiul dintre ele, racorind pielea lui Fry şi aburind suprafeţele îmbrăcate în inox. Margaret părea să ezite să întindă mâna după mânerul uşii, pentru a o închide, de teamă să nu ajunga prea aproape

de Fry, sa o atinga şi să se contamineze cu un microb ce nu putea fi distrus cu clor sau cu alţi dezinfectanţi.

– Nu ştiu ce detalii aş putea să vă ofer eu. Chiar n-am idee...

Şi Margaret chiar se îndepărtă, lăsând uşa de la frigider întredeschisă şi mergând să dea drumul la ceainicul electric. Atunci când Fry trânti uşa, Margaret tresări puternic, ca şi cum ar fi fost lovită de un glonţ, vărsând apă pe blatul de bucătărie.

– Dacă aţi avea nevoie, aţi şti unde îl puteţi găsi pe domnul Milner în acest moment?

Margaret se uită automat la ceas.

– Cei de la birou vă vor putea spune unde îl găsiţi. Slujba pe care o are presupune multe deplasări. Întâlniri cu clienţii, ştiţi dumneavoastră... E foarte ocupat. În seara asta s-ar putea să ajungă iar foarte târziu acasă.

Venea târziu acasă, iar soţia lui nu ştia niciodată unde se afla? Fry se întrebă dacă Andrew Milner era într-adevăr atât de ocupat pe cât îi spunea soţiei lui. Nu voia să accepte că acest lucru era posibil.

– Probabil se mai întâmplă ca dumneavoastră să nu ştiţi unde este soţul dumneavoastră, dar Graham Vernon să ştie...

– Desigur.

– Şi nu se întâmplă câteodată ca Charlotte Vernon să fie cea care ştie unde se află soţul dumneavoastră?

Preţ de o clipă, Margaret nu făcu altceva decât să se zgâiască la ceainicul care fierbea uşor, ca şi cum acesta ar fi rostit un cuvânt obscen. Apoi deschise larg ochii şi gura şi începu să dea uşor din mână.

– A, nu! Ce vreţi să spuneţi?

– Eu cred că e destul de clar. Doamna Vernon a vorbit foarte deschis despre acest subiect.

– A insinuat ceva în legătura cu Andrew? E ridicol, nu vi se pare? Evident, nu se simte bine! Trebuie să fi fost foarte grav afectată dacă a ajuns să inventeze asemenea lucruri.

– Nu credeţi ca e adevărat?

– Adevărat? Ce prostie! Andrew? E absurd!

– Vă daţi seama că soţia află întotdeauna ultima?

– Bine, dar... Sa fim serioşi... Andrew? Începu să râdă deodată, prosteşte. Aşa ceva nu se poate!

– Bine. Ceainicul începu să clocotească, însă nimeni nu-i dădu atenţie. Un norişor de abur pluti prin bucătărie, dar se disipă înainte de a încălzi mâinile reci ale lui Fry. Încă ceva, doamnă Milner, reluă Fry. Sunteţi cumva rudă cu un băiat pe nume Simeon Holmes?

– Simeon este fiul verişoarei mele, Alison. Locuiesc pe domeniul Devonshire.

– Ştiaţi că era iubitul Laurei?

Margaret îşi frânse mâinile privind pe fereastră, în gol.

– N-am ştiut până aseară, când mi-a spus Alison. Ea mi-a zis că a fost chemat la secţie.

– Aşadar, încă un amănunt pe care nu-l ştiaţi?

– Nu, nu! strigă Margaret. Nu Andrew! Este imposibil!

Ieşind din casă, Fry călcă pe covoraşul alunecos de petale de muşcată. Cu toate că la suprafaţă erau încă de un roşu-aprins, petalele de dedesubt erau negre şi putrezite. Imposibil? Singurul lucru imposibil era ideea ca ea să fi acceptat să se aşeze şi să servească un ceai alaturi de Margaret Milner, printre căsuţele ei în miniatură şi perdelele de tul.

Întorcând Peugeotul, Fry se gândi să-şi mai încerce norocul într-un loc. De data asta avea să-i facă plăcere, se gândi ea, amintindu-şi de felul în care Helen Milner îl privise pe Ben Cooper acolo, în stradă, în Moorhay.

Helen primi un telefon de la mama ei de îndată ce Diane Fry părăsi casa din Edendale. Tânăra se văzu nevoită sa petreacă nişte minute bune la telefon, pentru a o linişti. Când reuşi în cele din urmă să închidă, Helen sună la numărul bunicilor ei. Ştia că aceştia nu foloseau telefonul prea des şi că fuseseră cu greu convinşi să îl instaleze pentru situaţii de urgenţă, factura fiind plătită de Andrew. Când începu să sune, Helen şi-i imagină pe cei doi bătrâni privind către telefon alarmaţi, ezitând să răspundă. Până la urmă, Harry avea să se ridice încet de la locul lui şi să pună mâna pe receptor, raspunsul la telefon fiind treabă de bărbat.

– Bunicule, sunt eu, Helen.

– Helen! Ce s-a întâmplat, draga mea?

– Poliţia, bunicule. Au început să pună întrebări despre tata.

– Au început, zici? Tâmpitul ăla cu vorbele lui frumoase sau nesuferitul care era cu el?

– Nici unul.

– Atunci...

– Nu, femeia. Doamna detectiv Fry.

– Ea? Ea nu e decât o fetişcană.

– Chiar dacă...

Harry făcu o pauză, gândindu-se.

– Mda. Ai dreptate. E bine de ştiut.

Diane Fry găsi casa lui Helen Milner – era una dintre cele patru căsuţe rezultate în urma transformării unui şopron.

Şopronul avea un acoperiş ondulat. În spate erau câteva clădiri anexe vechi, cărora nimeni nu le găsise încă o întrebuinţare. Înăuntru pereţii erau din piatră brută, iar casa avea ferestre batante şi grinzi acoperite cu răşină. Cea mai mare parte a mobilei era reprezentată de piese la mâna a doua, din

pin, cu scaune de răchită, iar pe podeaua bucătăriei era un covoraş împletit din papură.

Helen o salută fără să se arate câtuşi de puţin surprinsă, iar Fry deduse că se dăduseră ceva telefoane în timpul cât ea traversase localitatea Edendale. Se aştepta ca şi acest al treilea membru al familiei Milner să fie la fel de necooperant ca toţi ceilalţi, să-i servească aceeaşi atitudine şocată şi neştiutoare, să folosească aceleaşi cuvinte, deja familiare, prin care să se arate scandalizată în faţa unor asemenea insinuări ce puneau la îndoială cinstea familiei ei.

Dar Fry fu uimită să constate cât de mult dură vizita ei acolo. În plus, era fascinată şi pe deplin lămurită ascultând povestea pe care i-o spunea Helen Milner la un ness servit într-una dintre cănile de ceramică lucrate manual. Ajunsă la cea de-a doua cafea, Fry aproape că uitase pentru ce se afla acolo.

22

Cei trei bătrâni se întâlniseră la oficiul poştal din Moorhay, de unde îşi ridicasera pensiile. Oficiul era aglomerat, nu doar din cauza cozii obişnuite dintr-o zi de joi, când oamenii veneau să-şi ridice pensia, dar şi din cauza excursioniştilor care goleau vitrina cu bauturi reci şi micuţul congelator unde erau ţinute îngheţatele cu ciocolată şi îngheţatele pe băţ, cu aromă de căpşune. Înăuntru abia daca mai găseai un pic de loc pentru a manevra rastelul cu vederi înfăţişând Ladybower Reservoir şi Chatsworth House. Rucsacurile ticsite stăteau îngrămădite afară, în timp ce proprietarii lor răsfoiau ghidurile turistice şi seturile de suporturi de masă cu imagini din Parcul Naţional.

În scurt timp, excursioniştii aveau să mărşăluiască prin sat, îndreptându-se către ceainării sau spre centrul meşteşugăresc de la Moara Veche ori spre locul special amenajat pentru picnicuri din Quith Holes; urmau apoi să plece către poteca Eden Valley, de unde aveau să o ia spre sud, către Limestone Way, sau spre nord, către Pennine Way. Într-o jumatate de oră aveau să uite de satul Moorhay.

Harry Dickinson scosese din congelator un pui mic, congelat, pentru Gwen. Era tare şi atârna greu în mână, iar gheaţa îl înţepa pe Harry dureros în palmă, amorţindu-i degetele. Dar, în timp ce stătea la coadă la casă, pentru a-l plăti, se trezi înconjurat de o mare de tineri care se izbeau de el şi îl înghionteau neglijent cu coatele în coaste. Păreau să nu se

sinchisească de prezenţa lui acolo, ca şi cum el nu era decât un obstacol oarecare ce intervenea între mâinile lor întinse şi următoarea cutie de Diet Coke.

O venă mică începu să pulseze la tâmplele lui Harry atunci când o tânără se împinse, băgându-se în faţă. Purta o bluză scurtă, care îi lăsa abdomenul la vedere, şi nişte colanţi cu dungi, care făceau ca şoldurile şi fundul ei să pară enorme. Părul ei vopsit blond ţâşnea din vârful capului asemenea unor baloţi de paie prost legaţi, iar atunci când deschise gura pentru a-şi striga prietenii, Harry observă un cercel de argint care îi perfora limba.

Împingându-se cu coatele pentru a-şi face loc, ea îl călca tare pe Harry pe degetele de la picioare cu bocancii ei marca Doc Marten, iar atunci când el privi în jos, văzu pe pielea ghetelor lui lucioase urme de talpă şi o uşoară deformare. Dacă fata şi-ar fi cerut scuze, el n-ar mai fi zis absolut nimic. Însă ea îi întoarse spatele, fără ca măcar să se uite la el. Era ca şi cum ar fi călcat într-o mizerie pe care putea foarte bine să şi-o şteargă de pe tălpi mai târziu. Harry o bătu pe fată uşor pe umăr, iar ea se uită la el cu scepticism. Buza ei se răsfrânse într-un rânjet, dezvelind un cocoloş cenuşiu de gumă de mestecat, pe care ea îl strivi între dinţi. Harry observă că fata avea în buric un cercel care se asorta cu cel din limbă.

– Nu te-a învăţat nimeni cum să te porţi? o mustră el.

Ea îl privi de parcă bătrânul îi vorbea o limbă complet străină.

– Ce-ai păţit, tataie?

Accentul fetei era local, iar Harry se gândi că nu era deloc exclus s-o mai fi întâlnit prin sat şi înainte. Oricum, n-avea nici o importanţă.

– Dacă te bagi în faţa mea şi mă calci pe picioare, ai putea cel puţin să îţi ceri scuze.

– Am aceleaşi drepturi ca dumneata să mă aflu aici!

– *Aceleaşi.* Dar nu mai multe. Mai ai de învăţat, fetiţo.

– Of, mai scuteşte-mă! spuse ea, împingând guma printre dinţi, astfel încât aceasta i se întinse pe buze. Apoi scoase limba rapid şi o trase pe toată în gură, privindu-l obraznic pe Harry. Îşi pierdu însă repede interesul faţă de batrân şi se întoarse cu spatele la el, atunci când rândul începu să avanseze.

Harry testă cu mâna stângă masa solidă a puiului îngheţat, privind insistent ceafa fetei. Pieptul îndesat al puiului era neted şi tare, fiind acoperit cu un strat gros de gheaţă. Harry prinse picioarele pasării şi începu să o balanseze.

Fata ţipă şi se izbi de un tânăr care stătea în faţa ei la rând. Toată lumea care se afla în acel moment acolo se întoarse să privească atunci când ea începu să ţipe, înjurându-l pe bătrân. În acest timp, fata se masa pe spate, în locul unde răceala neaşteptata a puiului atinsese pielea ei calda, goală, ca un fier înroşit.

– Îmi pare rău, spuse Harry.

În faţa magazinului, lângă tăbliţa legănată de vânt ce făcea reclamă la îngheţata Wall's, Sam Beeley aluneca pe o cutie de Coca-Cola aruncată la întâmplare şi căzu pe trotuar cu o bufnitură dureroasa. Bastonul lui cu mâner de fildeş se lovi cu zgomot de jgheabul colector. După un murmur de consternare, doi tineri înalţi cu accent australian îl ajutara să se ridice şi îi culeseră bastonul de pe jos. Trei fete, care îşi rezemaseră bicicletele închiriate de vitrina magazinului, făcură un întreg spectacol întrebându-l pe bătrân dacă era teafăr şi scuturându-l de praf, în tot acest timp trăgând cu coada ochiului la australieni. Se strânseră apoi cu toţii în jurul lui Sam, alcătuind un caleidoscop de cămăşi colorate şi membre bronzate, ca nişte fluturi atraşi pe moment de o plantă uscată, fără

frunze, înainte de a pleca mai departe, în căutarea unor noi parfumuri.

În cele din urmă, Sam fu lăsat în grija lui Harry şi a lui Wilford, după ce îi asigură pe tineri că locuia la doar câţiva metri distanţă. Cu toate că era sprijinit de prietenii săi, Sam nu reuşi sa ajungă foarte departe înainte de a simţi nevoia să se oprească şi să se odihnească rezemat de un zid, gâfâind din cauza durerii de picioare. Aprinse o ţigară şi privi chiorâş spre curtea bisericii, aflată peste drum, de unde pietrele funerare sclipeau în lumina soarelui.

– O sa ma aduceţi aici cât de curând, spuse el, fără nici o urma de autocompatimire în glas.

– Cu toţii ne îndreptăm în direcţia aia, replică Wilford.

– Eu nu mă iau la întrecere cu voi. O să se întâmple destul de curând.

– Trebuie să te împaci cu gândul că, atunci când ajungi la vârsta noastră, moartea aşteaptă întotdeauna imediat după colţ, adăugă Harry.

– Vă mai amintiţi cum a fost atunci, în mină, când era cât pe ce să fiu omorât? întrebă Sam.

– Aia a fost cu mulţi ani în urmă...

Sam privi în jos, la picioare.

– Da, a fost... Dar mi-a lasat o amintire.

Cei trei bătrâni tăcura, privind lung la casele de peste drum, fără să vadă nici maşinile care treceau pe lângă ei, nici pe tinerii excursionişti care erau nevoiţi să coboare de pe trotuar ca să-i ocolească.

Trecuseră mai bine de douăzeci de ani de la accidentul acela din Glory Stone Mine. Se aflau într-un filon epuizat, de aproximativ doi metri lăţime şi aproape treizeci de metri înălţime. Faţada urca în panta, pe un dâmb de grohotiş asemenea calcarului, iar un miner fora în vârf, la circa cincisprezece metri mai sus, părând o siluetă în raza propriului

felinar. Faţada în pantă era slab luminată, iar aerul era plin de fum după explozie, deasupra lor nefiind decât un întuneric gros şi nici urma de lumina zilei. Era o grotă enormă şi neguroasă, plină de pete cenuşii şi negre şi încărcată de duhoarea înţepătoare a prafului şi a explozivelor.

Minerul acela din vârful dâmbului era Sam. La vremea aceea, avea vreo cincizeci de ani – un bărbat cu experienţă, care-şi petrecuse o mare parte din viaţă lucrând în mină. Când sapa lui de foraj a despicat roca uşor friabilă, iar suprafaţa i s-a surpat sub picioare, trupul lui a fost proiectat instantaneu în spate, braţele şi picioarele rostogolindu-se printre propriile umbre, până când omul a ajuns la poalele pantei şi a fost îngropat sub o avalanşă de calcar. Wilford l-a dibuit apoi pe Harry în întuneric, şi împreună l-au dezgropat pe Sam cu mâinile goale şi l-au scos la suprafaţă. N-au văzut că picioarele îi erau sfărâmate până ce omul nu a început să ţipe.

– Dacă durerea devenea insuportabilă, sparse Wilford tăcerea, fără a i se adresa cuiva anume, ai fi luat în calcul varianta să-ţi pui capăt zilelor?

Sam părea gânditor.

– Mda, presupun că da.

Harry încuviinţă din cap.

– Dacă nu-ţi mai rămânea nimic... nici o fărâmă de speranţă... cred că n-ai fi avut încotro.

– Cu toate astea, depinde de convingerile pe care le ai, spuse Wilford. Nu?

– Cum adică?

– Unii oameni consideră că nu e bine să-ţi pui capăt zilelor.

– Of, religia... zâmbi Sam.

– Păi, sinuciderea e totuşi un păcat, insistă Wilford. Nu-i aşa, Harry?

Atunci Harry își aprinse pipa. Ceilalți așteptară, simțind că în aer plutea o decizie sau o sentință iminentă. Știau că Harry gândea cel mai bine atunci când pipa lui era aprinsa.

– Mie mi se pare, începu el, că există mai multe feluri de păcate. Păcatul nu e la fel ca răul făcut cu bună știință. Un păcat ți-l mai iartă Dumnezeu.

Ei aprobară mișcând din cap. Așa parea corect și rezonabil. Nici unul din ei nu trecuse prin aproape opt decenii de viață fără să comita vreun păcat.

– Și totuși, trebuie să ai puțin curaj pentru așa ceva. Nu există căi ușoare.

– Există somniferele...

Harry își drese glasul și rosti disprețuitor:

– Asta-i metodă de muiere, Sam!

– Ai putea să te arunci de undeva de sus... De pe stânca Raven's Side, sugera Wilford.

– Asta se lasa cu mizerie. Și nu înseamnă neapărat că mori.

Bătrânii se înfiorară.

– Nu ne-am dori așa ceva...

– Și, oricum, eu nu suport înălțimile. Îmi dau o senzație de amețeală...

– Ce-i drept, cam așa e.

– Poți să-ți pui ștreangul de gât, spuse Harry. Dacă știi cum să faci un nod ca lumea...

– Plus că trebuie sa cazi așa cum trebuie, altfel...

Wilford își țuguie buzele și își trecu degetele prin parul alb.

– Altfel, ce?

– Nu mori repede, ci te sufoci. Cu încetinitorul...

– Am citit undeva că există tipi care pretind că se spânzură, își aminti Sam. Adică aproape că se sugrumă, dar nu de tot. Așa, ca pentru distracție...

– La dracu'! Și de ce ar face asta?

– Pentru sex, replică Sam pe un ton grav. Se zice că ţi se scoală al dracului de tare la faza asta!

– A! Asta chiar e ceva nou!

– Nu poţi să ştii... S-ar putea să merite o dată în viaţă...

– A apărut unu' în ziar, spuse Sam. 74 de ani avea. Şi-a conectat sfârcurile şi testiculele la nişte borne electrice. Cei de la ziar au numit chestia asta „experiment autoerotic".

– Da? Şi ce s-a întâmplat?

– A ridicat prea mult voltajul. Asta l-a ucis. Din câte ştiu eu, i-au explodat ouăle.

– Vârsta înaintată nu-ţi înfrâneaza poftele. Doar că nu te lasă să faci lucrurile aşa cum se cuvine, conchise Harry.

Ei dădură din cap afirmativ, cu înţelepciune, privindu-le pe cele trei fete de la oficiul poştal trecând cu bicicletele pe lângă ei şi învârtind la pedale cu picioarele lor lungi, în timp ce spiţele se roteau în lumina soarelui.

– Fetişcana aia de la magazin... îşi aminti Sam. Cea cu fundul mare şi cu şurub în limbă... E fata Sheilei Kelk, din Wye Close.

– A, da? replică Harry pe un ton lipsit de interes.

– Locuieşte lângă familia Sherratt.

De undeva de pe Howe Lane se auzea maşina de gunoi înaintând într-un zgomot de huruieli şi pârâituri. Pubelele se aflau încă pe trotuar, aşteptând, vopsite cu cifre albe sau cu numele caselor. În aceste pubele erau adunate tot felul de deşeuri care ar fi putut spune întreaga poveste a vieţii oamenilor de la care proveneau.

– Ai putea să o faci cu o maşină, sugeră Wilford. Pe aici se obişnuieşte... Ăia din Sheffield şi alţii ca ei... Se duc cu maşina undeva pe dealuri, unde să nu-i descopere nimeni, şi se asfixiază cu gazele de la ţeava de eşapament.

– Ai dreptate, Wilford! Aşa fac. A dracului pacoste mai sunt şi ăştia, că fac atâta mizerie!

– Eu nu mai am mașină de ani de zile, interveni Sam. Așa că, ce să mai vorbim...

Își luă avânt și sări în picioare, sprijinindu-se cu mare greutate în bastonul lui cu mâner de fildeș, în timp ce Harry îl ținea de cot. Nu mai aveau decât câțiva metri până la casa lui Sam, însa ar fi putut la fel de bine să fie kilometri întregi.

– Dar eu *am* mașină, mai adăugă Wilford.

Cooper așteptă până ce Rennie și celălalt polițist ieșiră din birou, și abia apoi o suna pe Helen Milner. În ciuda evenimentelor petrecute în ziua aceea, comentariile fratelui său i se cuibăriseră în minte, și își amintise de ele de îndată ce se așezase la birou. Trebuia să afle ce anume îi ascundea Helen.

La început, ea păru ușor circumspectă, însă Cooper rămase uimit să constate cât de repede începu femeia să-i povestească despre petrecerile de la Piciorul Muntelui, ca și cum își pregătise deja discursul și știa ce avea de spus.

– Oamenii merg la familia Vernon pentru mâncare și pentru că li se oferă bautură și sex la discreție, explică ea. Poate chiar și ceva droguri ușoare... Și nu se ascunde nimeni după deget în privința asta. Toată lumea părea să știe la ce să se aștepte mergând în vizită la Piciorul Muntelui. Vreau să zic – toată lumea, mai puțin eu.

– Vorbim cumva despre vechea metodă a schimbului de parteneri?

– Presupun că da. Cu siguranță, Graham și Charlotte Vernon păreau să-și schimbe partenerul cu oricine era disponibil. Ăsta a devenit deja un hobby pentru ei, cred. Alții se apucă de trainspotting[1] sau de dans în grup, comenta ea posac.

[1] Pasiunea de a privi trenurile și de a nota numerele lor de serie; prin extensie, termenul a ajuns să denumească orice pasiune sau obsesie pentru preocupari banale. (n.tr.)

După cum vedea Cooper lucrurile, felul în care ea descria activitățile sexuale la care se așteptau musafirii familiei Vernon justifica într-o mare măsură cuvintele lui Matt, referitoare la orgii. La petrecerile de la Piciorul Muntelui nu mergeau oameni în vârstă, ci doar persoane de aceeași vârstă sau mai tinere decât membrii familiei Vernon. După toate aparențele, Graham își alegea personal o mare parte dintre oaspeți; alții ajungeau acolo în urma recomandărilor unor prieteni. Şi totuși, ascultând cele spuse de Helen, Cooper înțelese deodată că petrecerile acelea nu erau doar motiv de distracție pentru Graham Vernon. Ele impulsionau într-o oarecare măsură și afacerea lui. Toți oaspeții erau clienți sau potențiali clienți, iar participarea la acele petreceri îi unea într-un fel pe care Vernon îl considera, fără îndoială, „o relație reciproc avantajoasă". Asta arunca o lumină cu totul nouă asupra ideii de divertisment corporatist.

– O, da, e vorba și despre afaceri, și despre plăcere, confirmă Helen atunci când el sugeră acest lucru. Probabil că lui Vernon îi iese ceva din toată treaba asta.

– Laura Vernon participa la petrecerile astea?

– Da, dar numai la început. Ei se asigurau că fiica lor se afla în centrul atenției în momentul sosirii invitaților. Însă, înainte să înceapă acțiunea, ei o făceau pachet și o trimiteau acasă la un prieten de la clubul de călărie din Edendale, unde o lăsau să stea peste noapte. Ochii care nu se văd se uită, cum ar fi spus bunica.

– Ştim deja că avea experiență din punct de vedere sexual. Crezi că ar fi fost posibil să aibă o relație cu vreunul dintre prietenii tatălui ei?

– Adică să fi fost un bonus pentru cei mai buni clienți ai lui tăticu'? Se poate. Sună destul de plauzibil.

Helen avea o voce foarte tăioasă, dar la mijloc nu era doar dezgustul față de tratamentul ocazional aplicat unei

adolescente. Nu era nevoie sa fii polițist ca sa știi ca, în vremurile actuale, și alte forme de exploatare, mult mai grave, erau la ordinea zilei. Cooper se gândi la nepoatele sale, Amy și Josie, și își încleștă pumnii. Nici nu îndráznea să se gândească de ce ar fi fost în stare dacă cineva se apropia de ele!

– Cât timp era acolo, se bucura de atenție în fiecare clipă, continua Helen. Dar am senzația că era vorba mai degrabă despre un spectacol pentru tăticu'. Doar era fata lu' tata! Deși cred că Charlotte Vernon ar fi de altă părere. Charlotte considera că Laura era o fată foarte cuminte și chiar era convinsă că fiica ei nu știa ce se întâmpla la petrecerile acelea deocheate. Sunt sigură că acest mic amănunt îi oferea Laurei un farmec în plus. Senzația inegalabilă de a trăi periculos, bucurându-se, în același timp, de un mare secret.

Cooper se întrebă pe ce anume își baza ea această teorie, dar, totodată, i se îngrămădeau în minte prea multe întrebari pentru a alege să lămurească un aspect nu tocmai relevant.

– Fata lu' tata?

– Poți să înțelegi ce vrei din asta. Gândește-te la ce-i mai rău, dacă vrei. Dar, după cum văd eu lucrurile, Graham Vernon e capabil de orice!

– Chiar nu poți să-l suferi, nu-i așa?

– Dacă nu pot să-l sufar?! Îl urasc, mai bine zis.

Cooper se încruntă, gândindu-se că, venind din partea lui Helen, „a urî" era un cuvânt destul de dur.

– Și tu, Helen? întreba el prudent. Cum ai ajuns tu sa fii implicată în aceste petreceri?

– Am fost invitată acolo pentru că făcusem cunoștință cu Graham Vernon acasă la părinții mei, cu câteva săptămâni înainte.

– Îmi închipui că i-a placut de tine.

Ea oftă.

– Nu-mi vine sa cred cât de naivă am fost. Tata chiar n-a fost de acord ca eu să merg acolo, însa nu mi-a spus de ce. Am crezut că o să fie ceva nemaipomenit, ma înțelegi... Oricum, ceva mai spectaculos decât cancelaria unei școli generale. La început, când am ajuns, totul părea distractiv. Toata lumea era prietenoasă. Atenta, chiar... În telefon se auzi o vibrație ciudata, ca și cum ea se înfiorase retrăind acele momente. Am baut puțin cam mult, dar toata lumea făcea la fel. Mi-am revenit însă destul de repede atunci când Graham Vernon m-a condus într-unul dintre dormitoare.

Inițial, Ben Cooper se gândi că nu auzise bine. Ultimele cuvinte rostite de Helen nu reușeau sa compună un tablou rațional în mintea lui. Imaginea care i se formase în minte era complet greșita. Complet!

– Stai puțin! Vrei să spui...?

Însa Helen nu-l mai asculta. Era absorbită de propriile amintiri.

– E un bărbat solid, să știi... Era mult prea puternic pentru mine. Înainte sa înțeleg eu ce se petrecea, el apucase să mă trântească peste hainele scumpe de pe pat și se aruncase cu toată greutatea peste mine, astfel încât de-abia mai puteam să respir. Râdea întruna, ca și cum faptul că eu mă zbateam acolo nu era decât o glumă pentru el. Acum îmi amintesc respirația lui cu miros de vin, senzația degetelor lui îngropate în carnea brațelor mele, imaginea chipului lui atât de aproape de al meu, încât a trebuit să închid ochii...

Cooper așteptă în tăcere. Ar fi vrut sa-i ceară să se oprească, să-i spună că aflase deja destule informații, că într-adevăr existau momente când simțeai că știi prea mult... Însă vorbele ei continuară sa curgă prin telefon, reci și grăbite, ca un pârâu scăpat din strânsoarea gheții de peste iarnă.

– Cel mai neplăcut lucru a fost că, nu știu de ce, n-am putut să-mi adun puterile și să strig după ajutor. Pentru că

eram în casa *lui*, Ben. Mi-era prea ruşine sa strig sau sa ţip. Prea ruşine! Sună ridicol, nu? Complet patetic! Nu doream sa fac prea mare caz!

În cele din urmă, în vocea lui Helen se simţi o fisură – o singură şi dureroasă scăpare care trăda adevărul din spatele acestei relatări lipsite de emoţie. Cooper nu se simţise niciodată atât de neajutorat, niciodată nu rămăsese complet fără cuvinte, ca acum.

– Mă gândesc la toate femeile acelea care au fost violate, continuă Helen, şi care au fost apoi nevoite sa explice la tribunal de ce n-au ripostat sau de ce n-au strigat după ajutor. Niciodată n-am înţeles de ce până în noaptea aceea, Ben. Acum înţeleg.

Cooper îşi aminti ca citise la un moment dat raportul unui caz ajuns la tribunal, respectiv al procesului unui criminal în serie american care fusese condamnat pentru violul brutal şi uciderea mai multor femei. Pronunţând sentinţa – condamnarea la scaunul electric – judecătorul facuse un comentariu celebru: „Imboldul sexual masculin are o putere care depăşeşte cu mult proporţiile oricarui scop folositor pe care îl deserveşte“. Pentru unii însă, el chiar servea unui scop – acela al dominării.

– În cele din urmă, am fost salvată, atunci când cineva a început sa bată în uşa dormitorului. Păreau să fie mai multe persoane, extrem de amuzate de ceva anume. Bineînţeles, eu eram convinsa ca de mine râdeau. Ridicol, nu-i aşa? Iar când Graham Vernon mi-a dat drumul în cele din urmă, a trebuit să trec pe lângă ei ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu puteam suporta ideea că toţi oamenii aceia se uitau la mine, văzând starea în care eram – complet răvăşită, cu cea mai bună rochie boţită şi cu părul în dezordine. La momentul acela, nu mă puteam gândi la altceva. Însă lor nu le pasa de

ceea ce făcusem eu, nu? Pentru că toţi erau la fel ca el. Ca Graham Vernon. Aşa ca nu mă întreba de ce îl urăsc, Ben.

Cooper şi-ar fi dorit să poată întinde mâna s-o atingă, s-o asigure că totul era în ordine. Dar poate că un asemenea gest n-ar fi fost tocmai potrivit, chiar dacă s-ar fi aflat acolo, lângă ea, şi nu la capătul unei linii telefonice.

– Îţi mulţumesc că mi-ai povestit toate astea, Helen, îi spuse el, ştiind că vorbele lui sunau total aiurea.

– Sinceră să fiu, mă ajută să spun cuiva. Iar ţie nu mi-e greu să-ţi vorbesc, Ben.

– Mă bucur.

Ea făcu o pauză.

– Ben...

– Da?

– Tu ieşi din tură la un moment dat?

– Sigur că da. Diseară. Bărbatul ezită – o ezitare decisivă. Dar... Ştii... Am o problemă de rezolvat.

– Înţeleg.

Nu uitase promisiunea făcută lui Diane Fry şi nu-i plăcea să-i dezamăgească pe oameni. Însă există şi momente când, orice ai face şi oricât te-ai strădui, nu poţi să nu dezamăgeşti pe cineva. Şi, de cele mai multe ori, e vorba chiar de tine.

23

Centrul de Arte Marțiale Calea Vulturului era dosit pe undeva pe la subsolul unui fost depozit de textile din Stone Bottom, de la capătul străzii Bargate. Parterul depozitului era ocupat de o companie de soft; deasupra ei, pe alte trei etaje, se aflau ateliere meșteșugărești, firme de design, o editură mică ce edita cărți de provincie și o agenție pentru ocuparea forței de muncă. Treptele ce coborau către dojo erau întotdeauna învăluite în mirosul de pâine caldă ce venea de la ventilatoarele de pe zidul din spate al brutăriei din Hollowgate.

Diane Fry urmări Toyota lui Ben Cooper ieșind de pe Bargate și trecând ușor peste dalele de piatră așezate cu grijă între cârciuma de la colțul străzii și vilele cu trei etaje și terasă, la ale căror uși ajungeai urcând pe niște rânduri de câteva trepte, cu balustrade de fier de o parte și de alta. În stânga, o alee abruptă urca înapoi către piață și către principalele străzi comerciale din Edendale.

În timpul zilei, parcarea pentru meșteșugari și pentru funcționarii din birouri era blocată de o barieră, dar lângă vechiul depozit era un mic petic de teren abandonat, care fusese parțial curățat. Își parcară mașinile chiar în mijlocul unei zone cu gropi pline cu noroi, delimitate cu cărămizi sparte și cu mărăcini ce îți ajungeau până la umăr. Acolo erau deja parcate mai multe vehicule, iar prin grilajul de oțel al ferestrelor de la parter răzbătea un zgomot de bufnituri înfundate și țipete răgușite.

Acolo, în Stone Bottom, clădirile erau atât de înghesuite, încât păreau grotesc de disproporționate, așa cum stateau ele aplecate, una către alta, profilându-se întunecate și sumbre pe cer, cu rândurile lor lungi și anoste de ferestre micuțe. Zgomotul portierelor trântite răsună puternic, izbindu-se de ziduri și reverberând în dalele de piatră care duceau către podul îngust de peste râul Eden.

Fry își luă geanta sport din portbagajul mașinii ei și îl prinse din urmă pe Cooper în dreptul ușii. Cu toate că brutăria își încheiase programul de lucru odată cu lăsarea serii, ei încă mai simțeau mirosul cald, de drojdie, al pâinii, persistând pe treptele de la subsol și în colțurile întunecate dintre clădiri.

– Asta îmi da o senzație de foame. N-am mai mâncat nimic de la ora prânzului, și nici atunci n-am reușit decât să înfulec un sendviș între interviuri.

Cooper ridică din umeri. La ora aceea el se afla la spital, și nu mâncase nimic de prânz. De fapt, nici macar nu se gândise la mâncare. Foamea care îi rodea acum stomacul nu era cauzată de mirosul de pâine caldă, ci de nevoia de a dovedi că era în stare să facă totuși ceva așa cum trebuia. Chiar mai bine decât Diane Fry.

– Și ce-ai mai făcut astăzi, Diane?

– De dimineață am discutat cu Charlotte Vernon. N-o sa-ți vină sa crezi de ce e în stare femeia aia, Ben! A încercat să joace teatru de fața cu mine. Voia să mă facă să cred că e o scorpie fara suflet, ahtiată după sex, căreia nu-i pasă de nimic, și cu atât mai puțin de fiica ei. Oricine ar fi putut vedea dincolo de vorbe. Femeia aia e distrusă pe dinăuntru. Dar de ce oare și-ar dori cineva să pună în scenă un asemenea spectacol?

El se opri, privind-o ciudat pe Fry.

– Dacă stau să mă gândesc, aș putea găsi chiar mai multe motive.

– Cum ar fi?

– Poate simte că trebuie să joace rolul pe care lumea îl aşteapta de la ea. Oamenii fac tot timpul asta. Încearcă să se ridice la înălţimea imaginii pe care şi-au creat-o pentru ei înşişi sau la înălţimea aşteptărilor pe care le au alţii de la ei, ca şi când ei înşişi n-ar avea o personalitate proprie. Sau poate că încerca să-ţi distragă atenţia de la altceva. Pe de altă parte, s-ar putea să fi fost o dublă cacelama: poate a încercat să ascundă adevărul trântindu-ţi-l în faţă atât de brutal, încât tu să refuzi să îl accepţi.

– Uimitor, Ben! În viziunea ta, oamenii par extrem de complicaţi. Dar, după câte am aflat din propria experienţă, motivaţiile lor sunt, de regulă, foarte simple şi chiar anoste.

– Motivaţiile precum ambiţia şi lăcomia? Care există de când lumea? Cu siguranţă, ele îi pot face pe oameni să devină cruzi şi egoişti, nu crezi?

Auzind tonul vocii lui, Fry se abţinu de la alte comentarii, cu toate că nu ştia încotro bătea.

– Şi sexul, fireşte, adăugă ea.

– O, da, să nu uităm sexul! Cooper ridică două chei pentru vestiare şi o notă pe Fry în registrul vizitatorilor, străpungând pagina cu vârful pixului. Dar nici sexul nu e atât de simplu, nu?

– Pentru unii dintre noi este foarte simplu, îţi garantez eu asta. Dar, după câte se pare, el nu este deloc aşa pentru Vernoni şi Milneri.

Cooper se opri să-l salute pe un alt membru al clubului, care îşi făcea loc către vestiare. Era un tânăr înalt, un coleg care deţinea centura maro. Toţi cursanţii şi instructorii de aici îl cunoşteau pe Ben Cooper – adesea, el se gândea la ei ca la o a doua familie, pe ai cărei membri îi uneau o atitudine şi un scop comune. Instructorul principal, sensei-ul, era acum cea mai apropiată persoană care ar fi putut ţine locul unui tată.

– De ce îi bagi şi pe Milneri în povestea asta? întrebă el.

– A, da! Charlotte Vernon l-a numit pe Andrew Milner ca fiind unul dintre numeroşii ei amanţi. El şi soţia lui au negat cu vehemenţă. Însă de la fiica lor am aflat nişte lucruri tare interesante. Ştiai că Simeon Holmes e varul ei?

– Ai vorbit cu Helen Milner astazi?

– Exact! De ce?

Cooper avea mobilul în geantă – de vreme ce nu era tocmai sigur să-l lase în maşină. Şi avea o memorie suficient de bună pentru a-şi aminti numărul lui Helen.

– Tu ia-o înainte, Diane, o îndemnă el. L-am anunţat pe sensei Hughes ca vii în seara asta. Mergi şi fă-ţi încălzirea. Eu trebuie să dau mai întâi un telefon. S-ar putea să întârzii câteva minute.

Fry păru surprinsa.

– Ma rog, bine... Cum crezi...

Atmosfera de la vestiare era cea familiara – miros de sudoare şi sapun. Într-o parte erau trei rânduri de dulapuri din metal, pentru obiectele de valoare ale membrilor. O makiwara[1] fusese lăsată rezemata de perete, lânga uşă.

Cooper începu să se dezbrace în timp ce asculta telefonul sunând. Cu o mâna se descheie la cămaşă şi începu să-şi despatureasca gi-ul – costumul acela alb şi larg care trebuia purtat obligatoriu în sala de antrenament. Acesta era legat cu centura maro de pânză – elementul distinctiv al unui cursant foarte bun, ajuns la nivelul al patrulea, cu doar un nivel sub ierarhia dan-ilor – maeştrii centurii negre. Telefonul continuă să sune – atât de mult, încât aproape era gata să apese pe buton pentru a încheia apelul.

– Alo?

– Helen?

[1] Scândură cu ajutorul căreia se exersează lovituri de mână şi de picior la karate (n.tr.)

– Ben? Ce surpriză! De două ori în aceeaşi zi... M-ai prins în ultimul moment. Tocmai plecam.

– A... Într-un loc interesant?

Ea începu să râdă.

– E seara de darts a Asociaţiei Părinţi-Profesori, dacă poţi să crezi... Mergem cu o echipă prin localurile şi cluburile de prin partea locului, ca să strângem bani pentru şcoala.

– Habar n-am avut că ştii sa joci darts.

– Păi nu ştiu. Cred că eu ar trebui să asigur momentul comic.

– Nu te reţin. Voiam doar să te mai întreb ceva... Despre familia Vernon.

– Da?

– Petrecerile alea despre care mi-ai vorbit, de la Piciorul Muntelui... Spuneai ca tatăl tău ştia despre ele?

– A, da. A fost şi el acolo. Vernon a considerat că face o glumă de proporţii invitându-i pe el şi pe mama acolo. Tata a fost complet şocat. Când a ajuns acasă, chiar şi-a ieşit din minţi din cauza poveştii ăsteia. A spus că a fost cea mai umilitoare noapte din viaţa lui, cea mai mare insultă pe care şi-o putea imagina şi aşa mai departe. Da, m-am gândit că s-ar putea să mă întrebi despre asta. De fapt, tocmai asta a şi fost cauza celor petrecute ulterior...

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, sunt convinsă că ăsta a fost motivul pentru care Graham Vernon m-a invitat la el atunci. Prin gestul lui îl viza pe tata, mai mult ca sigur. Voia să-l necăjească şi mai tare. Cred că ăsta a fost lucrul cel mai grav dintre toate – şi-a bătut joc de tata prin intermediul meu.

– Dar tatăl tău te-a lasat să te duci acolo?

– N-a avut curaj să spună nimic. Nu uita că Vernon mi-a făcut invitaţia în prezenţa lui. Bietul tata... Întotdeauna a fost un laş. Poate că aceea chiar a fost cea mai mare insultă pe care

și-ar fi putut-o imagina, dar tot n-a fost în stare să ia atitudine în privința asta.

– I-ai povestit tatălui tau ce s-a întâmplat atunci când ai fost la Piciorul Muntelui?

– A, da! Le-am povestit amândurora. Eram plină de furie, mă înțelegi... Așa că totul a ieșit la iveală.

– Şi el ce a făcut?

– Ce să facă? A protestat în fața lui Graham Vernon...

– A protestat? Asta-i tot?

– Fără îndoială, a fost un protest foarte blând. Nu i s-a permis să uite nici până în ziua de azi... Nici mama și nici bunicii mei nu l-au lăsat să uite. Cu atât mai puțin bunicul, care îl disprețuiește din cauza asta. El crede ca tata e un pămpalău. Așa că bietul om e luat peste picior cu chestia asta încă de atunci. Mi-e tare mila de el...

– Vrei să spui că pur și simplu n-a vrut să-și pună în pericol slujba certându-se cu Vernon – nici măcar pentru un motiv ca ăsta?

– Desigur. Evident, tu nu îți dai seama, Ben, dar e îngrozitor ce poate face dintr-un om teama de a-și pierde slujba la vârsta asta. Tata e convins că, dacă Vernon îl dă afară, n-o sa-și mai găsească niciodată de lucru. Iar el doar pentru asta trăiește – pentru slujba lui. Nici unul dintre noi nu vrea să-l vadă devenind subiectul unei noi statistici privind sinuciderile. Foarte mulți bărbați trec prin așa ceva în vremurile noastre. Când își pierd slujba, își pierd respectul de sine; după aceea, nu le mai rămâne nimic...

– Şi bunicul tău? El ce a zis? întreba Cooper. Nu-mi pare a fi genul de om care să se mulțumească doar cu un protest blând.

– A, nu! Nu bunicul. A fost furios. A spus că l-ar fi omorât cu mâna lui pe Graham Vernon dacă ar fi fost acolo.

Apoi, vocea i se stinse, iar el îşi imagină brusca îngrijorare din ochii ei pe măsură ce conştientiza cu cine vorbea şi ce era el, de fapt. Timp de câteva minute, ea uitase că el era poliţist şi se gândise la el doar ca la Ben Cooper, ca la un prieten. Bărbatul simţi un val cald de recunoştinţă strabatându-i trupul.

– Ştiu, ştiu, spuse el. E doar o expresie. Aşa spun oamenii de obicei. Nu înseamna neapărat că ar şi omorî pe cineva.

– A, nu... spuse Helen cu o voce abia şoptită. Cred că ar fi făcut-o.

Cooper ascultă respiraţia lui Helen la capătul celălalt al firului. Sunetul acela îi aminti de după-amiaza petrecută la Moorhay, când stătuse atât de aproape de ea, în holul îngust de la Dial Cottage. Îşi aminti că putuse să simtă căldura emanata de trupul ei şi că fusese conştient de felul în care sânii ei se ridicaseră şi se mişcaseră sub bluza legată după gât, atunci când se întorsese sa închidă uşa de la intrare.

– Din câte se pare, vărul meu Simeon se vedea cu Laura Vernon, schimbă ea subiectul. Nu ştiam...

– Ceea ce însemna ca trebuia să fie interogat.

– Desigur. Ştii, noi nu ne vedem prea des cu părinţii lui... Helen făcu o pauză, iar tonul ei se înmuie şi deveni şovăielnic. Ben, a fost drăguţ din partea ta că ai trecut să-i faci o vizită bunicii mele ieri. Nu prea credeam că ai s-o faci. Dar acum îmi amintesc că tu ai fost întotdeauna foarte îndatoritor. N-ai fost niciodată asemenea celorlalţi băieţi pe care i-am cunoscut...

Cooper simţi că încep să-i ardă obrajii.

– Sincer să fiu, m-am dus acolo ca să-l caut pe bunicul tău.

– A... Aşadar, veniseşi în interes de serviciu. Nu mi-a spus...

– Da.

– Să înţeleg ca ai interogat-o pe bunica?

– Nu... chiar.

Helen părea extrem de dezamăgită. El privi neliniştit în jur, căutând să spună ceva ca să îndrepte situaţia. Trebuia să ştie exact care era relaţia lui cu Helen. Ceea ce îi spusese Matt îl lăsase complet nedumerit. Ar fi putut oare să existe o rază de lumina la capatul tunelului aceluia întunecat, o rază de lumina pe care să i-o poată oferi Helen? Avea nevoie de scânteia aceea de speranţă, chiar acum. Dar data fiind starea lui de spirit actuală, nu putea înţelege subtilităţile acestei situaţii. Nu avea decât două opţiuni: să încheie conversaţia chiar în clipa asta sau să ia taurul de coarne.

Înainte să reuşească să ia o decizie, uşa de la vestiar se deschise cu o bufnitură, iar elevul acela înalt, cu centura maro, intra din hol, asudat şi cu un zâmbet larg întipărit pe faţă.

– Hei, Ben, am crezut că prietena aia a ta e doar o novice. N-ai spus că e atât de bună...

– Poftim?

– Sensei Hughes a ramas plăcut impresionat.

– Ben... Mai eşti acolo?

– Da... Scuză-mă, Helen, vorbesc de pe mobil. Aşteaptă o secundă.

Cooper deschise uşa şi trase cu ochiul prin ferestrele acelea mari către sala de antrenament. Geamul crea un oarecare efect de deformare, mărind scena din hol, exagerând dimensiunile siluetelor care se mişcau pe acolo. O văzu pe Diane Fry în echipamentul ei, efectuându-şi mişcările kata[1]

– exerciţiile obişnuite, menite să-ţi pregătească trupul pentru acţiune. Execută un blocaj cu antebraţul de sus în jos, poziţia pisicii, poziţia luptatorului de sumo şi un blocaj cu antebraţul de jos în sus. Fiecare mişcare a ei era precisă şi

[1] Exerciţii prin care se mimează lupta cu unul sau mai mulţi adversari imaginari. (n.tr.)

perfect echilibrată – rezultat al unor muşchi bine antrenaţi, care acţionau cu precizie şi cu forţa, precum cei ai unui animal. În jurul taliei purta centura neagră a unui karateka desăvârşit.

– Mai are şi al patrulea dan, îi spuse elevul acela peste umar. E grozavă, Ben! Unde ai găsit-o?

– Helen...

– Mai aveai să mă întrebi ceva, Ben? Cum ţi-am spus, tocmai ieşeam...

– Mă întrebam doar dacă ai vrea să ne întâlnim odată, poate să mergem să bem ceva sau să luam masa... îi sugeră el. Ce zici?

Helen păru să analizeze propunerea lui, însă îi răspunse printr-o altă întrebare:

– Tu crezi ca bunicul e implicat în decesul Laurei Vernon, nu-i aşa?

Cooper simţi cum îl cuprindea un val de sfiala, şi se bucura în sinea lui că ea nu-l putea vedea.

– Trebuie sa urmarim toate firele posibile.

Exerciţiile kata erau minunate atunci când erau executate corect. Erau ele însele o opera de artă. Iar Fry le executa impecabil. Blocaj cu palma deschisă, lovitură circulară cu pumnul, lovitură cu cotul, împunsătură cu degetele. Lovitură frontală, lovitură laterala, lovitură în spate, lovitura ascendentă. Mişcările deveneau mai rapide şi mai fluente pe masură ce corpul se destindea. Fiecare mişcare a încheieturii mâinii era strict controlată, fiecare patrundere era executata cu o tehnică şi cu o sincronizare desavârşite. Nu, nu aducea câtuşi de puţin cu un animal, ci mai degrabă cu un robot.

– Însă cei mai mulţi dintre colegii tăi l-ar lăsa în pace, Ben, spuse Helen. Ei nu cred că merită să-şi bata capul cu el. Presiunea de a continua ancheta asupra lui vine din partea ta.

– Ce te face să afirmi asta?

– Femeia aia, colega ta... ea mi-a spus.

Lovitura cu piciorul prin învăluire, lovitură de lance, lovitura ciocanului și lovitură cu talpa. O mână răsucită în vintre, o lovitură cu muchia palmei la beregată. Diane Fry executa mișcari de exercițiu în toate punctele vulnerabile ale corpului – față, gât, plex solar, coloană vertebrala și rinichi. Fiecare lovitura era rapidă, puternică și perfect țintită. Și absolut toate erau fatale.

– N-avea nici un drept sa spună așa ceva!

Nici un drept? Ăsta era un eufemism ridicol! Ceea ce făcuse Diane contravenea tuturor codurilor de comportament. În plus, nici dacă s-ar fi străduit n-ar fi reușit să-i distrugă mai eficient orice șansă ar fi putut avea cu Helen. Dar în acel moment un ghem puternic provocat de furie i se strânse în stomac, pe măsură ce în mintea lui încolțea ideea că, probabil, Diane chiar făcuse asta intenționat.

– Și totuși, este adevarat... Nu, Ben? Îmi dau seama după vocea ta.

– Helen, eu nu știu decât că e ceva în neregulă. Ceva care are legătură cu bunicul tău.

– Serios? Și de unde știi tu asta?

Cooper clătină din cap, incapabil sa-i ofere un răspuns. O privea pe Fry, iar chipul lui se aprindea și mai tare, cu toate că acum jena de mai devreme îi făcea loc unei furii intense.

– Anunță-mă când ai de gând să încetezi să te mai porți ca un polițist, Ben, spuse Helen. Și, până una-alta, eu zic că ar fi mai bine să refuz propunerea ta, nu crezi? Date fiind circumstanțele...

Circumstanțele... „Ce cuvânt mai e și ăsta!“ se gândi el. Folosit atât de des într-o manieră pretențioasă și lipsită de orice semnificație! Și totuși, o viața de om putea fi rezumată cu acest cuvânt. Circumstanțe dificile. Circumstanțe nepotrivite. Deces survenit în urma circumstanțelor...

În jurul lui Diane Fry se strânseseră într-un semicerc mai mulţi membri ai clubului, care o priveau admirativ – colegii lui Cooper, cea de-a doua familie a lui. Sensei Hughes stătea acolo, urmărind-o la rândul lui şi aplaudând-o atunci când ea îşi termină de executat kata. Femeia se înclină din talie, în vârfurile picioarelor, respirând adânc, relaxându-şi muşchii, lăsând forţa să îi inunde trupul. Era pregătita pentru etapa următoare, pentru kumite, runda ei de sparring[1]. Era pregătită să-l umilească pe Ben Cooper în faţa prietenilor lui.

Elevul ce înalt continuă să privească uluit, în timp ce Ben Cooper aruncă telefonul cât colo, se rasuci pe călcâie şi se repezi cu pumnii încleştaţi la makiwara, lăsând amprenta unei lovituri în lemnul moale. Ţipătul pe care îl scoase nu era cel deprins la dojo-ul de la Calea Vulturului, ci venea direct din suflet.

Helen ascultase cu mare atenţie tonul vocii lui Ben Cooper, chiar înainte ca discuţia lor să ia sfârşit. Îşi daduse seama că bărbatul încerca să pară calm, de parcă nici n-ar fi fost respins şi rănit. Însă el nu fusese niciodată în stare să-şi ascundă prea bine sentimentele.

Simţindu-i suferinţa, ei îi păru şi mai rău că ea însăşi i-o pricinuise. Îi părea rău din cauza a ceea ce îi spusese el despre Harry. Şi pentru că ştia că Ben avea dreptate.

Fry stătuse la taclale cu sensei Hughes vreo zece minute înainte să-i treacă prin minte să se întrebe ce se întâmplase cu Ben Cooper. Sensei îl trimise pe unul dintre cursanţi să caute la vestiare, dar Cooper plecase deja.

Fry ridică din umeri, nedumerită.

[1] Complex de mişcări de atac şi apărare, cu pumnii şi braţele, care face parte din antrenamentul unui boxer sau al unui karateka. (n.tr.)

– Ramasese să dea un telefon, aşa că probabil a fost chemat.

– Vreo problemă urgentă... Viaţa în poliţie poate fi extrem de imprevizibilă. Înţelegem situaţia, spuse Hughes.

Femeia se înţelegea bine cu instructorii şi cu ceilalţi cursanţi. Cu toţii doreau să afle unde se antrenase până atunci. Sensei se oferi să o programeze pentru urmatoarea festivitate de ierarhizare, atunci când se simţea pregătită sa avanseze la al cincilea dan. La sfârşitul şedinţei, ea plecă împreună cu un grup de cursanţi la cârciuma de la colţ – Millstone Inn – unde serviră lasagna şi cartofi prăjiţi şi discutară despre diverse sporturi.

Abia când ieşi din local şi se opri la colţul străzii pentru a-şi lua rămas-bun de la colegi, cursantul acela înalt cu centura maro o bătu uşor pe umăr şi îi povesti despre comportamentul lui Ben Cooper. Era un tânăr serios, şi considera că scena la care asistase la vestiare trăda lipsa disciplinei şi a atitudinii pozitive despre care învăţaseră la dojo. Îl cunoştea pe Ben de doi ani de zile şi era îngrijorat de comportamentul lui.

Deodată, Fry începu să intre în panică. În mintea ei se derulau mai multe scene la care asistase în ultimele câteva zile – o serie de imagini rapide cu Ben Cooper. Îl văzu mai întâi pe detectivul acela capabil, stăpân pe sine, ale cărui succes şi popularitate îi fuseseră băgate pe gât până când ajunsese să se înfurie chiar şi numai la auzul numelui lui.

Treptat însă, tabloul acela se schimbă, iar Cooper se transformă în bărbatul ursuz, irascibil şi imprevizibil care plecase de la dojo într-o criză de furie. Fry ştia că avusese şi ea un rol în această înrăutăţire a situaţiei; într-adevăr, trebuia să admită faptul că o făcuse intenţionat. Pentru ea, el fusese o provocare.

– Nu ştii unde ar fi putut să se ducă? Vreun local, ceva?

Cursantul ridică din umeri.

– El cunoaşte o mulţime de localuri prin Edendale. Însă antrenamentele sunt foarte importante pentru el, aşa că nu bea prea mult de obicei.

După ce daduse pe gât vreo patru sau cinci halbe, Cooper începuse să simtă că nimic nu mai conta. După şapte halbe şi câteva şoturi de whisky, câinii negri apărură din fiecare colţ al cârciumii, dându-i târcoale şi arătându-şi colţii, aşteptând ca el să se întoarcă cu spatele şi să le ofere astfel ocazia să se repeadă asupra lui.

Nu mâncase nimic toată ziua, iar berea care îi plescăia în stomac îi făcea capul să se învârtă. Membrele şi gâtul lui se înroşiseră din cauza alcoolului consumat, mâinile îi tremurau, iar buzele începuseră să îi amorţească. Acum, whisky-ul îşi croia drum prin corpul lui, arzându-l pe dinăuntru, stimulându-i muşchii şi facându-l să se simtă ca şi cum nimic nu i-ar fi putut sta în cale.

Localul acela nu era unul dintre cele frecventate de el de obicei. Nu-şi amintea să mai fi trecut pe acolo de ani buni. Totuşi, tocmai din acest motiv nu fusese recunoscut atunci când se aşezase singur la masă, reducându-şi treptat gândurile la tăcere şi amorţindu-şi simţurile. Cei mai mulţi, văzându-i privirea duşmănoasă şi tremurul mâinilor, îl lăsau în pace, în compania propriului câine negru.

Dar la o masa alăturată se afla un grup de tineri care, pe măsură ce se însera, iar ei erau din ce în ce mai ameţiţi de aburii alcoolului, deveneau tot mai violenţi şi mai puşi pe harţă. Printr-una dintre metodele acelea pe care Cooper nu le înţelesese niciodată, ei descoperiseră că e poliţist. Văzând că el nu reacţionează nicicum la schimburile lor de replici zeflemitoare, ridicaseră vocea, continuând să îşi bată joc.

– Există carne de porc în meniu în seara asta? strigară ei către personalul de la bar. O bucăţică bună de costiţa? Taie un porc pentru mine, iubire!

– Guiţ! Guiţ! Chiar mă întrebam a ce miroase.

– Priveşte-l cum stă cu râtul în berea aia!

– Aoleu, porcule, ai o scroafă bătrână acasă?

– Guiţ! Guiţ!

Tinerii îşi închipuiau că erau amuzanţi. Ben Cooper auzise însă tot felul de insulte, înca de pe vremea când era un poliţist începător şi mergea în patrulă, trecând pe lângă casele din Edendale sau supraveghind centrul oraşului în nopţile de sâmbătă. Însă niciodată pâna atunci nu mai simţise o asemenea furie puternică, crescânda, ce ameninţa să izbucnească la următoarea provocare. Sub efectul whisky-ului, Cooper simţi că, de fapt, ar fi întâmpinat cu bucurie o izbucnire de violenţă. Pentru el, ar fi fost o binecuvântata eliberare!

Tinerii, văzând că nu primesc nici un raspuns la glumele lor cu porci, schimbară tactica.

– Ai cumva un bulan în buzunar sau îţi cam place de mine?

– Aah, pune-mi cătuşele... Am fost un băiat tare neascultător...

– Nuu... Pe dumnealui nu-l interesează subiectul... Porcii sunt prea ocupaţi să afle cine i-a făcut felul târfuliţei ăleia din Moorhay... Nu prea cred...

– Cine? Laura Vernon? Aia?

Unul dintre tineri râse zgomotos şi făcu un gest obscen.

– Laura Vernon? Aia şi-ar pune-o cu orice... Tineri, moşi... Cu tat-su...

– Aia şi-ar trage-o şi cu animalele...

Tinerii găsiră că ultima replică era absolut hilară.

– Da, chiar şi cu porcii! Te-ai prins? Porcule...?

Unul dintre ei își apropie fața de Cooper, aplecându-se provocator peste masa plină de pahare și privindu-l disprețuitor, atât de aproape, încât i se simți mirosul de transpirație. Avea un cercel în nara stângă și niște cicatrici micuțe, ușor adâncite, în jurul gurii.

– Carevasăzică, tot nu înțelegi? Porcule?

Apoi făcu o greșeală imensă. Chipul i se încreți, iar ochii i se îngustară atunci când îl privi mai atent pe Cooper, începând, ușor-ușor, să-l recunoască.

– Hei, ia stai așa, tu nu ești băiatul sergentului...

Fără să stea prea mult pe gânduri, Cooper înșfacă paharul gol și sări în picioare, apucându-l pe băiat de gulerul cămășii cu cealaltă mână. Un scaun se răsturnă, iar paharul aflat în balans se izbi de marginea mesei. Prietenii tânărului se aruncară în față, prinzându-l pe Cooper de brațe și ridicându-și genunchii, scoțându-și colții și scuipând feroce, reacționând ca o haită în fața unei amenințări neașteptate.

Ben Cooper îi înfruntă, fierbând de furie și strângând în pumn ciobul letal al paharului spart.

Becky Kelk avea paisprezece ani. Locuia în Wye Close, aproape gard în gard cu Lee Sherratt. Mergea la aceeași școală pe care o frecventa și Simeon Holmes. Auzise tot ce era de auzit despre fetele care fuseseră atacate – și despre cea din Buxton, și despre cea de aici, din Moorhay, fata aceea de la Piciorul Muntelui. Până acum nici nu-i trecuse prin minte că ea ar fi putut fi următoarea victimă.

Polițistul care supraveghea în continuare scena crimei o descoperise după strigăte. Era într-o vâlcea, în spatele unei perdele de mărăcini, nu departe de poteca ce ducea spre Răzor. Chiloții îi fuseseră dați jos, iar colanții ei în dungi fuseseră sfâșiați. Bustiera și sutienul îi erau în dezordine; pe

umeri avea pete de iarbă, iar în regiunea lombară îi ramasese întipărită urma rădăcinii unui copac.

– Am fost violată, spuse ea.

Polițistul își scoase imediat stația radio, scanând zona în căutarea atacatorului.

– Acum cât timp s-a întâmplat?

– Adineauri.

– L-ai recunoscut?

– A fost bătrânul acela... spuse ea.

– Care bătrân?

Becky Kelk știa unde locuia bătrânul, cu toate că nu îi știa numele. Arăta cu precizie în susul dealului, către sat, în direcția în care se afla Dial Cottage, cu acoperișul luminat de ultimele raze ale amurgului, în mijlocul acelui șir de case cu terasă.

Îl găsiră pe Harry Dickinson așteptând răbdător în camera din față. Își purta cel mai bun costum de duminică și avea părul rar pieptănat pe spate și o cravată albastră înnodată cu grijă. Bombeurile pantofilor străluceau, iar ediția din *Guardian* era împăturită frumos pe masă. Stătea grav și țeapăn în scaunul lui cu spătar tare, afișând expresia specifică unui bărbat aflat la spital, în camera de gardă, așteptând inevitabilele vești rele.

Atunci când Gwen îi lăsă pe polițiști să intre în camera din față, el nu trădă nici o urmă de surprindere sau de emoție. Pur și simplu își scutură pipa și o așeză în suportul ei, pe scrinul de mahon. Apoi își luă șapca, își netezi genunchii pantalonilor și se ridică încet.

– Da' știu că nu v-a luat mult. Trebuie să recunosc.

24

– Hei, hei! Ajunge!

Proprietarul corpolent se băgă între ei, în timp ce alsacianul lăţos de la calcâiele sale îşi arăta colţii şi se repezea la orice picior ajungea în dreptul lui. Cooper îl împinse brutal la o parte pe tânărul acela şi puse paharul înapoi pe masă. Stăteau aşezaţi în cerc, gâfâind, tremurând cu toţii în timp ce adrenalina continua să le pompeze prin vene.

– Voi, ăştia! Afară! decretă proprietarul. Nu mai aveţi voie să intraţi aici!

– La dracu'! Ne prosteam şi noi... Nu era nimic serios... spuse şeful găştii.

– Nu mă interesează ce faceaţi! Nu vă permit să vă comportaţi aşa aici! Acesta este un local respectabil.

– Şi cu el cum rămâne? Poliţistul ameţit aici de faţă...

– V-am spus: Afară! Acum!

Cei trei ieşiră din local în şir indian, morocănoşi, bombănind cu voce tare şi trântind uşa după ei. Patronul şi câinele lui continuară să se uite la ei cu nişte încruntături asemănătoare, până când tinerii se făcură nevăzuţi. Zgomotele normale din bar se reluară treptat, oamenii aplecându-se unii spre alţii cu gura căscata de uimire. Tonomatul cânta de câteva minute bune acelaşi şlagăr vechi al formaţiei Rolling Stones – *I Can't Get No Satisfaction.* O barmaniţă apăru aducând un făraş şi o perie pentru a aduna cioburile.

– Îmi pare rău, spuse Cooper.

– Băiete, eu nu te cunosc, dar înţeleg că eşti de la poliţie...

– Da.

– În cazul ăsta, ar trebui să ştii mai bine în ce te bagi.

Cooper se prăbuşi înapoi pe scaun, simţind dintr-odată că i se înmuiau picioarele. Patronul îl privi de sus în jos, cântărindu-l cu un ochi cunoscător, apreciind cât de beat era.

– O sa pun pe cineva să îţi aducă o cafea. Apoi ai face bine să te duci acasă.

– Nu, mulţumesc. Mai vreau încă un whisky, şi după aceea plec.

– Omule, nu întrece măsura...

– O să fiu bine.

– Nu eşti cu maşina, sper...

– Sigur că nu.

– Ei, atunci nu cred că e vreo problemă... Dar atât! Nici un pahar în plus!

Diane Fry luase lucrurile pe rând. Mai întâi sunase acasă la Ben Cooper. Vorbise cu fratele lui, Matt, care păruse la fel de îngrijorat atunci când ea îi spusese că încerca să dea de Ben. Apoi formase numărul lui de mobil, însă nu primise nici un răspuns. Asta însemna ca trebuia să facă turul a vreo douăzeci de localuri. Era şi asta o metodă de a ajunge să cunoască oraşul mai bine.

Norocul ei era că Toyota cea roşie a lui Cooper era uşor de remarcat. În cele din urmă, reuşi să o repereze în parcarea unui local din spatele staţiei de autobuz, unde mirosul greu al vaporilor de motorină emanat de autobuzele verzi TransPeak se amesteca cu mirosurile de plastic nou şi de ulei ars de la fabricile din zona industrială a oraşului.

Localul Unicorn se afla aproape de colţul a două străzi de case cu terasă. Parterul unora dintre acestea fusese transformat în spaţii comerciale – piese auto, asigurări şi un restaurant chinezesc ce servea mâncare pentru acasă. Proprietatea de pe

colţ fusese demolată la un moment dat, iar locul acela devenise parcare pentru local. Nu era nici un pic de lumină la capătul străzii şi nici pe pereţii de cărămidă ai cârciumii, iar lumina puternică de la staţia de autobuz aflată la vreo două sute de metri mai încolo nu reuşea decât să facă întunericul şi mai negru. Însă Fry văzu Toyota sclipind deodată în bătaia farurilor maşinii ei, atunci când întoarse şi opri în dreptul restaurantului chinezesc.

Era unul dintre acele baruri în care toată lumea se întorcea să te privească atunci când intrai. Cel puţin aşa se întâmpla în cazul în care în local intra o femeie neînsoţită. Chiar şi patronul o privi îndelung pe Fry, în timp ce ea scană încăperea pentru a-l descoperi în cele din urma pe Cooper la masa lui din colţ. Chipul lui părea buhăit, iar ochii îi erau pe jumătate închişi în timp ce sorbea ultimele picături dintr-un pahar mic de whisky. Îşi dădu seama imediat că era beat turtă.

– Ben?

El se uită în sus cu ochi împăienjeniţi şi o văzu stând în picioare, chiar deasupra lui.

– Ce dracu' vrei?

Ea ignoră tonul agresiv din vocea lui.

– Ce-ţi închipui că faci aici, Ben?

– Mă-mbăt. Care-i treaba ta, nu înţeleg?

– Ai înnebunit? Chiar vrei să te faci de râs?

– Probabil. Şi ce dacă?

În preajmă se aflau prea multe persoane, care ar fi putut auzi discuţia lor, chiar din întâmplare. Fry se aşeză, aplecându-se peste masă pentru a-i transmite mesajul faţă în faţă:

– Eşti agent de poliţie. Nu-ţi dai seama că, dacă toate astea ajung la urechile celor de la divizie, o să primeşti un şut în fund de n-o să te vezi şi ai să ajungi iar să faci patrula? Se duce dracu' promovarea ta, Ben!

– Serios? Ei bine, află că s-a dus deja dracu'! Aşadar, de ce să-mi mai bat capul? Oricum, asta ai vrut, nu?

– Despre ce vorbeşti?

– Of, n-are rost să discut cu tine! Dispari de-aici şi lasă-mă în pace, da?

Ea îl trase de mânecă.

– Hai, Ben! Hai să ieşim de-aici! Te conduc acasă.

Însă el reacţionă violent, smucindu-şi braţul din strânsoarea ei şi aproape rasturnându-şi paharul cu whisky.

– Nu merg nicăieri cu tine, scorpie!

De data asta, Fry începu să se înfurie.

– Ben, n-am de gând să-ţi suport ieşirile astea! Ai de gând să vii de bunăvoie sau trebuie sa te scot afară cu sila?

– Lasă-mă-n pace!

Se ridicase în picioare, împiedicându-se de masă, fara să ţină cont de privirile celorlalţi clienţi, aţintite asupra sa. Patronul ieşise din nou de dupa bar, venind să discute cu el.

– Nu te vreau în preajma mea, Fry! spuse el, cu toată demnitatea de care se mai simţea în stare. Nu te apropia de mine! Bine?

Fry îşi încleşta dinţii şi se abţinu sa-i ardă o palmă peste faţa îmbujorată, în timp ce el îşi sorbi ultimul strop de whisky şi se împletici afara din local. Ştia că ar fi trebuit să iasă după el şi să-i ia cheile de la maşină – cu sila, dacă era nevoie – pentru a-l împiedica sa se urce la volan şi sa conducă până acasă în starea în care era. Însă o altă parte din ea îşi dorea sa-l lase să plece şi să nu-l mai vadă în ochi.

– Eşti prietenă cu el?

Era vocea patronului, care se aplecase peste umărul ei.

– Într-un fel.

– Ei, atunci asculta sfatul meu: n-ar trebui sa colinde pe afară de unul singur în starea în care se află.

– Nu sunt dădaca lui! Probabil că aşa pare, dar nu sunt!

– Ascultă-mă pe mine, du-l acasă, sau hai să-i chemăm un taxi sau ceva... Dar nu e bine sa plece singur, îţi spun!

– Bine, bine...

Ieşi din localul Unicorn şi rămase în pragul iluminat, uitându-se spre strada întunecată, conştientă fiind că privirile celor dinăuntru erau aţintite asupra ei. Felinarele stradale se terminau ceva mai jos de intrarea în cârciumă, iar cealaltă parte a parcării era cufundata în întuneric. O alee trecea paralel cu marginea parcării. Apoi şerpuia printre două ziduri înalte de cărămidă, către intrarea din spate a staţiei de autobuz.

– Ben!

Nu se auzi nici un răspuns. Fry traversă către parcare, acolo unde se afla Toyota lui Cooper, goală şi încuiată.

Aruncă o privire înapoi, în josul străzii, către maşina ei, însă nu zări nici o siluetă care să se împleticească printre felinarele de pe stradă, nu văzu pe nimeni care să se fi prăbuşit în dreptul ferestrelor fumurii ale restaurantului chinezesc sau ale micuţei agenţii de asigurări.

– Unde dracu'...?

Atunci auzi zgomotul acela. Râsete zeflemitoare se mişcau în întuneric. Sunete de picioare împleticite, grohăituri de animal şi ţipete înăbuşite. Un pocnet şi o bufnitură neclare răzbătură slab dinspre un zid de undeva. Simţi un fior rece în ceafă în timp ce făcu ochii mari, chinuindu-se să desluşească totuşi ceva în întunericul aleii. Alergă spre colţul parcării, privind cu atenţie în noapte. Mai multe umbre se mişcau în întuneric, apropiindu-se şi depărtându-se din nou, zvârcolindu-se şi bătând din braţe şi din picioare ca şi cum ar fi fost implicate într-un dans primitiv. Reuşi să distingă patru siluete. Trei dintre ele aveau trăsături neclare – gulere ridicate să le acopere feţele sau şepci trase mult peste frunte. Loveau cu mâinile şi picioarele în cea de-a patra siluetă, cu rândul, mecanic şi brutal, cu intenţia clară de a răni. Cea de-a patra siluetă era Ben Cooper.

– Ben!

Trei siluete se întoarseră spre ea; cea de-a patra se prabuşi lângă zid, fara sa conştientizeze prezenţa ei acolo, aşteptând lovitura decisivă, gata sa simtă ghetele izbind fără milă.

Fry începu să înainteze, apoi se opri şi ramase nemişcată, gândind febril. Avea două alternative. Corect ar fi fost sa se prezinte ca agent de poliţie, să cheme ajutoare şi sa încerce să facă o arestare înainte ca Ben Cooper să fie rănit prea grav – daca se putea. Dar, dacă proceda aşa, toata lumea avea să afle despre comportamentul lui Ben Cooper. Merita o şansă. Poate nu mai mult de una. Dar măcar una.

Exista şi o a doua opţiune. Era periculos, dar, dacă tot era să aleagă aceasta soluţie, trebuia sa acţioneze fără întârziere. Alergă pe alee, simţind deja adrenalina revărsându-i-se în membre şi inspirând adânc, ceea ce-i făcu plămânii sa se mărească, iar muşchii sa se încordeze. Cei trei tineri se întoarseră spre femeie, surprinşi de atacul ei.

– Cine e acolo?

– E o femeie.

– Trebuie să fie tot o poliţista.

– Poliţistă!

Le simţea mirosul în întuneric, le vedea formele înaintând spre ea, printre umbre. În creierul ei începură să se îmbulzească amintirile – acelaşi film vechi care i se derula constant în minte, iar şi iar; nici nu ajungea bine la scena apoteotică din final, că o lua din nou de la capăt. Îi era foarte cald şi se simţea murdară – şi dintr-odată o străfulgera o mare durere. O furie teribilă o cuprinse, depăşindu-i dorinţa de a se împotrivi; avea o nevoie grozavă de a lovi ceva.

Tinerii rânjeau larg, chiar dacă respirau greu, prin nările tremurânde şi gurile deschise. N-o luau în serios, cu toate că ea era deja lângă ei. Unul dintre băieţi se întoarse cu spatele la ea, pentru a aplica o ultimă lovitură cu piciorul în trupul chircit al lui Cooper. Fry reacţiona. Îl lovi în rinichi dintr-o

saritura în fandare, îi mătură picioarele de sub el şi îi sparse nasul printr-o violentă lovitură circulara cu tăişul palmei.

Cu un strigăt de uimire, un al doilea tânăr veni spre ea din stânga. Însă ezită prea mult, iar ea îi devie direcţia pumnului printr-un blocaj cu antebraţul de jos în sus. Se roti, îi sparse rotula printr-o lovitură laterală de picior şi îl doborî aplicându-i un cot în maxilar.

În momentul acela un braţ i se strânse în jurul gâtului. Cineva o înhăţă din spate. Cel de-al treilea tânăr era puternic, fiind mult mai înalt şi mai solid decât ea. Impactul trupului lui o împinse în zid, blocându-i braţele şi izbindu-i fruntea de caramizi. Asigurându-se că femeia era ţintuită la perete, atacatorul schimbă tactica şi începu să o strângă de gât. Un miros de aburi de bere îi umplu nările lui Fry, care simţi în ceafă apăsarea fierbinte a respiraţiei lui. Senzaţia trupului lui presând peste al ei şi mirosul palmelor lui transpirate în dreptul feţei ei făcură să-i revină toate amintirile acelea terifiante, toate coşmarurile sumbre care o bântuiau de mai bine de un an, demonii care bolboroseau şi ţipau în creierul ei de fiecare dată când închidea ochii sau se afla într-un loc întunecat.

Panica o făcu să acţioneze exagerat. Inspiră adânc, pe nas, înainte de a se apleca brusc în faţă, din talie, aplicându-i tânărului o lovitură cu călcâiul, înapoi, în vintre, şi izbindu-l tare, cu cotul, în plexul solar. El mormăi de durere şi slăbi strânsoarea. Ea făcu o piruetă, apelând la un blocaj ascendent pentru a se elibera complet din strânsoare. În timp ce el făcu vreo câţiva paşi înapoi, poticnindu-se, ea execută o lovitură de lance, ţintind spre gâtul lui expus, emiţând un strigăt kiai[1] din diafragmă; însă ţinta era una uşoară.

---

[1] În artele marţiale, sunet exploziv, un fel de strigăt controlat, adaptat în funcţie de situaţie, menit să inspire curaj şi fermitate celui care îl emite şi, în acelaşi timp, să-i insufle teamă adversarului, împiedicându-l să se concentreze. (n.tr.)

Din clipa în care lansă lovitura finală, știu că ea avea să fie fatală.

Harry nu se așteptase să i se ia toate hainele. Trecuseră ani buni de când nu se mai dezbrăcase până la piele în fața unor străini. Stând în micuțul cabinet medical de la sediul Diviziei E, el privea complet nedumerit cum fiecare articol pe care îl dădea jos era ambalat cu grijă în pungi de plastic, etichetat și sigilat. Mai întâi îi luară șapca, sacoul de la costum și pantalonii. Apoi, pantofii frumos lustruiți și șosetele. După aceea îi luară cămașa și chiar și cravata. Examinau cu meticulozitate fiecare articol de îmbrăcăminte, pipăind prin buzunare și la cusături cu mâinile lor acoperite cu mănuși de latex.

În cabinetul medical era un miros puternic de dezinfectant, cu un ușor iz de voma veche. În ciuda căldurii, bătrânul începu să tremure pe măsură ce coapsele sale albe, scofâlcite, și brațele osoase rămâneau expuse în lumina rece și orbitoare a tubului de neon. Părul de pe picioarele lui era cărunt și aspru, iar pe gambe avea zone albe, neacoperite de păr, unde pielea era netedă ca a unui bebeluș, palida și cu un aspect de ceară, ca și cum nu văzuse niciodata soarele.

Cu fiecare strat care era îndepărtat, Harry se retrăgea tot mai mult în sine. Un calm detașat îl cuprinse, asemenea mai multor văluri care îi ascundeau eul, păstrându-i și chiar sporindu-i demnitatea. Privea fix înainte, ignorându-i pe agentul de la Poliția Judiciară și pe detectivul care îi preluau, examinau și împătureau hainele. Ramase complet tăcut, cu buzele sale subțiri strânse, fără a scoate nici un sunet de protest. Detectivul inventaria fiecare piesă, scriind cu atenție pe fiecare eticheta, ca și cum ar fi estimat prețul unei grămezi de haine la mâna a doua, pe care Harry le dona în scopuri caritabile.

În cele din urmă, îl puseră să-și scoată maioul și chiloții. Păreau interesați în mod special de cusătura din față a

chiloţilor, întorcându-o pe toate parţile şi inspectând îndeaproape cutele şliţului frontal, căutând diverse pete, înainte de a-i sigila împreună cu restul hainelor.

După ce rămase complet gol, Harry primi o salopetă albă din hârtie cerată care părea rece ca gheaţa pe pielea lui goală şi fâşâia la fiecare mişcare a lui. Mânecile abia daca îi acopereau încheieturile mâinilor, iar gulerul îi lasa expuse gâtul alb şi mărul lui Adam.

Îi explicară încă o dată că era suspect într-un caz de viol. Îl întrebara dacă era sigur că accepta să le furnizeze mostre pentru analize, lucru care ar fi ajutat la eliminarea lui din anchetă. Accepta, fără să înţeleagă semnificaţia cuvintelor lor, gândindu-se ca se refereau la hainele lui, care erau aşezate deja într-o stivă de pungi de plastic, gata să fie preluate de laboratorul de criminalistică.

Îl aşteptau însa umilinţe şi mai mari.

– Aveţi vreo boală? îl chestionă doctorul Inglefield, punându-şi mănuşile de unică folosinţă.

Harry îl privi nedumerit.

– Mi-am făcut examenul medical. Am eu doctorul meu... Dar va mulţumesc, oricum.

– Trebuie să ştiu dacă suferiţi de ceva. Vreo boala a pielii – psoriazis, eczemă, herpes? Suferiţi cumva de diabet sau de hemofilie? Sau de vreo boală venerică? Hepatită? Aţi fost infectat cu HIV?

– Sunt sănătos, raspunse Harry acru.

– Vă aflaţi sub vreun tratament, de orice fel? Cine este medicul dumneavoastră? Şi sunteţi sigur că nu aveţi nici o boală? Absolut nici una? Ar fi cam ciudat pentru un om de vârsta dumneavoastră...

Harry clătină din cap.

– Foarte bine, atunci. Vom face, mai întâi de toate, un examen vizual.

– Şi la ce vă ajută toate astea? Credeam că vreţi doar să puneţi întrebari.

– Asta mai târziu.

Îl forţară pe Harry să se aşeze, în timp ce medicul îi examină zona capului. I se trecu un pieptene prin părul rar, pentru a se obţine fire de păr moarte, care ajunseră în cele din urmă în nişte pungi de plastic micuţe. Apoi i se smulseră vreo două fire de păr, medicul studiindu-le în dreptul becului pentru a se asigura că rădăcinile erau la locul lor, înainte de a le pune într-o altă pungă. Poliţistul ataşa alte etichete, pe care doctorul trebui să le semneze.

Harry aşteptă cu stoicism, fără a le mai oferi nici un alt răspuns. Chipul lui era grav şi demn, ca al unui om care se afla într-o biserica, aşteptând sfârşitul unei predici plictisitoare. Dupa o vreme, comportamentul lui începu sa-i deranjeze pe detectiv şi pe doctor, aceştia devenind nervoşi şi tăcuţi, dar îşi vazură în continuare de treabă.

Doctorul Inglefield scoase un set de pămătufuri, asemenea unor tampoane mari de bumbac, cu care frecă palmele lui Harry şi spaţiul dintre degete.

– Desfaceţi costumul, vă rog.

– Pentru ce?

– Mai am nevoie de câteva mostre de păr.

Harry nu se urni.

– Păr pubian. Domnule Dickinson?

Cu mişcari foarte lente, Harry se ridică în picioare şi îşi desfacu partea din faţă a costumului de hârtie. Medicul se apleca să îi examineze organele genitale contractate. Scoase din nou pieptenele. Se vazu nevoit să-l treacă de mai multe ori prin parul pubian al lui Harry înainte de a se declara satisfacut. Apoi, cu degetele acoperite de mănuşi, smulse un fir de păr cărunt. Harry tresări – primul gest involuntar pe care îl făcuse de când intrase în cabinetul medical.

Medicul scoase un alt pămătuf. Bătrânul privi în gol în timp ce doctorul îi apucă penisul și tamponă în jurul glandului.

– Acum o să iau o mostră de sânge.

Din brațul lui Harry fu scoasă o seringă plină cu sânge; conținutul acesteia fu vărsat apoi în două borcanașe de plastic – unul pentru testul ADN, iar celălalt pentru compararea grupelor de sânge. Detectivul luă recipientele și le depozită într-un frigider, până ce aveau să plece la laborator. Acum, mai rămăsese de colectat o singură mostră. Medicul aduse un bol micuț.

– Scuipați vă rog aici, domnule Dickinson.

În sfârșit o mostră pe care Harry o putea furniza fără nici un fel de problema!

După aceea, Diane Fry nu se mai putea opri din tremurat, din cauza unui amestec de furie și teamă. Se uită oripilată la mâinile ei, îngrozită de ceea ce făcuseră. Unde era controlul? Unde era disciplina? Unde era motivația nobilă? Avea nevoie de mângâiere, însă nu-l avea decât pe Ben Cooper, care zăcea letargic pe scaunul din dreapta al Peugeotului ei.

Cel mai greu fusese să-l urce pe Ben în mașina și să plece din locul acela. Cât despre Toyota lui Ben, acesta n-avea decât să și-o ridice a doua zi, când avea să fie treaz și pe picioarele lui.

N-avea nici cea mai mică idee unde locuia el, așa că singura soluție pe care o întrevedea era să-l ducă la ea acasă. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să primească musafiri în apartamentul ei gol și lipsit de viață – cu atât mai puțin pe Ben Cooper. Însă ce altceva putea face?

Cooper stătea pe scaunul pasagerului, cu capul atârnat și cu un firicel de sânge scurgându-i-se de la tâmplă spre gât. La un ochi i se forma o vânataie mare, iar buzele îi erau întredeschise și umflate. Fry nu mai văzuse până atunci pe cineva

care să arate atât de rău. Se ruga doar ca el să nu-i vomite în mașină. Urcând pe Castleton Road, îl blestemă de toți sfinții pentru că o băgase într-un asemenea rahat.

Singura consolare pe care o avea era aceea că reușise să devieze lovitura finală în ultima clipa. Însă lovitura aceea pe care o aplicase în laterala gâtului celui de-al treilea tânăr fusese suficientă pentru a-l trânti la pământ, acolo, pe alee, alături de ceilalți doi.

Deveni deodată conștientă de caseta cu Suzanne Vega care se derula în casetofon. Aparatul pornise automat de îndată ce băgase cheia în contact. Dar melodia părea prea deprimantă.

Cu înfrigurare, Fry scoase caseta și o înlocui cu Tanita Tikaram, dând volumul atât de tare, încât geamurile mașinii începură să vibreze. Albumul se numea „Ancient Heart", iar Fry o ascultă pe Tanita Tikaram începând să cânte o melodie cunoscută. De fiecare dată când o asculta, un vers îi stăruia în minte multă vreme după aceea: „Acum ai conștiința curată". Aruncă o privire înspre Cooper și îi văzu pleoapele grele clipind și deschizându-se pe jumătate, pe măsură ce muzica ajungea până la el. Însă pupilele îi erau tulburi, iar el privi pentru o clipă drept înainte, fără să vadă nimic, în timp ce sunetul bubuia în jurul lui. Apoi, capul îi căzu din nou.

Când ajunseră în Grosvenor Road, Fry îl scutură pe Cooper și reuși să-l trezească suficient cât să urce treptele și să treacă peste pragul ușii din față, pe propriile picioare, cu toate că ea trebuia să-l susțină cu brațul strâns bine în jurul pieptului lui. Îi simțea inima bătând sub mâna ei, printr-o gaură din cămașă, iar aburul dulce de bere din respirația lui alcătuia o combinație amețitoare cu mirosul lui specific masculin. Era un miros pe care ea nu-l mai simțise atât de aproape de mult timp.

Îl duse direct în dormitor şi îl aruncă în pat, eliberându-şi trupul din înlănţuirea braţelor lui ca de gumă. Apoi începu să-i scoata hainele – pantofii scâlciaţi, sacoul şi cămaşa rupta – şi trase cu putere de jeanşii lui până când aceştia se întoarseră pe dos şi ieşiră de pe el. Apoi, aducând un vas cu apă caldă şi o cârpă, îi spălă sângele de pe frunte şi îi curăţă rănile de pe spate şi de pe picioare. Observă că trupul lui era acoperit cu muşchi şi trase concluzia ca leziunile care începeau să-i apară pe piept şi pe coaste aveau să se transforme cel mult în vânătai până dimineaţă. Nici un os rupt. Apoi, în timp ce se ocupa de o tăietură de pe coapsă, Fry deveni conştientă de umflătura crescândă care apăruse în partea din faţă a chiloţilor lui. Cooper avea o erecţie.

Privi în sus, la chipul bărbatului. Se ridicase şi se uita la ea cu o privire agresivă, plină de amărăciune, printre pleoapele pe jumătate închise. Avea faţa îmbujorată, iar părul îi cadea sălbatic pe frunte. La început, ea se gândi că nici măcar nu o recunoştea. Apoi, privirea lui se focaliza preţ de o clipă şi se fixă pe chipul ei:

– Fry? Ce ai tu şi eu nu am? De ce nu faci tu în aşa fel încât să nu mai încasezi toate rahaturile altora? Ai cumva ţâţe de oţel, sau ce?

Ea se retrase brusc la marginea patului, ca şi când el ar fi lovit-o. Se întoarse cu spatele la el, încleştând pumnii şi scrâşnind din dinţi, făcând eforturi să-şi controleze furia ce creştea în ea ca urmare a reproşului lui. Sângele îi inunda obrajii şi gâtul şi aproape că se sufocă la auzul ingratitudinii lui. Simţi furnicături în palme şi nevoia brusca de a întinde mâinile şi de a se ţine de ceva, de a dovedi cât de nedreaptă era remarca lui. El se înşela amarnic. Ea *nu* era o scorpie fără sentimente, nu era o maşinărie lipsită de orice emoţie. Se înşela. O, cât de tare se înşela!

Era conştientă de trupul gol şi musculos al lui Cooper, aflat la doar câţiva centimetri distanţă, şi mai era îngrozitor de conştientă de parul lui creţ, închis la culoare, care îi cobora pe abdomen, spre erecţia care continua să crească.

– Îţi arăt eu ţie ţâţe de oţel! spuse ea.

Îşi trase bluza rapid peste cap şi duse mâinile la spate pentru a-şi descheia sutienul, întorcându-se în aceeaşi clipă spre el şi aplecându-se asupra pieptului lui gol. Apoi se opri. Sânii ei se legănau liberi, iar sfârcurile începuseră să se întărească excitate atunci când se frecară uşor de pielea lui fierbinte. Expresia de pe chipul ei se schimbă, şi faţa i se întunecă de mânie. Îl apuca de umeri şi îl scutura violent. Capul lui cazu în faţă, iar obrazul săltă uşor la impactul cu carnea moale a sânilor ei. Ben Cooper leşinase şi începuse sa sforăie.

– Nenorocitule!

În cele din urmă, ea se întoarse în sufragerie, în timp ce mintea ei repeta cuvintele lui, iar şi iar. „Ţâţe de oţel." Ce voise să spună cu asta? Se dezbrăcă, îşi făcu exerciţiile automat şi fără pic de entuziasm, apoi trase o pătură pe ea şi se întinse pe canapea. Trupul îi era epuizat, dar mintea îi lucra intens. Încercă să citească o carte, însă filele erau ca nişte pete neclare. Lăsă cartea din mâna, se întoarse de pe-o parte pe alta fără astâmpăr şi în cele din urmă stinse lumina. Îşi îngropă faţa în perna, îşi îmbrăţişă singură sânii de oţel şi plânse.

25

Batrânul era așezat pe scaunul de plastic din camera de interogatoriu. Statea cu spatele drept, privindu-i pe inspectorul-șef Tailby și pe agentul Fry cu o demintate rece, ca și cum era singurul dintre cei prezenți care știa să se poarte așa cum se cuvine.

– Interogatoriul a început la orele 14.30, vineri, 27 august. Participă inspectorul-șef Tailby...

– Detectiv Fry.

Tailby făcu un semn din cap către Harry.

– Domnule, v-aș ruga să vă identificați, pentru ca numele dumneavoastră să rămână consemnat pe casetă.

– Numele meu este Harold Dickinson.

– Domnule Dickinson, aveți dreptul să fiți interogat în prezența unui avocat. Aveți un avocat al dumneavoastra sau doriți unul din oficiu?

– Nu am nevoie de nici un avocat!

– Sunteți sigur?

Harry ignoră întrebarea, așteptând-o pe următoarea. Cu casetă sau fara, părea el să spuna, existau momente când vorbitul nu era decât o pierdere de vreme.

– Ați beneficiat de mâncare și de odihna suficientă? întreba Tailby pe un ton oficial. Vi s-a oferit posibilitatea de a da un telefon?

– Unde e câinele meu?

– Acolo unde e, cineva are grijă de el, îl asigura Fry.

– E o ea, nu un el! o informă bătrânul, cu dispreţ făţiş.

Tailby îl fulgeră la rândul lui cu privirea, de dincolo de masă.

– Trebuie să vă mai punem câteva întrebări, domnule Dickinson.

Harry se holbă la ei, impasibil. Nu se ştie cum, dar reuşise să-şi facă haina din hârtie cerată să arate ca şi cum tocmai fusese luată dintr-un raft de la Marks and Spencers. Espadrilele de unică folosinţă pe care le primise arătau de parcă ar fi fost lustruite peste noapte.

– Foarte bine. Puteţi să începeţi, acceptă el.

Îl interogau pe Harry în mai multe etape, pe tot parcursul zilei, asigurându-se că primea mâncare la orele potrivite, încredinţându-se că beneficia de perioadele de odihnă necesare şi întrebându-l în mod repetat dacă dorea un avocat.

Legea Poliţiei şi a Probelor Penale îi obliga să se asigure că bătrânul înţelegea toate întrebările lor, că nu era supărat, obosit sau sub influenţa vreunei substanţe care să-i afecteze nivelul de luciditate, că i se ofereau răcoritoare şi i se permitea accesul la diverse facilităţi care ţineau de igiena personală.

Se alternau echipele de anchetatori, scopul fiind acela de a descoperi fisurile din relatarea lui, prin schimbarea direcţiei şi a tipului de întrebări adresate. De asemenea, această metoda le permitea poliţiştilor să-şi facă timp pentru sarcina obositoare de a-şi asculta înregistrările la cască şi de a le transcrie pe fişele cu procesele-verbale. Între sesiunile de interogatoriu erau analizate rezultatele şi se punea la punct următoarea strategie. Dincolo de asta, după o oră petrecută în compania lui Harry Dickinson, şi anchetatorii aveau nevoie de odihnă.

– Uite ce e, Harry, ştim cu toţii că şi bătrânii se mai înfierbântă uneori. Dorinţele voastre sexuale nu dispar cu totul, nu? Este, Harry? Nu aşa cum îşi închipuie unii... Presupun că fetele tinere încă te mai excită, nu-i aşa?

Inspectorul Hitchens se aplecase peste masă, privind insistent chipul lui Harry. Urmărea o fisură cât de mică în fațada aceea impasibilă, sondând terenul și forțând nota pentru a obține o reacție.

– Dar pur și simplu nu e un gând tocmai plăcut – nu? – ca bătrânul tău bunic să tânjească după fetișcane așa cum făcea tot timpul în tinerețe. Cel mai bine e să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic, este? Bagi toată mizeria sub covor și-ți ții gura. Lucrurile pe care nu le știi nu au cum sa te rănească. Dar noi știm mai bine, nu-i așa, Harry?

Harry nu răspunse, bazându-se pe experiența lui superioară, privindu-l pe Hitchens ca și cum acesta era un imbecil.

– Pentru că uneori se ajunge prea departe, nu? Uneori nu te poți controla. Așa este, Harry?

Bătrânul ridică indiferent o sprânceană, lăsând să se înțeleagă că știa el cum stătea treaba cu autocontrolul.

Toți anchetatorii fusesera instruiți să folosească tehnicile de interviu potrivite. Întrebările deschise erau cheia procedurii SEIF – Salut, Explicație, Interacțiune, Finalizare. Scopul era acela de a crea întrebări în spirală – întrebări deschise precum „cine“, „ce“, „de ce“, „când“, „unde“ și „cum“, urmate de o examinare a răspunsurilor. Teoria ce stătea la baza acestei metode spunea că, în cazul în care cineva inventa o poveste, acelei persoane îi era aproape imposibil să-și mențină minciuna în urma analizei detaliate.

Cât despre întrebările închise, care solicitau doar răspunsuri monosilabice, acestea reprezentau o tentație mult prea mare pentru cineva ca Harry.

– Avem aici declarația unui anume domn Gary Edwards, pasionat de păsări, care a văzut o persoană cu semnalmentele dumneavoastră trecând pe poteca din apropierea locului unde a fost descoperit cadavrul Laurei Vernon. O persoană însoțită de un câine. Dumneavoastră erați acea persoană, domnule Dickinson?

Diane Fry ridica privirea în așteptarea unui răspuns, în timp ce Harry deschise gura să vorbească. Începea să pară relaxat și calm, dar, cu toate acestea, lăsa în continuare senzația că era oarecum distanțat de tot ceea ce se petrecea în jurul lui, în atmosfera apăsătoare a camerei de interviu. În mod ironic, părea să fie imun la stresul pe care îl sufereau anchetatorii. Aceștia știau că în curând aveau să fie nevoiți să-i acorde o noua pauza de odihnă, fără ca între timp să fi făcut vreun progres.

– Foarte bun observator, nu-i așa, individul ăsta? Mi-a descris și culoarea ochilor, absolut tot?

– Domnul Edwards a văzut un om în vârstă...

– A, carevasăzică, arătăm toți la fel? întreba Harry afișând un zâmbet absolut enervant.

„Afirmațiile necugetate sau lipsite de temei nu vor fi luate în considerație“, se spunea în regulament. Însă anchetatorii se vedeau în situația de a se agața cu disperare de fiecare comentariu ce îi scăpa lui Harry Dickinson, oricât de necugetat sau de neîntemeiat era acesta. Măcar era o reacție, ceva în plus față de privirea aceea fixă, rece și disprețuitoare.

Harry avea aerul unui om care suporta cu tărie o obrăznicie strigatoare la cer. Nu le oferea nici un fel de feedback emoțional, ci doar promisiunea tacită a unei dușmănii consecvente și stăpânite.

– Asta e politica pe care o aplici în relația cu soția ta, Harry? Lucrurile pe care nu le știe nu îi pot face rău... Femeile tot au cea mai proastă părere despre tine, indiferent ce le-ai spune. Așa ca poți la fel de bine să nu le spui nimic. Nu-i așa? Oricum, sunt mai mulțumite de propriile plăsmuiri... Așa este, Harry?

Singurul lucru pe care și-l dorea Harry în acele momente era pipa lui, însă nu era dispus să le ofere satisfacția de a-l refuza. Se uită de la Hitchens la Fry cu o privire inexpresivă, ușor mirată, ca și cum s-ar fi întrebat cum ajunseseră ei în camera lui.

– Sau Gwen știe totul despre activitățile tale, Harry? Poate că vrea să ne spună și nouă câte ceva... Pentru că am adus-o aici, Harry. În momentul acesta se află și ea tot într-o cameră de interogatoriu. Ce spui de asta?

– Cine îi va da de mâncare câinelui meu? întrebă Harry.

Ben Cooper era în biroul CID, ocupându-se de infracțiunile obișnuite, raportate în cursul nopții. Capul îi zvâcnea ca și când cineva îi sfredelea creierul cu un burghiu pneumatic. Gura îi era uscată, și simțea un gust foarte neplăcut; în plus, avea dureri în fiecare părticică a corpului. Îi spusese sergentului Rennie că rana de la cap era rezultatul unui accident petrecut la fermă. Timp de o jumătate de oră fusese obligat să suporte un adevărat bombardament cu glume obscene pe tema sexului cu oile, în timp ce stomacul îi fierbea, iar el se lupta cu propria fiere, care amenința să i se ridice până în gât.

Se trezise de dimineață fară să aibă nici cea mai vagă idee în privința locului în care se afla. Un pat străin, într-un apartament străin... Nu-și amintea cum ajunsese acolo. Singurele indicii erau mahmureala aceea groaznică și trupul înțepenit și plin de vânătăi, pe care le descoperise atunci când încercase să se miște.

Găsise însă câteva cuvinte mâzgălite pe spatele unui plic vechi, lăsat pe noptieră: „Am fost chemată la birou. Îți sugerez să te învoiești pe motive de sănătate. Orice ai face, eu nu vreau sa știu“. Așa năuc cum era, îi trebuiseră câteva minute bune până să reușească să își dea seama cine era misterioasa „DF“ care semnase bilețelul.

Câteva amintiri vagi, fragmentate începuseră apoi să îi revină în minte. Își amintea de vizita la dojo; apoi de telefonul dat lui Helen Milner și de felul în care Diane Fry îl lovise pe la spate; felul în care ea plănuise să îl umilească. Acum era cât se poate de evident că ea îi distrusese în mod

deliberat orice şansa ar fi putut avea cu Helen şi plănuise să-l înjosească în faţa prietenilor lui de la dojo. Nu menţionase nici o clipă că deţinea cel de-al patrulea dan atunci când el se lăudase cu talentele sale şi o invitase la o confruntare. Îl minţise, iar el, înţelegând care fuseseră planurile ei, plecase de acolo spumegând de furie.

Îşi amintea destul de vag şi de localul de lângă staţia de autobuz. Era al treilea local în care intrase, dar ştia că acolo se petrecuse ceva. Totuşi, din acel moment, amintirile lui se dezintegrau complet. Era ceva ce avusese de-a face cu nişte porci? Da, probabil că da... Dar asta nu explica nici pe departe cum ajunsese el în patul lui Diane Fry şi ce era cu leziunile acelea. Îl bătuse ea? Nu părea deloc neverosimil. Oricum îl lovise sub centură în toate felurile posibile.

Chiar şi acolo, la birou, după ce în sfârşit reuşise să se târască la muncă, Ben Cooper constata că amintirile de care avea nevoie continuau să-l ocolească. Nu-i veneau în minte decât câinii lui negri – toată seria aceea de dezastre care, venite unul după altul, reuşiseră să-l pună la pământ.

Se gândi apoi la mama lui care zăcea pe un pat de spital şi gemu de durere. Cum putuse oare să uite de ea şi să facă un lucru atât de stupid? Se gândi la întâlnirea cu comisarul Jepson, şi înjură aprig în sinea lui. Fără îndoială, şi aici fusese tot mâna lui Diane Fry – se împrietenise la cataramă cu inspectorul Hitchens şi îşi folosise puterea de convingere asupra lui. Făra îndoială, asta se întâmplase atunci când plecasera împreună în Yorkshire, unde rămăseseră şi peste noapte. Foarte intim! Cu siguranţă, el nu avea cum să se opună într-un asemenea context.

Apoi, Cooper îşi aminti că o minţise pe mama lui, şi se cutremură de ruşine. Îşi aminti cum îl respinsese Helen Milner, şi încercă un sentiment de disperare. Nu mai valora nimic în ochii nimănui. Iar acum se făcuse de râs – cel puţin

noaptea trecută, când se îmbătase ca un porc şi Dumnezeu ştie ce altceva mai facuse. Acum ar fi putut foarte bine sa se întoarcă acasă, la fermă, şi să se arunce în groapa cu bălegar. Nu mai rămăsese nimic în afara câinilor acelora negri şi fioroşi, care i se perindau prin minte, muşcând şi arătându-şi colţii. Câini negri şi porci.

Printre rapoartele primite în dimineaţa aceea era şi unul referitor la trei tineri care suferiseră nişte răni minore în urma unei încăierări ce avusese loc în Edendale, târziu în noapte. Se presupunea că fusese vorba despre un conflict între persoane aflate în stare de ebrietate. Tinerii nu doriseră să dea nici o declaraţie şi fuseseră trimişi acasa. Existau alte probleme mai presante: o listă de spargeri şi de furturi auto, precum şi o pătrundere forţată cu un autovehicul la o societate de construcţii.

Şi, aşa cum aflase de la sergentul Rennie, în Moorhay avusese loc un pretins viol, pentru care fusese arestat Harry Dickinson. Cooper scutură din cap şi bâjbâi prin sertarul biroului său în căutarea unor calmante, însă nu găsi nici unul. Nimic nu era în regulă în dimineaţa asta. Absolut *nimic.*

La o ora ceva mai târzie a dimineţii, în biroul CID îşi făcu apariţia chiar Diane Fry. Cooper nu ridica privirea din hârtii, neştiind ce ar fi putut să-i spună. Ce puteai să-i spui unei femei în al cărei pat te treziseşi chiar în dimineaţa aceea, fără nici cea mai vaga idee în legătură cu ce se întâmplase între voi în ultimele câteva ore? Singura soluţie posibilă era să o laşi să vorbească ea prima, în caz că era dispusă să o facă.

Ea îi prelungi însă agonia aşteptării timp de câteva minute bune, răstimp în care muta locul hârtiilor de pe propriul birou, îşi luă diverse notiţe sau raspunse la telefon. În cele din urma, veni către locul unde stătea el. Era conştient de prezenţa ei, însă nu ridică ochii, dorind ca ea să rostească primele cuvinte.

– Arăţi ca dracu'!

– Mulţumesc! Simt şi eu asta.

Fry trecu mai departe. Cooper rămase stupefiat pentru o vreme, până când ea se întoarse, strângând în mână un teanc de rapoarte.

– Vrei nişte paracetamol sau ceva?

– N-am nimic.

– Macar nu-ţi vărsa maţele pe birou, da? Nu pot suporta mirosul de voma.

– Mă simt bine. Serios.

– Mă rog.

Aşa ameţit cum era, o simţi pe Fry ezitând, rotindu-se prin spatele lui ca o matroană ameninţătoare. Nu emana vreo aură vinovată, ci trăda doar o furie mocnita, cu o nuanţă de îngrijorare reţinuta. Cooper începu să reevalueze posibilele scenarii din noaptea precedentă. Memoria lui avea încă goluri imense, plus ca nu reuşea nicicum să includă în vreun context oarecare povestea cu porcii. Dar deodată avu certitudinea că făcuse ceva îngrozitor, ceva complet necugetat. Aşadar, ce anume ar fi trebuit să spună? Poate să-şi ceară scuze... Dar cum puteai oare să-ţi ceri iertare pentru ceva ce nu-ţi aminteai să fi făcut?

– Îţi mulţumesc oricum, spuse el abia şoptit. Îţi mulţumesc, Diane, pentru... în fine...

Ea oftă din greu, puse hârtiile jos şi se cocoţă pe marginea biroului lui. Cooper tresări, surprins de mişcarea ei şi de brusca lor apropiere.

– Nu ştiu dacă eşti în starea potrivită ca sa vorbeşti despre asta acum. Dar ştiai că Harry Dickinson a fost adus la secţie? întrebă ea.

– Mda... Cooper ridică ochii spre ea; îl privea cu un amestec de milă şi dispreţ. Situaţia părea să intre pe făgaşul cel bun. Ce a spus? se interesă.

Ea pufni.

– Mai nimic! E îngrijorat mai mult de câinele lui nenorocit.

– Şi unde-i fata care spune că a fost atacată de el?

– În camera de anchetă pentru violuri. I se ia un interogatoriu chiar în acest moment.

– Şi domnul Tailby şi domnul Hitchens chiar cred că îl vor demasca pe Harry Dickinson şi îl vor face să mărturisească?

Fry păru a rămâne pe gânduri, şi îşi trase un scaun lângă biroul lui. Absentă, ea împinse deoparte câteva din dosarele lui, pentru a-şi crea un spaţiu de câţiva centimetri pe care să se sprijine.

– De fapt, aici chiar e ceva ciudat. Atunci când l-au ridicat băieţii noştri, ei au declarat că se purta ca şi cum se aştepta ca ei să sosească. „Da' ştiu că nu v-a luat mult", asta e tot ce a spus. Însă am în permanenţă senzaţia că e surprins de întrebările pe care i le punem. E ca şi cum în tot timpul ăsta i-am fi pus nişte întrebari complet aiurea, iar el nu înţelege de ce.

– „Senzaţia", Diane?

– Da. Şi ce-i cu asta?

– Nimic.

Cooper era ocupat să mâzgălească o bucată de hârtie cu pixul. Ceaţa din capul lui se ridica treptat, dezvăluind petice neregulate de lumină. Era un leac mai bun decât paracetamolul pentru a-ţi face mintea să lucreze.

– Ce faci acolo, Ben?

– Cred că s-ar putea să ai dreptate în legătură cu întrebările pe care i le-aţi pus. Uită-te puţin la asta! Trebuie să existe o legătură.

Desenase pe fugă o schemă. În ea apăreau nişte linii care făceau legătura între diverşi membri ai familiilor Vernon şi Milner. Bătrânul Harry Dickinson era şi el acolo, asociat cu Laura Vernon prin găsirea cadavrului; ginerele lui, Andrew,

era legat de Graham Vernon prin intermediul afacerilor; Helen Milner și Graham erau legați prin incidentul acela de la petrecere; tot acolo mai apărea și Simeon, vărul lui Helen, care fusese iubitul Laurei și îi dăduse o mână de ajutor lui Harry și prietenilor acestuia la micuța lor fermă; și, în sfârșit, din nou Harry: o linie șerpuită stabilea legătura între el și Graham Vernon, reprezentând întâlnirea aceea sugerată de Harry, al carei motiv nu era cunoscut.

Fry arată spre numele lui Harry.

– Vorbind la modul cinstit, nu el...

– ... a descoperit cadavrul. Știu. El a găsit doar pantoful.

– De fapt, nici pe acela nu l-a găsit el, ci câinele.

– Însă întâlnirea aceea cu Vernon despre care a amintit ridică totuși un semn de întrebare. Ce urmărea? În afară de asta, l-a vazut și omul acela cu păsările.

– Poate ca da, poate că nu.

– Harry Dickinson este implicat! Nu există nici o îndoială!

– Intuiție?

– Nu. Certitudine.

O privi prudent pe Fry. Ca prin minune, tensiunea dintre ei părea să se fi evaporat de îndată ce începuseră să discute despre cazul Vernon. Ea avusese nevoie de cineva cu care să vorbească, și ceva o împinsese spre el, în ciuda disprețului care i se citea în continuare în privire. Orice se întâmplase între ei poate că în cele din urmă putea fi dat uitării sau măcar lăsat deoparte, astfel încât ei să-și vada mai departe de munca lor. Și poate că într-o bună zi el avea să reușească să-și aducă aminte ce anume se petrecuse între ei.

– Bine. Așadar, să presupunem că Harry Dickinson este implicat. În cazul asta, ia în calcul și posibilitatea ca el sa acopere pe cineva. Cine ar putea fi?

– În orice caz, nu Graham Vernon.

– Cu siguranța, aici nu poate fi vorba despre vreo dragoste pierdută!

– Trebuie sa fie cineva din familie, spuse Cooper.

– Familiile se unesc la greu, nu-i așa? Strâng rândurile în fața strainilor atunci când apar probleme.

– Àsta și e rostul unei familii!

– Atunci, Simeon Holmes. Nepotul lui.

– Harry l-ar proteja de dragul familiei sale.

– Loialitatea față de familie. Se spune că e o motivație puternică.

– Dar băiatul declară că era împreună cu alți aproape treizeci de motocicliști la Matlock Bath – adică la aproape treizeci de kilometri distanța, îi aminti Cooper. A reușit cineva să demonstreze că alibiul lui nu sta în picioare?

– Dar *tu* ai încercat vreodata să te pui în postura unui agent de poliție care să ceara informații de la motocicliști despre unul de-ai lor?

Cooper simți că începea să-i zvâcnească iar capul. Timp de câteva minute aproape că uitase de durere.

– Și totuși, mai e ceva, Diane. Cred că ar trebui să discuți din nou cu omul acela cu păsările. Cu Gary Edwards.

– Cu el? De ce?

– Ceva e putred în declarația lui.

– Așa este. Dave Rennie i-a luat declarația. Și domnul Tailby a spus că nu e foarte relevantă. Rennie nu a insistat deloc asupra consemnarii precise a intervalului orar.

– Așadar, i s-a luat deja o a doua declarație?

Fry se încruntă.

– Nu, nu cred. Urma să fie luată în calcul eventualitatea unei alte declarații, însă, probabil, atunci când a apărut Sherratt, s-au schimbat prioritățile.

– Și pe urmă ideea s-a pierdut pe undeva în sistem.

– Iar dupa ce au început sa le repartizeze oamenilor alte sarcini și s-a redus numărul celor implicați în anchetă...

– Da, așa cum s-a întâmplat cu mine, de pildă. Vorbește tu cu el, Diane, vrei?

– Tu chiar crezi că îl poate incrimina pe Harry? Descrierea lui este prea vagă, să știi.

– Trebuie să-l presezi. E ceva putred aici. Pur și simplu știu că este. Trebuie să faci asta!

Pentru o clipă se așternu liniștea, întrerupta doar de zgomotul făcut de Fry atunci când trase aer în piept.

– Cine te crezi, Ben?

Cooper ridică privirea, surprins de tonul vocii ei. Pentru o vreme, uitase de toate grijile sale, de toate motivele pe care le avea pentru a o urî pe Diane Fry. Acum ea îl fulgera cu privirea, dându-i de înțeles mai mult decât oricând că sentimentul era reciproc.

– Eu am venit aici doar ca sa-ți spun ce se întâmplă, crezând că te interesează. Dar adevărul e că tu nu te mai ocupi de cazul ăsta. Ai o gramadă de alte lucruri asupra cărora ar trebui sa te concentrezi. Și mai există și alte motive pentru care nu cred că e cazul să te ascult dându-mi indicații. Așadar, cine te crezi?

Cooper simți că îl cuprindea iar valul acela de furie. Nu întâlnise niciodată o persoană atât de enervantă ca Diane Fry. Cum se putea explica oare capacitatea ei de a-l provoca să spună lucruri pe care nici n-ar fi visat vreodată să le spună altcuiva?

– În momentul de față, chiar nu știu cine dracu' sunt! Uneori mă simt ca și cum aș fi un nimeni. Ca și cum aș repeta un rol pe care familia mea dorește ca eu să-l joc. Ca și cum aș învăța să fiu asemenea tatălui meu.

– Serios? Macar tu *ai* o familie, spuse ea.

– Ce vrei să spui?

– Nu contează, n-are importanţa!

Zicând acestea, ea se îndepărtă brusc de biroul lui, aruncând o privire în jur, dezgustata de dezordinea din faţa ei.

– Carevasăzică, n-o să mă ajuţi? o întrebă el.

Ea nu-i răspunse, preferând să schimbe subiectul.

– Mai am şi alte veşti pentru tine. Lee Sherratt a fost eliberat pe cauţiune.

– Poftim?

– Pretinde că n-a avut intenţia să folosească arma. Spune că tu l-ai speriat, iar el avea puşca în mână în clipa aceea. O curăţa. Şi că, oricum, nu era decât o armă cu aer comprimat. Nici macar nu ai nevoie de permis pentru aşa ceva. Ma rog, recunoaşte că făcea braconaj... Dar ce o sa ia pentru asta? Câteva amenzi?

Fry începuse să se îndepărteze, îndreptându-se iarăşi spre camera de interogatoriu, la o nouă rundă de discuţii cu Harry Dickinson.

– Şi cu Laura Vernon cum rămâne? se interesă Cooper.

– Ce-i cu ea? Nu putem stabili nici o legatura între Lee Sherratt şi moartea Laurei Vernon. Domnul Tailby a făcut tot posibilul.

– Şi nu mai speră la nimic?

– Nu există probe. Bine, sperma din prezervativul acela folosit era a lui, însă din declaraţia lui Charlotte Vernon reiese că *ea* a făcut sex cu el, şi nu o singură dată. Şi *s-ar putea* ca Sherratt să fi fost tânărul văzut discutând cu Laura în seara aceea la şase şi un sfert. De fapt, eu sunt absolut convinsă că el era. Dar, dacă el nu recunoaşte, nici în privinţa asta nu există probe. Iar Sherratt ştie foarte bine acest lucru.

– Dar avem o urmă de muşcătură. I-au prelevat o amprentă dentară, pentru comparaţie?

– Da, însă n-a fost decât o pierdere de vreme. A sosit raportul de la specialistul odontolog din Sheffield. Domnul

Tailby chiar e furios că a durat atât de mult până să primim un asemenea rezultat.

– Ce fel de rezultat?

– Ben... Urma aia de muşcătură nu are o formă relevantă. Nu numai că dinţii nu erau ai lui Lee Sherratt, nici măcar nu erau dinţi de om!

– Aşadar, ce credeţi că va păţi câinele dumneavoastră, domnule Dickinson?

– Ce vreţi să spuneţi?

Diane Fry îşi împinse agresiv bărbia înainte.

– Dacă animalul dumneavoastră a atacat-o şi a muşcat-o pe Laura Vernon, acest lucru ar putea fi considerat o infracţiune gravă, prevăzută în articolul al treilea din Legea Câinilor Periculoşi sau Agresivi.

– Nu înţeleg.

– Tribunalul ar putea pronunţa o sentinţă în urma căreia câinele dumneavoastră să fie eutanasiat. Ucis, îl lămuri ea.

– Mai degrabă mă omorâţi pe mine mai întâi.

– Cu toate astea, este posibil, interveni Hitchens, interesat de reacţia bătrânului. Dacă animalul e responsabil pentru atacul care a dus la decesul Laurei, această variantă ar fi mai mult decât plauzibilă. Care este formularea exactă, Diane?

– Legea face referire la „un câine care atacă o persoană în timp ce a fost scăpat de sub control într-un loc public".

– Nu puteţi afirma cu certitudine că sunt dinţii unui câine, se apără Harry.

– O, ba da! În vremurile noastre există experţi care pot dovedi aceste lucruri. Experţi care deţin aparatură foarte scumpă. Cum ar fi microscoape electronice cu scanare şi intensificatoare de imagine. Acestea pot stabili cu precizie despre ce e vorba.

– Da?

– Vrei să auzi câte ceva din ce spun experţii ăştia? Ascultă aici... Hitchens scoase raportul odontologului. Sări în mod intenţionat peste partea în care se spunea că muşcătura nu era suficient de adâncă pentru a fi analizată prin metodele uzuale – motiv pentru care specialiştii se

văzuseră nevoiţi să apeleze la echipamentele acelea scumpe. Uite... Odontologul spune următoarele lucruri: „Ar trebui specificat că urmele de muşcătura umană au o formă unică, ovală, şi în majoritatea situaţiilor apare o «urmă de sucţiune» în centrul leziunii ovale. Cele mai multe muşcături de provenienţă umană prezintă semne ale mai multora dintre cei şase dinţi frontali, de sus sau de jos – uneori chiar de la ambele seturi. Pe de altă parte, urmele de muşcături canine au o formă unghiulară, precum cea a unui diamant, prin comparaţie cu muşcătura umană, mai curbata. Ca urmare a procedeului electronic de intensificare a imaginii, tiparul leziunilor cauzate de dantura canină este clar vizibil la microscopul electronic". Hitchens ridică privirea din hârtii. Cu alte cuvinte, chiar e vorba despre dantura unui câine, Harry. Laura Vernon a fost muşcată de un câine. Iar noi credem că animalul tău a fost acela.

Harry privea în gol. Detectivii aşteptară, înţelegând, instinctiv, că era momentul să tacă.

– Şi dacă v-aş spune că eu am ucis-o pe fată, iar câinele a muşcat-o după ce a murit? Aşa ar merge?

Fry se simţi cuprinsa de un val de surescitare şi de uimire. După toate zidurile acelea de piatra cu care se înconjurase bătrânul de atâta vreme, putea oare să fie totul atât de simplu? Dar inspectorul Hitchens dădu dovadă de mai multă prudenţă. Auzise prea multe declaraţii care, deşi semănau a confesiuni în atmosfera aceea tensionată a camerei de interogatoriu, nu reuşeau să se menţină sub lumina rece a sălii de tribunal, la audieri. Cât despre remarca făcută de Harry, aceasta nici măcar nu era o declaraţie, ci o simplă întrebare.

– Mai întâi de toate, va trebui să ne convingi, Harry. Acum vrei să ne spui ce s-a întâmplat acolo, de fapt?

Însă Fry interveni. Avea o altă întrebare, pe care abia aştepta să o puna.

– Chiar aţi fi dispus să vă sacrificaţi pentru un câine?

Harry îşi îndreptă atenţia spre ea şi o privi lung. Suferinţa din ochii lui lasa să se înţeleagă dincolo de orice îndoială că, în sfârşit, faţada aceea dură fusese spartă. O

emoție intensă răzbătea din reticența lui, o pasiune care nu mai putea fi controlată printr-o mândrie mută.

– N-ai cum să înțelegi, spuse el. Până și un orb vede că n-ai nici o fărâmă de afecțiune în tine.

26

– Bine, dar nu e decât un câine, protestă Fry.

Ben Cooper se întoarse cu spatele.

– Mă rog, se poate.

– Ce a vrut să spună, Ben? Ma refer la ce a spus la interogatoriu.

– Încerca doar să te necăjească, Diane. Nu-l băga în seamă!

O privi neliniştit, îngrijorat de faptul că ea părea extrem de tulburată de remarca usturatoare a lui Harry Dickinson. El se afla în toiul unei conversaţii telefonice cu un şofer a carui maşină fusese furata în noaptea precedentă, atunci când Fry se întorsese valvârtej în biroul CID, nerăbdatoare să discute despre interogatoriu. Cooper abia dacă avusese răgazul necesar ca sa încheie discuţia telefonică înainte ca ea să-i repete discuţia avută, cuvânt cu cuvânt.

– Dar nu e decât un *câine*.

– Hai să mergem la cantină, îi sugeră el.

Era evident că bătrânul avea ceva care ei îi era complet strain. Cooper se gândi că, uneori, el reuşea să fie aproape pe aceeaşi lungime de unda cu Harry. Aproape, dar nu mereu – tot nu putea prezice ce anume urma să facă bătrânul în clipa imediat urmatoare. Pentru Diane Fry însă, Harry parea un fel de fiinţă extraterestră.

Câteva minute mai târziu, ei se aflau singuri la o masă, strângând în mâini două căni cu cafea şi ignorând

zgomotele care veneau de la un grup de poliţişti în uniformă din apropiere.

– Bineînţeles, a trebuit să i se dea drumul, spuse Fry, calmându-se de îndată ce cofeina îi ajunse în sânge. Fără să fie acuzat!

– Hai, surprinde-mă!

– Când au ajuns să îi ia declaraţia presupusei victime din camera de anchetă pentru violuri, ea a recunoscut că inventase toată povestea. L-a lăsat pe prietenul ei să meargă până la capăt fără să se protejeze, iar atunci când experienţa s-a dovedit a nu fi prea satisfăcătoare, fata şi-a amintit deodată de lucruri precum sarcină şi SIDA. Ca să nu mai vorbim şi de nişte părinţi turbaţi de furie.

– S-a panicat?

– Da, influenţată fiind de nişte cursuri de educaţie sexuală digerate doar pe jumătate şi de o imaginaţie foarte bogată. Şi, bineînţeles, sub impresia tuturor poveştilor apărute prin ziare, primul gând care i-a venit în minte a fost violul.

– N-ar fi prima oară când se întâmplă!

Fry ridică din umeri.

– Ştim cu toţii că există mai multe acuzaţii false de viol decât violuri reale. Apropo, prietenul fetei are cincisprezece ani.

– Dar de ce a pretins că a fost Harry?

– După câte se pare, cei doi au avut o oarecare altercaţie la magazinul din sat ceva mai devreme în ziua respectivă. Probabil că Harry a câştigat disputa, pentru că ea nu i-a putut-o ierta. După aceea a auzit toate bârfele vehiculate prin sat, aşa că s-a gândit că avea să i se dea crezare. În orice caz, fata a spus că Harry e un ticălos bătrân şi că merită tot ce i s-a întâmplat. Ciudat le mai funcţionează mintea câteodată!

– Şi ce a spus ea, mai exact, atunci când a descoperit-o poliţistul?

– Din câte îmi amintesc eu, cuvintele ei au fost: „A fost bătrânul acela".

Cooper dadu uşor din cap, nefiind deloc surprins. „A fost bătrânul acela." Îi veni în minte vechea zicală a celor care lucrau în minele de plumb, poveştile lor spuse în şoaptă despre spiritul pe care îl numeau T'owd Mon şi care pândea în puţurile obscure ale minelor. Bătrânul era învinuit pentru tot ceea ce mergea prost în mina – de la sunetele inexplicabile care se auzeau în întuneric, până la filoanele neproductive şi mergând chiar până la accidentele mortale. Însă tot el era şi paznicul minelor – spiritul colectiv al minerilor decedaţi cu multă vreme în urmă şi al minei înseşi. Ceea ce spusese fata era ecoul unui mit. „A fost bătrânul acela, bătrânul." O veche mantră a superstiţiei.

– Acum o să-i apară numele în dosarul acuzaţiilor de viol false. Idioata naibii! Au trimis-o şi pe ea acasă, cu pilula de a doua zi. O poliţistă a fost trimisă să discute cu părinţii ei. S-o pună ei la punct, dacă sunt în stare!

– Şi cu Harry cum rămâne? întrebă Cooper.

– Ce-i cu el?

– Se simţea bine?

– El? El o să fie bine. E tare ca o stânca, dacă mă întrebi pe mine. Şi orgolios de nu se poate! De ce-ţi faci griji pentru el?

– Nu e o experienţă prea placută să fii târât la secţie ca suspect într-un caz de viol.

Fry ridică din umeri.

– Ghinionul lui!

– I-a explicat cineva lui Gwen cum stau lucrurile?

– Poate să-i explice şi singur, nu?

– Nu cred ca o va face, spuse Cooper dus pe gânduri. Nu cred că va încerca să-şi găsească scuze.

– Cum spuneam, e al dracului de orgolios!

– Nu e numai asta. Cred că vrea să i se dea cât mai multă atenţie. Unul dintre baieţii din echipa trimisă să-l ridice spunea că Harry părea să-i aştepte. Îi aştepta să sosească. Le-a spus: „Da' ştiu ca nu v-a luat mult". Acum, ia gândeşte-te puţin, de ce ar fi spus aşa ceva?

Fry puse jos ceaşca de cafea, dusă pe gânduri.

– Tu încă te mai gândeşti la conexiunea aia a ta, nu-i aşa, Ben? Mai ai schema aceea?

– Da.

Zicând acestea, el puse schema pe masă, îndreptând îndoiturile foii pentru a lăsa la vedere liniile care se legau.

– I-am desenat-o şi eu domnului Tailby după ce l-am trimis pe Dickinson înapoi în celula lui, spuse Fry.

– Serios? Şi?

– I-am spus şi lui ce mi-ai spus tu mie. Că bătrânul protejează pe cineva de dragul familiei lui. Dar despre cine ar putea fi vorba? Asta-i întrebarea. Iar domnul Tailby a fost de acord cu tine în aceasta privinţă.

Cooper aşteptă încordat, privindu-i chipul.

– Însă cu siguranţă nu crede că ar fi vorba despre Simeon Holmes, spuse ea.

El oftă, cu umerii lăsaţi.

– De asta mi-era teamă, mărturisi el.

Îşi bău cafeaua, şi plănui să se întoarcă la cazurile lui de furturi auto.

– Diane, vrei totuşi să-mi faci o favoare?

Lui Diane aproape că-i scăpă întrebarea: „Alta?"; dar reuşi să se abţină.

– Ce anume? întrebă ea.

– Mai discută o dată cu omul cu păsările.

– Tu ai făcut o obsesie în ceea ce-l priveşte, oftă ea.

Lui Cooper îi venea tare greu să rostească acele două cuvinte, dar ştia că trebuia să o facă. Dintr-un motiv anume, era destul de important.

– Te rog, Diane!

Atmosfera de la Piciorul Muntelui avusese parte de toate stările sufleteşti şi de emoţiile pe care şi le putea imagina Graham Vernon, cu excepţia celor pozitive.

De mai multe zile încoace, Charlotte reuşise să atingă un nivel promiţător – dar totodată fragil – de nepăsare, care însă se prăbuşise dramatic după vizita femeii detectiv din ziua precedentă. Acum abia dacă mai primeai de la ea un cuvânt sau un răspuns în doi peri. Toată ziua strânsese la piept fotografia Laurei, care îi fusese în sfârşit returnată de poliţie.

Cât despre Daniel, odată ce terminase cu strigătele, păruse cuprins de un calm stânjenit. Chiar în dimineaţa aceea, Graham avusese senzaţia că el şi fiul lui ar putea începe să se înţeleagă ceva mai bine după ce se încheia toată povestea asta. Însă când avea să se termine totul oare?

– Ce dracu' mai fac acum? întrebă Daniel.

– Dumnezeu ştie! îi răspunse Graham. Doar nu-mi spun mie ce le trece lor prin cap.

Le lipseau bârfele de prin sat, pe care Sheila Kelk ar fi fost de regulă fericită să i le comunice lui Charlotte. În afară de menajera lor, singura persoană care ar fi putut şti ce se petrecea era Andrew Milner. Însă Graham nu ar fi cerut sub nici o formă asemenea informaţii de la angajatul său.

Tatăl şi fiul stăteau împreună lângă ferestrele înalte, într-o armonie de invidiat. Graham era bucuros că Daniel reuşise cel puţin să se cureţe. Se spălase pe cap şi găsise şi nişte haine curate prin casă. Chiar şi bucătăria fusese dereticată recent, iar Graham era convins că Charlotte nu avea nici un merit în privinţa asta. Era realmente surprins că fiul lui era încă acasă. Îl privi pe Daniel, căutând indicii ale raţionamentului lui şi temându-se de o altă reacţie rebelă pe care nu avea să o înţeleagă.

Însa Daniel privea îndelung undeva în grădina, ochii lui urmărind mişcarile sistematice ale umbrelor întunecate ale coniferelor ce creşteau lângă bordura casei.

– Acum ce mai caută, tată?

– Chiar nu ştiu, raspunse Graham.

Îi văzură pe cei din echipa poliţiei reunindu-se pe peluză pentru câteva minute, scuturându-şi pământul de pe genunchii pantalonilor în timp ce discutau următoarea mişcare. Apoi, poliţiştii se împrăştiară din nou. Îşi trasera mănuşile în mâini şi se apropiară de arbuştii deşi plantaţi la extremitatea estică a proprietăţii, mergând treptat spre poarta care ducea spre Răzor. Şi începură din nou să caute.

În după-amiaza aceea, Cooper părăsi localitatea Edendale pentru a merge în vizita la o familie din peninsula East Anglia, care îşi petrecea vacanţa într-o casă de lângă Bakewell. Maşina lui marca Mitsubishi fusese furată de pe marginea drumului, din vecinătatea uneia dintre peşterile de interes turistic din Castleton, împreună cu toate articolele obişnuite: camera foto, binoclu, telefon mobil, portofel şi carnet de cecuri, care fuseseră închise în torpedou. Şansa lor era că asigurarea pe care o aveau le oferea posibilitatea să închirieze o maşină pentru a-şi termina vacanţa, însă Cooper avea sentimentul că oamenii aceia nu aveau sa mai vină a doua oară în Derbyshire. Totuşi, unul dintre membrii familiei susţinea că era posibil să îi fi vazut în treacăt pe hoţi pe lângă maşină, în timp ce se îndrepta către intrarea în peşteră. Era un indiciu extrem de mic într-o misiune fără speranţă.

Plecând din Bakewell, el merse mai departe pe A6 până la Ashford-in-the-Water[1]. Peste tot la marginea drumului erau

[1] Sat din Peak District, comitatul Derbyshire, Anglia, situat pe valea râului Wye (n.tr.)

gramezi şi manunchiuri de paie, care formau mici vârtejuri în curenţii de aer cauzaţi de tumultul traficului, aşezându-se apoi din nou pe pământ, ca nişte fâşii rupte din razele soarelui.

Şcolile mai aveau o săptămână de vacanţă, iar şoselele principale din întreaga regiune Peak District erau sufocate de maşini şi de rulote. Dacă temperatura se menţinea la valorile acelea caniculare, locurile turistice aveau sa rămână din nou fără oaspeţi peste weekend, iar mii de oameni urmau să se prăjească pe uliţele înguste şi ticsite de maşini, învăluiţi în fumul ţevilor de eşapament amestecat cu căldura degajată de asfaltul încins.

În Ashford, străzile erau mărginite de maşini, iar podul de peste stăvilar era înţesat de oameni care priveau raţele bălăcindu-se în apa nu foarte adâncă sau familiile ce ieşisera la un picnic pe malurile pline de iarbă. În spatele bisericii din mijlocul satului exista o parcare micuţă; ferestrele caselor dădeau spre ea, aşa că părea relativ sigură. Cooper conduse mai departe.

Prin Ashford trecea o străduţă care urca spre Monsal Head, unde priveliştea spectaculoasă a vechiului viaduct de cale ferată ce traversa valea împădurita a râului Wye atrăgea mulţi automobilişti, făcându-i să se oprească din drumul lor. Şina de cale ferată de aici fusese dezafectată cu multă vreme în urma, iar acum drumul putea fi străbătut cu piciorul. De cealaltă parte a văii Monsal Dale se afla parohia Brushfield şi un platou presărat cu multe dintre sutele de puţuri de mină părăsite, care urâţeau peisajul. Cooper se afla de-acum în inima ţinutului White Peak, o regiune cu ape strălucitoare şi islazuri verzi, unde albiile înguste ale unor pârâuri mai mici îşi săpaseră drum pe fundul mării, printre fosilele preistorice, pentru a forma strâmtori stâncoase.

Luând-o spre nord de Monsal Head, trecu pe lângă exploatările de calcar şi apoi făcu dreapta către Foolow şi Eyam. După ce trecu pe la o carieră părăsita care acum

funcționa, neoficial, ca parcare pentru cei care făceau drumeții pe Limestone Way, Cooper ajunse să traverseze Eyam Edge, intrând – așa cum se aștepta, de altfel – pe șoseaua ce ducea spre Moorhay.

Parcă Toyota la Moara cea Veche de la Quith Holes, convingându-se că asta însemna că încă se mai ocupa de anchetele de rutina privind furturile auto din stațiunile turistice locale. La Moara cea Veche erau o grămadă de alte mașini, și mai multe familii erau așezate la masă, pe iarbă. În spatele morii, pe o straduța îngustă, era un grup de case, protejate prin indicatoare ce interziceau accesul pe o „proprietate privată".

Cooper traversă un pod mic de piatra de lânga vadul inițial și o luă pe cărarea ce mărginea stânca Raven's Side, crispându-se din cauza vânătăilor de pe picioare și de pe spate, dar bucuros în același timp că avea ocazia sa se mai dezmorțească. Trebui să consulte harta, fiind pentru prima oară când intra pe potecă din direcția asta. Însă, urmându-și instinctul și coborând ușor dealul, ajunse curând în zona pe care o străbătuse alături de Harry Dickinson cu patru zile în urma.

Și de data asta, părăsi poteca și traversă bolovănișul, îndreptându-se spre locul acela din vârful pantei, deasupra pârâului. Nu mai rămăsese nici o urmă din scena crimei, cu excepția unui petic de pamânt mare și gol, de unde tufele fuseseră tăiate până la nivelul solului, pentru a fi duse la laborator.

Aruncă o privire jos, la pârâul de dedesubt. Știa că n-ar fi putut descoperi nimic acolo care să nu fi fost deja găsit și identificat de Poliția Judiciară. Însa uneori chiar avea niște sentimente pe care nu și le putea explica. Nu vorbea prea mult despre aceste sentimente la Divizia E. Nu-și putea permite să-și creeze reputația unui excentric. Când lucrai în serviciul poliției, trebuia să te integrezi; trebuia să fii un jucător de echipă și să urmezi regulamentele cu strictețe. Cu toate acestea, în clipa de față spera să aibă una dintre senzațiile

acelea, o sclipire cât de mică, în locul unde fusese descoperit cadavrul Laurei Vernon. Undeva, dincolo de gândurile sale nedeslușite, amorțite de ultimele urme de mahmureală, încolțise o idee care îi fusese sugerată la un moment dat noaptea trecută. Ceva care avea de-a face cu câinii. Sau poate cu porcii?

O imagine clară îi stăruia în minte. Vedea un bot ascuțit, negru, plin de niște colți albi care mușcau și rupeau dintr-o carne livida, moartă. În spatele colților acelora erau niște fălci din care curgea salivă și o limbă roz care se ondula și se rasucea, scoțând niște mârâieli înfioratoare de undeva din adâncul unui gâtlej acoperit cu blană. Niște ochi roșii fioroși priveau sălbatic, în timp ce dinții mușcau și sfâșiau. Pielea albă devenea tot mai întunecată și plină de perforații, însă nu se zărea nici o picătură de sânge. Cooper văzu cum în sfârșit câinele îi dă drumul victimei, ridicând ochii spre formele întunecate, distorsionate, ale Vrăjitoarelor, și începând să urle, în timp ce ghearele lui acoperite cu o crustă de noroi scormoneau pământul cu frustrare. Câinele cel negru venise să ia cu el un suflet, însă planurile lui fuseseră zădărnicite.

Dar asta nu era tot. Cooper scutură din cap pentru a-și limpezi imaginea din minte. Câinele acela negru era câinele lui, știa foarte bine. Îl purtase în minte încă din copilărie, iar acum venise să-l ia pe el, nu pe Laura Vernon.

După câteva minute, se văzu obligat să renunțe și să plece mai departe, fără să-i fi venit vreo idee mareață. Se întoarse la potecă și privi în sus, pe deal. Acum ar fi trebuit să se întoarcă la Quith Holes – la mașina lui și la cazurile lui de rutină. El nu se mai ocupa de cazul Vernon.

În loc de asta, se întoarse și începu să urce pe poteca ce ducea către Moorhay. Mușchii lui opuneau rezistență, iar vânătăile din zona coastelor îi pulsau. Odată ieșit de printre copaci, soarele îi bătea în spate și pe ceafă, iar el începu să se simtă ușor amețit. Nu era o metodă prin care să se reabiliteze

în postura de candidat pentru postul de sergent. Dar ceva se întâmplase acolo, pe Răzor. Cu cine se întâlnise Laura Vernon acolo? Fusese o întâlnire planificată sau întâmplatoare? Fusese urmarita sau ajunsese pe poteca asta însoţita de persoana cu care discutase în spatele grădinii de la Piciorul Muntelui?

Rezultatele finale ale testelor de laborator puteau dezvalui o parte dintre aceste informaţii. Pâna în momentul de faţă, ele stabiliseră măcar că urma de muşcătură de pe coapsa victimei provenea de la un animal – probabil un câine. Dar ea ar fi putut la fel de bine să provină de la o vulpe, care dăduse din întâmplare peste cadavrul ce zăcea printre tufe, umplându-se de larve. Aveau oare testele de laborator să dezvăluie şi identitatea criminalului? Cooper avea îndoieli în aceasta privinţa.

Ajungând la mai puţin de o suta de metri de Dial Cottage, aproape că dadu peste Harry Dickinson. Bărbatul statea în picioare sub un copac, la umbră, cu câinele la picioare. Se uita lung la Cooper, fără un cuvânt, ca un bărbat deranjat în propria sufragerie.

– A, dumneavoastră...

– Da, eu. Apar mereu când nu te aştepţi, ca piaza rea.

– Nu e ora dumneavoastră obişnuită pentru a scoate câinele la plimbare. Nu-i aşa, domnule Dickinson?

– Simţeam nevoia să scap de gustul secţiei voastre de poliţie, băiete.

– Şi pe unde aţi fost?

– Să-mi văd de treburile mele...

Lui Cooper îi era cald şi avea dureri în tot corpul. Simţi că începea să se înfurie. Însă Harry nu făcu decât să ridice uşor capul, arătându-şi ochii aceia imposibil de pătruns.

– Ai de gând să mă arestezi din nou? Ştii, prin pădurile astea nu sunt tinere fecioare – oricum, nu la ora asta...

– Eu nu găsesc că asta ar fi un subiect de glumă, domnule Dickinson. Dumneavoastră așa vi se pare?

– Da, poate că ai dreptate, băiete. Poate că distracția de azi a fost de-ajuns pentru o singură zi.

Nuanța aceea de amărăciune din vocea bătrânului îl facu pe Cooper să ciulească urechile. Dovezile de emoție erau destul de rare din partea lui Harry. Dar din vorbele sale reieșea cumva sentimentul că în sfârșit ceva se apropia de sfârșit. Era sătul – dar de ce anume?

– Au închis-o pe Jess într-o cușca la secție, îi povesti Harry. Au bagat-o într-o cușcă alături de o grămadă de corcituri și de câini vagabonzi. I-a greșit ea cuiva vreodată? Spune-mi și mie!

Cooper se simți cuprins de o senzație ciudată – o puternică tensiune fizică, în urma căreia simți un fior pe șira spinării. Privirea lui se îndreptă spre pământ, acolo unde Jess, labradorul negru, se lăfăia pe iarbă, la picioarele lui Harry. Limba lui roz, atârnândă, era singura pată de culoare într-o gramadă de păr negru.

– Exact, spuse el, tragându-și răsuflarea. Da, exact!

Harry îl privi patrunzător, devenind deodată suspicios din cauza tăcerii lui. Cooper se scutură și îi întoarse privirea bătrânului, începând să zâmbească pentru prima oară dupa zile întregi.

Gwen Dickinson îl văzu pe Ben Cooper venind pe potecă. Bătrâna îl urmărise atent pe Harry pe fereastra de la bucătărie. Avea chipul tras și ochii roșii de la prea multe lacrimi și prea puțin somn.

Cooper își aminti că și ea fusese interogata într-o încăpere de la secția din Edendale, pentru a fi în cele din urmă informată ca soțul ei era suspect de viol. Brusc, Cooper simți o senzație de dezgust gândindu-se cât rău li se făcea unor oameni precum Gwen – oameni nevinovați, care se trezeau implicați accidental într-o anchetă de proporții ca martori

întâmplători sau ca posesori ai unei frânturi oarecare de informaţie, pe care poliţia era hotarâtă să pună mâna, în timp ce temelia vieţii acestor oameni se năruia chiar sub privirile lor neputincioase. Pentru Gwen, era convins, viaţa alături de Harry nu avea sa mai fie niciodată la fel.

– Ce a spus? îl întrebă Gwen atunci când ajunse la uşa din spate a casei lor. Se agăţase de mâneca hainei lui, ca şi cum se aştepta ca el să lămurească totul. Te-am vazut discutând cu Harry.

– Nu mi-a spus nimic. Îmi pare rau...

Cooper nu ştia pentru ce îşi cerea scuze. Ştia însa că o dezamăgise pe Gwen, dupa figura pe care o făcuse bătrâna înainte de a se întoarce să intre în casa, târşâind picioarele într-o pereche de papuci vechi cu trandafiri roz.

– Intră. E şi Helen aici.

– A, nu, lăsaţi... Nu vreau să deranjez...

Începu să se dea înapoi, ieşind afară în soare. Însă Helen însaşi îşi făcu apariţia în bucătărie, la auzul vocii lui. Purta o pereche de jeanşi şi un tricou, iar în mâna avea o cârpă de praf. Părul ei roşcat era legat cu o funda la spate.

– Intră, Ben. Nu sta acolo, te rog!

– Helen face puţină curaţenie pe aici, îi explică Gwen. Eu nu prea mai am chef de aşa ceva...

Bătrâna plecă în camera de zi târşâind picioarele şi se aşeză într-un fotoliu oftând adânc. Helen întoarse o privire îngrijorată către Cooper.

– Să ştii că nimic din toate astea nu se întâmplă din vina mea, îi spuse el.

– Ştiu, Ben. Îmi pare rău...

– Oricum, eu nu mă mai ocup de cazul ăsta. Nu mai au nevoie de mine acum.

Helen îi puse o mână pe braţ, simţindu-i durerea.

– În momentul ăsta sunt foarte îngrijorată pentru bunicul meu. Cred că pune ceva la cale. De-asta ne tot evită încă de

când s-a întors de la secţie. Pentru că îi e teamă că eu aş putea să îmi dau seama la ce se gândeşte. Ştie că eu îl înţeleg. Vezi tu, noi suntem foarte apropiaţi. Cred că ăsta e motivul pentru care se poartă atât de ciudat. Încearcă să ne ţină la distanţă pe mine şi pe bunica, astfel încât să nu aflăm ce-i trece lui prin minte. Dar cu siguranţă plănuieşte ceva. Poţi să ne ajuţi tu, Ben?

– Nu v-a spus absolut nimic?

– A spus un singur lucru, imediat ce s-a întors. Iar asta m-a făcut să mă nelinişte şi mai tare. A spus: „Asta era pentru Vernon".

Ţârâitul telefonului răsună puternic şi trepidant în casa aceea mică. Gwen tresări speriată, însă rămase în fotoliu apucându-se de braţele acestuia şi privind implorator spre Helen. Nepoata se duse să răspundă, iar Cooper o văzu pe Helen schimbându-se la faţă în timp ce asculta în receptor, devenind palidă pe sub bronzul pielii ei. Evident, erau alte veşti proaste.

Punând telefonul înapoi în furcă, Helen se întoarse uşor către Gwen şi Cooper. Însă nu se simţi în stare să îl privească în ochi.

– Era mama, spuse ea. Poliţia a trecut pe la ei şi l-a luat pe tata la secţie pentru a fi anchetat.

Inspectorul-şef Tailby îi zâmbea lacom lui Andrew Milner, observând nervozitatea pe care o trădau poziţia şi gesturile acestuia şi luciul sudorii de pe frunte. În faţa lui, pe masa din camera de interogatoriu, ceaiul dintr-o cană începuse deja să se răcească, neatins, formând o uşoară spumă la suprafaţa tulbure.

– Domnule Milner, fiica dumneavoastră Helen ne-a povestit despre petrecerile de la Piciorul Muntelui.

– A! exclamă Andrew, iar expresia i se întunecă dintr-odată.

– A descris un incident cu Graham Vernon. Şeful dumneavoastră, domnule Milner.

– Da.

– Ştiţi despre incidentul acela, nu? Mă refer la întâmplarea aceea când domnul Vernon a ademenit-o pe fiica dumneavoastră într-unul dintre dormitoarele vilei lui. După descrierea făcută, incidentul ar putea fi considerat, fără îndoială, o tentativă de viol.

– Da, Helen mi-a povestit întâmplarea aceea... A fost foarte supărată atunci.

– Şi dumneavoastră cum aţi reacţionat la auzul acelui incident, domnule Milner?

– Am fost şocat şi furios, fireşte. Întotdeauna am avut o relaţie bună cu Graham. Bineînţeles, ştiam că dădea petrecerile acelea... El şi Charlotte. Oamenii ăştia au ceva în ei ce eu nici n-aş putea spera să înţeleg vreodată. E o altă viaţă, domnule inspector-şef. În orice caz, prin comparaţie cu a mea.

– Ştiaţi cum erau petrecerile lor? Şi, cu toate astea, n-aţi oprit-o pe Helen să meargă acolo când a fost invitată?

– S-o opresc? Cum aş fi putut? Andrew întinse mâinile, cerând înţelegere. Este o femeie în toată firea. Nu ţine cont de ce îi spun eu.

– Nici măcar nu aţi avertizat-o?

– Mă rog, speram că nu se va întâmpla nimic în neregulă. Nu mă aşteptam ca Graham să se preteze la... aşa ceva... cu Helen, cu fiica mea. Vedeţi dumneavoastră, am crezut că totul avea să fie bine. Oricum, ea îşi dorea să meargă. N-aş fi putut s-o opresc. Credeam că totul avea să fie bine.

– Dar n-a fost.

– Nu, admise el copleşit.

– Aţi discutat ulterior cu domnul Vernon subiectul ăsta?

– Da.

– Ce i-aţi spus?

– Păi... că eram supărat în legătură cu ceea ce-mi spusese Helen. Că ea mi se plânsese că el a atacat-o. Sexual, mă înțelegeți...

– Şi răspunsul lui care a fost?

Andrew îşi frânse mâinile, în timp ce ochii lui implorau înțelegere din partea lui Tailby. Retrăia momentul acela, exact aşa cum îşi dorise Tailby. În cele din urmă, Andrew oftă adânc şi se lăsă şi mai mult în scaunul lui.

– A râs de mine, mărturisi el.

– Considera că atacul asupra fiicei dumneavoastră era o glumă?

Andrew aprobă printr-o mişcare a capului.

– Aşa se pare. A spus că genul acela de jocuri era ceva normal la petrecerile lor. „Jocuri", le-a numit el. Iar apoi a spus ceva de genul: „Lasă, cu ocazia asta s-a maturizat". N-am ştiut ce să zic sau ce să fac. Mă simțeam ca un idiot. M-a făcut să mă simt ca şi cum eu eram cel care nu ştia să se poarte. Are talentul ăsta de a mă face mereu să mă simt aşa.

– Alți tați ar fi ştiut exact ce era de făcut, comentă Hitchens.

– Presupun că eu nu sunt un astfel de tată. Nu sunt genul acela de bărbat. N-am considerat niciodată că violența e o soluție.

– Violența... A, da! Credeți că asta am vrut să spun?

– Nu? întrebă Andrew surprins. Acum părea încurcat şi oarecum acuzator, ca şi cum detectivul i-ar fi întins o capcană.

– Ca să nu mai spunem, desigur, că domnul Vernon e cu vreo opt, zece centimetri mai înalt decât dumneavoastră, cu vreo zece, douăsprezece kilograme mai solid, că e mai tânăr şi mai în formă. În condițiile date, era mai potrivit să dați dovadă de discreție. Înțeleaptă mişcare!

Andrew coborî privirea, acceptând punctul lui de vedere fără nici o obiecție.

– Aţi fi putut să ne anunţaţi pe noi. Aţi fi putut să demisionaţi, îi sugeră Tailby. Dar să alegeţi să lucraţi în continuare pentru un asemenea om...

– Domnule inspector-şef, nu-mi permit să-i dau cu piciorul slujbei pe care o am. Un om cu vârsta şi cu pregătirea mea nu găseşte de lucru pe toate drumurile. Am o soţie, o ipotecă de platit... Mi-a mers foarte greu la un moment dat. Nu pot lăsa să mi se întâmple asta din nou. Am nevoie de postul de la firma lui Vernon. Să demisionez? În nici un caz!

Tailby îl privi pe bărbat, reprimându-şi un val de compasiune; chipul nu îi trăda nici un pic sentimentele.

– Atunci hai să vă întreb despre doamna Charlotte Vernon!

– Despre Charlotte?

– Doamna Vernon v-a indicat ca fiind unul dintre amanţii ei.

Andrew ramase cu gura căscată şi clătină din cap vehement.

– A, nu!

– Vreţi să spuneţi că minte?

– N-am fost niciodată ce-a spus ea.

– Niciodată? Şi de ce ar minţi ea în legătura cu asta, domnule Milner?

– Nu ştiu.

– Dar aţi participat şi dumneavoastră la una dintre petrecerile familiei Vernon, nu?

– Mă rog, da... Însă n-aş lua parte niciodată la... aşa ceva.

Tailby rămase tăcut preţ de câteva clipe. Andrew Milner îşi plecă uşor capul, aşteptând următoarea întrebare cu aerul unui om care ştie că urmează să se întâmple inevitabilul.

– Unde vă aflaţi sâmbătă seara, domnule Milner?

Andrew afişa o expresie nedumerită.

– Am dat o declaraţie acum câteva zile, spuse el defensiv.

– A, da, aşa este. Tailby îşi consulta notiţele. Aţi fost la o întâlnire cu nişte clienţi în Leeds. Nu e puţin cam neobişnuit pentru o zi de sâmbătă?

– Deloc. A fost foarte mult de lucru la firmă în ultima vreme. Iar dacă lucrează sâmbata clienţii noştri, lucrăm şi noi.

– Şi spuneţi că eraţi obosit şi că v-aţi oprit să vă odihniţi în drum spre casă...

– La reprezentanţa Woolley Services, de pe autostrada M1. Avusesem o zi lungă. Cred că am moţăit acolo aproape o oră. E periculos să conduci atunci când te doboară oboseala.

– Bineînţeles. Mai spuneţi că apoi aţi fost blocat în trafic pe autostrada M1...

– Şi că am intrat în Sheffield de pe autostrada, da. Cred că avusese loc un accident undeva. Şi mai sunt şi lucrările de asfaltare... Ştiţi dumneavoastră...

Tailby plesni dosarul cu mâna.

– Sigur că erau lucrări de asfaltare. Asfaltări se fac tot timpul. Cât despre restul declaraţiei dumneavoastră, este aproape imposibil de dovedit.

– N-am ce să fac în privinţa asta.

– Aşadar, reluă inspectorul-şef, hai să revenim la relaţia dumneavoastră cu domnul Vernon! Carevasăzică, nu vă permiteţi să demisionaţi şi nu vă permiteţi să vă supăraţi şeful prea tare. Am dreptate? Prin urmare, zâmbiţi larg şi strângeţi din dinţi atunci când patronul dumneavoastra vă violează fiica. Acceptaţi să fiţi umilit.

– Mă tem că aşa am făcut.

Tailby se ridică în picioare. Îl domina pe Andrew Milner cu statura lui impozanta, iar acesta se ghemui în scaunul său atunci când expresia detectivului se schimbă, devenind mânioasă.

– Nu, nu cred, domnule Milner. Nu cred că aţi acceptat să fiţi umilit, pur şi simplu. Am dreptate?

– Ce vreţi să spuneţi?

– Cred că umilinţa aceea v-a durut. Cred ca v-au ros pe dinăuntru – ura şi umilinţa, dezgustul faţă de propria persoană... Ruşinea ca nu aţi avut suficient curaj ca să ripostaţi aşa cum ar fi făcut-o cei mai mulţi taţi. Deja îl duşmăneaţi pe Graham Vernon pentru condescendenţa lui, pentru faptul că vă trata ca pe un servitor. Însă acum ura dumneavoastră a copt, şi aţi vrut să vă luaţi revanşa. Cred că aţi găsit o soluţie în acest sens, apelând la metoda care părea cea mai potrivită – folosindu-vă de fiica lui. Răzbunare... Asta a fost, domnule Milner? Razbunare pentru umilinţa suferită, pentru chinul la care fusese supusa Helen şi pentru neputinţa dumneavoastră. Dinte pentru dinte. Laura Vernon era o ţintă evidentă pentru mânia dumneavoastră.

– Nu ştiu despre ce vorbiţi...

– Ba eu cred că ştiţi foarte bine. Şi acum spuneţi-mi unde aţi fost *cu adevărat* sâmbătă seara, domnule Milner.

Se aşternu tăcerea. Tailby se aplecase deasupra lui Andrew, fulgerându-l cu privirea în aşteptarea unui răspuns. Benzile reportofonului se învârteau neîntrerupt, aşteptând următoarea replică. Andrew Milner rămase nemişcat multă vreme. Apoi, chipul lui păru să se convulsioneze şi să se dezintegreze dintr-odata. Mâinile lui se agaţară una de alta, iar lacrimile începură să-i curgă în voie pe obraji.

27

Ben Cooper ridică binoclul în dreptul ochilor şi îl plimbă dintr-o parte în alta a versantului, odihnindu-şi coatele pe bolovanul încălzit de razele soarelui. Lumina zilei începea să scadă, iar clădirile răzleţe pareau cenuşii şi plate. Pentru prima oară după multe zile, la apus se adunase un nor care acoperise complet soarele aflat în amurg. Cooper reuşise însa să identifice cu uşurinţă atât vehiculul acela alb care urcase şoseaua hurducându-se, cât şi cele trei siluete care se deplasau acum încet, prin faţa fermei aceleia aflate în ruină.

– Acum sunt toţi trei acolo.

– Să vedem!

Dădu binoclul mai departe cu grijă, deplasându-se pentru a ajunge într-o poziţie mai confortabilă. Se întinse cu faţa în jos, menţinându-se sub linia orizontului, ştiind că hainele sale închise la culoare aveau să-l facă aproape invizibil pe fundalul reprezentat de acel colţ de stâncă.

– Harry are şi câinele cu el.

– Ca întotdeauna.

– În momentul acesta par să stea degeaba.

– În mod normal, la ora asta ar merge la cârciumă. Deja au întârziat. În afară de asta, de ce ar veni Harry şi Sam Beeley până la fermă? Cu siguranţă, le-ar fi mult mai uşor să-l întâlnească pe Wilford la cârciumă... Amândoi stau aproape, iar Wilford este cel care dispune de un mijloc de transport.

Diane Fry rămase cu binoclul la ochi. Cooper o privi, nerăbdător să-i vadă expresia feței. Femeia fusese de acord să îl însoțească pe stânca Raven's Side după încheierea turei, dar Cooper știa că mai avea mult până să o convingă că nu se făcea din nou de râs. Cu două zile în urmă, când venise pe Raven's Side și își amintise legenda câinilor negri care bântuiau vârfurile dealurilor, observase acest loc de pe latura estică a dealurilor, de unde avea o priveliște foarte bună asupra clădirilor de la Thorpe Farm.

– Poate că au venit doar să-l ajute pe Wilford să dea de mâncare la animale, spuse ea.

Cooper zâmbi.

– Care animale?

Fry se întrebă ce anume ar fi trebuit să caute în timp ce plimba binoclul înainte și înapoi, supraveghind clădirile. Ar fi putut fi orice printre șoproanele și colibele acelea dărăpănate. Ar fi fost un coșmar să faci o percheziție acolo, în caz că se ajungea vreodată la așa ceva.

La dreapta construcțiilor reuși să identifice faimoasa grămadă de compost. Zăcea acolo, ca un uriaș morman de excremente, proaspăt lăsat în urmă de vreo creatură monstruoasă care traversase dealul mergând spre Moorhay. Chiar de la distanța asta zărea firișoarele de abur care se ridicau la suprafață. Se cutremură, gândindu-se că putea simți acea miasmă în aerul serii.

– Pe câmp nu mai e nici urmă de mișcare, spuse ea. Animalele trebuie să se fi dus la culcare.

Cooper pufni zeflemitor, iar ea dădu binoclul la o parte și îl fulgeră cu privirea. Era îmbrăcată și ea tot cu blugi și cu o jachetă de culoare închisă. Nu se simțea deloc comod întinsă acolo, pe pământul tare, iar ceea ce făceau ei în acel moment îi provoca un sentiment de neliniște. Încă îi stăruia în minte

amintirea clară a incidentului de marţi noaptea, când intraseră amândoi în bucluc la cabana braconierilor. Nu putea înţelege de ce făcuse din nou acelaşi lucru – se lăsase convinsă să facă iarăşi ceva despre care ştia că nu era în regulă.

– Iartă-mă, îi spuse el. Ce fac ei acum?

– Nimic. Poate că soţia lui Wilford are ceva pe foc, iar în câteva clipe o să se aşeze cu toţii la masă, să servească masa de seară.

El o privi încruntat.

– Ce-ai spus? Cine ce are?

– Ziceam că o să servească masa de seară. Aşa cum ar trebui să facem şi noi, Ben.

– Bine, bine, o să-ţi cumpăr nişte mâncare chinezească puţin mai încolo. Ce zici? Mergem la Fred Kwok. Cel mai bun restaurant chinezesc din Edendale. Ţi-ar plăcea să mănânci nişte colţunaşi prajiţi în ulei încins?

– Hai mai bine să plecăm chiar acum, şi accept o plăcintă cu carne şi o supă-cremă de mazăre la Drover.

El nu zise nimic. Ea ştia însă că avea să se uite la ea cu expresia aceea rugătoare care o deruta şi o făcea să spumege de furie din cauza sentimentelor pe care le stârnea în sufletul ei. Erau sentimente pe care încercase să şi le suprime cu multă vreme în urmă. Sentimente cărora nu demult le permisese să iasă la suprafaţă, iar consecinţele fuseseră umilitoare pentru ea. Nu avea de gând să mai treacă din nou prin asta.

– Sunt sigur că am dreptate, Diane! spuse el.

Privind acum chipul lui Cooper, înţelese că tocmai asta era explicaţia, de fapt; asta era motivul pentru care se lăsase convinsă să plece în acea expediţie nebunească, pentru care acceptase supravegherea asta neautorizată: marea lui putere de convingere, intensitatea cu care credea în sine. Nu făcuse decât să pună nişte adevăruri cap la cap, să le amestece cu o

grămadă de idei, intuiții și sentimente dospite doar pe jumătate – dar care îi aparțineau în totalitate –, iar rezultatul era convingerea pură, sinceră, că avea dreptate. Înțelegea acum că Ben Cooper era genul de bărbat care credea cu putere în ceva; avea credință și punea o pasiune neprefăcută în tot ceea ce făcea. Ceea ce era ridicol de atragator la el!

– Ben, ai mai facut o dată greșeala asta. Nici măcar nu te mai ocupi de caz. Ai face bine să renunți acum, sau ai să regreți mai târziu.

– Și ce-aș mai avea de pierdut, mai exact? izbucni el.

– Ssst! O să afle toată lumea de jos că suntem aici!

– Îți jur că am dreptate!

– Bine, bine...

Imediat sub locul în care se aflau ei era un petic de pădure agățat de versantul dealului. De acolo răzbateau zgomotele șterse ale vietăților care se pregateau de culcare sau agitația celor care urmau să iasă la runda de vânătoare nocturnă. Pădurea începea să se rărească treptat la vreo cincizeci de metri mai încolo, unde piatra de gresie erupea din versantul dealului, iar terenul devenea golaș și stâncos. În spatele lor erau crestele înseși – excrescențe de piatră sculptate de forțele naturii și de capriciile vremii în niște forme ciudate și întortocheate. Numele lor reflectau fantezia macabră a locuitorilor satelor din Peak District: Piatra Calului, Piatra Oului, Zănatica.

„Eu sunt o zănatică, se gândi Fry. Pentru simplul fapt că mă aflu aici."

Cooper știa că trebuia să o trateze cu mănuși. Era ca o spirală elicoidală – un singur cuvânt greșit, iar ea avea să-și ia tălpășița și să-l lase singur. Cu Diane Fry însă, era greu să eviți un cuvânt greșit. În afară de asta, ar fi vrut s-o întrebe atât de multe lucruri, fără nici o legătură cu serviciul. În primul rând, dorea să afle ce se petrecuse între ea și inspectorul

Hitchens în timpul excursiei la Yorkshire. Pe de altă parte, poate că era mai înțelept să lase această problemă pentru mai târziu.

– Domnul Tailby încă mai speră să scoată ceva de la Andrew Milner? întrebă el, pătrunzând pe un făgaș ceva mai sigur.

– Schema ta l-a inspirat. Și lipsa probelor care să-l incrimineze pe Simeon Holmes. Dacă Harry Dickinson protejează într-adevăr pe cineva, acel cineva trebuie să fie Andrew Milner.

– Mda... Harry nu are o părere grozavă despre Milner, însă l-ar proteja de dragul fiicei sale. De dragul familiei.

– Loialitatea față de familie. Cum spuneai și tu, e o motivație puternică.

– Da, are logică, conchise Cooper cu tristețe.

– Milner a fost adus la exasperare de Graham Vernon. Poate că până la urmă a clacat și și-a luat revanșa.

– Nu numai că a fost adus la exasperare de Vernon, dar propria familie nu-l lăsa să-și uite eșecul. În special Harry îl lua peste picior din cauza slăbiciunii sale. Dacă Harry ar fi aflat ce se întâmplase, s-ar fi simțit vinovat – parțial răspunzător, chiar. Ar fi încercat să remedieze situația. Știu asta.

Cooper se gândi la prima lui vizită la Dial Cottage. Își aminti de pantoful acela sport, pătat de sânge, care stătea pe masa de bucătărie, pe un număr din *Buxton Advertiser*; de atmosfera tensionată ce umplea camerele acelea mici, ca o perdea groasă. Și-o aminti pe bătrână, pe care părea s-o necăjească ceva mai mult decât simpla descoperire a pantofului unei fete dispărute.

– Mă întreb dacă ăsta a fost mărul discordiei, spuse el. Și, dacă da, mă întreb cine de partea cui era.

Fry se încruntă, dar nu insistă.

– Oricum, ceea ce ne-a povestit Milner despre locul în care se afla a fost praf în ochi de la bun început.

– Serios?

– Nu aveai cum să dai de cineva care să-şi amintească de el. Ar fi putut fi oriunde în momentul acela.

– Dar nici la scena crimei nu-l putem plasa cu certitudine!

– Inspectorul-şef consideră că merită să mergem pe firul ăsta. Ca să nu mai vorbim că ăsta nu e ca Harry Dickinson. Domnul Tailby îl joacă pe degete după bunul lui plac.

Cooper rămase tăcut un timp, încercând să-şi alunge durerea care îi apăsa pieptul.

– Andrew Milner nu face parte din scenariu, spuse el.

– Dar tocmai ai spus că pare logic!

– Sigur că pare! În orice caz, teoria e susţinută de realitate. Însă el n-ar fi putut s-o ucidă pe Laura Vernon.

– De ce nu?

El ridică din umeri.

– Pur şi simplu n-ar fi putut, atâta tot!

– Eşti nebun! Ştiai asta? Eşti dus zdravan cu pluta!

Nu-şi vorbiră vreme de câteva minute bune. Rămaseră acolo, întinşi, ascultând zgomotele pădurii. Un stol mic de stăncuţe apăru de niciunde şi înconjură un colţ de stâncă din apropiere. Ţipetele stridente ale pasărilor, cu ecourile lor metalice, acoperiră toate celelalte zgomote venind din vale, până când păsările se aşezară, una câte una, pe crengile ce aveau să le servească drept culcuş.

Minutele trecură fără să se întâmple nimic. Cei trei bătrâni erau adunaţi în continuare în jurul camionetei albe din faţa casei. Într-o jumătate de oră, avea să se întunece complet. Fry îi înapoie binoclul lui Cooper. Apoi se aşeză comod pe o parte şi băgă o mână în buzunarul jachetei, de unde scoase o pungă cu bomboane colorate.

– Am citit undeva că trebuie să iei ceva de ronțăit cu tine când urci pe dealuri. Ca să capeți energie...

Cooper luă o bomboană și o supse gânditor. O privea pe Fry cu o expresie ușor mirată. Ea păru să-i simtă privirea ațintită asupra ei și se întoarse cu spatele, prefăcându-se că studiază ceva din pădure. Dincolo de vale, un avion cu reacție lăsa în urmă o dâră slabă pe cer, în drumul lui spre Manchester.

– Diane... începu el șovăitor.

– Da?

– Ce s-a întâmplat cu familia ta?

Fry rămase cu privirea ațintită drept înainte. Un tendon zvâcni la gâtul ei atunci când maxilarul i se strânse. Altminteri, nu dădu nici un semn că îl auzise.

El îi studie profilul, încercând să intre pe aceeași lungime de undă cu gândurile ei, să-și facă o idee cât de mică despre ceea ce simțea ea în acele momente. Însă chipul ei era împietrit și lipsit de expresie, iar privirea îi era fixată asupra unui punct care ar fi putut să se afle în adâncul pădurii sau chiar dincolo de ea.

O mierlă ce scormonea în covorul de frunze veștede de sub copaci fluiera și ciripea întruna ca pentru sine. O potârniche se opri din zborul ei greoi undeva la baza dealului. Ascultară sunetul unei mașini care se îndrepta spre ieșirea din Moorhay, mergând către Edendale.

– Nu trebuie să-mi spui dacă nu vrei, șopti el blând.

Atunci ea își întoarse capul spre el. Buzele i se îngustaseră, devenind o linie rigidă, însă privirea revenise din orizontul lor invizibil și acum o căuta pe a lui.

– Știi, Ben, uneori ești absolut incredibil!

– Atât de surprinzător, este?

– Cum ai ales tu tocmai momentul ăsta ca să discutăm despre viața mea personală?

– M-am gândit că ai vrea să vorbeşti în timp ce aşteptăm.

– Te-ar surprinde să afli că tot ce aş vrea să fac eu în momentul ăsta ar fi să-ţi trag un pumn în nas?

– A, eu n-aş face asta în locul tău! Strigătul meu le-ar atrage atenţia celor de jos, care ar afla astfel de prezenţa noastră aici.

– Mda...

Rămaseră nemişcaţi vreme de încă cinci minute. Mierla continua să ciripească prin frunzişul veşted care acoperea solul pădurii. O veveriţă făcea ramurile să freamăte, sărind dintr-un copac în altul. Un fluture mare, alb, îşi făcu apariţia, bătând din aripi sub nasul lui Fry, până ce ea îl goni cu un gest. O bufniţă roşiatică ţipă dinspre pantele Răzorului. În cele din urmă, Fry oftă adânc.

– Am fost luată în grija celor de la Protecţia Copilului când aveam nouă ani. Au spus că părinţii o abuzau pe sora mea, care avea unsprezece ani. Ambii părinţi, au spus ei. După aceea, am fost date spre adopţie, dar am tot colindat dintr-un loc în altul. Am trecut prin atât de multe locuri, încât nici nu le mai ştiu numărul. Sora mea era o adevărată pacoste pe oriunde mergeam. Nimeni n-o putea ţine în frâu. Însă eu o adoram, şi nu am acceptat să fim separate.

– Şi tu?

– Şi eu, ce? Mă întrebi dacă am fost şi eu abuzată? Nu-mi aduc aminte.

– A fost cumva...?

– *Nu-mi aduc aminte!*

Mierla zbură printre tufişuri, scoţând sunete alarmate. Veveriţa îngheţă pe o creangă de stejar, în două picioare, cu capul sus, gata să detecteze pericolul. Cooper şi Fry îşi plecară capetele automat şi se culcară la pământ. Treptat, se făcură din nou auzite zgomotele fireşti ale naturii din acea parte a dealului. Veveriţa se relaxă şi plecă mai departe.

– Şi ce s-a întâmplat cu părinţii tăi?

– Pentru numele lui Dumnezeu! Nu ştiu. Şi nici nu vreau să ştiu! Bine?

– Şi sora ta?

Fry ezită. Când începu din nou să vorbească, vocea ei îşi pierduse tonul acela aspru. Privirea ei alunecase departe, la imaginile ce pluteau undeva, într-un întuneric pe care numai ea îl putea pătrunde.

– N-am mai văzut-o de când avea şaisprezece ani. A dispărut de la casa de copii la care eram şi nu s-a mai întors niciodată.

Vocea i se stinse, iar Cooper crezu că femeia îi spusese tot ce ar fi avut de gând să-i povestească vreodată pe tema asta. Dar apoi auzi o şoaptă, plină de mânie şi de suferinţă nedisimulată:

– Bine, la vremea aceea era deja dependentă de heroină.

Un cârd de gâşte sălbatice trecu uşor pe deasupra capetelor lor, alcătuind un „V“ răzleţ. Pasările ţipară răguşit una la alta, făcându-şi cunoscută prezenţa şi unindu-se apoi ca un ansamblu viu, care se deplasa ca o singură fiinţă. Undeva mai jos, în vale, o combină continua să lucreze la ora aceea târzie. Avea farurile aprinse, iar ţăcănitul lamelor se auzea clar în timp ce utilajul culca la pământ spicele de orz de pe un ogor. Un nor de praf indica poziţia maşinii, iar paiele aurii sclipeau în lumina din ce în ce mai slabă.

Fry încercă să-şi convingă amintirile să zboare departe de ea, împreună cu cârdul acela de gâşte, să se transforme în fărâme sub lamele combinelor sau să dispară, pur şi simplu, într-un nor de praf. Însă în valea întunecată a gândurilor ei, coşmarele îşi făceau loc permanent; acolo, vremea secerişului nu sosea niciodată.

– Diane?

– Ce mai e?

– Presupun că tu m-ai dus la tine acasă azi-noapte.

– Păi, cine altcineva?

– Ei, atunci... îţi mulţumesc.

– Nu te mai gândi la asta. Însă nu te aştepta prea des la asemenea favoruri. N-a fost chiar cea mai bună distracţie de care am avut parte într-o singură noapte!

– Am înţeles.

El termină de supt bomboana, şi apoi şterse lentilele binoclului pe mâneca de la cămaşă.

– Un singur lucru aş mai vrea, Diane. Pentru mine, o mare parte din noaptea trecută e o ceaţă totală. Dar e ceva ce îmi amintesc destul de vag. Ceva despre care doream să te întreb. Nu pot să-mi scot din minte chestia asta...

Fry rămase complet nemişcată, iar muşchii braţelor şi ai picioarelor ei se încordară, ca şi cum ar fi avut cârcei în tot corpul. Simţi un nod dureros în stomac şi privi în lături, rugându-se ca el să nu-i observe focul din obraji. Cum putuse oare să spere că el n-avea să-şi amintească momentul acela chinuitor de jenant? Habar n-avea cum ar fi putut sa-i explice ce se întâmplase. În mintea ei era un vid absolut.

– Diane?

Reuşi cu greu să scoată un mormăit pe post de răspuns. Fu însă suficient pentru a-l încuraja să continue.

– Mi-amintesc de muzica pe care ai pus-o în maşină, în drum spre apartamentul tău. Nu ştiu cum, dar mi-a rămas întipărită în minte, şi nu mai scap de ea. Voiam doar sa ştiu ce e, atâta tot.

Fry râse zgomotos, uşurată.

– Asta-i culmea!

– O cântăreaţa... Eu îi prefer mai degrabă pe Waterboys şi pe Levellers... Dar nici caseta aia nu suna rău!

– Era Tanita Tikaram. Albumul se numeşte „Ancient Heart".

– Mulţam!

– Îţi împrumut şi ţie caseta, dacă vrei. Poţi să-ţi faci o copie.

– Grozav!

Din buzunarul jachetei lui Fry se auzi un ţârâit.

– Of, rahat!

– De ce ai luat cu tine chestia aia?

Fry îşi scoase pagerul şi întrerupse ţârâitul, în timp ce citi numărul de telefon.

– E cineva de care am încercat să dau toată ziua, îi explică ea. S-a gândit, în sfârşit, să dea un semn.

– Ceva important?

– Omul cu păsările – Gary Edwards...

– A! Ţi-ai amintit...

– Încă mai crezi că e important să luăm din nou legătura cu el? Să mă întorc la maşină şi să-l sun?

Cooper avu un moment de ezitare:

– Da, ar fi bine.

Ea se ridică în picioare şi începu să escaladeze bolovanii, în drum spre parcarea aflată la vreo câteva sute de metri mai jos, la Moara cea Veche.

– Atunci, ne vedem în câteva minute.

– Da.

„La naiba!" înjură Cooper în sinea lui. Tocmai când se pregătea să o întrebe despre Hitchens.

Ridică din nou binoclul. De data asta, trebui să se uite cu mare atenţie pentru a reuşi să recunoască siluetele de lângă camioneta cea albă. Bătrânii păreau să se fi aplecat asupra unei bucăţi de hârtie, consultându-se între ei şi încuviinţând

din cap, ca şi cum ar fi rezolvat un careu de cuvinte încrucişate sau ceva asemănător.

La câteva minute după plecarea lui Diane, văzu două dintre siluetele acelea neclare începând să se îndepărteze de casă. Îşi dădu seama că o luau înapoi, pe drumul ce cobora dinspre fermă. Cea de-a treia siluetă rămase în urma lor, rezemându-se de camionetă.

Cooper urmări cele două siluete ieşind pe prima poartă, pe jos, şi luând-o apoi pe drum, către şosea. Când îi văzu pe cei doi bătrâni cotind şi traversând şoseaua, îndreptându-se către pârleazul îngust de la intrarea pe poteca ce urca spre Răzor, înțelese că trebuia să îi urmărească.

Se uită la ceas. Era aproape opt. Cine mai menționase ora opt? Răscoli repede prin minte şi îşi aminti de relatarea lui Fry dupa discuția avută cu Charlotte Vernon. În fiecare seară la ora asta Charlotte mergea pe Răzor, să viziteze locul unde fusese descoperit cadavrul fiicei sale.

– Aşadar, haideți să recapitulăm, domnule Edwards, da? sugeră Fry. Vă aflați lângă grămada de pietre de pe Raven's Side atunci când ați văzut un bătrân cu un câine negru trecând prin capătul potecii de dedesubt.

– Nu.

– Cum adică „nu"? Asta ați spus în declarația dumneavoastră...

– Nu, eu n-am spus aşa ceva. De unde ați mai scos-o şi pe-asta?!

Fry privea prin parbrizul maşinii parcarea şi ferestrele luminate de pe fațada Morii Vechi. Încă nu-şi dădea seama foarte bine ce anume spera să clarifice în urma discuției cu omul cu păsările. Gary Edwards o avertizase deja că rămâne la estimarea lui privind intervalul orar în care îl zărise pe bătrân. Ceasul lui era foarte precis, iar el era absolut sigur de

ora pe care o menţionase în declaraţia lui. Consemna întotdeauna ora exactă a unei observaţii, susţinea el.

Acum însă, se părea că Fry reuşise să atingă un punct sensibil. Îşi consultă notiţele pe care şi le luase din declaraţia lui anterioară.

– Am în faţă cuvintele dumneavoastră, domnule Edwards – declaraţia pe care aţi semnat-o. Să vă citesc un fragment. Dumneavoastră declaraţi următoarele: „Am zărit prin binoclu capul unui câine. A apărut de printre nişte tufe. Era aproape de pământ, adulmecând o creangă căzută. Era negru".

– Exact.

– Şi continuaţi: „Apoi, am văzut că animalul era însoţit de un bărbat. Era un bărbat în vârstă, care purta o şapcă. A ieşit din raza mea vizuală, luând-o în stânga. Mergea normal, nu alerga. Am îndepărtat binoclul de la ochi şi am văzut omul cu câinele intrând în pădure. Asta se întâmpla lângă pârâul care curge prin apropierea potecii cunoscute sub numele de Eden Valley Trail".

– Aşa...

– Deci câinele era negru.

– Nu, n-am spus asta!

– Aşa scrie aici. Şi aţi şi semnat declaraţia. „Era negru." Sunt cuvintele dumneavoastră.

– Păi, dacă nu ascultaţi ce vă spun... La fel ca individul celălalt... Nici el nu asculta ce-i spuneam.

– Sergentul Rennie?

– Da, el. A notat ce a vrut el, nu? Ascultaţi-mă. Am zărit doar capul câinelui prin binoclu. *Capul* era negru.

– Aşa, şi?

– Aşa că poate nu era negru tot! M-aţi înţeles? Vedeţi dumneavoastră, când am luat binoclul de la ochi, nu mi-am dat seama. Abia apoi am reuşit să recompun imaginea, când a ieşit la lumină. Însă lumina era înşelătoare la momentul

acela. Era târziu, iar soarele stătea să apună. La ora aceea pierzi noţiunea culorilor.

– În regulă, am înţeles ce vreţi să spuneţi. Dar, din câte v-aţi dat dumneavoastră seama, câinele era negru, nu?

– Nu. În fine... Cred că probabil era negru cu alb.

– De ce? Tocmai aţi spus...

– Păi, aşa sunt ei, de regulă... Câinii din rasa asta... Când îi vezi la televizor... Sunt în mare parte negri, cu puţin alb. Se spune că e un camuflaj destul de bun, pentru ca oile să nu-i vadă pe deal.

– Despre ce vorbiţi acolo?

– Ştiţi dumneavoastră, filmul acela, *One Man and His Dog*[1]. Era genul de câine ciobănesc, cu blana lăţoasă. Un Border Collie, cum i se spune...

– Era un labrador, în mod sigur. Un labrador negru aţi văzut.

– Vedeţi, ce vă spuneam?! Pentru numele lui Dumnezeu, vreţi să luaţi notiţele aşa cum trebuie? Ştiu şi eu să deosebesc un labrador de un Collie, înţelegeţi? Iar ăsta era un Border Collie. Un Collie negru cu alb. În mod cert!

Fry oftă.

– Mai bine ne vedem dimineaţă şi vă luăm o nouă declaraţie. Ce spuneţi, domnule Edwards?

– Cum doriţi. Dar va trebui să terminăm repede. În Stanton Moor a fost zărită o pereche de becaţe.

De îndată ce termină discuţia cu Edwards, Diane Fry îşi aminti ceva, şi aproape că scăpă telefonul din mână. Îşi amintise de o fotografie a Laurei Vernon. Era fotografia originala, cea din care chipul ei fusese apoi mărit, pentru a rezulta

---

[1] Serial de televiziune britanic, difuzat încă din 1976, în care se prezintă concursuri de dresaj pentru câinii care fac de pază la turme (în special câini din rasa Border Collie, renumiţi pentru aşa ceva). În momentul lui de glorie, la începutul anilor '80, acest serial avea o audienţă de peste opt milioane de telespectatori. (n.tr.)

o fotografie care să fie folosită în anchetă. Fry o văzuse o singură dată. Aruncase o privire în dosar, pe furiş, când fata încă era, oficial, doar o persoană dispărută. Era o fotografie a Laurei surprinsă în grădina de la Piciorul Muntelui, într-o vreme când ea râdea fericită, în lumina soarelui. Iar la picioarele ei, în acea fotografie, era un câine. Un Border Collie negru cu alb.

Stewart Tailby îl chemă pe inspectorul Hitchens în biroul lui. Era târziu, dar amândoi aveau ranguri prea importante pentru a se califica pentru plata orelor suplimentare.

Cei doi erau obosiţi şi tensionaţi. Aşteptau rezultatele analizei unei amprente digitale, în urma unei descoperiri făcute ceva mai devreme în seara aceea. Deşi nu aveau curaj s-o spună cu voce tare, ştiau amândoi că rezultatele puteau fi cruciale. În ancheta asta, Tailby îşi pusese de atâtea ori speranţele – fără nici o reţinere – în rezultatele testelor de laborator, încât acum părea de rău augur chiar şi să dea glas dorinţei ca pe cel de-al doilea pantof va fi găsit un set de amprente – altele decât amprentele Laurei Vernon; pe acel al doilea pantof sport, pentru găsirea căruia pierduseră atât de multe ore de muncă, extrem de costisitoare; pantoful care fusese descoperit acum de echipele de căutare zăcând la rădăcina unui grad viu de dincolo de zidul din spate al grădinii de la Piciorul Muntelui.

Între timp, un Andrew Milner plin de lacrimi fusese trimis acasă la lăsarea serii, poliţiştii avertizându-l că ar putea dori să vorbească din nou cu el a doua zi şi sfătuindu-l prieteneşte să discute cu soţia.

– Aşadar, Margaret Milner avea dreptate când spunea că soţul ei nu a fost amantul lui Charlotte Vernon, conchise Tailby.

– Da, dar chestia cu secretara n-o ştia.

– Hmm... Şi totuşi, te-ai gândit că Graham Vernon ar fi putut şti despre aventura asta?

Hitchens pocni din degete.

– Desigur! Influenţa pe care o are asupra lui Milner nu e justificată doar de teama acestuia de a-şi pierde slujba. Graham ştia secretul murdar al lui Milner!

– Şi cu siguranţă a profitat de el cât a putut! Rezultatul a fost că Andrew Milner s-a văzut în incapacitatea de a lua vreo atitudine, chiar şi atunci când Vernon s-a dat la fiica lui.

– În cazul ăsta, îl scoatem din calcul pe Milner?

– Nu. E destulă ură la mijloc. Ură faţă de Graham Vernon, dar şi dezgust faţă de propria persoană. Toate astea trebuie să ducă undeva!

Tailby se sprijini obosit de biroul lui, cu umerii încovoiaţi. Aerul condiţionat continua să funcţioneze, iar în birou se făcea tot mai răcoare pe măsură ce temperatura serii scădea.

– Nu! Oricât de mult aş vrea să-l eliminăm pe Milner, nu se poate! Nu atâta vreme cât nu avem nici o confirmare pentru ce a făcut el în seara aceea. Bietul nefericit! Nici măcar n-a fost în stare să-şi schimbe povestea şi să pretindă că era cu amanta lui.

Tailby privi încruntat sprânceana ridicată a lui Hitchens, înţelegând că pe inspector îl amuzase fie expresia aceea demodată, fie simpatia pe care o manifesta faţă de suspect. Sau poate amândouă. Probabil că era prea bătrân pentru meseria asta, dacă subalternii ajunseseră să se amuze pe seama lui. Poate că era momentul să accepte postul acela de la Departamentul de Dezvoltare din cadrul Sediului Regional din Ripley. Acolo era nevoie de un inspector-şef care să se ocupe de Dezvoltarea Proceselor. Orice ar fi însemnat asta!

– N-avem nici o dovadă împotriva lui Andrew Milner, spuse Hitchens.

– La dracu'! Ştiu şi eu asta.

– Dintre celelalte nume de pe listă, Simeon Holmes e dincolo de orice bănuială. La momentul respectiv, se afla la mai bine de treizeci de kilometri distanţă, iar povestea lui stă în picioare.

– Deh! Motociclişti! comentă Tailby.

– Grupul ăsta al lui nu e chiar ca Îngerii Infernului[1], domnule. Aţi fi surprins să vedeţi câte categorii de oameni se adună în weekenduri la Matlock Bath, în cele mai bune costume de piele pe care le au. Unii dintre cei cu care am vorbit erau oameni căsatoriţi, cu copii. Unii erau chiar trecuţi de cincizeci de ani.

Tailby hotărî că Paul Hitchens îi era antipatic. Din cauza tinereţii lui şi a zâmbetului condescendent pe care îl afişa. Probabil avea să ajungă departe. De fapt, probabil avea să ajungă inspector-şef destul de curând. Oare ce însemna, mai exact, Dezvoltarea Proceselor? Îşi aminti că restul departamentelor, în număr de trei aveau secţii denumite Planificare Strategică, Dezvoltarea Politicii Societăţii şi Asigurarea Calităţii. Dar asta nu îi era de nici un ajutor!

Hitchens număra pe degete, ca o învăţătoare.

– Ştim că Sherratt s-ar fi putut afla acolo. El *ar putea* fi tânărul văzut discutând cu Laura, dar e suficient de deştept ca să-şi ţină gura. Fără nişte rezultate pozitive ale testelor de laborator, pe ăsta n-avem cum să-l prindem! Nu l-a văzut nimeni care să-l poată identifica.

– Bun! Hai să vedem ce-i cu tatăl fetei, Graham Vernon!

– Da, domnule. Hitchens ridică un alt deget, gestul lui aducând periculos de tare cu o insultă adusă unui superior: Graham Vernon a fost văzut şi identificat. De către Harry

[1] Hell's Angels – club internaţional al motocicliştilor, ai cărui membri conduc, de regulă, motociclete marca Harley Davidson. FBI-ul clasifică această organizaţie ca fiind una dintre principalele patru bande de motociclişti scoase în afara legii, acuzându-i pe membrii acesteia de incitare la violenţă, trafic de droguri, contrabandă de bunuri furate şi extorcare de fonduri. (n.tr.)

Dickinson. Pe de altă parte, desigur, domnul Vernon se afla acolo ca să o caute pe Laura, văzând că aceasta nu venise acasă la cină. Perfect normal! Un pretext absolut inofensiv. A căutat pe acolo o vreme, poate că a şi strigat-o de câteva ori, apoi s-a îngrijorat văzând că n-o găsea, s-a întors acasă şi ne-a telefonat. A procedat exact aşa cum ne-am fi aşteptat din partea unui tată îngrijorat.

Probabil că expresia de pe chipul lui Tailby trăda sentimentele sale reale faţă de Graham Vernon.

– Ştiu că nu-l simpatizaţi, domnule. Dar nu putem acţiona pe baza sentimentelor, nu? Avem nevoie de dovezi.

Hitchens începuse deja să se înfierbânte. „S-a găsit cine să-i vândă castraveţi grădinarului!" îi veni în minte inspectorului-şef. Ar fi vrut să-l oprească pe Hitchens, să recapete controlul asupra discuţiei, dar se simţea incapabil să oprească potopul acela de cuvinte. Părea că nu exista cale de scăpare.

– Harry Dickinson.

– Da, Harry Dickinson. Fără îndoială, el a fost acolo. Hitchens îşi privi degetele. Părea să le fi pierdut şirul. Ridicase deja cinci degete şi încerca să găsească un al şaselea. Dar oare se afla el acolo la momentul-cheie? Nimeni nu ne poate spune asta cu certitudine. Nu avem o identificare clară a lui, nici măcar din partea omului cu păsările.

– Nu uita că el a descoperit cadavrul, Paul.

– Mă rog, strict vorbind...

– Da, ştiu!

Tailby ştia că pierdea controlul asupra situaţiei. Nu trebuia să-şi iasă din fire. Dar cum altfel ar fi putut face faţă aşteptării aceleia interminabile? Ce le lua atât de mult oamenilor ălora de la laborator? Bine, ştia şi el cât era de greu să prelevezi nişte amprente latente de pe o suprafaţă de piele – procesul putea dura ore întregi. Se rugau ca suspectul să fi pus mâna pe partea de sus a pantofului, iar mâna lui să fi fost

transpirată; se rugau ca el să nu fi apucat pantoful de şireturi sau de pânza din interior; şi se mai rugau ca suspectul să fie o persoană cunoscută.

Dacă se reuşea prelevarea unei amprente suspecte, ancheta reintra pe făgaşul firesc, iar ei puteau începe să facă diverse comparaţii pentru identificarea făptaşului. Dacă nu se găseau amprente, anchetatorii aveau să se lovească de un nou zid.

– S-ar putea să fim nevoiţi la un moment dat să începem să-i chemăm la secţie pe toţi tinerii din Eden Valley, ca să putem să îi eliminăm de pe listă, decretă Hitchens cu un aer mult prea satisfăcut.

– Am putea la fel de bine să aducem la secţie toate vulpile din pădurile alea, ca s-o identificăm pe cea care a muşcat-o de picior pe Laura Vernon. Asta ne-ar ajuta cam tot atât de mult pe cât au făcut-o şi rezultatele de la laborator până acum!

– Ar fi putut fi o vulpe, spuse Hitchens. Dar ar fi putut fi şi un câine.

– O, da! exclamă Tailby. Asta-i cam tot ce putem face. Ar fi putut fi un nenorocit de câine!

Dar Vernonii *aveau* câine? Dumnezeule, nimeni nu aflase asta? Apăsând din nou butoanele telefonului, Fry se întrebă cum putuse fi trecut cu vederea un lucru atât de evident. Oare *toată lumea* se concentrase exclusiv asupra lui Harry Dickinson? Lovi enervată bordul maşinii. Nici un răspuns de la Vernoni.

Ce avea de făcut acum? Fireşte, ar fi putut să ia legătura cu domnul Tailby sau cu inspectorul Hitchens şi să-i întrebe ce să facă. Dar ce i-ar fi sugerat Ben? Şi imediat află şi răspunsul la întrebare, ca şi cum Ben ar fi fost acolo, lângă ea: Sheila Kelk, menajera familiei Vernon! Adresa ei era în baza de date, la secţie. Nu era nevoie decât de un apel la operatorul

de serviciu din camera de ancheta, pentru a afla numarul de telefon al casei din Wye Close.

Doamna Kelk păru îngrozită atunci când Fry îi spuse cine era, ca şi cum locuinţa aceea socială din care vorbea era plină de secrete vinovate.

– Tot ce vreau e să-mi răspundeţi la o întrebare, doamnă Kelk. Familia Vernon are câine?

– A, nu! Doamnei Vernon nu-i plac câinii.

– Dar în salonul de la Piciorul Muntelui e o fotografie care o înfăţişeaza pe Laura alături de un Collie negru cu alb. Prin urmare, trebuie să fi avut un câine când a fost făcută fotografia aceea...

– Nu, cred că era al grădinarului. Laura a iubit întotdeauna animalele: câini, cai şi aşa mai departe... Pare-mi-se că mi-a şi vorbit despre câinele acela la un moment dat, în timp ce ştergeam praful de pe bibelourile din vitrină. Mi-a spus şi cum îl chema, dar nu-mi mai amintesc...

– Era al grădinarului? Deci câinele din fotografie este al lui Lee Sherratt?

– Nu, nu, nu despre el e vorba! Lee Sherratt? Ăla n-a fost niciodată un grădinar în adevăratul sens al cuvântului! Şi aş zice eu că nici la îngrijit animale nu se pricepea! Mai degrabă le împuşca decât să aiba grijă de ele... Nu, e vorba despre cel dinaintea lui. Cred că fotografia aceea a fost făcută cam acum un an...

– Despre cine este vorba, mai exact, doamnă Kelk? Al cui era câinele?

– Al vechiului grădinar. Îmi pare rău... Asta era înainte ca eu să ajung la Piciorul Muntelui... Nu-i cunosc numele. Dar Laura mi-a spus că era un bătrân care venea la ei... Un bătrân mai ciudat, din sat.

28

Diane Fry conduse până la fermă. De data asta, nu mai avu de furcă nici cu porțile și nici cu gâștele, care păreau remarcabile prin absența lor. Firicelul de apă ruginită de la țeava aceea spartă se uscase, iar clădirile erau cuprinse de o liniște suspectă.

Camioneta cea albă apăru în lumina farurilor ei, fiind parcată lângă un șopron mic, de lemn. Diane Fry parcă în fața camionetei și coborî din mașină. Portierele camionetei nu erau încuiate, iar cheile erau în contact. Atunci îl zări pe Sam Beeley. Era singur, rezemat de un zid de lângă mașină, aproape invizibil în întunericul acela. Avea o expresie nedefinită, tristă și plină de suferință, iar privirea lui era atârnată undeva, în gol. Părea atât de preocupat de ceva, încât nici nu remarcă sosirea lui Fry, până ce femeia nu ajunse în dreptul lui.

– Singur, domnule Beeley? Unde vă sunt prietenii?

Bătrânul o privi confuz.

– Harry și Wilford? M-au lăsat singur...

Sam părea îngrozitor de palid, în ciuda soarelui puternic ce ardea în zonă de săptămâni întregi. I se zăreau venele prin pielea gâtului și de-a lungul liniei maxilarului, printre firele răzlețe de barbă încărunțită. Pielea obrajilor îi atârna în cute lejere, iar sub ochi avea niște umbre de un albastru-închis.

– Vă simțiți bine, domnule Beeley?

– Atât cât se mai poate.

Fry se întoarse şi privi în sus, către crestele stâncii Raven's Side, acolo unde stătuse cu Ben Cooper până cu numai o jumătate de oră în urmă, privind încoace, spre Thorpe Farm. Când urcase din nou dinspre parcare pe poteca aceea abruptă, nu zărise nici urmă de el. Nu găsise nici un indiciu privind direcţia în care o luase, plus că nu încercase nici măcar sa-i lase un mesaj. Un comportament absolut enervant – exact genul de comportament la care învăţase să se aştepte din partea lui!

– L-aţi văzut cumva pe detectivul Cooper în seara asta? Vă mai amintiţi de Ben Cooper...

– Ha? Băiatul sergentului Cooper? Mi-aduc aminte de el...

Umbra unui zâmbet înflori pe buzele palide ale bătrânului, atunci când îşi aminti de marele fiasco de la grămada de compost.

– L-aţi văzut? A trecut pe aici?

Sam o privi inexpresiv, clătinând din cap fără să înţeleagă.

– Şi unde s-au dus domnul Dickinson şi domnul Cutts?

După figura bătrânului, ai fi zis că efortul de a răspunde ar fi fost mult prea mare. Ea ar fi vrut să îl apuce de haină şi să îl scuture până când avea să îi dea un răspuns, dar se gândi că omul era atât de fragil, încât s-ar fi frânt în mâinile ei.

– Domnule Beeley, trebuie neapărat să aflu. Unde s-au dus?

Îşi reveni pe moment, ca şi cum tonul vocii ei i-ar fi străpuns letargia. Făcu un semn slab cu mâna, fără a-şi duce însă gestul până la capăt.

– Pe Răzor.

Bătrânul se încovoie din nou. Se agăţase de bastonul lui cu mâner de fildeş, ca şi cum întreaga lui viaţă depindea de asta;

mâinile lui osoase erau încordate, iar articulațiile degetelor i se albiseră de cât de tare strânseseră capul alsacianului.

Lui Fry îi veni în minte prima ei vizită la fermă. „Nu pare să aibă cine știe ce forță în încheieturile mâinilor, dar totul ține de tehnică", îi spusese Wilford Cutts. Își amintea că văzuse mâinile acelea rupând gâtul unei păsări mari, dintr-o singură răsucire. Se gândi la cei trei bătrâni și apoi la faptul că Harry Dickinson acoperea pe cineva implicat în decesul Laurei Vernon. Chiar trebuia să fie cineva din familie? Se uită din nou la Sam, dar de data asta îl privi cu alți ochi. Părea un om învins; un om care suferise ani la rând, iar acum se afla în agonie, chinuindu-se chiar sub ochii ei. Dar era oare această durere exclusiv de natură fizică?

– Pot să arunc o privire la bastonul dumneavoastră, domnule Beeley?

– Bastonul meu? Îl am de multă vreme...

– Îmi dați voie?

Întinse mâna, iar Sam îi dădu bastonul, șovăitor. Părea greu și solid și era bine meșteșugit, astfel că avea un echilibru bun și se balansa cu ușurință în mână. Mânerul sculptat în forma capului unui alsacian fusese uzat sub palmele lui Sam Beeley și devenise neted și lucios. Spatele capului câinelui alcătuia o sferă dură, rotunjită, de fildeș, care, mânuită cu suficientă forță – sau, de ce nu, cu tehnica potrivită – ar fi putut zdrobi un craniu cu ușurință.

Fry examină atent mânerul. Nu existau urme vizibile. Dar, pe de altă parte, ar fi putut fi curățat între timp. Plus că, după șase zile de utilizare, orice urmă vizibilă de sânge sau de țesut ar fi putut fi ștearsă cu cea mai mare ușurință de palmele subțiri ca foița de pergament ale mâinilor stăpânului. Dar nu peste mult timp, cei de la Criminalistică aveau să dea un verdict.

– Va trebui să vă rog să mă însoțiți la secție, pentru a răspunde la câteva întrebări, spuse Fry.

Sam încuviință din cap, sleit de puteri.

– O să am nevoie de baston.

– Mă tem că va trebui să vă descurcați fără el o vreme.

– Nu pot merge fără baston, insistă el.

Sam tremura chiar mai tare decât de obicei. Ai fi zis că avea nevoie mai degrabă de o ambulanță decât de un drum la secție. Fry ezită, conștientă de greșelile care se ținuseră scai de ancheta asta până acum. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca un bătrân bolnav să sufere un colaps cât timp se afla în custodia poliției.

În vreme ce mintea ei continuă să lucreze, căutând o soluție, Fry se surprinse privind dincolo de Sam, pe ușa șopronului. Interiorul era negru ca smoala, dar privirea ei fu atrasă de o mișcare abia auzită în întuneric. Acolo era ceva mai întunecat decât umbrele din jur, ceva care avea niște ochi ce se întoarseră să o privească în timp ce se duse să-și ia mobilul din Peugeot. De data asta avea nevoie de un sfat. Era de competența altcuiva să decidă dacă era cazul să târască până la secție un bătrân aparent neajutorat, pentru a fi anchetat.

Luă din nou legătura cu operatorul de serviciu din camera de anchetă, oferindu-i acestuia detalii privind locul în care se afla și solicitând să i se spună unde îi putea găsi pe Tailby și pe Hitchens. Însă operatorul avea vești noi. Iar ceea ce îi spuse el o făcu să uite pe moment de Sam Beeley.

Fry puse câteva întrebări și ceru toate întăririle disponibile la acea oră. Apoi încheie convorbirea și formă un alt număr – de data asta pe cel al lui Ben. Trebuia să-i dea și lui vestea. Era ceva ce trebuia să afle înainte de a da din nou nas în nas cu Harry Dickinson.

Conform spuselor operatorului de serviciu, o a doua căutare fusese solicitată în după-amiaza aceea pe terenul necultivat din spatele grădinii familiei Vernon, de această

dată căutându-se dovezi ale prezenței lui Andrew Milner în zona respectivă. Căutările se extinseseră, aproape accidental, în grădina propriu-zisă. Şi acolo, la rădăcina unei tufe de ligustrum[1] frumos aranjate, fusese găsit spre sfârşitul după-amiezii cel de-al doilea pantof al Laurei Vernon.

Bărbatul care făcea de gardă în camera de anchetă era dornic să stea de vorbă cu cineva. În munca pe care o făcea, rămânea singur la lasarea serii, şi nimeni nu-şi bătea capul vreodată să discute cu el amănuntele anchetei.

– Asta a iscat ceva agitaţie pe aici, îţi spun, îi relată el cu satisfacţie. Pantoful a fost dus direct la laborator, şi pe el s-au găsit două serii distincte de amprente. Credeam că domnul Tailby o să-şi iasă din minţi. Mai ales că grădina fusese deja cercetată o dată. Dar aşa se întâmplă întotdeauna, nu?

Fry îşi ţinu răsuflarea, privind în gol către Sam Beeley şi către şopronul din spatele lui.

Auzi că poliţistul însărcinat cu prelevarea amprentelor lucrase până târziu pentru a recupera amprentele de pe cel de-al doilea pantof şi a le compara apoi cu acelea de pe perechea lui. Pe pantoful găsit iniţial fuseseră descoperite doar amprentele Laurei – identificate în urma amprentării cădavrului – şi cele ale lui Harry Dickinson, care luase pantoful şi îl dusese la Dial Cottage. Acum sosise şi noul raport privind amprentele, iar acesta arăta că acele două serii de amprente erau identice. Ceea ce însemna că Harry Dickinson umblase cu ambii pantofi. Însă numai unul din ei fusese găsit în apropierea cadavrului. Cine ar fi putut sa îl atingă pe celălalt, cu excepţia criminalului?

Telefonul lui Ben Cooper suna încontinuu, fără să răspundă nimeni. Fry ştia, desigur, că el îşi lăsase telefonul în

[1] *Ligustrum vulgare* sau lemn câinesc – arbust răspândit în Europa şi în regiuni din Asia de Vest, cultivat îndeosebi în scop ornamental. Este înrudit cu frasinul şi liliacul. Poate ajunge la 3–4 metri înălţime. (n.tr.)

mașină. Dar, cu toate acestea, sună în continuare. Mintea ei repeta ecoul unei replici rostite de el, replică prin care o făcuse să ajungă aici în seara asta, în situația asta tâmpită. „Deci n-ai să mă ajuți?“ o întrebase el.

În timp ce aștepta, mușcându-și buza, ochii ei începură să se deprindă cu întunericul din cadrul ușii aflate în spatele lui Sam. Iar acum vedea – și chiar foarte clar – ce anume era acolo, în șopron.

Pentru o vreme, Ben Cooper reuși să nu piardă din ochi cele două siluete, găsindu-și o poziție avantajoasă și în același timp sigură printre bolovanii de pe Raven's Side. Cobora treptat panta abruptă a dealului, la adăpostul excrescențelor stâncoase și al primului rând de copaci de pe pantele aflate mai jos. Cei doi bătrâni nu mergeau prea repede. Ai fi zis că ieșiseră la o plimbare de duminică, mergând la pas, unul lipit de altul, aproape umăr la umăr, aparent absorbiți de discuția lor.

Cooper se bucura că bătrânii erau atât de prinși în conversația lor, în timp ce el cobora cu greutate o bucată de teren deschis, poticnindu-se în niște găuri de iepure invizibile și lovindu-și degetele mari de la picioare în bolovani îngropați pe jumătate. Înainte ca el să ajungă la baza pantei, Harry și Wilford se făcuseră nevăzuți după o cotitură a potecii. Își aminti de o a doua cărare, ce tăia versantul pe diagonală și se întâlnea în cele din urmă cu poteca principală care ducea înspre Răzor. O descoperi rapid, și o luă la fugă, ridicând mult tălpile de la sol și lăsându-le apoi să calce cât de încet posibil, temându-se de obstacole nevăzute care i-ar fi putut pune piedică, dar disperat totodată să câștige o oarecare distanță față de cei doi bătrâni. Copacii din jur erau tot mai înalți și mai deși, iar o liniște densă, asurzitoare, se lăsă treptat în jurul lui, izolându-l de lumea care îi ținuse companie ceva mai sus, pe creste.

În timp ce alerga, Cooper se gândi la discuția dintre Diane Fry și Charlotte Vernon. Dacă aceasta venea într-adevăr în fiecare seară pe Răzor, pentru a se reculege în locul unde murise fiica ei, atunci Harry Dickinson știa cu siguranță acest lucru. În zona asta nu păreau să existe prea multe lucruri care să se petreacă fără știrea lui Harry. Fără îndoială, o văzuse pe Charlotte înaintând pe cărarea aceea, cu buchetele ei de flori, exact așa cum reușise să îl repereze și pe soțul ei pe Răzor. Ben Cooper se întrebă care fuseseră intențiile reale ale lui Harry în momentul în care își propusese să încerce să-l întâlnească pe Graham Vernon, în seara când murise Laura. Și se mai întrebă dacă Harry intenționa acum să-și ducă intenția până la capăt, alegând-o, de data asta, pe soția lui Vernon. În mintea lui Cooper nu exista nici o îndoială că în noaptea aceea pericolul pândea în pădure la orice pas.

De această dată, Harry nu era cu câinele lui, Jess. În schimb, era însoțit de Wilford Cutts. Probabil că, în ceea ce privea loialitatea, nu era prea mare diferență între cei doi însoțitori.

Cooper ajunse la poteca principala, răsuflând din greu, și se întoarse spre vest, către Răzor. Undeva jos, sub locul unde se afla el acum, puțin mai la dreapta, se aflau pârâul acela și Eden Valley Trail, care mergea paralel cu firul de apă. Printre crengile dese ale copacilor se auzea slab susurul apei. Țipătul unui huhurez răsună în întuneric – un țipăt de atac, prelung și straniu, al cărui ecou umplu întreaga vale și îl făcu să se înfioare, cu toate că știa de unde provenea.

Se întrebă ce reușise să rezolve Diane Fry în urma discuției avute cu omul cu păsările; își dorea ca ea să fi fost lângă el acum. Undeva în fața lui se auzi o vulpe. Poate chiar aceeași vulpe care își înfipsese dinții în carnea tot mai rece a coapsei Laurei Vernon.

Trecură câteva minute în care Cooper înaintă cât de repede îi permitea curajul, scrutând întunericul din fața lui și sperând că nu îi pierduse pe cei doi. Dar, în cele din urmă, când coti pe lângă dărâmăturile unei construcții de piatră, se opri brusc, detectând o oarecare mișcare undeva în față. Rămase la o margine a potecii, la adăpostul unei crengi bătrâne care atârna deasupra lui, și îi urmări pe bătrâni. Rămăseseră pe loc, într-un punct în care poteca se bifurca. Erau tot așa, lipiți unul de altul, contopindu-se într-o siluetă întunecată, neclară, ca și cum ar fi fost îmbrățișați, ca doi îndrăgostiți. Apoi cotiră, pășind pe poteca din dreapta lor, fără să privească înapoi. Poteca se adâncea apoi într-o ușoară pantă, traversând o zonă cu copaci mai deși și intrând apoi pe un teren din ce în ce mai bolovănos și mai abrupt, sfâșiat de râpe adânci.

Cooper se văzu nevoit să înainteze mai lent zona cu bolovani. Ajungând la prima râpă, constată că bătrânii dispăruseră fără urmă în noapte, ca și cum ar fi pierit de pe fața pământului.

Se întoarse, rămânând la marginea potecii, printre copaci, așteptând. N-avea de ales. Se întrebă ce făcuse oare Diane Fry atunci când descoperise că el nu mai era acolo unde îl lăsase. Cu siguranță, de data asta trebuie să fi avut prezența de spirit necesară ca să sune la secție și să ceară întăriri. N-ar face aceeași greșeală de două ori. În nici un caz! N-ar fi făcut greșeala să îl urmeze și să dea iar de necaz.

De îndată ce intră în pădure, Fry știu că avea să se întâmple din nou. Cu toate că de data asta adusese cu ea o lanternă, îngusta rază de lumină pe care aceasta o arunca la picioarele ei parcă nu reușea decât să accentueze și mai mult întunericul de dincolo de ochiul de lumină, reușind să-i dea femeii senzația de izolare totală și amenințătoare. De printre copaci,

nerăbdătorul întuneric începuse să se furişeze tot mai mult către ea, înconjurând-o cu mişcări iuţi, alunecânde, şi copleşind-o cu familiaritatea aceea greţoasă şi sufocantă.

Noaptea era plină de mişcări minuscule, abia auzite. Erau ca forfota aceea uşoară, de la suprafaţa unui vas plin cu viermi. O făceau să-şi dorească să-şi scarpine pielea, în locurile unde firişoarele acelea de păr se ridicaseră şi începuseră să se mişte. Apoi, nişte furnici invizibile începură să mişune pe trupul ei, ciupind şi muşcând în drumul lor, gonind cu mii de picioare minuscule pe braţele şi pe picioarele ei, pişcând-o de piele şi pătrunzându-i sub sâni şi în căldura umedă dintre coapse, până când simţi că-i vine să urle de repulsie.

Simţea nevoia disperată de a întinde mâna şi a atinge ceva solid, care să-i ofere siguranţă; cu toate acestea, n-avea curaj să-şi mişte mâna, de teama a ceea ce ar fi putut întâlni degetele ei în necunoscut. Nu se ştie cum, reuşea să pună un picior în faţa altuia, automat, ca un robot programat să facă mereu acelaşi lucru. Cu fiecare pas pe care îl făcea, teama ei creştea şi mai mult. Fiecare mişcare era ca un salt în gol, un pas în mijlocul unor orori nevăzute.

Ştia că nu avea să fie în stare să împiedice umbrele acelea să îi aducă înapoi amintirile pe care le îngropase adânc în cotloanele minţii ei. Erau amintiri prea dureroase şi prea lacome ca să poată fi îngropate complet, prea intense pentru a putea fi şterse, prea adânc săpate în sufletul ei pentru a fi uitate. Pur şi simplu, clocoteau şi se zvârcoleau în adâncuri, aşteptând şansa de a ieşi din nou la suprafaţă.

În timp ce mergea, întorcea capul dintr-o parte în alta, încercând să surprindă cea mai mică mişcare în copacii pe care abia îi zărea. Aceştia erau ca nişte rânduri de corpuri solide, care se înălţau ameninţător pe lângă ea, înconjurând-o şi apropiindu-se tot mai mult. Era singură, iar ei erau zece, douăzeci, poate mai mulţi. Ceva mai departe în întuneric se

simţeau şi alte corpuri, privind, râzând, aşteptând cu nerăbdare ceea ce ştiau că avea să urmeze. Se auzeau mai multe voci, şuşotind şi tuşind. „E poliţistă, spuneau vocile acelea. E poliţistă."

Amintirile fremătau şi clocoteau. Erau mişcări care se strecurau, foşnind, tot mai aproape. Erau frânturi scurte, fragmentate, ale unor siluete, cărora lumina felinarelor de pe stradă le dădea un aspect tăios. Era mirosul bolnăvicios al alcoolului şi al violenţei. Atunci, păru să audă vocea aceea anume – vocea aceea aspră, neclară, cu accent de Birmingham, care veni de undeva din întuneric: „De *asta* ce mai spui, poliţisto?" Acelaşi râset zeflemitor mişcându-se printre umbre. Aceleaşi forme obscure, ameninţătoare, care o înconjurau, venind din toate direcţiile. O mână izbind-o în zona lombară şi un picior întins, de care să se împiedice. Apoi cădea, secerată, în întuneric. Mai multe mâini o înşfăcau, ciupind, trăgând, plesnind... Braţele îi erau imobilizate de nişte degete nevăzute, care o apucau strâns şi care îi provocau durere şi o şocau prin violenţa lor. Vocea ei, nefiresc de stridentă şi de îngrozită, încerca să ţipe; dar nu reuşea.

Acum, nimic nu mai putea opri potopul acela de senzaţii rememorate. Mirosul unei palme asudate care îi acoperea gura, capul ei izbindu-se de pământ în timp ce se zbătea neajutorată în toate părţile... Hainele ei smulse şi sfâşiate, şocul de a fi simţit părţi din trupul ei expuse în aerul aspru... „De *asta* ce mai spui, poliţisto?" Urmau apoi bâjbâielile, ghionturile şi presiunea aceea... şi degetele fierbinţi, care o pătrundeau cu forţa. Şi sunetul unui fermoar, cât se poate de limpede în aerul nopţii. Un alt râset, un mormăit şi un gâfâit de excitare... Şi, în sfârşit, penetrarea. Agonia sfâşietoare şi ţipătul înăbuşit sub palma care îi acoperea faţa... Lupta disperată de a trage aer în plămâni. „De *asta* ce mai spui, poliţisto? De *asta* ce mai spui, poliţisto?" Zgomote animalice,

alte râsete şi o umezeala caldă izvorând şi prelingându-se înăuntrul ei înainte de retragerea finala... Uşurarea simţită la ridicarea unei greutaţi de pe trupul ei atunci când o formă întunecată se îndepărtase, iar ea crezuse că totul luase sfârşit.

Dar apoi se întâmplase din nou.

Şi din nou.

Continuă să meargă, orbeşte, cu toate simţurile amorţite, facând toate eforturile de care se simţea în stare pentru a-şi controla reacţiile corpului. Încercă să-şi concentreze gândurile asupra lui Ben Cooper, care se afla undeva înaintea ei, în pădure, neştiind ce pericol îl pândea. „Deci n-ai să mă ajuţi?" spusese el.

În cele din urmă, se pomeni paşind într-un luminiş şi simţi imediat diferenţa, în pamântul de sub picioarele ei. Începu să conştientizeze prezenţa unui sunet – un sunet concret, care aparţinea realităţii imediate; un sunet pentru care trebuia să existe o explicaţie.

Memoria continua să îi arunce în faţa ochilor imagini nedorite, atunci când se întoarse sa identifice sursa zgomotului, căutând-o printre umbrele ameninţătoare. Află că lângă umărul ei era un copac mare, înalt şi cu un frunziş bogat, coroana lui abia distingându-se pe cerul palid al nopţii. Frunzele lui murmurau şi foşneau, ca o colonie imensă de creaturi minuscule, ce-şi aveau culcuşul chiar deasupra capului ei. Avea în minte imaginea a mii de lilieci miniaturali, care îşi scuturau aripile subţiri, ca de hârtie, pe lânga corp, pregătindu-se să se arunce în stoluri fâlfâitoare pe umerii ei. Nimic nu era mai neplăcut decât un lucru pe care îl puteai doar auzi, nu şi vedea.

Deodată, se auzi un scârţâit puternic atunci când vântul întâlni în drumul lui povara unei crengi; şi un pârâit şi mai puternic printre frunze. Nările ei simţiră mirosul neîndoielnic

de urină şi de fecale pe care vântul îl aducea tot mai aproape. Iar apoi simţi o mişcare şi mai greoaie printre crengi, atunci când ceva se balansă spre ea, ieşind anevoie din întuneric.

La vreo trei sute de metri distanţă, Ben Cooper îşi reluase drumul, de îndată ce unul din bătrâni îşi făcuse din nou apariţia pe potecă. Îl auzise venind înainte să îl vadă, îi simţise respiraţia şi auzise chiar un mormăit abia perceptibil.

După ce schimbase direcţia, luând-o pe poteca din stânga, silueta continuase să înainteze preţ de vreo câteva sute de metri, după care părăsise brusc poteca, intrând în adâncul pădurii. Cooper nu reuşi nici măcar să stabilească locul exact pe unde dispăruse bătrânul. Odată ce intrase printre copaci, îl pierduse. Nu exista nici cea mai mică fărâmă de speranţă să descopere pe cineva care ar fi putut pândi de printre tufele răzleţe de mărăcini şi de printre trunchiurile stejarilor şi ale fagilor bătrâni, foarte deşi în zona aceea. Simţi o aromă slabă, familiara, de fum de pipă, adusă de vânt. Dar până la urmă trebui să admită că pierduse urma bătrânului.

Apoi, Cooper ridică privirea cu disperare, la auzul unui ţipăt ascuţit care sparse liniştea pădurii.

29

Reşedinţa Dial Cottage era aproape înecată în întuneric. Singura lumina din spatele perdelelor din camera de zi era o proiecţie pâlpâitoare de culori schimbătoare, o lumină care pierea în faţa ferestrei, înainte să ajungă în grădină sau în întunericul de dincolo de ea.

Luminile de la două lanterne lucirǎ pe poteca pardosită cu dale de piatra, aruncând umbrele tufelor de trandafiri peste straturile cu flori, asemenea unor degete scheletice care se întindeau să cuprindă casa. Pe fundal se auzea sunetul unei alte sirene care se apropia de Moorhay dinspre şoseaua Edendale. Luminile albastre ale girofarului unei ambulanţe se reflectau pe cerul nopţii.

Ben Cooper şi Diane Fry ştiau că nu era nevoie de ambulanţă. Fry încă vedea în minte imaginea clară a bătrânului care atârna de o creangă, la trei metri deasupra solului, vârfurile cizmelor lui negre de cauciuc arătând spre pământ, iar capul atârnându-i într-o parte, într-un ultim gest batjocoritor. Apropiindu-se, în ciuda voinţei ei, de cadavrul care se legăna în vânt, văzuse că mâna lui dreaptă era încleştată în jurul unei lese vechi din piele.

Ştia că ţipase atunci când vântul împinsese forma aceea neagră, foşnitoare, spre capul ei, iar picioarele acelea îi loviseră faţa în balansul lor. Apoi Cooper ajunsese acolo, repezindu-se spre ea cu toată viteza, ca răspuns la ţipătul acela. Îl recunoscuse imediat – poate ca raspuns instinctiv la mirosul

trupului lui sau la sunetul respirației lui. Prin urmare, nu reacționase atacându-l, așa cum ar fi făcut cu un străin care s-ar fi repezit la ea din întuneric, ci agățându-se disperată de el, găsind în sfârșit acea prezență fizică liniștitoare după care tânjea trupul ei.

Apoi, în sfârșit, coborâseră cadavrul împreună. Cooper se cățărase până la creanga aceea și tăiase cu briceagul frânghia de nailon. Era evident că bătrânul murise cu mult înainte ca ei să-l dea jos. Lucrase foarte curat, îngrijit, legând bine nodul lațului și poziționându-l sub unghiul maxilarului, asigurându-și o înălțime suficientă pentru cădere. Gâtul i se frânsese curat.

Ben Cooper ezită atunci când ajunseră la vechea poartă de lemn din fundul grădinii, întrebându-se dacă și Diane se gândea la același lucru. Dar nu voia să fie el primul care o spunea.

– Așadar, câinele era al lui Sam Beeley, zise el în schimb.

– Da, acel Border Collie... Ascuns bine într-un șopron, la Thorpe Farm.

Așteptaseră acolo numai până ce se pusese în mișcare mecanismul reacției oficiale în cazul unui deces violent. Primul vehicul de patrulă ajunsese deja la locul incidentului, aducând doi polițiști în uniformă, în urma telefonului dat de Fry la camera de gardă. Fusese chemată și o ambulanță, urmată îndeaproape de doctorul de la cabinetul medical al poliției, venit să confirme oficial decesul. Cu toții fuseseră obligați să ocolească cu grijă micuța grămadă de trandafiri și de garoafe legate cu funde, flori ce se ofileau și se uscau treptat pe pământ, marcând locul unde murise Laura Vernon.

Apoi, Cooper și Fry plecaseră împreună pe poteca ce urca spre Moorhay. Era pentru a treia oară în săptămâna aceea când Cooper mergea pe poteca respectivă, îndreptându-se spre Moorhay. De data asta însă, era conștient de prezența lui

Diane Fry alături de el, femeia ţinând acum cu o mână sigură lanterna îndreptată spre şirul de case.

Cooper ştia că, la un moment dat, ea preluase controlul. Se întâmplase imediat după ce descoperiseră cadavrul, imediat după îmbrăţişarea aceea spontană, când teama ei păruse să se disipeze în braţele lui, ca un stăvilar aruncat în aer, eliberând o presiune inimaginabilă. Atunci, ea preluase în mod firesc comanda, împărţind instrucţiuni clar şi cu profesionalism, asemenea cuiva născut pentru a conduce.

El aflase apoi că Fry trecuse deja pe la Thorpe Farm şi discutase cu Sam Beeley; şi că găsise deja câinele. Sunase la camera de gardă şi chemase întăriri. Totul fusese făcut exact aşa cum trebuia. Meritul era doar al ei.

Dar prea părea totul perfect! Era ca şi cum ea acceptase să îl însoţească în seara aceea nu era pentru a-l ajuta, ci doar din dorinţa de a căuta momentul oportun pentru a-şi trece propriul nume pe raportul final al anchetei Vernon.

– Cine se ocupă de asta? întrebă ea.

Cooper înclină uşor din cap, uşurat că întrebase ea prima.

– Mă ocup eu, dacă vrei.

Străbătură aleea. Din interiorul casei se auzeau sunetele înăbuşite, denaturate, ale unui râs artificial. Cooper bătu în uşă. Era târziu, iar zgomotul fusese prea puternic. Când Gwen Dickinson deschise uşa, sunetul din interior spori în intensitate, şi deveni clar că femeia se uita la televizor.

– Doamnă Dickinson, când l-aţi văzut pe Harry ultima oară? întrebă Cooper.

– Mai bine intraţi, sugeră ea.

Conduşi de ea, străbătură camera de zi, unde televizorul era fixat pe un canal ce tocmai transmitea un talk-show, şi se opriră în camera din faţă. Aici, în semiîntuneric, persista acelaşi fum de pipă pe care Cooper îl remarcase şi în pădure.

– Ştiam eu că se petrece ceva, spuse Gwen.

– Am găsit un cadavru, o anunţă Cooper. Atârnat de un copac, pe Răzor.

– O! Dumnezeule! Gwen duse mâna la piept, ca şi cum inima i-ar fi stat în loc din cauza şocului. Se îndreptă bâjbâind spre un fotoliu din spatele ei şi se aşeză greoi.

Privi îndelung la scaunul din partea opusă a camerei.

– Desigur, dumneavoastră ştiţi despre cine e vorba, spuse Cooper.

Însă nu i se adresa lui Gwen.

– Bineînţeles că ştiu, raspunse Harry. Avea pipa în gură, iar capul lui se odihnea drept, pe husa scaunului. Însă, în lumina palidă a unei singure veioze aprinse în colţ, privirea lui părea batjocoritoare. A ştiut întotdeauna să facă întocmai ceea ce trebuia, Wilford ăsta.

Jess era întinsă la picioarele lui Harry, iar blana ei neagră strălucea. Animalul întorsese capul neliniştit spre vizitatori, simţind atmosfera apasătoare.

– Vreţi să spuneţi că s-a sinucis?

– E limpede! răspunse Harry.

– Şi de ce ar fi făcut-o, domnule Dickinson?

– Pentru că el a ucis-o pe fata aceea. Pe fata de la Piciorul Muntelui. Era singura cale de scăpare. Vedeţi voi, n-ar fi rezistat în închisoare. Nu închis într-o celulă, departe de lumina zilei. N-ar fi suportat asta.

– El a ucis-o pe Laura Vernon... Iar dumneavoastră, domnule Dickinson... Dumneavoastră l-aţi ajutat de la bun început?

– Aşa se cade, când e vorba despre un prieten.

Cooper se aşeză pe marginea unui scaun tare. Labradorul tresări şi ridică uşor capul să o studieze pe Fry, care se plimba agitată de la un capăt la celălalt al încăperii. Câinele începu să mârâie gutural, însă Harry îl linişti cu un sunet scurt – un şuier abia perceptibil.

– Vreţi să ne povestiţi cum a fost? întrebă Cooper.

Harry rămase tăcut o clipă, privind de la unul la altul. Nu părea să-şi aleagă cuvintele, ci mai degrabă să cântărească efectul lor ulterior.

– L-am văzut pe Wilford pe Răzor, în seara aia, sâmbătă, începu el. Era supărat, şi mi-a povestit ce se întâmplase. I-am promis că am să-l ajut, desigur.

– Aşa că aţi tergiversat lucrurile.

– Da, am aşteptat puţin până să găsesc cadavrul. Şi am ascuns pantoful celălalt.

Harry se uită în jos, pe laterala scaunului, unde se afla scrinul acela de mahon. Crema de ghete, cârpa şi peria nu mai erau pe podea, în faţa scrinului, ci fuseseră puse la locul lor, cel mai probabil în dulăpior. Cooper îşi aminti că, atunci când le văzuse acolo, miercuri, obiectele acelea i se păruseră nepotrivite şi nelalocul lor în încăperea aceea foarte ordonată. Îşi dădu seama că atunci nu fuseseră strânse pentru că nu mai era loc pentru ele în dulăpior. Spaţiul fusese ocupat temporar de un pantof sport marca Reebok, numărul 36.

– L-am azvârlit în grădina de la Piciorul Muntelui, miercuri seara. Trebuia să vă facă să credeţi că făptaşul ar fi putut fi chiar Vernon. Oftă. Dar nu întotdeauna se întâmplă aşa cum se vede la televizor. V-a trebuit mult până l-aţi găsit. Plus că şi-a mai băgat nasul şi fătuca ailaltă... Bătrânul râse răutăcios. Asta da, răsturnare de situaţie! Numai bună pentru o carte...

– Vorbiţi despre Becky Kelk... Fata care a pretins că aţi atacat-o...

– Mare obrăznicătură fata asta! Dacă mă întrebaţi pe mine, n-a învăţat-o nimeni să se poarte! Cu toate astea... Cred că ar trebui să o iau ca pe un compliment.

– Domnule Dickinson, îşi aminti Cooper, poliţiştii care au venit la dumneavoastră atunci au spus că păreaţi să îi aşteptaţi.

– Chiar îi aşteptam, mărturisi Harry. Dar nu pentru treaba aia, mă înţelegeţi... Mi-am adus aminte de amprente. Cele de

pe pantoful acela îmi aparţineau. Ştiam că veţi veni după mine iar, imediat ce aflaţi... Dar la treaba cealaltă chiar nu mă aşteptam. Eu credeam că aveaţi să mă întrebaţi despre pantof.

– Şi când colo, Becky Kelk depusese o acuzaţie falsă împotriva dumneavoastră, drept pentru care aţi fost tratat ca un suspect obişnuit într-un caz de viol.

– Ştiu că am avut ceva de învăţat...

– Şi aţi trecut prin toate astea pentru Wilford Cutts? îl întrebă Fry. Chiar dacă ştiaţi că el o omorâse pe Laura Vernon?

Harry încuviinţă printr-o mişcare a capului.

– Da, pentru că mi-a fost tovarăş. Apoi se întoarse spre Fry şi o privi direct în ochi. În plus, fata aia era o depravată!

Cooper auzi vocea lui Harry gâtuindu-se de mânie atunci când menţionă numele Laurei Vernon. Aşa se întâmpla mereu, în toate cazurile pe care le întâlnise el vreodată. De fiecare dată când viaţa unei victime era curmată, victima aceea îşi dezvăluia brusc multe faţete în ochii celor care o cunoscusera. Unii, asemenea lui Charlotte Vernon, vedeau numai faţetele strălucitoare, ca de diamant, preţioase şi fără nici un cusur. Alţii, precum Harry Dickinson, vedeau numai materia brută, nerafinată.

Cooper îşi aminti de prezenţa lui Gwen în spate – o siluetă ştearsă, profilată pe peretele întunecat. Ochii ei priveau în gol, fără să clipească, iar intensitatea expresiei ei îl facu să se înfioare.

– Cum s-a întâmplat? îl întrebă el pe Harry.

– Ştii, Wilford lucra înainte la Piciorul Muntelui. El a făcut grădina de acolo. Se pricepea foarte bine la asta. Nu ca tânărul Sherratt... Ăla n-a fost niciodată grădinar. Poate să ducă o roabă în spate, dar nu ştie nimic despre grădinărit. Dar Wilford a aflat ce se petrecea acolo, mă înţelegi... Toate orgiile şi treburile alea... A spus că era imoral, şi s-a cam luat de ei. Aşa că Vernon l-a dat afară.

– Asta era înainte ca nepoata dumneavoastră să meargă la o petrecere de-ale lor?

– Da, înainte, admise Harry. Îl privi pe Cooper de aproape. Dacă știi povestea asta, tinere, ai să înțelegi de ce nu l-am contrazis în privința Vernonilor. Helen ți-a spus?

– Da.

– Te place. O să vă întâlniți? După ce se termină totul? Cred că o să vă potriviți...

Fry își schimbă poziția, neliniștită, și îi făcu lui Cooper un semn cu ochiul. „Taci din gură, îi spunea ea. Nu-l încuraja să schimbe subiectul. Respectă regulamentul.“

– Să rămânem la subiectul Laura Vernon, domnule Dickinson, interveni ea.

– Da, mă rog... Wilford a spus cele mai urâte cuvinte la adresa fetei. A făcut-o în toate felurile. Însă ea accepta toate ocările lui cu seninătate. Prin ce spunea, el nu făcea decât să o provoace și mai tare. N-ai crede că o fetișcană ar putea fi atât de vulgară. Și-a bătut joc de Wilford. De fapt, l-a văzut ca pe o provocare. I-a spus că el era singurul bărbat cu care ea nu făcuse sex dintre toți cei care trecuseră pe la Piciorul Muntelui. Îți vine să crezi? O fătucă de cinșpe ani? Privirea lui deveni dură, ochii parându-i ca niște nasturi negri. Dar așa a fost crescută...

Așteptară până ce el trase zdravăn din pipă, privind norul de fum ridicându-se și plutind către tavanul îngălbenit.

– Apoi s-a întâlnit cu Wilford pe Răzor în ziua aia. Și l-a luat din nou peste picior, mai rău ca niciodată. I s-a oferit atunci și acolo, scoțându-și hainele de pe ea, ironizându-l ca o târfuliță ce era... Iar apoi a întins mâna și l-a atins. Harry păru că nu putea înghiți și își mută pipa dintr-o parte în alta a gurii, cu un scrâșnet slab, reluându-și povestea: Vedeți, Wilford avea ieșirile astea... Din cauza unei întâmplări din război... Știați că a fost împușcat în cap? O parte din creierul lui a suferit niște leziuni, iar din când în când îl apucau furiile.

Însă așa trebuia procedat, înțelegeți... Wilford a procedat întotdeauna așa cum trebuia...

– Așa cum trebuia?!

Gwen păstrase tăcerea până atunci, dar acum se înfuriase pe soțul ei.

– Asta am spus.

– Dar a omorât-o pe fetița aceea, nu? A ucis-o. A stâlcit-o în bătaie până a lăsat-o lată, acolo în pădure. Cum poți spune că așa trebuia procedat?

Harry ramase tăcut preț de câteva clipe, uitându-se pe fereastră, în întunericul de-afară, ca și cum ar fi văzut dealurile, ca și când ar fi ascultat o ciocârlie și bubuiturile distante ale exploziilor de la carieră. Poate că, în imaginația lui, savura aerul și pământul, rostogolind pe limbă amintirile perene ale unei lumi subpământene, sufocante și întunecate, în care singurele lucruri în care puteai avea încredere erau mâinile tale și omul care venea în spate.

– N-are rost... Oricum n-ai să înțelegi niciodată... spuse el.

Chipul lui Gwen se întunecă și fu înecat de lacrimi, iar detectivii rămaseră în mijlocul încăperii, stânjeniți.

– Ce s-a întâmplat în timpul războiului? se interesă Cooper.

– Are vreo legătură cu prostituatele din Franța? sugeră Fry, iar Cooper ridică din sprânceană.

– A, da... Franțuzoaicele alea... spuse Harry. Sam v-a zis? Eu lui Gwen nu i-am povestit niciodată. De fapt, nu i-am spus niciodata prea multe despre război. Femeile nu știu decât să-și facă griji – mereu fac din țânțar armăsar... Le făcu un semn din cap, ca un bătrân plin de înțelepciune. Noi am avut noroc, eu și Sam. Dar Wilford n-a fost atât de norocos. Așa a fost mereu: prea corect! Nu era de acord, mă înțelegeți... Dar era băiatul asta pe care îl adora – într-un fel, avea grijă de el... Și într-o zi au întâlnit-o pe franțuzoaica asta, care stătea pe o alee. Nu era prea bătrână... A încercat să-i ademenească, prin gesturi lascive... Wilford nici nu voia să audă, desigur, dar

băiatul ăla se înfierbântase. A intrat într-o cocioabă întunecată, iar Wilford s-a văzut nevoit să se ţină după el, încercând în tot timpul ăsta să-l facă să renunţe. Băiatul aproape că se răzgândise, însă fata l-a înhaţat, după care i-a luat mâna şi i-a băgat-o în chiloţii ei. Ei, bine... Harry trase din pipă, cu gândul la acele vremuri. În casa aia se ascundeau doi soldaţoi nemţi, aşteptând ca fata să ademenească înauntru un soldat britanic. L-au spintecat cu baioneta pe băiat. Când Wilford a intrat pe uşă, măruntaiele băiatului erau deja împrăştiate pe podea. Wilford avea pregătită puşca lui cu gaz, şi i-a împuşcat pe nemţi. Apoi a împuşcat-o şi pe fată. Însă a primit un glonţ în craniu de la unul din nemţi, aşa că a fost lăsat la vatră. După povestea asta, nu s-a mai refăcut niciodată complet, săracul de el! Creierul lui nu s-a vindecat niciodată pe deplin. Nu puteai să ştii când îl apucau crizele de furie. Cu siguranţă, a făcut o astfel de criză la Piciorul Muntelui. Nici nu-i de mirare că Vernon l-a dat afară! Uneori chiar îşi revărsa furia pe animale, cu toate că i se rupea sufletul să le facă rău...

Fry trase brusc aer în piept. Cooper se uită la ea, amintindu-şi, la rândul lui, scena aceea. Văzu un nor de pene închise la culoare, plutind la ieşirea unui coteţ, aşezându-se pe umerii lui Wilford Cutts şi lipindu-i-se prin păr. Îşi aminti că şoferul furgonetei avea o privire sălbatică şi înspăimântată în urma spectacolului la care asistase în coteţul acela, oricare ar fi fost el. Şi îşi mai aminti de găina care se bălăngănea în mâna lui Wilford, cu aripile rupte şi cu ochii tulburi de durere, aşteptând să-i fie curmată suferinţa.

Harry continuă, fără să fi remarcat schimbul lor de priviri.

– Când copila lui Vernon a început să-l necăjească, n-a mai putut suporta. Scena aceea îi amintea de Franţa şi de tânărul care îşi lăsase maţele împrăştiate pe podeaua din casa aia. Era la fel ca franţuzoaica aia perversă... O desfrânată... Aşa că a pus mâna pe o piatră... Privirea lui Harry se concentră asupra lui Fry, ca şi când o vedea pentru prima dată şi se

întreba ce căuta acolo. Vedeţi, a fost doar o greşeală de moment... Nu poţi da deoparte şaizeci de ani de prietenie pentru aşa ceva...

– Prietenie?

– Da. Prietenie.

Harry o studie pe Diane Fry. La prima vizită pe care aceasta o făcuse la Dial Cottage, bătrânul o ignorase complet, aşa cum făcuse şi în timpul interogatoriilor de la secţia de poliţie. Şi totuşi, acum o privea cu alţi ochi, ca şi cum simţea o schimbare la ea. Se uită de la Fry la Ben Cooper, cântărindu-i pe amândoi cu curiozitate.

– Tu ştiai, nu-i aşa, băiete?

Cooper încuviinţă.

– Porcii, desigur.

Fry îl privi uluită.

– Cei din grămada de compost? Fii serios! Porcii ăia au fost o glumă...

– Nu. Asta era după ce am avut problema aia la cârciumă... mai ştii? În fine, unul dintre băieţii ăia de la local spunea ceva despre porci. Şi mi-a rămas întipărit în minte. Ca muzica aia pe care ai pus-o în maşină. Tanita Tikaram? Sunt printre puţinele lucruri pe care mi le *pot* aminti.

Bătrânul îl privea pe Cooper înclinând din cap, ca un părinte mândru, încurajându-l să-şi facă treaba cât mai bine.

– Ce dracu' caută porcii în toată povestea asta? întrebă Fry.

– Ei bine, am înţeles dintr-odată ce se petrecea la fermă. Îl ajutau pe Wilford să se descotorosească de toate animalele. Nu voia să le lase în urma lui. Nu putea să le abandoneze pur şi simplu, pentru că ţinea prea mult la ele. Erau familia lui, dacă vrei. În afară de porci, absolut toate au dispărut într-o săptămână.

– Tu vorbeşti serios?

– Mai ştii găinile acelea, de când am fost la Thorpe Farm prima oară? Le-a vândut pe toate. Când m-am dus iar acolo

după vreo două zile, dispăruse şi capra. Şi nu mai era nici urmă de gâşte. Ar fi trebuit să înţeleg atunci, dar n-am făcut-o. Ei, când a venit vorba despre porci, s-au complicat lucrurile. Vezi tu, nu poţi vinde pur şi simplu nişte porci puşi la îndopat. Trebuie să obţii autorizaţii de deplasare de la Ministerul Agriculturii, înainte de a-i scoate de pe proprietate.

– Din cauza virusului bolii veziculare a porcului, adăugă Harry.

– Însă nu mai era timp pentru aşa ceva, nu? Trebuia să scape repede de ei, şi nu-i venea în minte decât o posibilitate: să-i omoare printr-o metodă cât mai blândă şi să-i îngroape sub mormanul de compost.

– Deci totul a dispărut? Toata menajeria aceea...

– Absolut tot. Locul e pustiu acum. Din familia lui Wilford n-a mai rămas decât câinele.

Harry încuviinţă printr-o mişcare a capului.

– Am ţinut-o ascunsă după ce am auzit de povestea individului ăluia cu păsările. Tu aproape că ai văzut-o la un moment dat, la cârciumă, dar era afară, în spate, cu Jess. Vedeţi, Wilford nu avea nevoie decât de timp. Asta am făcut eu pentru el: i-am asigurat un răgaz. Nu puteam să-l lăsăm să fie arestat. Ştia ce avea de făcut, dar mai avea nevoie de timp. Noi l-am ajutat să pună totul la cale – eu şi Sam. Aşa cum spuneai, acum n-a mai rămas decât câinele.

– Deci şi-a luat toată familia cu el... Apropo, Diane, îşi aminti Cooper. Doar aşa, de curiozitate, ce te-a făcut să crezi că Wilford Cutts e căsătorit?

– Nu ştiu, făcu ea încruntându-se. Nu e?

– Soţia lui a murit cu mulţi ani în urmă.

– În fine, nu cred că e relevant... Mi-amintesc doar că m-am întrebat cum Dumnezeu reuşea Connie să-i suporte, pe el şi pe prietenii lui. A vorbit odată despre ea, când eram acolo. Poate că uitase că era moartă...

– Pe soţia lui o chema Doris, o informă Cooper.

Harry dădu din cap.

– Poate că, până la urmă, ești și tu un fel de inspector Morse...

– De asemenea, ați făcut tot posibilul să aruncați bănuiala asupra lui Graham Vernon. Chiar l-ați văzut pe Răzor în seara aceea? Sau a fost doar o minciună?

– Nu, băiete, n-a fost o minciună. Chiar a fost acolo. Presupun că a venit să o caute pe fată... Fără îndoială, el bănuia cam ce podoabă avea la ușă... Pe de altă parte, maică-sa n-avea nici o idee, desigur. Ea și-a închipuit întotdeauna că fiică-sa era un îngeraș... Bătrânul își țuguie buzele cu dispreț. Da, Vernon era acolo, fără îndoială. I-aș fi spus eu câteva cuvinte, dacă eram mai aproape de el! Știi tu despre ce, tinere, dacă spui că Helen ți-a povestit... Nu mai e nevoie să mă întrebi ce i-aș fi spus... Dar m-a văzut venind, și a șters-o cât ai clipi! Nu mă plâng. Asta l-a ținut departe din calea mea. Și nu v-a prins deloc rău dacă i-ați pus toate întrebările alea, nu?

– Iar după aceea chiar ați încercat să atrageți bănuielile asupra dumneavoastră...

Harry ridică din umeri.

– Oricum nu conta dacă voi credeați că eu am ucis-o pe fată.

– Nu conta?!

– Păi doar eram nevinovat, nu? Știam că Wilford avea s-o dovedească în cele din urmă. A procedat așa cum trebuia, mă înțelegeți... Întotdeauna a spus că avea s-o facă...

– Dar toate neplăcerile prin care ați trecut... insistă Cooper. Trebuie să fi fost îngrozitor...

Harry ridică din umeri.

– Așa se cade. Pentru un prieten...

Dar Fry nu era mulțumită. Era încă furioasă. Făcu un pas înainte, iar bătrânul o privi din scaunul lui. Stăteau acum față în față, despărțiți doar de un covor scurt.

– Ne-ați făcut o grămadă de probleme, domnule Dickinson, spuse ea. Vă dați seama că tocmai ați recunoscut că ați comis mai multe delicte?

– Dacă spui tu...

– Domnule Dickinson, dumneavoastră ați înșelat poliția cu bună știință. Ați tăinuit probele unei infracțiuni foarte grave. Iar asta nu e decât începutul... În momentul de față, nu avem dovada că decesul lui Wilford Cutts a survenit în urma unei sinucideri. Și, în funcție de rezultatele testelor de laborator, s-ar putea să mai apară și alte acuzații grave.

– Biletul sinucigaș e la Sam, adăugă Harry. Dacă de asta aveți nevoie. Totul a fost făcut așa cum trebuia.

– Înțeleg...

Nori de îngrijorare umbriră chipul impasibil al lui Harry.

– Ar trebui să se ducă cineva să-l vadă pe Sam. Nu se simte bine...

– Detectivul Cooper va pleca într-acolo numaidecât, îl asigură Fry.

Cooper se uită la ea, iar privirile li se întâlniră pentru un minut interminabil. Totul era adunat în privirea aceea: toată invidia și resentimentele ținute sub control, tot disprețul față de părerile și metodele celuilalt, stilurile lor de viață, tot trecutul lor, amintirile lucrurilor care trecuseră printre ei, toată durerea intimității și a trădării. Pe lângă toate astea, Cooper simți că ea îi cerea să aibă încredere în ea.

– Ben, te rog!

O spusese ca pe o rugăminte. Dar acum cuvintele aveau o notă de autoritate, firesc asumată, ca un drept. Se aștepta ca el să i se supună. Acesta era cazul *ei*, părea ea să spună. Și, bineînțeles, avea dreptate. Diane Fry făcuse totul ca la carte: sunase la secție, chemase întăriri, izolase scena incidentului. Cât despre Ben Cooper, oficial el nu se mai ocupa de caz. Nici n-ar fi trebuit să se afle aici. Așadar, cum se putea aștepta el să i se recunoască vreun merit?

Înclină din cap și se îndreptă către ușa de la intrare, căutând din priviri o mașină a patrulei, căreia să-i facă semn să îl ducă la Thorpe Farm. Ieșind din cameră, o auzi pe Fry începându-și litania:

– Harold Dickinson, te arestez sub acuzația de tentativă de obstrucționare a justiției. Nu ești obligat să spui nimic, dar asta ar putea dăuna apărării tale...

Sam Beeley păru ușurat atunci când mașina poliției urcă drumul până la fermă. Ținea în mână un plic sigilat, adresat „Tuturor celor direct interesați". Cooper înțelese atunci că el și Fry îi priviseră practic pe cei trei bătrâni compunând biletul de adio pe capota camionetei; dar la momentul acela își închipuiseră că bătrânii erau ocupați să rezolve vreun careu de cuvinte încrucișate.

Îl privi cu atenție pe Sam.

– O să vă ducem să vă vadă un doctor, domnule Beeley. Totul s-a terminat acum.

Sam făcu un semn cu bastonul, pierit.

– Trebuie să aibă cineva grijă de câine.

– A, da.

Cooper se duse la șopron și deschise ușa de jos. Un Border Collie negru cu alb se ivi din întuneric, venind repede să-i adulmece picioarele și să-i lingă mâna, uitându-se plin de speranță în ochii lui. Presupuse că animalul știa că stăpânul lui nu mai era. Câinii păreau să știe mereu lucrurile astea. Relațiile de încredere și de afecțiune pe care le legau ei cu oamenii erau atât de puternice, încât numai moartea le putea desface.

Întinse mâna să mângâie capul animalului, într-un gest nepotrivit de consolare.

– O să avem grijă de tine, Connie, spuse el.

30

Câteva seri mai târziu, Diane Fry îşi părăsi apartamentul şi se urcă la volanul Peugeotului ei negru, îndreptându-se spre ieşirea din Edendale. O lua spre sud, către platoul de calcar, ocolind localităţile Durham Edge şi Camphill, unde se afla clubul de zbor. Se uită în sus, la planoarele care se lansau în aer, înălţându-se pe curenţii ascendenţi de aer cald, care se ridicau de prin văi, şi alunecând într-o parte, în brizele calde care mângâiau vârfurile dealurilor. Se simţea de parcă ar fi putut ea însaşi să decoleze, asemenea unui planor, şi să zboare peste ţinutul acela de provincie care acum devenea al ei. Oricare ar fi fost priveliştea pe care ar fi avut-o de acolo, de sus, cu siguranţă n-ar fi putut să-şi vadă viitorul în lumini mai clare decât în momentul acela. Totul mergea perfect!

Găsi ferma Bridge End şi o luă încet pe drumul acela bătătorit, pentru a parca, în cele din urmă, în curtea fermei. Îl văzu pe Ben Cooper stând lângă o poartă care dădea spre un câmp, în umbra unui hambar. Discuta cu un bărbat mai mare decât el ca vârstă şi mai solid, care avea aceeaşi culoare de păr şi aceeaşi expresie deschisă, copilărească, pe chip. Acela trebuia să fie Matt, fratele fermier. Cei doi bărbaţi îşi comparau armele, pe care le ţineau pe braţe. Jos, la picioarele lor, era un câine.

Fry scoase caseta din torpedou şi o băgă în buzunar. Albumul „Ancient Heart", al Tanitei Tikaram. El întrebase de caseta aceea şi spusese că îi plăcea. Poate totuşi muzica aceea avea să îl ajute să-şi mai amintească şi altceva.

Cooper se întoarse exact atunci când ea coborî din mașină. Pe chipul lui era întipărită uimirea sinceră.

– Diane... S-a întâmplat ceva?

– Nu, Ben. E doar o vizită de curtoazie.

– Înțeleg... Păru agitat dintr-odată și se uită la fratele său. Apropo, el e Matt. Matt – Diane Fry. O colegă.

– Îmi pare bine să te cunosc, spuse Matt, cu un zâmbet și o căutătură piezișă, ciudată, către fratele său. Dar pe mine va trebui să mă scuzați. Am o grămadă de treburi de făcut. Ne vedem mai târziu, Ben.

– Mama noastră a venit acasă, spuse Cooper, ca și cum asta ar fi fost o explicație.

Însă cuvintele lui nu aveau nici un sens. Fry nu știuse niciodată că mama lui fusese plecată. Rămaseră în fața hambarului, uitându-se unul la altul. Ea se gândise dinainte la ce avea să-i spună, dar acum cuvintele nu păreau să-i vină prea ușor pe buze. Dintr-odată, se simțea cuprinsă de îndoieli. Ceva din modul în care el i-o prezentase fratelui lui – ca pe „o colegă" – nu suna tocmai bine. În cele din urmă, Cooper fu cel care puse capăt tăcerii aceleia stânjenitoare.

– Cum a fost întâlnirea ta cu comisarul? întrebă el. S-a lăsat cu o bătaie ușoară pe spate, așa-i?

Ea trase aer în piept, strângând carcasa casetei din buzunar, ca să-i aducă noroc.

– Sinceră să fiu, m-a întrebat dacă am de gând să aplic pentru postul de sergent luna viitoare, când vor organiza din nou interviuri, spuse ea. Am crezut că e mai bine să afli de la mine.

Înainte să poată citi expresia de pe chipul lui, Cooper se întorsese cu spatele să-și așeze pușca în Land Rover, unde o încuie într-o cutie de oțel. Cu toate că nu-i vedea fața, femeia își dădea seama că el avea umerii rigizi și încovoiați din cauza încordării.

Tuşind puternic, motorul unui tractor se trezi la viaţă pe câmpul din spatele hambarului. Un clămpănit brusc al utilajului făcu un stol de ciori să se înalţe ca o spirală în aer, unde se roti îndelung, profilându-se peste siluetele distante ale planoarelor din Camphill. Ţipetele răguşite, batjocoritoare, ale păsărilor adunară ecouri de prin grajduri şi de prin adăposturile pentru vite, iar zgomotul se intensifică, luând proporţii, până ce păru să umple întreaga curte a fermei.

– Mă bucur foarte tare pentru tine, spuse Cooper, stând în continuare cu spatele la ea. Sunt convins că o să fii un sergent foarte bun, Diane. Totdeauna deţii controlul asupra situaţiei. Faci întotdeauna ce trebuie. O să avansezi rapid. O să urci numaidecât pe scara ierarhică... Zicând acestea, trânti portiera Land Roverului, poate puţin cam tare. Ca şi cum ai avea o rachetă în fund!

Fry tresări. Rareori îl auzise înjurând. Şi o singură dată îi mai vorbise pe tonul acela – în barul de la Unicorn, atunci când era cuprins de furia beţiei. Atunci îi spusese că era o scorpie; dar, într-un fel sau altul, ea reuşise să se convingă că vorbea doar berea din el.

Acum, simţea că discuţia îi scăpa de tot de sub control. Nu aşa ar fi trebuit să se întâmple. În disperare de cauză, căută să spună ceva ca să schimbe subiectul, şi în cele din urmă făcu un semn cu capul către câine.

– S-a acomodat bine?

– Connie? Da, se poartă absolut firesc. E foarte loială.

– Presupun că e un bun companion.

Cooper mângâie uşor capul animalului, care se uită în sus la el, cu adoraţie în ochi.

– Connie e mai mult decât un simplu companion, replică el sarcastic. E un prieten.

Fry se întoarse, la auzul unui zgomot care venea de undeva din spate. O altă maşină intrase în curte – una pe care o

recunoştea vag. Portiera se deschise, iar o femeie coborî de la volan, însă ezită şi rămase în picioare lângă maşină, aşteptându-l pe Ben. Era Helen Milner. Fry simţi un fior rece străbătându-i corpul şi prelingându-i-se în braţe; simţi chiar cum o cuprindea un val de jenă. În momentul acela, înţelese că se făcuse de râs.

– Păi... se pare că şi cealaltă prietenă a venit să te caute, Ben. Ar fi mai potrivit să n-o laşi să aştepte.

Cooper se întoarse furios, sesizând sarcasmul din vocea ei. Reuşi totuşi să se stăpânească, cu un efort vizibil, amintindu-şi avertismentul comisarului în privinţa izbucnirilor emoţionale. Făcu vreo câţiva paşi, îndreptându-se către maşina lui Helen – aflată în cealaltă parte a curţii –, apoi se opri şi o privi din nou pe Fry, drept în faţă. Însă acum era calm şi îşi alesese cuvintele cu grijă:

– Poate că tu nu înţelegi asta. Dar câteodată toţi avem nevoie de prieteni, Diane.

Apoi se întoarse şi o lăsă acolo, în umbra hambarului. Fry văzu acum că strânsese atât de tare în mână caseta din buzunar, încât muchiile ascuţite ale carcasei lăsaseră urme adânci în palma ei; din cauza durerii îi dădură lacrimile. Atunci îi răspunse, dar pe o voce atât de înceată, încât Cooper n-ar fi avut cum să o audă.

– Mi s-a mai spus, Ben, zise ea, privindu-l în timp ce se îndepărta.

Un şoim plana pe un curent de aer fierbinte, căutând o pradă în mişcare printre crestele de calcar care se înălţau din vale. Aici, cele mai multe dintre câmpurile dinspre baza dealurilor fuseseră transformate în pajişti şi silozuri. Însă la jumătatea dealului spre Great Hucklow mai rămăsese totuşi un singur câmp plin de flori sălbatice – romaniţe şi măghiran –, culorile lor contrastând cu verdele uniform al islazului.

Mai aveau puțin și ajungeau la câmpul acela, când Ben Cooper o rugă pe Helen să parcheze în dreptul unei porți. Ea îl privi întrebătoare, neînțelegând ce se întâmplase. Însă opri motorul și coborî geamul, iar timp de câteva momente priviră amândoi un planor care aluneca ușor peste vale, înclinându-și aripile în soare înainte să dispară dincolo de Durham Edge.

Mergeau să ia masa împreună la Light House, pentru că așa li se păruse firesc. Pentru Ben Cooper însă, nu era vorba numai despre asta. Simțea că era pe punctul de a ieși din bezna lui interioară și de a pătrunde într-o altă lume – moment care trebuia gustat și savurat îndelung. Helen se aplecă peste geamul mașinii să urmărească mișcarea planorului, iar părul ei reflectă lumina soarelui, transformând-o într-o ceață neclară, roșiatică, pe care Cooper ar fi putut s-o privească la nesfârșit.

Dar, în cele din urmă, privirea lui se îndreptă înapoi, spre vale, unde se afla ferma Bridge End, dealul umbrind-o pe jumătate, așa cum se profila ea pe perdeaua aceea a pădurii de ulmi. Vedea ferestrele camerelor răcoroase și obscure, unde dormea mama lui, cu visele ei, înfrumusețate de medicamente, scăpând din realitatea aceea straniu deformată. În spatele casei, zărea tractorul fratelui lui ridicând un nor de praf, în timp ce trăgea o grapă cu discuri peste câmp. Și recunoscu Peugeotul cel negru al lui Diane Fry începând să urce încet drumul către șosea, șovăind la fiecare groapă, ca și când s-ar fi temut să nu cadă în ea. Chipul șoferului era invizibil în reflexia parbrizului.

Apoi, ecoul unui lătrat urcă pe coama dealului. În curtea fermei, așteptând cuminte la poartă, stătea câinele Border Collie care îi aparținuse odată lui Wilford Cutts. Câinele întoarse capul în umbră, urmărind cauciucurile Peugeotului, iar textura sârmoasă a blănii lui se înmuie și se estompă pentru o clipă, conturul ei întunecându-se pe fondul terenului plin

de praf. Dar apoi animalul se mişcă din nou şi privi în sus, pe deal, ca şi cum ar fi simţit acolo prezenţa lui Cooper. Acum petele albe de pe faţa şi de pe lateralele lui scânteiau captate de lumina puternică a soarelui, reflectată de pereţii de calcar.

Pentru Ben Cooper totul era perfect limpede. Aici, în lumina asta, în acest moment al vieţii sale, nu avea cum să facă vreo greşeală. Nu se vedea nici un câine negru la orizont.